Christopher Paolini

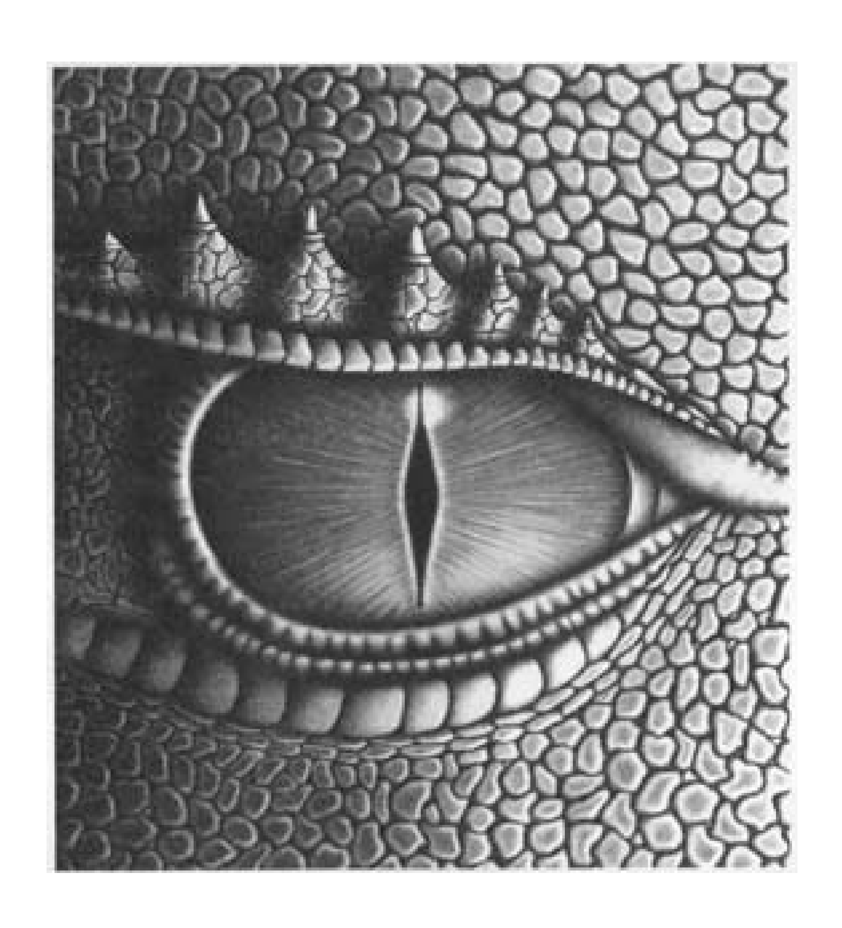
ERAGON

Christopher Paolini

Eragon

Odkaz Dračích jezdců

Tuto knihu věnuji svojí mámě, protože mi ukázala zázraky světa;
svému tátovi, který mi odhalil muže za závěsem.
A také své sestře Angele za to, že mi pomáhá, když je mi smutno.

Úvod:
Stín strachu

Vítr skučel nocí a přinášel s sebou vůni, která změní svět. Vysoký Stín zvedl hlavu a zavětřil. Vypadal jako člověk, kromě temně rudých vlasů a kaštanových očí.

Překvapeně zamrkal. Zpráva byla jasná: jsou tady. Nebo je to léčka? Zvážil šance a pak stroze zavelel: „Rozestupte se... skryjte se za stromy a keře. Zastavte každého, kdo se přiblíží... nebo zemřete.“

Kolem něj pobíhalo dvanáct urgalů. Každá nestvůra držela krátký meč a kulatý železný štít pomalovaný černými znaky. Podobaly se lidem s ohnutýma nohama a mohutnými zvířecími pažemi, které uměly jen drtit a ničit. Nad malýma ušima jim vyrůstal pár zkroucených rohů. Teď se s vrčením spěchaly schovat do křoví. Brzy se šelest uklidnil a les znovu utichl.

Stín vykukoval za silným stromem a sledoval cestu. Byla taková tma, že člověk by neviděl vůbec nic, ale pro něj tlumené měsíční světlo zářilo tak, jako by mezi stromy dopadaly sluneční paprsky; jeho pátravý pohled jasně a ostře viděl každý detail. Zůstával nezvykle klidný; v ruce třímal dlouhý lesklý meč, po jehož čepeli se klikatila mělká rýha. Zbraň byla tak úzká, že by proklouzla mezi dvěma žebry, ale přesto dost pevná, aby prorazila i nejtvrdší brnění.

Urgalové neviděli tak dobře jako Stín; tápali ve tmě jako slepí žebráci a šmátrali před sebou zbraněmi. Do ticha zahoukala sova. Nikdo se nezklidnil, dokud pták neodletěl. Pak se zrůdy zachvěly v chladu noci; pod těžkými botami jedné z nich zapraskala větvička. Stín zlostně zasyčel a urgalové se přikrčili a znehybněli. Snažil se přemoci svůj odpor - urgalové zapáchali jako zkažené maso - a odvrátil se. Byly to pro něj jen vraždící stroje, nic víc.

Jak minuty narůstaly v hodiny, Stín přemáhal netrpělivost. Ta vůně se musela linout daleko před svými původci. Nedovolil urgalům vstát a trochu se zahřát. Stejné pohodlí odpíral i sám sobě; zůstával za stromem a bedlivě pozoroval pěšinu. Lesem se prohnal další po-

ryv větru. Tentokrát byla vůně mnohem silnější. Rozrušeně zdvihl horní ret a zavrčel.

„Připravte se," zašeptal a celé tělo se mu rozechvělo. Špičkou meče dělal drobné kroužky. Dostat se až sem ho stálo mnoho úsilí a úkladů. Teď to nesmí zkazit.

Pod hustým obočím se urgalům rozjasnila očka a pevně sevřeli své zbraně. Stín uslyšel cinknutí, když něco tvrdého narazilo na uvolněný kámen. Ze tmy se začaly vynořovat matné obrysy a blížily se po cestě.

Tři jezdci na bílých koních cválali přímo do pasti. Hlavy měli zdvižené hrdě do výšky a pláště se jim v měsíčním světle vlnily jako tekuté stříbro.

Na prvním koni jel elf se zašpičatělýma ušima a ladně sešikmeným obočím. Byl štíhlý, ale silný, jako rapír. Přes záda měl přehozený velký luk, na jednom boku upevněný meč a na druhém toulec šípů s labutími pírky.

Poslední jezdec měl stejně pohledný obličej a ostré rysy jako ten první. V pravé ruce držel dlouhé kopí a u opasku mu visela bílá dýka. Jeho hlavu zdobila neobyčejná přilbice, vykládaná jantarem a zlatem.

Mezi těmi dvěma jela elfská žena s havraními vlasy, která rozvážně zkoumala okolí. Její hluboké oči, orámované dlouhými černými loknami, vyzařovaly energii. Prosté šaty jí nijak neubíraly na kráse. U boku měla meč a na zádech dlouhý luk s toulcem. V klíně vezla mošnu, na niž se často dívala, jako by se ujišťovala, že tam stále je.

Jeden z elfů potichu mluvil, ale Stín jeho slova nezaslechl. Žena odpověděla s očividnou autoritou a její strážci si vyměnili místa. Ten s přilbicí se ujal vedení a ostražitě sevřel kopí, připraven k útoku. Projeli kolem Stínova úkrytu a několika urgalů, aniž by pojali podezření.

Stín si už začínal vychutnávat vítězství, když tu se vítr otočil a zavanul směrem k elfům, plný odporného zápachu urgalů. Koně znepokojeně zafrkali a pohodili hlavou. Jezdci ztuhli, očima přelétli ze strany na stranu, pak prudce otočili svá zvířata a vyrazili pryč.

Žena uháněla kupředu a zanechala dvojici strážců daleko za sebou. Urgalové vystoupili z úkrytů a vystřelili proud černých šípů. Stín vyskočil zpoza stromu, zdvihl pravou ruku a vykřikl: „Garjzla!"

Z dlaně mu vyšlehl rudý blesk, osvítil stromy krvavě červeným světlem a zasáhl ženina koně. Zvíře se s pronikavým zařičením skácelo po hlavě k zemi. Elfka z něj neuvěřitelně rychle seskočila, zlehka přistála na zemi a ohlédla se po svých strážcích.

Smrtící šípy urgalů zasáhly oba elfy téměř okamžitě. Spadli z nádherných koní a krev se smísila s prachem. Když se k nim urgalové rozeběhli, Stín je zarazil: „Za ní! Tu chci!“ Netvorové zavrčeli a uháněli po pěšině.

Když uviděla své společníky mrtvé, ze rtů se jí vydral zoufalý výkřik. Udělala krok směrem k nim, pak proklela nepřátele a vběhla do lesa.

Zatímco se urgalové prodírali mezi stromy, Stín vyšplhal na žulovou skálu, která se tyčila nad lesem. Odtud mohl pozorovat široké okolí. Zvedl ruku a pronesl: „Böetq istalri!“ a čtvrt míle lesa se topilo v plamenech. Postupně zapaloval jednu část lesa za druhou, dokud kolem místa přepadení nevznikl asi dvoumílový ohnivý kruh. Plameny vypadaly, jako by si stromy nasadily rozžhavenou korunu. S uspokojením dával pozor, aby kruh někde náhodou neuhasl.

Pás ohně se rozšiřoval a zužoval tak oblast, kterou měli urgalové prohledat. Najednou Stín uslyšel výkřiky a ostré zaječení. Spatřil mezi stromy, že tři jeho přisluhovači padají smrtelně zranění na jednu hromadu. Zahlédl, jak elfka utíká před zbytkem urgalů.

Obrovskou rychlostí prchala k žulovému skalisku. Stín prozkoumal zemi dvacet stop pod sebou, pak skočil a mrštně přistál přímo před ní. Prosmýkla se kolem něj a uháněla zpátky k cestě. Z meče jí odkapávala černá urgalská krev a ušpinila váček, který držela v ruce.

Rohaté nestvůry vyrazily z lesa a obklíčily ji, takže neměla kam utéci. Pohazovala hlavou kolem dokola a pokoušela se najít únikovou cestu. Když žádnou nenalezla, s královským opovržením pozvedla hlavu. Stín k ní kráčel se zdviženou rukou a vychutnával si její bezmoc.

„Chyťte ji.“

Když urgalové vyrazili kupředu, elfka roztáhla váček, sáhla do něj a nechala ho spadnout na zem. V rukou držela obrovský safírový kámen, ve kterém se zrcadlily zuřivé plameny. Zvedla ho nad hlavu a ze rtů se jí linula horečná slova. Stín zoufale vykřikl: „Garjzla!“

Z ruky mu vytryskla koule červených plamenů a rychle jako šíp letěla k elfce. Ale bylo příliš pozdě. Záblesk smaragdově zeleného světla krátce osvítil les a kámen zmizel. Pak elfku zasáhl rudý oheň a ona se zhroutila k zemi.

Stín vztekle zařval, vykročil vpřed a mrštil mečem do stromu. Zbraň projela půlkou kmene, tam se zasekla a rozkmitala. Vystřelil z dlaně devět blesků energie, jimiž okamžitě zabil urgaly, vytrhl meč z kmene a vyrazil k elfce.

Z úst se mu řinula proroctví o pomstě, pronesená odporným jazykem, který znal jenom on. Sevřel hubené ruce a zahleděl se k nebi. Studené hvězdy mu ten pohled vracely jako nějací pozorovatelé z jiných světů. Znechuceně zkroutil rty a obrátil se zpět k omráčené ženě.

Její krása, která by uchvátila každého smrtelníka, pro něj neměla kouzlo. Přesvědčil se, že kámen je pryč, pak z úkrytu mezi stromy vyvedl svého koně. Přivázal si elfku k sedlu, nasedl a vyrazil z lesů.

Uhasil oheň, který mu stál v cestě, ale zbytek nechal hořet.

Objev

Eragon zaklekl do udusaného trávníku a zkušeným okem přelétl stopy. Podle otisků byla zvěř na louce sotva před půlhodinou. Brzy se uloží ke spánku. Jeho kořist, malá srna, která výrazně kulhala na levou přední nohu, byla stále se stádem. Překvapovalo ho, že ji ještě nezahubil vlk nebo medvěd.

Nebe bylo čisté a potemnělé. Foukal mírný vítr. Kolem Eragona se tyčily hory a nad nimi se nesl stříbřitý mrak. Jeho okraje plály červeným světlem, jak je osvěcoval měsíc v úplňku, stojící na obloze mezi dvěma zasněženými vrcholky. Po horských úbočích stékaly potůčky z chladných ledovců a třpytivých závějí. Údolím se plížila hustá, pochmurná mlha, takže skoro neviděl na vlastní nohy.

Eragonovi bylo patnáct, už za necelý rok se měl stát mužem. Bystré hnědé oči mu lemovalo tmavé obočí. Jeho obnošené šaty svědčily o tom, že hodně pracuje. U opasku měl v pouzdře zasunutý lovecký nůž s kostěnou rukojetí a v ruce držel tisový luk v jelenicovém pouzdře, které ho chránilo před vlhkem. Na zádech nesl ruksak upevněný k dřevěné kostře.

Zvěř ho zavedla hluboko do pásu hor zvaných Dračí hory, táhnoucího se od severu až na jih celým územím Alagaësie. S tímto rozeklaným pohořím se spojovali podivní lidé a podivné pověsti, které nikdy nevěstily nic dobrého. Eragon se přesto Dračích hor nebál - byl z okolí Carvahallu jediný, kdo se odvážil stopovat zvěř hluboko do jejich skalnatých zákoutí.

Už třetí noc byl na lovu a zbývala mu jen polovina jídla. Pokud neuloví tu srnu, bude se muset vrátit domů s prázdnou. Zima se kvapem blíží a jeho rodina potřebuje maso a nemůže si ho dovolit kupovat v Carvahallu.

Eragon chvíli přemýšlel v tlumeném měsíčním světle a pak vykročil do lesa směrem k rokli, kde se podle něj zvěř určitě uložila k odpočinku. Stromy zakrývaly výhled na nebe a vrhaly na zem střapaté stíny. Stopy kontroloval jen příležitostně; věděl, kam jde.

Když dorazil k rokli, vytáhl tři šípy. Jeden z nich vložil do zářezu a druhé dva držel v levé ruce. Jediným jistým pohybem napjal tětivu

luku. Ve světle měsíce viděl asi dvacet nehybných hromádek v místech, kde zvířata ležela v trávě. Srna, kterou stopoval, byla na okraji stáda, s levou přední nohou nepřirozeně nataženou podél těla.

Eragon se pomalu plížil ke stádu, připravený okamžitě vystřelit. Veškeré jeho úsilí posledních tří dnů směřovalo k tomuhle okamžiku. Naposledy se nadechl, aby se zklidnil, a - vtom se tichem noci rozlehla obrovská rána.

Stádo se dalo na útěk. Eragon vyrazil vpřed, a jak se hnal trávou, do tváře se mu opřel horký vítr. Prudce zabrzdil a vystřelil na běžící srnu. Šíp ji minul jenom o vlásek a on vztekle zasyčel do tmy. Zaklel, otočil se a automaticky si nachystal další šíp.

V místech, kde předtím odpočívala zvěř, doutnal veliký kruh trávy a stromů. Mnoho borovic mělo ohořelé jehlice a tráva kolem spáleniště byla polehlá. Vzduchem se nesl obláček kouře a zápach spáleniny Uprostřed vypáleného kruhu ležel nablýskaný modrý kámen. Nad sežehlým místem se linula mlha a zlehka se kolem něj vlnila.

Několik dlouhých minut zůstával Eragon ve střehu, ale jediné, co se na palouku pohnulo, byla mlha. Opatrně povolil tětivu a vykročil kupředu. V měsíčním světle jeho postava vrhala bledý stín přímo na kámen, u něhož se zastavil. Šťouchl do něj šípem a uskočil. Nic se ale nestalo, a tak ho opatrně zvedl.

Ještě nikdy neviděl, aby příroda vyleštila kámen tak do hladka. Jeho dokonalý povrch byl tmavě modrý, až na tenounké bílé žilky, které na něm tvořily hustou síť. Kámen pod jeho prsty chladil a byl neuvěřitelně jemný, jako ztuhlé hedvábí. Měl tvar asi stopu dlouhého oválu a mohl vážit několik liber, i když ve skutečnosti byl lehčí, než se zdál.

Eragonovi připadal překrásný a zároveň děsivý. *Odkud se tu vzal? Má nějaký zvláštní účel?* Pak ho napadla ještě znepokojivější myšlenka: *Dostal se sem náhodou, nebo je určený přímo pro mě?* Ze starých příběhů se naučil přistupovat ke kouzlům i těm, kdo je užívají, nesmírně opatrně.

Ale co mám s tím kamenem udělat? Špatně by se mu nesl a navíc mohl být nebezpečný. Asi by ho tu měl raději nechat. Projel jím záchvěv nerozhodnosti a kámen skoro odhodil, ale nakonec ho něco za-

stavilo. *Když nic lepšího, dalo* by *se za něj koupit nějaké jídlo*, rozhodl s pokrčením ramen a schoval kámen do ruksaku.

Rokle byla příliš otevřená, než aby se v ní dalo bezpečně utábořit, a tak vklouzl zpátky do lesa a rozprostřel si pokrývku pod kořeny vyvráceného stromu. Když povečeřel chléb se sýrem, zachumlal se do přikrývek a usnul v myšlenkách nad tím, co se mu přihodilo.

Údolí Palancar

Příštího rána planulo vycházející slunce v překrásných růžových a žlutých odstínech. Vzduch byl svěží, voňavý a velmi chladný. Okraje potůčků zamrzly a malé tůňky se pokryly ledem. Když Eragon posnídal ovesnou kaši, vrátil se k rokli a začal zkoumat spáleniště. Ranní světlo však neodkrylo nic nového, a tak vyrazil k domovu.

Zarostlá stezka, kterou chodila zvěř, byla jen neznatelně vychozená a v některých místech se úplně ztrácela. Protože si ji vyšlapala zvířata, často se vracela v dlouhých oklikách. I přes tyto nedostatky to ale byla nejrychlejší cesta z hor.

Dračí hory byly jedním z mála míst, o kterých král Galbatorix nemohl říci, že jsou pod jeho vládou. Ještě dnes se vyprávějí příběhy, jak kdysi polovina jeho armády zmizela poté, co vpadla do neprostupných lesů. Jako by nad ponurými vrchy viselo mračno smůly a neštěstí. I když stromy rostly do výšky a obloha byla jasná, jen málo lidí přečkalo v Dračích horách delší dobu bez nějaké nehody. Eragon byl jedním z toho mála - nepřisuzoval to však žádnému mimořádnému daru, ale spíš neustálé ostražitosti a bleskurychlým reakcím. Chodil po horách už mnoho let, ale i tak byl stále v pohotovosti. Pokaždé, když si myslel, že mu odhalily svá tajemství, se stalo něco, co ho znovu zmátlo - jako teď s tím kamenem.

Pokračoval svižným krokem a cesta mu rychle ubíhala. Pozdě večer přišel na okraj prudké strže. Hluboko pod ním se divoce valila řeka Anora, tekoucí do údolí Palancar. Sycená stovkami drobných pramínků řeka mocně zápolila s kameny a balvany, které jí stály v cestě. Vzduchem se neslo tlumené hučení.

Utábořil se v houští poblíž strže, a než šel spát, pozoroval vycházející měsíc.

Během dalšího dne a následujícího půldne se ochladilo. Eragon pospíchal, a tak jen zřídka zahlédl nějakou zvěř. Krátce po poledni uslyšel vodopády Igualda, které vše zahalily monotónním zvukem nekonečného šplouchání. Pěšina ho zavedla na vlhký břidlicový vý-

běžek, kolem něhož se řítila řeka. Voda z ní stříkala vysoko do vzduchu a po březích obrostlých mechem stékala zpět.

Před ním se jako rozložená mapa prostíralo údolí Palancar. Spodní část vodopádů Igualda, ležící víc než půl míle pod ním, byla nejsevernějším místem údolí. Kousek od vodopádů byl vidět hlouček hnědých stavení Carvahallu. Z komínů stoupal bílý kouř, který kontrastoval s okolní divočinou. Farmy z této výšky vypadaly jako malé čtverečky, ne větší než konečky jeho prstů. Krajina kolem nich měla v místech, kde se ve větru vlnila suchá tráva, světlehnědou nebo pískovou barvu. Řeka Anora se klikatila od vodopádů k jižnímu konci údolí a v širokých pruzích se v ní zrcadlila sluneční záře. V dálce řeka míjela vesnici Therinsford a osamocenou horu Utgard. Věděl, že za ní už se jenom stáčí na sever a vtéká do moře.

Po chvíli Eragon sešel z výběžku a vydal se s námahou dolů po prudce klesající pěšině. Když došel až na úpatí hor, vše bylo zahaleno jemným prachem, v němž splývaly barvy a tvary do šedé masy. Bylo už šero a nedaleko se mihotala světla Carvahallu; domy vrhaly dlouhé stíny. Kromě Therinsfordu byl Carvahall jedinou vesnicí v údolí Palancar. Osada ležela v ústraní a obklopovala ji nevlídná, avšak překrásná divočina. Kromě obchodníků a lovců sem přijíždělo jen málo pocestných.

Vesnice sestávala z masivních roubených domů s nízkými střechami - některé byly doškové, jiné šindelové. Z komínů stoupal kouř, který prosytil vzduch vůní dřeva. Budovy měly široké verandy, kde se lidé shromaždovali na kus řeči nebo tu uzavírali obchody Čas od času se někde rozsvítilo v okně, když zapálili svíčku nebo lampu. Eragon slyšel muže, jak se nahlas baví venku na čerstvém večerním vzduchu, zatímco ženy si pro ně chodily a hubovaly je, že ještě nepřišli domů.

Eragon prokličkoval mezi domy směrem ke stavení z těžkých, širokých trámů, ve kterém bylo řeznictví. Z komína se valil černý kouř.

Zatlačil do dveří a vstoupil dovnitř. Ocitl se v prostorné vyhřáté místnosti, jasně osvícené ohněm praskajícím v kamenném krbu. Podél protější stěny se táhl prázdný pult. Na podlaze byla poházená sláma. Všechno zde bylo pečlivě uklizené, jako by majitel ve volném

čase hledal v neviditelných skulinách i ta nejtitěrnější zrnka prachu. Za pultem stál řezník Sloun. Mužík měl na sobě bavlněnou košili a dlouhý plášť ušpiněný od krve. U pasu se mu pohupovala sada pořádných nožů. Měl nažloutlou podobanou tvář a podezíravé černé oči. Zrovna leštil pult roztrhaným hadrem.

Když Eragon vešel, Sloun se ušklíbl. „Hleďme, zázračný lovec se ukázal mezi námi smrtelníky. Kolikpak si toho neseš tentokrát?"

„Nic," odpověděl stroze Eragon. Nikdy neměl Slouna rád. Řezník s ním vždycky jednal s opovržením, jako by byl nějaký podřadný tvor. Vdovci Slounovi podle všeho záleželo jen na jediném člověku - jeho dceři Katrině, kterou slepě miloval.

„To se divím," řekl Sloun se strojeným údivem. Otočil se k Eragonovi zády, aby něco seškrábl ze zdi. „A proto jsi sem přišel?"

„Ano," připustil neochotně Eragon.

„Pokud je to tak, ukaž mi peníze." Sloun poklepával prsty do stolu. Eragon přešlápl na místě a nic neříkal. „Do toho - buď je máš, nebo ne. Jak to je?"

„Skutečně nemám peníze, ale mám..."

„Cože? Nemáš peníze?" skočil mu řezník zostra do řeči. „A to chce nakupovat maso! Rozdávají snad ostatní obchodníci své zboží jen tak? Mám ti snad dát maso zadarmo? Krom toho," řekl najednou, „už je pozdě. Přijď zítra a s penězi. Dnes už mám zavřeno."

Eragon na něj upřeně hleděl. „Nemohu čekat do zítra, Sloune. Vyplatí se ti to; našel jsem něco, čím ti zaplatím." Okázale vytáhl kámen a opatrně ho položil na poškrábaný pult, kde se zatřpytil v odrazu tančících plamenů.

„Nebo spíš ukradl, že," zabručel Sloun a zvědavě se předklonil.

Eragon přešel jeho poznámku a zeptal se: „Bude to stačit?"

Sloun zvedl kámen a zamyšleně ho potěžkal. Přejížděl rukama po hladkém povrchu a zkoumal bílé žilky. S vypočítavým pohledem ho položil zpátky. „Je pěkný, ale jakou má cenu?"

„To nevím," připustil Eragon. „Ale nikdo by si určitě nedával práci s tím, aby ho takhle opracoval, kdyby byl bezcenný."

„Asi ne," řekl Sloun s přehnanou trpělivostí. „Ale jakou má cenu? Protože to nevíš, doporučuji ti, aby sis našel kupce, který ji bude znát, nebo abys přijal mou nabídku - tři zlatky."

„To je zlodějna! Musí stát nejmíň desetkrát tolik," ohradil se Eragon. Za tři zlatky by koupil maso sotva na týden.

Sloun pokrčil rameny. „Pokud se ti nelíbí moje nabídka, počkej, dokud nepřijedou obchodníci. Stejně už mě tahle debata unavuje."

Kupci navštěvovali Carvahall každé jaro a zimu. Byla to skupina kočovných obchodníků a umělců, kteří skupovali všechno, co vesničané a místní farmáři vypěstovali nebo vyrobili navíc, a prodávali, co bylo ve vesnici potřeba k životu na další rok: semena, zvířata, látky a zásoby soli a cukru.

Ale Eragon nechtěl čekat do jejich příjezdu; než se objeví, bude to ještě nějaký čas trvat a jeho rodina potřebuje maso teď. „Ano, přijímám," odsekl.

„Dobrá, dám ti za něj nějaké maso. Ne že by na tom záleželo, ale kdes ho našel?"

„Před dvěma dny v Dračích horách..."

„Zmiz odtud!" nakázal mu Sloun a odstrčil kámen. Vztekle odkráčel na konec pultu a začal drhnout nůž od zaschlé krve.

„Proč?" zeptal se Eragon, zaskočený Slounovou reakcí. Přisunul si kámen blíž, jako by ho chtěl chránit před Slounovým hněvem.

„Nebudu obchodovat s ničím, co přineseš z těch prokletých hor! Vezmi si svůj začarovaný kámen a odnes ho, kam chceš." Při těch slovech Slounovi sklouzla ruka a řízl se do prstu, ale zdálo se, že si toho ani nevšiml. Drhnul usilovně nůž dál a na čepeli mezitím přibývaly skvrny od čerstvé krve.

„Odmítáš mi prodat své zboží!"

„Ano! Dokud nezaplatíš penězi," zavrčel Sloun a ustupoval pryč se zdviženým nožem v ruce. „Jdi, než ti pomůžu!"

Vtom se dveře za nimi rozlétly. Eragon se prudce otočil, připravený na další potíže. Dovnitř vešel statný Horst. Za ním se objevila Slounova dcera Katrina - vysoká šestnáctiletá dívka s odhodlaným výrazem ve tváři. Eragona překvapilo, že ji tu vidí; obvykle se do otcových sporů nepletla. Sloun na ně nejistě pohlédl a pak začal Eragona obviňovat. „On ne..."

„Ticho!" zaburácel Horst a zakřupal při tom klouby na rukou. Byl to carvahallský kovář, což dosvědčoval jeho silný krk a poškrábaná kožená zástěra. Měl vykasané rukávy; rozepnutá košile mu odhalova-

la část mohutné, svalnaté zarostlé hrudi. Ostré čelisti lemoval černý nepoddajný a nedbale zastřižený plnovous. „Sloune, co to zas děláš?“

„Nic.“ Upřel na Eragona nenávistný pohled a pak vyhrkl. „Tenhle... kluk sem přišel a začal mě otravovat. Žádal jsem ho, aby odešel, ale on se ani nehnul. Dokonce jsem mu pohrozil a on si z toho nic nedělal!“ Sloun jako by se při pohledu na Horsta scvrkl.

„Je to pravda?“ zeptal se kovář.

„Ne!“ ohradil se Eragon. „Nabídl jsem tady ten kámen za nějaké maso a on to přijal. Když jsem mu ale řekl, že jsem ho našel v Dračích horách, odmítl se ho třeba jen dotknout. Co na tom záleží, odkud pochází?“

Horst zvědavě pohlédl na kámen, ale pak znovu obrátil pozornost k řezníkovi. „Proč s ním nechceš obchodovat, Sloune? Ani já nemám Dračí hory nijak v lásce, ale pokud jde o cenu toho kamene, sám bych za něj zaplatil.“

Otázka chvíli visela ve vzduchu. Pak si Sloun olízl rty a řekl: „Tohle je můj obchod. Můžu si tu dělat, co chci.“

Katrina vystoupila před Horsta a pohodila dozadu kaštanovými vlasy, které připomínaly spršku roztavené mědi. „Otče, Eragon ti chce zaplatit. Dej mu to maso, ať se můžeme v klidu navečeřet.“

Sloun nasupeně přimhouřil oči. „Jdi zpátky domů, do tohohle ti nic není... Řekl jsem jdi!“ Katrině ztuhly rysy a rázně odkráčela z místnosti.

Eragon to pozoroval s nechutí, ale neodvážil se zasáhnout. Horst se poškrábal ve vousech a pak prohlásil: „Dobrá, můžeš obchodovat se mnou. Co jsi chtěl nakoupit, Eragone?“ Jeho hlas se rozléhal po místnosti.

„Tolik masa, kolik si budu moci dovolit.“

Horst z měšce odpočítal hromádku mincí. „Dej mi své nejlepší maso a řízky. A ať je toho tolik, aby měl Eragon pěkně plný ruksak.“ Řezník zaváhal a díval se z jednoho na druhého. „Neprodat maso ani mně - to by byl opravdu špatný nápad,“ pohrozil mu Horst.

Sloun s nenávistným pohledem vklouzl do zadní místnosti. Doléhalo k nim vzteklé sekání, balení a tlumené nadávky. Po několika nepříjemných minutách se vrátil s náručí zabaleného masa. S kamen-

nou tváří přijal Horstovy peníze, pak se vrátil k mytí nožů, jako by tam nebyli.

Horst sebral maso a vyšel ven. Eragon spěchal za ním, s ruksakem a kamenem v rukou. Mrazivý noční vzduch se jim opřel do tváří a osvěžil je po nákupu v nevětraném obchodě.

„Díky, Horste. Strýček Gero bude mít radost."

Horst se potichu zasmál. „Neděkuj mi. Už jsem to chtěl udělat dávno. Sloun je prohnaný ničema, trocha ponížení mu vůbec neuškodí. Katrina zaslechla, co se děje, a přiběhla pro mě. Dobře, že jsem přišel - vy dva jste už skoro byli v sobě. Bohužel se obávám, že příště tebe ani nikoho z tvé rodiny neobslouží, i když budete mít peníze."

„Proč se na mě hned tak obořil? Nikdy jsme se sice nepřátelili, ale vždy si rád vzal naše peníze. A nikdy jsem neviděl, že by se takhle choval ke Katrině," řekl Eragon, zatímco otvíral ruksak.

Horst pokrčil rameny. „Zeptej se svého strýce. Ten o tom ví víc než já."

Eragon nacpal maso do ruksaku. „No, tak teď mám další důvod pospíchat domů... abych vyřešil tuhle záhadu. Tady máš, tohle je tvoje." Podal mu kámen.

Horst se usmál. „Ne, nech si svůj podivný kámen. Co se týče placení, Albriech hodlá příští jaro odejít do Feinsteru. Chce se stát kovářským mistrem a já budu potřebovat pomocníka. Můžeš přijít a odpracovat si dluh, až se ti to bude hodit."

Eragon zlehka přikývl, tak velkorysou nabídku nečekal. Horst měl dva syny, Albriecha a Baldora, kteří pracovali v jeho kovárně. Byl nadšen, že bude moci nastoupit na místo jednoho z nich. „Ještě jednou ti děkuji! Těším se, až s tebou budu pracovat." Byl rád, že bude mít možnost Horstovi dluh splatit. Jeho strýc by nikdy nepřijal milodar. Pak si Eragon vzpomněl, o co ho požádal jeho bratranec, než se vydal na lov. „Roran chtěl, abych Katrině předal vzkaz, ale protože s ní teď nemůžu mluvit, mohl bys to prosím zařídit?"

„Samozřejmě."

„Mám jí vyřídit, že jakmile přijedou obchodníci, vyrazí Roran do města a rád by se s ní viděl."

„To je vše?"

Eragon byl trochu v rozpacích. „Ne, ještě chtěl, abych jí řekl, že je ta nejkrásnější dívka, kterou zná, a že na ni pořád myslí.“

Horst se zeširoka zazubil a mrkl na Eragona. „Začíná to být vážné, co?“

„Ano, pane,“ odpověděl Eragon s letmým úsměvem. „Mohl bys jí také za mě poděkovat? Bylo to od ní milé, že se mě zastala proti svému otci. Doufám, že ji za to nepotrestá. Roran by se zlobil, kdybych jí způsobil nějaké potíže.“

„Toho bych se nebál. Sloun neví, že mě přivolala ona, a tak na ni, myslím, nebude moc tvrdý. Než půjdeš, povečeříš s námi?“

„Je mi líto, ale nemohu. Gero mě čeká,“ řekl Eragon a zavazoval si ruksak. Nasadil si ho na záda, zvedl ruku na rozloučenou a vydal se po silnici.

I když maso bylo těžké, nový elán ho pobízel do kroku; už se nemohl dočkat, až bude doma. Vesnice skončila a on zanechal její hřejivá světla daleko za sebou. Perleťově třpytivý měsíc vykukoval nad horami a zaplavoval zemi strašidelným světlem. Všechno se zdálo vybledlé a hladké.

Skoro na konci silnice uhnul z cesty, která pokračovala na jih. Vysokou trávou, která mu sahala až k pasu, vedla vzhůru nenápadná pěšina, téměř skrytá ve stínu jilmů. Vystoupal na kopec a uviděl vlídné světlo domova.

Dům měl šindelovou střechu a komín z cihel. Přes nabílené stěny vedl okap, vrhající na zem stín. Jedna strana uzavřené terasy byla zarovnaná dřívím připraveným na zátop. Na druhé straně bylo nakupeno zemědělské nářadí.

Než se sem po smrti Gerovy ženy Mariany nastěhovali, byl dům skoro půl století opuštěný. Stál deset mil od Carvahallu, což bylo mnohem dál než ostatní domy. Lidé namítali, že tak daleko je to příliš nebezpečné, protože se v době nesnází rodina nemůže spolehnout na pomoc vesničanů. Ale Eragonův strýc se nenechal přesvědčit.

V tmavě natřené stodole asi sto stop od domu byli ustájeni dva koně - Birka a Brugh - spolu s kuřaty a krávou. Někdy k nim přibylo i prase, ale letos si žádné nemohli dovolit. Mezi stájemi stál vmáčknutý vůz. Na kraji polí rostla hustá řada stromů, které lemovaly řeku Anoru.

Když celý znavený dorazil k verandě, zahlédl za oknem mírný pohyb. „Strýčku, to jsem já, Eragon. Pusť mě dovnitř.“ Za okamžik zachrastila západka a dveře se otevřely.

Gero stál ve vchodu s rukou opřenou o dveře. Obnošené šaty na něm visely jako hadry na dřevěné kostře. Hubený, hladový obličej s pronikavým pohledem rámovaly prošedivělé vlasy. Vypadal jako člověk, kterého zčásti mumifikovali zaživa. „Roran už spí,“ odpověděl na Eragonův tázavý pohled.

Na starém dřevěném stole, z něhož se třepila dřevěná vlákna v drobounkých rýhách, svítila lucerna. U kamen se na stěně leskly řady kuchyňského nádobí, zavěšené na háčcích domácí výroby. Druhé dveře vedly do další části domu. Prkenná podlaha byla za ta léta už notně prošlapaná.

Eragon shodil batoh a vyložil z něj maso. „Co to je? Koupil jsi maso? Kdes vzal peníze?“ zeptal se ho nevlídně strýc, když uviděl balíčky.

Eragon se zhluboka nadechl, než odpověděl. „Ne, Horst nám ho koupil.“

„Ty jsi mu dovolil, aby za tebe zaplatil? Už jsem ti říkal, že nebudu žebrat o jídlo. Pokud se nedokážeme uživit, můžeme se rovnou přestěhovat do města. A než se dvakrát otočíš, budou nám posílat staré šaty a vyptávat se, jestli přežijeme zimu.“ Gero měl tvář bledou vzteky.

„Nepřijal jsem to jako milodar,“ odsekl Eragon. „Horst souhlasil, abych si dluh na jaře odpracoval. Bude potřebovat někoho na výpomoc, protože Albriech odchází.“

„A kdy mu chceš pomáhat? Hodláš zanedbávat všechno to, co se musí udělat tady?“ zeptal se Gero, který se přinutil ztišit hlas.

Eragon pověsil luk s toulcem na háky vedle vstupních dveří. „Nevím, jak to budu dělat,“ řekl podrážděně. „Navíc jsem našel něco, co by mohlo mít nějakou cenu.“ Položil kámen na stůl.

Gero se nad ním sklonil: hladový výraz v jeho tváři se ještě zvýraznil a prsty se mu podivně chvěly. „Tohle jsi našel v Dračích horách?“

„Ano," řekl Eragon a popsal, jak se to seběhlo. „A aby toho nebylo málo, přišel jsem o svůj nejlepší šíp. Budu si muset vyrobit nový." Oba upírali oči na kámen ležící skoro ve tmě.

„Jaké bylo počasí?" zeptal se ho strýc a zvedl kámen. Úzkostlivě ho svíral, jako by se bál, že z ničeho nic zmizí.

„Zima," odpověděl Eragon. „Nesněžilo, ale každou noc mrzlo."

Zdálo se, že to Gera znepokojilo. „Zítra budeš muset s Roranem sklidit zbytek ječmene. Pokud stihneme posbírat také dýně, mráz nám neublíží." Podal kámen Eragonovi. „Na, schovej si ho. Až přijedou obchodníci, zjistíme jeho cenu. Asi bude nejlepší ho prodat. Čím míň se budeme zaplétat s kouzly, tím lépe... Proč Horst zaplatil to maso?"

Eragon strýci stručně vylíčil svou hádku se Slounem. „Akorát nechápu, co ho tak rozčílilo."

Gero pokrčil rameny. „Slounova žena Ismira utekla přes vodopády Igualda rok předtím, než jsi přišel na svět. Od té doby se Sloun k Dračím horám nepřiblížil, ani s nimi nechtěl nic mít. Ale to není důvod odmítat peníze. Myslím, že ti chtěl dělat naschvály."

Eragon znaveně pokýval hlavou a řekl: „Jsem rád, že jsem zpátky." Gerův pohled roztál a muž přikývl. Eragon doklopýtal do svého pokoje, strčil kámen pod postel a padl na slamník. Doma. Poprvé od chvíle, kdy se vydal na lov, se úplně uvolnil a usnul hlubokým spánkem.

Dračí legendy

Svítalo. Sluneční paprsky proudily oknem a hřály Eragona do tváře. Promnul si oči a posadil se na okraj postele. Podlaha z borového dřeva ho studila pod nohama. Protáhl si rozbolavělé nohy a se zíváním se podrbal na zádech.

Vedle postele stála řada polic, naplněných nejrůznějšími předměty. Byly tu samorosty, kousky zvláštních skořápek, rozlomené kameny s lesklými a barevnými vnitřky a svazky sušené trávy. Jeho nejoblíbenějším předmětem byl kořen zkroucený tak, že Eragona nikdy neomrzelo si ho prohlížet. Až na malý prádelník a noční stolek byl pokoj prázdný.

Natáhl si boty a zamyšleně zíral na podlahu. Dnes byl zvláštní den. Přibližně touto dobou přesně před šestnácti lety jeho matka Selena přišla do Carvahallu - osamělá a těhotná. Do té doby byla šest let pryč, žila ve městě. Když se vrátila, měla na sobě drahé šaty a vlasy měla stažené síťkou z perel. Vyhledala svého bratra Gera a požádala ho, aby s ním mohla zůstat do doby, než dítě přijde na svět. Za pět měsíců se jí narodil syn. Všechny pohoršilo, když Selena úpěnlivě prosila Gera s Marianou, aby ho vychovali. Když se jí ptali proč, plakala a řekla jen: „Musím odejít.“ Její prosby byly čím dál zoufalejší, až nakonec souhlasili. Dala mu jméno Eragon. Odjela časně příštího rána a vícekrát se už nevrátila.

Eragon nikdy nezapomněl na to, jak se cítil, když mu Mariana těsně před smrtí tento příběh vyprávěla. Hluboce ho ranilo, že Gero s Marianou nejsou jeho skuteční rodiče. Věci, které považoval za trvalé a nesporné, byly najednou zpochybněny. Nakonec se s tím naučil žít, ale vždy pociťoval mučivé obavy, že pro svou matku nebyl dost dobrý. Určitě měla vážný důvod pro to, co udělala; kéž bych věděl, co to bylo.

Trápila ho ještě jedna věc: Kdo je jeho otec? Selena to nikomu neřekla, a ať to byl kdokoli, nikdy se po Eragonovi nesháněl. Přál si vědět, kdo to je, aspoň znát jméno. Bylo by pěkné znát svůj původ.

Povzdechl si a přešel k nočnímu stolku, opláchl si obličej a roztřásl se zimou, když mu studená voda stékala po krku. To ho vzpružilo.

Znovu vytáhl kámen zpod postele a položil ho na poličku. Dopadalo na něj ranní světlo a vrhalo na stěnu hřejivý odlesk. Ještě jednou se ho dotkl a nedočkavě pospíchal do kuchyně za rodinou. Gero a Roran už seděli u stolu a snídali kuře. Když je Eragon pozdravil, Roran s úsměvem vstal.

Roran byl o dva roky starší než Eragon, svalnatý, statný a zároveň pečlivý a jemný. I když byli bratranci, byli si blízcí jako vlastní bratři.

Roran se usmál. „To jsem rád, že jsi zpátky. Jaká byla cesta?"

„Náročná," odvětil Eragon. „Řekl ti strýček, co se stalo?" Vzal si kousek kuřete a hladově se do něj zakousl.

„Ne," řekl Roran, a tak Eragon příhodu rychle převyprávěl. Na Roranovo naléhání pak odložil jídlo, aby mu kámen ukázal. Chvíli se mu obdivovali, ale brzy se Roran nervózně zeptal: „Mohl jsi promluvit s Katrinou?"

„Ne, po té hádce se Slounem nebyla příležitost. Ale určitě tě bude čekat, až přijedou obchodníci. Poprosil jsem Horsta, aby jí vzkaz vyřídil."

„Tys to řekl Horstovi? Bylo to důvěrné. Kdybych chtěl, aby o tom každý věděl, postavil bych vatru a dorozumíval se s ní kouřovými signály. Pokud to Sloun zjistí, už mi nedovolí znovu ji vidět."

„Horst to nikomu nepoví," ujistil ho Eragon. „Nedovolil by, aby se Sloun někomu mstil, a ze všeho nejméně tobě." Zdálo se, že to Rorana nepřesvědčilo, ale dál se nepřel. Vrátili se k jídlu do Gerovy zamlklé společnosti. Když spolkli poslední sousto, šli všichni společně pracovat do polí.

Slunce bylo chladné a bledé a dodávalo jim jen málo útěchy. Pod jeho dohledem uskladnili poslední ječmen do stodoly. Pak posbírali dýně, rostoucí na pichlavých stoncích, tuříny, řepu, hrách a fazole a všechno to napěchovali do vyhloubeného sklípku. Po mnoha hodinách těžké práce si protáhli namožené svaly, spokojení, že sklizeň je hotová.

Následující dny strávili nakládáním, solením, loupáním a přípravou zásob na zimu.

Devět dní po Eragonově návratu z hor se na údolí snesla ukrutná sněhová bouře. Napadaly obrovské závěje sněhu a přikryly vše bílou

pokrývkou. Tři muži se odvažovali opustit dům, jen když šli pro dříví na zátop nebo nakrmit zvířata. Měli totiž strach, že by se mohli ve skučícím větru a jednotvárné krajině ztratit. Trávili čas schoulení u kamen a poslouchali, jak těžké okenice rachotí v poryvech větru. O pár dní později se bouře konečně uklidnila a odkryla zvláštní svět měkkých bílých závějí.

„Obávám se, že obchodníci letos nebudou moci přijet, když je tolik sněhu," řekl Gero odevzdaně. „Už teď mají zpoždění. Ještě jim dáme pár dní a počkáme. Ale pokud se brzy neukážou, budeme muset nakoupit zásoby od lidí z města."

Jak dny ubíhaly a po obchodnících nebylo ani vidu ani slechu, jejich obavy a neklid narůstaly. Mluvili jen pomálu a v domě panovala sklíčená atmosféra.

Osmého rána se šel Roran podívat k silnici a jen potvrdil, že obchodníci tudy ještě neprojeli. Den tedy strávili přípravami na cestu do Carvahallu a se zamračeným výrazem vybírali věci na prodej. Toho večera se Eragon ze zoufalství znovu seběhl podívat k silnici. Našel tam hluboké koleje vyježděné do sněhu a mezi nimi četné otisky kopyt. Radostí bez sebe utíkal s hlasitým výskotem domů a vnesl do jejich příprav nový elán.

Před východem slunce naložili přebytečnou úrody do vozu. Gero dal peníze ušetřené za celý rok do koženého váčku, který si pečlivě připevnil k opasku. Eragon uložil zabalený kámen mezi pytle s obilím, aby se neskutálel, když vůz najede na hrbol.

Po spěšné snídani zapřáhli koně a odklidili sníh z pěšiny k silnici. Vozy obchodníků jim už protáhly závěje, takže mohli jet poměrně rychle. V poledne měli Carvahall na dohled.

Ve dne to byla malá srdečná vesnice, naplněná křikem a smíchem. Obchodníci se utábořili na mýtině na okraji městečka. Celé prostranství bylo posázené skupinami vozů, stanů a ohnišť, které z dálky vypadaly jako barevné kaňky na bílém sněhu. Zejména čtyři stany trubadúrů byly nápadně vyzdobené. Od tábořiště k vesnici se táhl nepřetržitý proud lidí.

Davy se valily kolem řady zářivých stanů a stánků a ucpávaly hlavní ulici. V hluku se ozývalo řehtání koní. Sníh byl udusaný,

hladký jako sklo; v blízkosti ohňů naopak roztál. Ve vzduchu výrazně voněly pražené oříšky a do toho se mísily další lákavé vůně.

Gero zastavil vůz a uvázal koně, pak vytáhl z váčku několik mincí. „Kupte si něco pro radost. Rorane, ty si dělej, co chceš, akorát buď včas u Horsta na večeři. Eragone, vezmi kámen a pojď se mnou.“ Eragon se zazubil na Rorana, schoval si peníze do kapsy a už si promýšlel, za co je utratí.

Roran se okamžitě s odhodlaným výrazem ve tváři vydal na svoje pochůzky. Gero vedl Eragona davem lidí a rameny prorážel cestu v tlačenici. Ženy nakupovaly šaty, zatímco opodál si jejich manželé prohlíželi novou petlici či srp nebo jiné nářadí. Děti pobíhaly po ulici sem a tam a vzrušeně pokřikovaly. Tu se vystavovaly nože, támhle zas koření a vedle kožených postrojů se blýskaly hrnce, seřazené v dlouhých řadách.

Eragon zvědavě pozoroval kupce. Zdálo se, že jejich obchody nevzkvétají tak jako vloni. Jejich děti se tvářily vyděšeně a ostražitě a nosily zalátané šaty. Pohublí muži vypadali, že jsou připraveni kdykoli sáhnout pro své meče a dýky, a dokonce i většina žen měla u pasu připevněný nůž.

Co se mohlo stát, že jsou takhle vyzbrojení? A proč přijeli tak pozdě? uvažoval Eragon. Pamatoval si, že obchodníci bývali plní dobré nálady, ale žádný takový tu teď nebyl. Gero se tlačil dál ulicí a hledal kupce Merlocka, který obchodoval s neobvyklými šperky a tretkami.

Našli ho u stánku, kde zrovna skupině žen ukazoval brože. Jakmile vytáhl další nový kousek, následovaly obdivné výkřiky. Eragon hádal, že se brzy vyprázdní nejedna peněženka. Merlockovi se očividně dařilo a jako by povyrostl pokaždé, když někdo složil poklonu jeho zboží. Měl kozí bradku, nesl se s lehkostí šlechtice a na zbytek světa pohlížel tak trochu s opovržením.

Díky dychtivému hloučku zákaznic se k němu Gero s Eragonem nemohli dostat, a tak se usadili na schodu a čekali. Jakmile byl Merlock volný, přispěchali k němu.

„A na co by se chtěli podívat tito pánové?“ zeptal se Merlock. „Amulet nebo šperk pro dámu?“ Krouživým pohybem vytáhl z pultu jemně rytou stříbrnou růži ve skvělém provedení. Nablýskaný kov

Eragona zaujal a chvíli si ho uznale prohlížel. Kupec pokračoval: „Nechci za ni ani tři zlatky, i když pochází z daleka, od proslulých mistrů z Belatony.“

Gero k němu potichu promluvil: „Nechceme koupit, ale prodat.“ Merlock okamžitě schoval růži a pohlédl na ně s novým zájmem.

„Chápu. Možná, pokud má ta věc nějakou cenu, byste ji rádi vyměnili za jeden nebo dva z těchto skvělých kousků.“ Na chvíli se odmlčel, zatímco Eragon se svým strýcem stáli mlčky celí nesví, a pak pokračoval: „Přinesli jste si tu věc?“

„Máme ji, ale raději bychom ji ukázali někde v soukromí,“ řekl Gero pevným hlasem.

Merlock povytáhl obočí, ale jeho hlas zůstal klidný. „V tom případě mi dovolte, abych vás pozval do svého stanu.“ Posbíral zboží a láskyplně je uložil do kované truhlice, kterou zamkl. Pak je odvedl ulicí do tábořiště. Prokličkovali mezi vozy ke stanu, který stál stranou příbytků ostatních kupců. Vršek měl karmínový a spodek byl vyroben ze sobolí kůže. Byl ozdoben tenkými barevnými trojúhelníky, které se jakoby zabodávaly jeden do druhého. Merlock rozvázal vchod a přehodil látku k jedné straně.

Stan byl plný drobných cetek a podivného nábytku, jako jsou kulatá postel a tři křesílka vyřezaná z pařezů. Na bílém polštáři ležela zahnutá dýka s rubínem vsazeným do kulatého konce rukojeti.

Merlock zavřel vchod do stanu a otočil se k nim. „Prosím, posaďte se.“ Když tak učinili, řekl: „Teď mi objasněte, proč se scházíme takhle v soukromí.“ Eragon vybalil kámen a položil ho mezi ně. Merlockovi zajiskřilo v očích a sáhl po kameni, pak se však zarazil a zeptal se: „Mohu?“ Když mu Gero naznačil svůj souhlas, Merlock ho zvedl.

Položil si kámen do klína a natáhl se stranou pro podlouhlou krabici. Když ji otevřel, byla v ní sada měděných vah, které rozložil na zem. Když kámen zvážil, prozkoumal jeho povrch pod klenotnickou lupou, jemně ho poklepal dřevěnou paličkou a rýpnul do něj drobným čirým kamenem. Změřil jeho délku a průměr, pak si zapsal čísla na břidlicovou tabulku. Chvíli zvažoval výsledky. „Víte, jakou má cenu?“

„Ne," připustil Gero. Tvář mu rozrušením cukla a neklidně si poposedl.

Merlock se ušklíbl. „Bohužel to nevím ani já. Ale mohu vám říci tolik: bílé žilky jsou ze stejného materiálu jako to modré, co je obklopuje, jde pouze o jinou barvu. Co by to však mohlo být za materiál, nemám ponětí. Je to tvrdší než jakýkoli kámen, který jsem kdy viděl, dokonce tvrdší než diamant. Ať ho vytvaroval kdokoli, musel k tomu použít nástroje, jaké jsem nikdy neviděl, anebo - kouzla. A navíc je dutý."

„Cože?" zvolal Gero.

Do Merlockova hlasu se vkradl podrážděný tón. „Slyšeli jste snad někdy, aby kámen zněl jako tohle?" Popadl dýku, která ležela na polštáři, a poplácal kámen plochou stranou čepele. Ozval se čistý tón, který se postupně vytrácel. Eragon se vylekal, že kupec kámen poškodil. Merlock jim kámen ukázal. „Nenajdete na něm žádné škrábance ani praskliny. Pochybuji, že bych ho dokázal nějak poškodit, i kdybych na něj vzal kladivo."

Gero založil ruce a tvářil se odměřeně. Zadumaně seděl a mlčel. Eragon byl v rozpacích. Věděl přece, že se kámen objevil v Dračích horách kouzlem, ale že by byl i vyrobený pomocí kouzel? K čemu a proč? Vyhrkl: „Ale jakou má cenu?"

„To nedokážu říct," řekl Merlock mrzutě. „Jsem si jistý, že jsou lidé, kteří by za něj draze zaplatili, ale žádný z nich není v Carvahallu. Museli byste jít na jih a hledat kupce ve městech. Tohle je pro mnoho lidí spíš kuriozita - ne věc, ze které by měli praktický užitek."

Gero zíral do stropu stanu jako hráč, který zvažuje šance. „Koupíš ho?"

Obchodník okamžitě odpověděl: „Nestojí mi to za to riziko. Možná bych během svých jarních cest dokázal najít zámožného kupce, ale vůbec to není jisté. A i kdybych ho našel, nedostali byste peníze dřív než při mé další návštěvě příští rok. Ne, budete muset najít někoho jiného, s kým obchodovat. Přesto, jsem zvědavý... Proč jste trvali na tom, že spolu musíme mluvit mezi čtyřma očima?"

Eragon uklidil kámen a zauvažoval, jestli kupec vybuchne stejně jako Sloun. „Protože jsem ho našel v Dračích horách a lidi tady v okolí to tam nemají rádi."

Merlock na něj vyděšeně pohlédl. „Víte, proč jsme já i ostatní obchodníci letos přijeli tak pozdě?“

Eragon zavrtěl hlavou.

„Naše cesty pronásledovala smůla. Jako by Alagaësii ovládl chaos. Nevyhnuly se nám nemoci, přepadení ani ta nejhorší neštěstí. Galbatorix donutil města posílat více vojáků na hranice, protože přibývají útoky Vardenů. Přitom jsou tito muži v zemi potřeba na obranu proti urgalům. Tyhle krvelačné bestie putují na jihovýchod, směrem k poušti Hadarak. Nikdo neví proč a ani by nás to neznepokojovalo, kdyby nepostupovali přes obydlená území. Viděli je na silnicích i poblíž měst. Nejhorší jsou zprávy o Stínovi, i když ty nejsou potvrzené. Takové střetnutí totiž přežije jen málokdo.“

„Jak to, že jsme o tom neslyšeli?“ zvolal Eragon.

„Začalo to sotva před pár měsíci,“ odvětil Merlock příkře. „Celé vesnice byly nucené se přestěhovat kvůli urgalům, kteří zničili jejich pole, a teď jim hrozí hladomor.“

„Nesmysl,“ zabručel Gero. „Žádné urgaly jsme neviděli. Široko daleko jediný má rohy pověšené na zdi v hospodě U Morna.“

Merlock povytáhl obočí. „Možná je to tak, ale tohle je malá vesnice skrytá v horách. Nepřekvapuje mě, že jste unikli jejich pozornosti. Přesto bych být vámi nepředpokládal, že to tak vydrží napořád. Zmínil jsem to jenom proto, že se i tady dějí divné věci, když jsi v Dračích horách našel takový kámen.“ Touto větou, která je všechny přinutila k zamyšlení, se s nimi rozloučil úklonou a lehkým úsměvem.

Gero si to namířil zpět do Carvahallu a Eragon se vlekl za ním. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se Eragon.

„Chci získat víc informací, než se rozhodnu. Vezmi kámen zpět do vozu a pak si dělej, co chceš. Sejdeme se na večeři u Horsta.“

Eragon se proplétal davem a radostně pádil k vozu. Obchodování zabere jeho strýci hodiny a to byl čas, který si hodlal naplno užít. Ukryl kámen pod pytle a pak sebevědomým krokem vyrazil do města.

Chodil od stánku k stánku, a přestože měl jen málo peněz, okem zákazníka hodnotil zboží. Když mluvil s obchodníky, potvrdili mu, co Merlock říkal o nepokojích v Alagaësii. Znovu a znovu se zprávy

opakovaly: loňské štěstí nás opustilo; objevily se nové hrozby a nic už není bezpečné.

Později během dne si koupil tři špalky sladové cukrovinky a malý teplý třešňový koláč. Po hodinách stání ve sněhu mu teplé jídlo přišlo k duhu. Když koláč dojedl, s lítostí si olízl lepkavý sirup z prstů, posadil se na okraj verandy a uždiboval sladkosti. Opodál spolu zápasili dva chlapci z Carvahallu, ale neměl chuť se k nim přidat.

Den se přehoupl v pozdní odpoledne a obchodníci začali se svým zbožím chodit po domech. Eragon se nemohl dočkat večera, kdy budou vystupovat trubadúři, kteří vyprávějí příběhy a předvádějí triky. Rád poslouchal vyprávění o kouzlech, panovnících a, když se obzvláště poštěstilo, o Dračích jezdcích. Carvahall měl svého vlastního vypravěče, Broma - byl to Eragonův přítel -, ale jeho příběhy se během let oposlouchaly, zatímco trubadúři vždycky měli nějaké nové, jimž s dychtivostí naslouchal.

Eragon právě ulomil rampouch ze spodní strany verandy, když tu nedaleko zahlédl Slouna. Řezník si ho zatím nevšiml, a tak Eragon sklonil hlavu a zaběhl za roh k hostinci U Morna.

Uvnitř bylo teplo a vzduch byl plný těžkého kouře ze skomírajících lojových svící. Nade dveřmi byly připevněné nablýskané černé rohy urgala, které se stáčely v obloucích velikých jako jeho paže. Na konci dlouhého, nízkého lokálu se kupily hůlky, do kterých si zákazníci dělali svoje zářezy. Morn obsluhoval u pultu, s rukávy vyhrnutými k loktům. Spodní polovinu tváře měl drobnou a pomačkanou, jako by si nechal bradu obrousit. Lidé se tísnili kolem pevných dubových stolů a poslouchali dva obchodníky, kteří dnes už skončili s prodejem a přišli si dát pivo.

Morn vzhlédl od džbánku; který právě myl. „Eragone! Rád tě vidím. Kde máš strýce?“

„Nakupuje,“ pokrčil rameny Eragon. „A asi ještě chvíli bude.“

„A Roran je tady?“ zeptal se Morn, když vymýval hadrem další žejdlík.

„Ano, letos nemusel zůstat doma kvůli nemocným zvířatům.“

„To je dobře.“

Eragon ukázal na dva kupce. „Kdo to je?“

„Vykupují obilí. Nakoupili od všech zrno za směšně nízké ceny a teď vyprávějí za vlasy přitažené historky a čekají, že jim budeme věřit.“

Eragon chápal, proč je Morn tak podrážděný. Lidé ty peníze potřebují a tihle dva toho pěkně využili. „Jaké historky?“

Morn si odkašlal. „Říkají, že Vardenové se spřáhli s urgaly a shromaždují armádu, aby nás napadli. Údajně to bylo jenom díky našemu králi, že jsme se tak dlouho dokázali bránit - jako by Galbatorixe zajímalo, kdyby to tady všechno shořelo do základů... Jdi si je poslechnout. Já mám dost svojí práce, než abych ti vysvětloval jejich lži.“

První kupec svým objemným tělem zcela zaplnil židli, která při každém jeho pohybu hlasitě zanaříkala. Na tváři neměl jediný vous, obtloustlé ruce měl jemné jako dítě, a když upíjel ze džbánu, našpulené rty se mu nepřirozeně kroutily. Druhý muž měl růžovou tvář. Kůži kolem čelistí měl suchou a trudovitou, posetou bouličkami tvrdého tuku, které připomínaly žluklé máslo. Oproti krku a bradě byl zbytek jeho těla nepřirozeně vyzáblý.

První kupec se marně snažil rozvalit tak, aby se vešel do židle. Řekl: „Ne, ne, nerozumíte tomu. Je to jenom díky královu neutuchajícímu zájmu o náš osud, že tady spolu můžeme v bezpečí rozprávět. Kdyby nás i přes svou moudrost připravil o svou ochranu, pánbůh s námi!“

Vtom někdo vykřikl: „Dobrá, a proč nám rovnou neřeknete, že se vrátili Jezdci a každý z vás zabil stovku elfů? Myslíte, že jsme děti, abychom uvěřili vašim povídačkám? Dokážeme se o sebe postarat.“ Hlouček lidí se zasmál.

Obchodník se chystal odpovědět, když tu ho jeho hubený společník přerušil mávnutím ruky. Na prstech se mu zablýskaly nevkusné šperky. „Špatně to chápete. My víme, že Království nemůže pečovat o každého z nás osobně, jak byste možná chtěli, ale dokáže zabránit urgalům a další chátře, aby ovládla toto,“ chvíli hledal ten správný výraz, „místo.“

Obchodník pokračoval: „Zlobíte se na Království, že s lidmi jedná nespravedlivě, a máte na to plné právo, ale vláda se nemůže zavděčit všem. Nikdy se nevyhneme sporům a konfliktům. Nicméně většina z

nás si nemá nač stěžovat. V každé zemi je nějaká malá skupina rebelů, nespokojených s rozdělením moci."

„Jo," zvolala nějaká žena, „pokud si troufáte o Vardenech prohlásit, že jich je málo!"

Tlusťoch si povzdechl. „Už jsme vám vysvětlili, že Vardeny nezajímá, jak vám pomoci. To je jenom klam, pořád dokola opakovaný zrádci, kteří se pokoušejí rozbít Království a přesvědčit nás, že skutečná hrozba leží uvnitř naší země - a ne mimo ni. Chtějí jen svrhnout krále a ovládnout nás. Všude mají špehy a zatím se připravují na útok. Nikdy nevíte, kdo všechno pro ně pracuje."

Eragon s tím nesouhlasil, ale obchodník byl obratný řečník a lidé mu přikyvovali. Udělal krok vpřed a řekl: „Jak tohle všechno víte? Mohu říct, že mraky jsou zelené, ale to ještě neznamená, že to je pravda. Dokažte, že nelžete." Oba muži se do něj zabodli pohledem, kdežto vesničané potichu čekali na odpověď.

Hubený kupec promluvil první. Nedíval se však Eragonovi do očí. „Copak u vás děti neučíte úctě? Nebo dovolíte, aby chlapci zpochybňovali slova dospělých, kdykoli se jim zachce?"

Posluchači se zavrtěli a pohlédli na Eragona. Pak ale nějaký muž řekl: „Odpověz na otázku."

„Je to jenom selský rozum," řekl ten tlustý, s krůpějí potu na horním rtu. Taková odpověď vesničany popudila a hádka pokračovala.

Eragon se s pocitem hořkosti otočil k výčepu. Nikdy ještě nepotkal někoho, kdo by byl příznivcem krále a kritizoval jeho nepřátele. V Carvahallu panovala hluboce zakořeněná zášť vůči Království, lidé se s ní skoro narodili. Království jim nikdy nepomohlo v krutých letech hladovění a výběrčí daní nikdy neměli slitování. Cítil, že oprávněně nesouhlasí s tím, co kupci tvrdili o královĕ milosrdnosti, ale s Vardeny si nebyl zcela jistý.

Vardenové byli vzbouřenci, kteří vytrvale plenili a přepadali Království. Bylo záhadou, kdo je jejich vůdcem nebo kdo skupinu založil v době, kdy Galbatorix před více než sto lety převzal moc. Jak skupina unikala Galbatorixovým útokům a nástrahám, získávala si mnoho příznivců. O Vardenech se vědělo jen málo, krom toho, že pokud je někdo na útěku a potřebuje se skrýt nebo pokud nenávidí

Království, přijmou ho mezi sebe. Zbýval pak jediný problém - najít je.

Morn se naklonil přes bar a řekl: „Nehorázné, že? Jsou horší než supi kroužící nad umírajícím zvířetem. Pokud tady zůstanou ještě chvíli, nastanou problémy."

„Pro nás, nebo pro ně?"

„Pro ně," řekl Morn, zatímco hospodou se rozléhaly rozzlobené výkřiky. Eragon odešel právě ve chvíli, kdy hrozilo, že se rozpoutá rvačka. Dveře se za ním zabouchly a hlasy utichly. Byl podvečer a slunce rychle zapadalo; domy vrhaly na zem dlouhé stíny. Když spěchal ulicí, všiml si, že v postranní uličce stojí Roran s Katrinou.

Roran říkal něco, co Eragon neslyšel. Katrina sklopila oči a potichu odpověděla, pak se natáhla na špičky, políbila ho a odběhla. Eragon přistoupil k Roranovi a dobíral si ho: „Jak to jde?" Roran se otočil k odchodu a něco vyhýbavě zabručel.

„Slyšel jsi zprávy od kupců?" zeptal se Eragon, který ho následoval. Většina vesničanů už tou dobou byla doma a bavila se s obchodníky, nebo čekala, až se dostatečně setmí a začne představení trubadúrů.

„Ano." Roran vypadal roztržitě. „Co si myslíš o Slounovi?"

„Myslel jsem, že to víš."

„Bude to na nože, až se dozví o Katrině a o mně," prohlásil Roran. Eragonovi přistála na nose sněhová vločka a on pohlédl vzhůru. Nebe zešedlo. Nenapadlo ho nic vhodného, co by měl říct; Roran měl pravdu. Chytil bratrance kolem ramenou a šli spolu dál postranní uličkou.

Večeře u Horsta probíhala v srdečné atmosféře. Pokoj byl plný hovoru, všude samý smích. Vypili spoustu sladkých likérů a silného piva, což jenom přispělo k bujaré náladě. Když Horstovi hosté vyprázdnili talíře, vydali se procházkou k prostranství, kde tábořili obchodníci. Kolem obrovské mýtiny byly do sněhu zaražené kůly se svícemi, které tvořily kruh. V pozadí zářily ohně a malovaly po zemi tančící stíny. Vesničané se pomalu shromažďovali kolem kruhu a netrpělivě čekali v mrazu.

Konečně se trubadúři vyhrnuli ze stanů, oblečení v šatech se střapci a za nimi následovali zkušení a vznešenější pěvci. Starší pěvci

se starali o hudbu a vyprávění, zatímco ti mladší příběhy předváděli. První z her byla pouhou kratochvílí: sprostou a plnou vtipů, kopanců do zadku a legračních postav. Později však, když svíce skoro dohořívaly a všichni se shlukli k sobě v těsném kruhu, před obecenstvo vystoupil starý vypravěč Brom. Na prsa mu spadal vlnitý bílý plnovous a přes ohnutá ramena měl přehozený dlouhý černý plášť, který mu zakrýval celé tělo. Když natáhl paže, ruce mu vyčnívaly z šatů jako pařáty. Pak začal recitovat:

„Tok času se nedá zastavit. Léta ubíhají, ať chceme či ne... ale vždy můžeme vzpomínat. Vše, co jsme ztratili, může žít v našich vzpomínkách. Ty, které uslyšíte, jsou neúplné a roztříštěné, přesto je opatrujte, protože bez vás by neexistovaly. Budu vám vyprávět prastarý příběh, který byl zapomenut, ukrytý v mlhavém oparu zastírajícím naši minulost.“

Živýma očima si prohlédl vzrušené tváře diváků. Jako na posledním ze všech se jeho pohled zastavil na Eragonovi.

„Než se narodili otcové vašich dědů, a věru dokonce dřív než jejich otcové, dali se dohromady Dračí jezdci. Jejich posláním bylo chránit a střežit zemi a po tisíce let se jim to dařilo. Jejich zdatnost v boji byla nepřekonatelná, protože každý z nich měl sílu za deset mužů. Byli nesmrtelní, pokud nebyli zasaženi mečem nebo jedem. Své síly užívali jenom v zájmu dobra a pod jejich vedením byla vystavěna vysoká města a vznešené věže. V době, kdy udržovali mír, země vzkvétala. Byly to zlaté časy. Elfové byli našimi spojenci, trpaslíci našimi přáteli. Do měst proudilo bohatství a lidem se dařilo. Ale plačme... protože tak tomu nemohlo být navěky.“

Brom mlčky pohlédl k zemi. V jeho hlase zazníval nesmírný zármutek.

„Ačkoli je žádný nepřítel nemohl zničit, nedokázali se ochránit sami před sebou. A tak se v době jejich největší moci narodil v dnes již zaniklé provincii Inzilbêth chlapec jménem Galbatorix. Když mu bylo deset let, byl podroben zkoušce, jak bývalo tehdy zvykem. Zjistilo se, že v něm spočívají obrovské síly. Jezdci ho přijali mezi sebe.“

„Prošel jejich výcvikem a v dovednostech předčil všechny ostatní. Díky daru bystré mysli a silného těla brzy zaujal mezi Jezdci přední

místo. Některým se jeho prudký vzestup zdál nebezpečný a varovali ostatní. Jenže Jezdci ve své síle zpychli a nevěnovali varování žádnou pozornost. Želbohu, v té době vznikl zárodek velkého utrpení."

„Brzy poté, co skončil jeho výcvik, se Galbatorix s dvěma přáteli vydal na lehkomyslný výlet. Letěli daleko na sever, dnem i nocí, až se dostali na území, které patřilo urgalům. Pošetile si mysleli, že je jejich nové síly ochrání. Tam, mezi věčným ledem, byli ve spánku přepadeni. Ač byli jeho přátelé i jejich draci zavražděni a on sám utrpěl vážná zranění, Galbatorix nakonec útočníky přemohl. Během boje však zbloudilý šíp tragicky probodl srdce jeho dračice. Neuměl ji zachránit a ona mu zemřela v náručí. A tak bylo zaseto semínko jeho šílenství."

Vypravěč sepjal ruce, pomalu se rozhlížel kolem a po znavené tváři se mu mihotaly stíny. Další slova zazněla tichem jako žalostný zvon zádušní mše.

„Sám, naprosto vysílený a napůl šílený z těžké ztráty, potuloval se Galbatorix zoufale pustinou a hledal smrt. Ta k němu však nepřicházela, i když se beze strachu postavil všemu živému. Urgalové i další nestvůry brzy uprchli před jeho strašidelným zjevem. V té době ho napadlo, že by mu Jezdci mohli dát nového draka. Poháněn touto myšlenkou se vydal na náročnou cestu zpět, pěšky přes Dračí hory. Přejít území, které předtím hravě přeletěl na dračím hřbetu, mu trvalo měsíce. Uměl sice lovit pomocí kouzel, ale častokrát procházel místy, kde žádná zvířata nežila. A tak, když se konečně dostal z hor, byl na pokraji smrti. Nějaký farmář ho našel ležet zhrouceného v bahně a přivolal Jezdce."

„V bezvědomí ho odnesli do bezpečí a léčili jeho zbídačené tělo. Spal po čtyři dny. Když se probral, nejevil žádné známky šílenství. Když ho však předvolali před soud, začal se dožadovat nového draka. Opovážlivost této žádosti odhalila jeho slabomyslnost a porota poznala jeho skutečnou tvář. Galbatorix, jehož naděje tím definitivně pohasly, začal vinou svého zvráceného myšlení věřit, že to Jezdci způsobili smrt jeho draka. Noc za nocí nad tím přemítal a tvořil plán pomsty."

Bromova slova přešla do vzrušeného šepotu.

„Potom si našel spřízněného Jezdce, u kterého jeho zákeřná slova padla na úrodnou půdu. Vytrvalým přesvědčováním a s pomocí temných kouzel, která se naučil od Stína, poštval tohoto muže proti starším Jezdcům. Spolu zákeřně vylákali a zabili jednoho z nich. Když ten ohavný skutek dokonali, Galbatorix se na svého spojence bez varování vrhl a zavraždil i jej. Jezdci ho přistihli při činu, s rukama potřísněnýma krví. Ze rtů se mu vydral jen zběsilý výkřik a zmizel pryč do noci. A protože byl ve svém šílenství prohnaný, nepodařilo se jim ho najít."

„Léta se skrýval v pustinách jako štvaná zvěř a stále se měl na pozoru před svými pronásledovateli. Na jeho krutost se sice nezapomnělo, ale po čase pátrání ustalo. Jednoho dne se nešťastnou náhodou potkal s mladým Jezdcem Morzanem - silným na těle, ale poněkud chabým na duchu. Galbatorix ho přesvědčil, aby nechal odemčené brány do pevnosti Ilirea, které se dnes říká Urû'baen. Touto branou se Galbatorix vplížil dovnitř a ukradl dračí mládě."

„On a jeho nový učedník se ukryli na hrůzostrašném místě, kam se Jezdci neodvažovali vstoupit. Tam se Morzan podrobil temnému učení, naučil se tajemství a zakázaná kouzla, která nikdy neměla být prozrazena. Když se žák zaučil a Galbatorixův černý drak Šruikan vyrostl, Galbatorix se ukázal světu s Morzanem po boku. Společně bojovali s každým Jezdcem, na kterého narazili. S každým zabitým jejich síla rostla. Dvanáct Jezdců se ke Galbatorixovi přidalo v touze získat moc a pomstít dávné křivdy. Z těchto dvanácti se spolu s Morzanem stalo Třináct Křivopřísežných. Ostatní Jezdci nebyli na zradu připraveni a podlehli tvrdému náporu. Také elfové urputně bojovali proti Galbatorixovi, ale byli přemoženi a donuceni uprchnout do svých tajných úkrytů, odkud se už nevrátili."

„Pouze Vrael, vůdce Jezdců, se dokázal Galbatorixovi a Křivopřísežníkům vzepřít. Ve svém stáří a moudrosti chtěl zachránit, co se dalo, a zabránit tomu, aby zbývající draci padli do rukou nepřátel. V poslední bitvě před branami Dorú Areaby Vrael přemohl Galbatorixe, ale zaváhal s poslední smrtící ránou. Galbatorix toho okamžiku využil a udeřil ho do boku. Těžce raněný Vrael uprchl na horu Utgard, kde chtěl znovu načerpat síly. To se mu ale nepodařilo, protože Galbatorix ho našel. Když spolu bojovali, Galbatorix kopnul

Vraela do rozkroku. Touto zákeřnou ranou získal nad protivníkem převahu a setnul mu hlavu planoucím mečem.“

„Pak, když mu moc vstoupila do žil, se Galbatorix prohlásil králem celé Alagaësie.“

„A od té doby nám vládne.“

Brom dovyprávěl a odbelhal se spolu s trubadúry pryč. Eragonovi se zdálo, že se mu na tváři zaleskla slza. Lidé si mezi sebou při odchodu domů potichu šeptali. Gero řekl Eragonovi a Roranovi: „Važte si toho, měli jste štěstí. Já jsem slyšel tento příběh pouze dvakrát v životě. Kdyby Království zjistilo, že ho tady Brom vypráví, nedožil by se příštího měsíce.“

Dar osudu

Večer po návratu z Carvahallu se Eragon rozhodl oťukat kámen stejně, jako to dělal Merlock. Byl v pokoji sám, položil ho tedy na postel a vedle něj nachystal tři nástroje. Začal s dřevěnou paličkou a zlehka poklepal na kámen. Slabounce to zazvonilo. Spokojeně uchopil další nástroj, těžké kožené kladivo. Když jím uhodil, ozvalo se naříkavé zadunění. Nakonec do kamene klepl malým dlátem. Kov nic neuštípl ani nepoškrábal a vydal ten nejčistší tón. Když poslední tóny doznívaly, jako by zaslechl nepatrné pípnutí.

Merlock říkal, že kámen je dutý; uvnitř by mohlo být něco cenného. Přesto nevím, jak se do něj dostat. Někdo musel mít dobrý důvod pro to, aby si s ním dal práci, ale ať už ho do Dračích hor shodil kdokoli, nesnaží se ho získat zpět, anebo neví, kde je. Ale nevěřím, že by ho kouzelník, který uměl kámen přemístit, nedokázal zase najít. Měl jsem ho snad dostat právě já? Nedokázal si na tuhle otázku odpovědět. Smířený s tím, že záhadu nevyřeší, sebral nářadí a vrátil kámen do police.

Té noci ho nečekaně něco vzbudilo. Pozorně naslouchal. Všude bylo sice ticho, raději ale vsunul ruku pod slamník a sevřel svůj nůž. Čekal několik minut a pak se pomalu znovu pohroužil do spánku.

Do ticha se náhle ozvalo tlumené zapištění, které ho opět vytrhlo z dřímoty. Skulil se z postele a hbitě vytáhl nůž z pouzdra. Chvíli tápal po pokoji s křesadlem v ruce a zapálil svíčku. Dveře pokoje byly zavřené. Ačkoli na myš nebo krysu se mu zdálo kvílení příliš hlasité, pro jistotu se podíval pod postel. Nic. Seděl na kraji postele a promnul si oči, aby se probral. Ozvalo se další pípnutí a on prudce vyskočil.

Odkud ten zvuk vychází? V podlaze ani ve stěnách nic být nemůže; jsou z tvrdého dřeva. To samé platí pro jeho postel, a kdyby mu během noci něco vlezlo do slamníku, byl by si toho určitě všiml. Jeho pohled spočinul na kameni. Vzal ho z police, bezmyšlenkovitě jím pohupoval a prohledával očima pokoj. V uších mu zazvonil pískot, který mu také rozechvěl prsty; vycházelo to z kamene.

Ten kámen mu nepřinesl nic než úzkost a vztek a teď ho dokonce ani nenechá vyspat! Nebral ohledy na Eragonův rozzuřený pohled a jenom tu a tam zapípal. Pak vydal jedno velmi hlasité pípnutí a utichl. Eragon ho opatrně odložil a zalezl zpátky pod přikrývky Ať už kámen skrývá jakékoli tajemství, bude to muset počkat do rána.

Když se znovu probral, měsíc svítil oknem do pokoje. Kámen se na polici prudce kymácel a narážel do zdi. Byl zalitý klidným měsíčním světlem, které prosvětlovalo jeho povrch. Eragon vyskočil z postele s nožem v ruce. Pohyb ustal, ale on zůstal ve střehu. Pak kámen začal kvílet a třást se silněji než předtím.

S klením se začal oblékat. Bylo mu jedno, jak cenný tenhle kámen může být; odnese ho někam daleko a zakope. Houpání zas ustalo; kámen utichl. Zachvěl se, pak se začal kutálet a s hlasitým žuchnutím spadl na podlahu. Eragon znepokojeně ustoupil ke dveřím, když se kámen zakymácel směrem k němu.

Najednou se na kameni objevila prasklina. Pak další a další. Jako přikovaný se Eragon nahnul dopředu; nůž držel stále v ruce. Na vršku kamene, kde se všechny praskliny spojovaly, se zaviklal malý kousek, jako by jím něco pohybovalo, pak se zvedl a dopadl na podlahu. Potom to ještě chvíli pípalo a z dírky vykoukla malá černá hlavička, kterou následovalo podivně hranaté tělíčko. Eragon sevřel nůž ještě pevněji a nehnutě stvoření pozoroval. Brzy bylo celé venku z kamenné skořápky. Na okamžik zůstalo stát, pak se zatřepotalo v měsíčním světle.

Eragon se vyděsil. To, co před nim stálo a olizovalo si lepkavou blánu, byl maličký drak.

Probuzení

Drak nebyl delší než Eragonovo předloktí, přesto ale působil důstojně a vznešeně. Šupiny měl temně safírově modré, stejně jako kámen. Vlastně ne kámen, uvědomil si Eragon, vejce. Drak roztáhl křídla; to díky nim vypadal tak pomuchlaně. Křídla měl několikrát delší než celé tělo a procházely jimi tenké kostěné výběžky, které postupovaly od předního okraje křídel a vytvářely tak řadu drápů, rozmístěných poměrně daleko od sebe. Drakova hlava připomínala trojúhelník. Z horní čelisti se mu stáčely dolů dva drobounké bílé tesáky. Vypadaly velmi ostré. I drápy měl bílé jako naleštěnou slonovinu a z vnitřní strany lehce zoubkovité. Pás malých ostnů se táhl po hřbetě zvířete od kořene hlavy až ke špičce ocasu. V dolíku, kde se sbíhal krk a ramena, byla mezera mezi ostny o něco větší.

Eragon se zlehka posunul blíž a drak prudce trhl hlavou. Upřel na něj tvrdé, ledově modré oči, ale zůstával úplně v klidu. Mohl by to být mocný nepřítel, kdyby se rozhodl zaútočit.

Po chvíli drak ztratil o Eragona zájem, nemotorně se vydal na průzkum pokoje a vypískl pokaždé, když vrazil do stěny nebo do nábytku. Zatřepotal křídly, vyskočil na postel a s pískáním vylezl na polštář. Žalostně otvíral ústa jako hladové ptáče a odhaloval tak řady špičatých zubů. Eragon se opatrně posadil na konec postele. Když mu drak očuchal ruku a ožužlal rukáv, vyplašeně stáhl ruku zpátky.

Eragonovi cukaly koutky, když pozoroval to malé stvoření. Váhavě natáhl pravou dlaň a dotkl se prsty jeho boku. Rukou mu projela ledová energie a pálila ho v žilách jako tekutý oheň. S divokým výkřikem ucukl. V uších se mu rozléhal jasný kovový zvuk a zaslechl neslyšný vzteklý výkřik. Celé tělo ho nesnesitelně pálilo. Pokoušel se pohnout, ale nešlo to. Po dlouhé době, která mu připadala jako nekonečné hodiny, se mu do končetin znovu vrátilo teplo, ale i tak ho stále brněly. Neovladatelně se třásl. Postavil se; ruku měl znecitlivělou a prsty jako ochrnuté. Vyděšeně pohlédl na svou dlaň, na které se uprostřed vytvořil bílý třpytivý ovál. Kůže ho svrběla a pálila jako pavoučí kousnutí. Srdce mu zběsile tlouklo.

Eragon. roztržitě zamrkal a snažil se pochopit, co se přihodilo. Něco se letmo dotklo jeho mysli, jako prst přejíždějící po kůži. Ucítil to znovu, ale tentokrát se to zhmotnilo v myšlenkové vlákno, skrz které ucítil vzrůstající zvědavost. Jako by se zřítila neviditelná stěna obklopující jeho vědomí a jeho duše mohla svobodně vystoupit z těla. Bál se, že pokud ho něco nezadrží, vypluje ze svého těla ven a nebude se moci vrátit a stane se z něj prchavý duch. Vystrašeně přerušil spojení. Nový pocit se okamžitě vytratil, jako by zavřel oči. Zíral nedůvěřivě na nehybného draka.

Šupinatou nohou se mu otřel o bok a Eragon sebou škubl. Ale tentokrát nedostal žádný ledový šok. Rozpačitě pohladil draka po hlavě. Paží mu prolétlo slabé mravenčení. Drak se k němu přitulil a prohnul se v zádech jako kočka. Přejel prsty po tenkých membránách na jeho křídlech. Na dotek byla jako pergamen, sametová a teplá, ale ještě trochu vlhká. Pulsovaly v nich stovky tenounkých žilek.

Znovu se nějaké vlákno dotklo jeho mysli, ale tentokrát místo zvědavosti pocítil nesnesitelný, obrovský hlad. S povzdechem vstal. Tohle je nebezpečné zvíře, tím si byl jistý. Přesto se zdálo být tak bezmocné, když lezlo po jeho posteli, že začal uvažovat, zda by to někomu uškodilo, kdyby si je nechal. Drak zanaříkal pisklavým hláskem a pátral po jídle. Eragon ho rychle poškrábal na hlavě, aby ho utišil. Rozmyslím si to později, rozhodl se a odešel z pokoje. Dveře za sebou pečlivě zavřel.

Když se vrátil s dvěma proužky sušeného masa, drak seděl na okenním parapetu a pozoroval měsíc. Nakrájel maso na malé čtverečky a jeden mu nabídl. Dráček opatrně kousek očuchal, vystřelil hlavou dopředu jako had, vytrhl mu maso z prstů a celé ho hltavě spolkl. Pak šťouchl Eragona do ruky, aby mu dal ještě.

Při krmení si Eragon dával pozor na prsty. Když už mu zbýval poslední čtvereček, drakovo bříško bylo pěkně plné. Nabídl mu poslední kousek; drak chvíli zvažoval a nakonec po něm líně skočil. Najedený mu vylezl po ruce a stočil se mu na prsou. Pak si odfrkl, až se mu z nozder zvedl obláček černého kouře. Eragon na něj užasle hleděl.

Když už si myslel, že drak spí, z rozechvělého hrdla mu vyšlo tlumené zabručení. Jemně ho přenesl do postele a položil ho vedle

polštáře. Drak se zavřenýma očima spokojeně obtočil ocásek kolem sloupku postele. Eragon ulehl vedle něj a natáhl ruku do tmy.

Stál před bolestivým rozhodováním: když vychová draka, mohl by se stát Jezdcem. Mýtů a příběhů o Jezdcích si lidé velmi cenili a stát se jedním z nich by ho samo o sobě zařadilo mezi legendy. Jenomže kdyby Království draka objevilo, on a jeho rodina zemřou, pokud se nepřidá ke králi. Nikdo by jim nemohl - nebo nechtěl - pomoci. Nejjednodušší řešení by bylo draka prostě zabít, ale ta myšlenka byla nesnesitelná a on ji okamžitě zavrhl. Draků si příliš vážil, než aby na něco podobného jen pomyslel. *Navíc, kdo by nás mohl prozradit?* pomyslel si. *Žijeme na odlehlém místě daleko od města a neděláme nic, čím bychom upoutali pozornost.*

Problém však bude přesvědčit Gera a Rorana, aby mu dovolili draka chovat. Ani jeden z nich ho nebude chtít mít nablízku. *Mohl bych ho vychovávat tajně. Za měsíc nebo dva bude dost velký, takže by se ho Gero už nedokázal zbavit, ale přijme ho? I kdyby ano, seženu pro draka dost jídla, zatímco bude žít v úkrytu? Není větší než kotě, ale na posezení sežral plnou hrst masa! Nejspíš nakonec bude schopen lovit a živit se sám, ale kdy to bude? Dokáže přežít v té zimě venku?* Tak jako tak, draka moc chtěl. Čím víc o tom přemýšlel, tím si byl jistější. Ať to s Gerem dopadne jakkoli, Eragon udělá vše, co bude moci, aby ho ochránil. S tímto odhodláním usnul s drakem schouleným vedle sebe.

Když se rozednívalo, drak seděl na sloupku postele jako starověký strážný vítající nový den. Eragon obdivoval jeho barvu. Nikdy neviděl tak jasnou, ostře modrou. Jeho šupiny připomínaly stovky drobných drahokamů. Všiml si, že bílý ovál na jeho dlani, kde se dotkl draka, se stříbrně leskne. Doufal, že ho dokáže zakrýt, když bude mít stále špinavé ruce.

Drak se spustil ze svého posedu a sklouzl na podlahu. Eragon ho opatrně zvedl a vyšel ze spícího domu. Zastavil se jen pro nějaké maso, několik pruhů kůže a tolik hadrů, kolik unesl. Bylo nádherné svěží ráno; čerstvá vrstva sněhu zakryla farmu. Usmál se, když se malé stvoření se zájmem rozhlíželo kolem z bezpečí jeho náruče.

Pospíchal přes pole, potichu se vplížil do tmavého lesa a hledal bezpečné místo, kde by mohl drak na čas zůstat. Nakonec našel javor

stojící osamoceně na holém pahorku. Jeho větve se ohýbaly pod vrstvou sněhu jako šedé prsty, natahující se k nebi. Položil draka k úpatí kmene a rozhodil kůži na zem.

Několika zručnými pohyby vyrobil smyčku a natáhl ji drakovi kolem krku, zatímco malé stvoření prozkoumávalo zasněžené drny u stromu. Kůže byla odřená, ale vydrží. Pozoroval, jak drak leze kolem, uvolnil mu smyčku z krku a vytvaroval provizorní postroj na nohy, aby se neuškrtil. Pak nasbíral náruč větví a postavil z nich narychlo boudu vysoko v koruně javoru, vnitřek vystlal hadry a uložil tam maso. Jak se strom kymácel, do tváře mu padal sníh. Přes přední část přístřešku navěsil další hadry, aby se uvnitř drželo teplo. Spokojeně si prohlížel své dílo.

„Je čas ti ukázat tvůj nový domov," řekl a zvedl draka nahoru do větví. Ten se kroutil a pokoušel se mu vymanit, ale pak se vyšplhal do chatrče, kde snědl kousek masa, schoulil se do klubíčka a nesměle na něj zamrkal. „Pokud tady zůstaneš, bude ti dobře," poučil ho. Drak znovu zamrkal upřenýma očima.

Eragon si byl jistý, že mu nerozuměl, a tak zapátral v mysli, dokud neucítil drakovo vědomí. Opět měl ten hrozný pocit *otevřenosti* - tak velikého prostoru, že ho tížil jako těžká peřina. Sebral všechny síly, soustředil se na draka a pokoušel se mu vtisknout jedinou myšlenku: *Zůstaň tady*. Drak se přestal hýbat a napřímil k němu hlavu. Zasnažil se ještě víc: *Zůstaň tady*. Matně ucítil váhavou odezvu, ale i tak uvažoval, jestli mu drak skutečně porozuměl. *Přece je to jenom zvíře*. S úlevou přerušil myšlenkové spojení a pocítil bezpečí, když se jeho vědomí znovu obklopilo neprostupnou zdí.

Eragon odešel od stromu a za chůze se ohlížel. Drak vystrčil hlavu z přístřešku a velikýma očima pozoroval, jak odchází.

Když přispěchal domů, vplížil se zpátky do svého pokoje, aby uklidil úlomky skořápky. Byl si jistý, že si Gero ani Roran nevšimnou, že tu vejce není - vytratilo se z jejich myšlenek hned poté, co zjistili, že se nedá prodat. Když všichni vstali, Roran se zmínil, že v noci slyšel nějaký hluk, ale k Eragonově úlevě se tou věcí dál nezabýval.

Eragon byl nadšený a den mu rychle uběhl. Ukázalo se, že značku na dlani dokáže snadno skrýt, takže si s ní brzy přestal dělat starosti.

Zanedlouho už znovu mířil k javoru a nesl klobásy, které ukradl ve sklepě. Blížil se ke stromu plný obav. Je drak schopen přežít venku v takové zimě?

Strachoval se zbytečně. Drak byl usazený na větvi a okusoval něco, co držel mezi předníma nohama. Když Eragona uviděl, začal vzrušeně kvílet. Bylo dobré, že zůstal na stromě, z dosahu velkých dravců. Jakmile hodil klobásy na zem ke kořenům stromu, drak ladně slétl dolů. Zatímco dychtivě odtrhával kusy masa, Eragon si prohlédl přístřešek. Všechno jídlo, které tu nechal, bylo pryč, ale chatrč zůstala nepoškozená a na podlaze byly poházené chomáče peří. *Výborně. Umí si sám opatřit potravu.*

Pak mu došlo, že vlastně neví, zda je drak on, nebo ona. Zvedl ho a otočil. Nevšímal si drakova nespokojeného pískotu, ale nedokázal najít žádné spolehlivé znaky jeho pohlaví. *Zdá se, že se svých tajemství nevzdá bez boje.*

Strávil s drakem hodně času. Odvázal ho, posadil si ho na rameno a vydali se na průzkum lesa. Sněhem obtěžkané stromy na ně shlížely jako velkolepé sloupy obrovské katedrály. V této samotě Eragon vysvětloval drakovi vše, co věděl o lese. Nestaral se o to, jestli mu rozumí; šlo mu o prostý akt sdílení, ten byl důležitý. Nepřetržitě k němu mluvil. Drak k němu obracel zářivé oči a hltal jeho slova. Chvíli jen seděl, nechal ho odpočívat v náručí a udiveně ho pozoroval, stále ještě ohromený nedávnými událostmi. Při západu slunce vyrazil Eragon domů a v zádech cítil pohled těch dvou zářivě modrých očí, pobouřených, že ho zase opouští.

Té noci přemítal o všem, co by se mohlo stát malému, nechráněnému zvířeti. Myšlenky na ledové bouře a divokou zvěř ho trýznily. Trvalo mu hodiny, než upadl do spánku. Zdálo se mu o liškách a černých vlcích, trhajících draka zkrvavenými zuby.

V záři vycházejícího slunce vyběhl Eragon z domu s jídlem a cáry látek, jimiž chtěl úkryt lépe utěsnit. Našel draka zdravého a čilého, jak sedí vysoko ve větvích a pozoruje východ slunce. Vřele děkoval všem bohům, známým i neznámým. Když se blížil, drak slétl na zem, vyskočil mu do náručí a pevně se k němu přitulil. Zima mu neublížila, ale zdál se vystrašený. Vzdorovitě vypustil z nozder obláček tmavého kouře. Eragon se s ním posadil pod javor, hladil ho a něžně ho

šeptem konejšil. Nehýbal se, když mu zabořil hlavu do kabátu. Po chvíli se drak vyplížil z jeho objetí a vylezl mu na rameno. Nakrmil ho a pak obalil chatrč novými hadry. Nějakou dobu si spolu hráli, ale zanedlouho se Eragon musel vrátit domů.

Brzy se zaběhl pravidelný denní režim. Každé ráno Eragon vyběhl ke stromu, dal drakovi snídani a zas odspěchal zpátky. Během dne se věnoval nutné práci, a jakmile měl vše hotové, mohl zase jít za drakem. Gero i Roran si všimli změny v jeho chování a vyptávali se ho, proč tráví tolik času venku. Eragon vždy jen pokrčil rameny a začal si dávat pozor, aby ho nesledovali ke stromu.

Po prvních několika dnech si přestal dělat starosti, že by se drakovi mohlo něco přihodit. Rostl neskutečně rychle; brzy ho většina nebezpečí nebude moci ohrozit. Po prvním týdnu už byl dvakrát větší než při narození. Za další čtyři dny sahal Eragonovi skoro po kolena. Už se nevešel do chatrče v koruně stromu, takže mu Eragon musel postavit skrytý přístřešek na zemi. To mu zabralo tři dny.

Když byl drak čtrnáct dní starý, Eragonovi nezbývalo než ho odvázat, aby se mohl volně potulovat a ulovil si dostatek potravy. Když ho odvázal poprvé, pouze silou vůle mu dokázal zabránit, aby za ním šel zpátky na farmu. Kdykoli se o to drak pokusil, zahnal ho Eragon myšlenkami zpátky, dokud ho nenaučil, že se musí vyhýbat domu i jeho obyvatelům.

Vštípil drakovi, jak je důležité, aby lovil pouze v Dračích horách, kde byla menší pravděpodobnost, že ho někdo uvidí. Farmáři by si všimli, kdyby se z údolí Palancar začala vytrácet zvěř. Cítil se sice bezpečněji, zároveň však byl nesvůj, že je drak přes den tak daleko.

Jeho duševní spojení s drakem každým dnem sílilo. Zjistil, že ačkoli nerozumí slovům, dokáže se s ním dorozumívat pomocí obrazů a pocitů. Byl to ale nepřesný způsob a často mezi nimi docházelo k různým nedorozuměním. Vzdálenost, na kterou se dokázali dotknout myšlenkami, se prodlužovala. Brzy se dokázal na draka napojit kdekoli do vzdálenosti deseti mil. Často to dělal a drak se na oplátku zlehka dotýkal jeho mysli. Tyto němé rozhovory naplňovaly čas jeho práce. Vždycky byl alespoň malou částí svého vědomí spojen s drakem, občas to nevnímal, ale nikdy na něj nezapomínal. Když mluvil

s lidmi, spojení s drakem ho rušilo, jako by mu v uších bzučela moucha.

Jak drak dospíval, jeho kvílení se změnilo v hluboký řev a broukání přešlo v tlumené bručení. Ještě však nechrlil oheň, což Eragona znepokojovalo. Viděl ho vyfukovat kouř, když se zlobil, ale nikdy v něm nebyl ani náznak plamene.

Po měsíci sahal drakův hřbet Eragonovi po lokty. Za toto krátké období se proměnil z malého, slabého zvířete v silnou šelmu. Jeho tvrdé šupiny byly drsné jako drátěná košile a zuby ostré jako dýky.

Po večerech spolu chodili na dlouhé procházky. Když našli mýtinu, Eragon se usadil u stromu a sledoval, jak se drak prohání ve vzduchu. Rád ho pozoroval při létání a mrzelo ho, že ještě není dost velký, aby na něm mohl jezdit. Často vedle něj sedával, něžně ho hladil po krku a cítil, jak se mu pod rukama uvolňují jeho šlachy a napjaté svaly. Přes Eragonovu snahu se les kolem farmy postupně zaplnil známkami drakovy přítomnosti. Bylo nemožné smazat všechny obrovské šlépěje se čtyřmi drápy, zabořené hluboko do sněhu, a neměl chuť zakrývat obří hromádky trusu, které se množily ještě víc. Drak se drbal o kmeny stromů, takže z nich často strhal kůru, brousil si drápy na suchých kládách a při tom v nich zanechával na palec hluboké škrábance. Pokud by Gero nebo Roran zašli příliš daleko za hranice farmy, draka by určitě objevili. Eragon si nedokázal představit horší způsob, jak by mohla pravda vyjít najevo, a tak se rozhodl, že jim raději všechno vysvětlí.

Přesto chtěl ještě před tím udělat dvě věci: dát drakovi příhodné jméno a dozvědět se víc o dracích jako takových. K tomu potřeboval mluvit s Bromem, mistrem epických básní a legend - jediných oblastí, ve kterých dračí tradice přetrvaly.

Když tedy Roran záhy potřeboval jít do Carvahallu, aby nechal opravit dláto, Eragon se nabídl, že půjde s ním.

Večer předtím, než měl odjet, zašel Eragon na malou paseku v lese a v myšlenkách přivolal draka. Po chvíli spatřil na setmělém nebi rychle se blížící skvrnu. Drak se k němu střemhlav řítil, pak prudce zpomalil a nad stromy se zastavil. Bylo slyšet hluboké hvízdnutí, jak se mu vzduch opřel do křídel. Pomalu se stočil doleva a zlehka klesal v krouživých pohybech k zemi. Drak roztáhl křídla a sklopil je proti

větru, aby udržel rovnováhu, a s hlubokým, tlumeným žuchnutím přistál.

Eragon se s drakem myšlenkově spojil, stále ještě znepokojený tím podivným pocitem, a oznámil mu, že odjíždí. Drak si sklíčeně odfrkl. Pokusil se jeho mysl ukonejšit uklidňujícím obrazem, ale drak nespokojeně šlehl ocasem. Položil mu ruku na hřbet a pokoušel se vyzařovat klid a harmonii. Šupiny pod jeho prsty změkly, když je chvíli něžně poklepával.

V hlavě mu náhle zazvonilo jediné slovo, hluboce a jasně.

Eragone.

Cítil tíseň a smutek, jako by uzavírali nezrušitelnou smlouvu. Upřeně na draka hleděl a paží mu projelo studené mravenčení.

Eragone.

Sevřel se mu žaludek, když na něj pohlédly nevyzpytatelné safírové oči. Poprvé nepřemýšlel o drakovi jako o zvířeti. Bylo to něco jiného, něco... zvláštního. Pádil domů, aby před drakem unikl. *Před svým drakem.*

Eragone.

Čaj pro dva

Roran s Eragonem se rozloučili na kraji Carvahallu. Eragon šel procházkou k Bromovu domu, zabraný do svých myšlenek. Zastavil až u zápraží a zvedl ruku, aby zaklepal.

Vtom se ozval chraptivý hlas: „Copak chceš, chlapče?"

Prudce se otočil. Za ním stál Brom a opíral se o zkroucenou hůl vyšperkovanou podivnými řezbami. Na sobě měl hnědé, jakoby mnišské roucho s kapucí. Z ošoupaného koženého opasku zapnutého kolem beder mu visel měšec. Krom bílého plnovousu jeho obličeji vévodil vznešený orlí nos. Stařec na Eragona mžoural hluboce posazenýma očima zastíněnýma chundelatým obočím a čekal na jeho odpověď.

„Potřebuji nějaké informace," řekl Eragon. „Roran si šel nechat spravit dláto a já mám trochu volného času, tak jsem se přišel zeptat, zda bys mi dokázal odpovědět na pár otázek."

Stařec něco zabručel a sáhl po klice. Eragon si všiml zlatého prstenu na jeho pravé ruce. Zablýskal se na něm safír a osvítil tak podivný symbol vyrytý v jeho povrchu. „Pojď dál, můžeme si chvilku popovídat. Tvoje otázky jako by neměly konce." Uvnitř domu byla tma a ve vzduchu visel těžký štiplavý zápach. „Nuže, nejdřív světlo." Eragon slyšel, jak se starý muž otočil, pak se ozvalo tiché zaklení, když něco upadlo na zem. „Tak, tady je to." Zableskla se bílá jiskra a plamínek se mihotavě rozhořel.

Brom stál se svící v ruce před kamenným krbem. Stohy knih obklopovaly bohatě vyřezávané dřevěné křeslo s vysokým opěradlem, které stálo čelem ke krbové římse; jeho čtyři nohy měly tvar orlích drápů a sedadlo a opěradlo byla čalouněná vypouklou kůží s ornamenty ve tvaru růží. Na ostatních nižších židlích ležely hromady svitků papíru. Po psacím stole byly poházené kalamáře a pera. „Udělej si místo, ale pro všechno na světě buď *opatrný*. Tyhle věci mají velikou cenu."

Eragon překročil listy pergamenu, pokryté hranatým písmem. Zlehka zvedl praskající svitky ze židle a položil je na podlahu. Když

se posadil, do vzduchu se vznesl oblak prachu. Přemohl nutkání kýchnout.

Brom se sehnul a svíčkou zapálil oheň. „Dobrá! Není nad to posedět u ohně a pěkně si popovídat.“ Shodil si kapuci, aby odhalil ne bílé, ale stříbrné vlasy, a pak nad plameny zavěsil konvici a usadil se do křesla s vysokým opěradlem.

„Nuže, co chceš?“ oslovil Eragona drsně, ale nikoli nevlídně.

„No,“ začal Eragon; který uvažoval, jak nejlépe přikročit k tématu, „pořád slyším o Dračích jezdcích a jejich údajných schopnostech. Zdá se, že většina lidí by chtěla, aby se vrátili, ale nikdy jsem neslyšel nic o tom, jaké byly jejich počátky, odkud pocházejí draci nebo čím byli Jezdci výjimeční - kromě toho, že měli draka.“

„To je obšírné téma,“ zabručel Brom. Pozorně se na Eragona zadíval. „Kdybych ti měl vyprávět celý jejich příběh, seděli bychom tu ještě příští zimu. Budeme to muset zkrátit na nějakou únosnou délku. Ale než pořádně začneme, musím si zapálit dýmku.“

Eragon trpělivě počkal, než si do ní Brom napěchuje tabák. Brom se mu líbil. Tento starý muž býval někdy prchlivý, ale vždycky byl ochotný věnovat Eragonovi svůj čas. Eragon se ho jednou zeptal, odkud pochází, a Brom se zasmál a řekl: „Z vesnice, která je v mnohém jako Carvahall, jenom není tak zajímavá.“ Odpověď vzbudila Eragonovu zvědavost, a tak se zeptal svého strýce. Ale Gero mu dokázal říct jen to, že Brom koupil dům v Carvahallu asi před patnácti lety a od té doby v něm poklidně žije.

Brom zapálil dýmku křesadlem. Několikrát potáhl a pak řekl: „Takže... nebudeme muset náš hovor přerušovat, pouze na čaj. Teď k těm Jezdcům, nebo také Šrur’tugal, jak je nazývají elfové. Kde začít? Byli tu nesčetně let a na vrcholu své moci ovládali dvakrát větší území, než je dnešní Království. Vyprávělo se o nich mnoho příběhů, většinou šlo o nesmysly. Pokud bys věřil všemu, co se říká, čekal bys, že to museli být nějací polobohové. Řada učenců věnovala celý život tomu, aby oddělila tyto výmysly od skutečnosti, ale to se pravděpodobně žádnému z nich nikdy nepodaří. Přesto to není úplně beznadějný úkol, pokud se omezíme na tři oblasti, které jsi vymezil: jak Jezdci začínali, proč byli tak vážení a odkud pocházejí draci. Začnu tím posledním.“ Eragon se opřel a poslouchal starcův působivý hlas.

„Draci nemají počátků, leda by vznikli spolu se samotnou Alagaësií. A pokud budou mít konce, nastanou tehdy, až zanikne tento svět, protože strádají vším, čím tato země. Oni, trpaslíci a několik dalších bytostí jsou odvěkými obyvateli této země. Žili tu před všemi ostatními, silní a hrdí ve své prosté slávě. Jejich svět zůstával neměnný, dokud přes moře nepřipluli první elfové na svých stříbrných lodích."

„Odkud pocházejí elfové?" přerušil ho Eragon. „A proč se jim říká půvabný lid? Existují vůbec?"

Brom se zakabonil. „Chceš odpověď na své původní otázky, nebo ne? Nedostaneš je, pokud se chceš šťourat ve všem, co nevíš."

„Je mi to líto," omlouval se Eragon. Sklonil hlavu a snažil se vypadat kajícně.

„Ne, není," řekl trochu pobaveně Brom. Zadíval se do ohně a pozoroval, jak olizuje dno konvice. „Když to tedy musíš vědět, elfové nejsou legenda a říká se jim půvabný lid, protože jsou mnohem krásnější a šlechetnější než kterákoli jiná rasa. Pocházejí z místa, kterému říkají Alalea, ačkoli nikdo kromě nich samých neví, co nebo dokonce kde to je."

„Tak," pohlédl na Eragona zpod svého huňatého obočí, aby se ujistil, že se nechystá další přerušení. „Elfové byli tehdy hrdá rasa a uměli dobře kouzlit. Nejprve pohlíželi na draky jako na obyčejná zvířata. Z této víry se zrodila osudná chyba. Jeden ztřeštěný elfský mladík chtěl draka ulovit, jako by lovil třeba jelena. A podařilo se mu to. Draky to pobouřilo, na mladíka si počíhali a zavraždili ho. Tím bohužel krveprolití neskončilo. Draci se spojili a napadli celý elfský národ. Elfové byli tímto obrovským nedorozuměním zdrceni a snažili se ukončit nepřátelství, ale nedokázali najít způsob, jak se s draky dorozumět."

„A tak, abychom zkrátili složitý sled událostí, se rozpoutala velmi dlouhá a velmi krvavá válka, které obě strany později litovaly. Zpočátku elfové bojovali, jen aby se ubránili, protože se jim nechtělo stupňovat boje. Ale zuřivost draků je nakonec přinutila k útokům, aby sami přežili. Tohle období trvalo pět let a bylo by pokračovalo mnohem déle, kdyby elf jménem Eragon jednoho dne nenašel dračí vejce." Eragon překvapeně zamrkal. „Ach tak, vidím, že neznáš svého jmenovce," poznamenal Brom.

„Ne.“ Čajová konvice hlasitě zapískala. *Proč jsem dostal jméno po elfovi?*

„Pak tohle všechno bude pro tebe o to zajímavější,“ řekl Brom. Sundal konvici z ohně a nalil vařící vodu do dvou šálků. Když jeden podával Eragonovi, upozornil ho: „Tyhle lístky se nemusejí louhovat dlouho, tak ho vypij rychle, než bude příliš silný.“ Eragon se pokusil usrknout, ale opařil si jazyk. Brom odložil svůj šálek stranou a dál kouřil dýmku.

„Nikdo neví, proč bylo vejce opuštěné. Někteří říkají, že jeho rodiče byli zabiti při útoku elfů. Jiní věří, že ho tam záměrně nechali draci. Ať tak nebo tak, Eragon poznal, že musí vychovat spřáteleného draka. Tajně se o něj staral a podle obyčejů starověkého jazyka ho pojmenoval Bid'Darm. Když Bid'Darm vyrostl do správné velikosti, společně cestovali mezi draky a přesvědčovali je, aby s elfy žili v míru. Mezi dvěma rasami byly uzavřeny dohody. Protože nechtěli, aby válka ještě někdy propukla, rozhodli se, že bude nezbytné ustanovit Jezdce.“

„Nejprve měli být Jezdci pouze prostředníkem při komunikaci mezi elfy a draky. Nicméně jak čas ubíhal, všichni pochopili jejich význam a postupně jim byly přidělovány mnohem větší pravomoci. Nakonec se usídlili na ostrově Vroengard a vystavěli na něm město - Dorú Areaba. Než je Galbatorix svrhl, měli Jezdci větší moc než všichni králové v Alagaësii. Teď, aspoň doufám, jsem zodpověděl dvě z tvých otázek.“

„Ano,“ řekl Eragon zamyšleně. Vypadalo to jako neuvěřitelná shoda okolností, že se jmenuje po prvním Jezdci. Z nějakého důvodu se mu jeho jméno najednou zdálo jiné. „Co znamená *Eragon*?“

„Nevím,“ řekl Brom. „Je to velmi staré jméno. Pochybuji, že by si to někdo pamatoval, snad kromě elfů, a to by se na tebe muselo usmát obrovské štěstí, abys s nějakým mohl mluvit. Přesto je to pěkné jméno, měl bys na něj být pyšný. Ne každý má takové úctyhodné jméno.“

Eragon odložil tu záležitost stranou a zaměřil se na to, co se od Broma dozvěděl; jednu věc nechápal. „Nerozumím tomu. Kde jsme byli my, když byli stvořeni Jezdci?“

„My?“ zeptal se Brom se zdviženým obočím.

„Víš, my všichni." Eragon neurčitě rozmáchl ruce. „Lidé obecně."

Brom se zasmál. „Nepocházíme z této země o nic víc než elfové. Našim předkům to trvalo dalších tři sta let, než sem přijeli a přidali se k Jezdcům."

„To není možné," namítl Eragon. „V údolí Palancar žijeme odjakživa."

„To může platit pro několik generací, ale dál už ne. Neplatí to ani pro tebe, Eragone," řekl Brom vlídně. „Ačkoli se považuješ za součást Gerovy rodiny, a také po právu, tvůj otec nebyl odtud. Poptej se kolem a najdeš mnoho lidí, kteří tu nežijí dlouho. Toto údolí je prastaré a ne vždy nám patřilo."

Eragon se zamračil a lokl si čaje. Ještě byl příliš horký, takže by mu spálil krk. Tohle je jeho domov, bez ohledu na to, kdo byl jeho otec! „Co se stalo s trpaslíky, když byli Jezdci zničeni?"

„Nikdo pořádně neví. Během několika prvních bitev bojovali spolu s Jezdci, ale když začalo být jasné, že Galbatorix vyhraje, utěsnili všechny známé vchody do svých chodeb a zmizeli v podzemí. Pokud vím, od té doby nikdo žádného neviděl."

„A draci?" zeptal se. „Co se stalo s nimi? Určitě je nezabili všechny."

Brom zarmouceně odpověděl: „To je dnes největší záhada v Alagaësii: Kolik draků přežilo Galbatorixova vražedná jatka? Ušetřil ty, kteří přistoupili na to, že se dají do jeho služeb, ale pouze zvrácení draci Křivopřísežníků podporovali jeho potrhlosti. Pokud jsou nějací draci kromě Šruikana ještě naživu, skrývají se, aby je Království nikdy nenašlo."

Tak odkud se vzal ten můj drak? uvažoval Eragon. „Byli tu urgalové, když elfové přišli do Alagaësie?" zeptal se.

„Ne, připluli za elfy přes moře, jako klíšťata toužící po krvi. Byli jedním z důvodů, proč Jezdci začali být ceněni pro svou obratnost v boji a schopnost udržet mír... Mnohému se můžeme z naší historie naučit. Škoda, že z ní král udělal choulostivé téma," zavzpomínal Brom.

„Ano, slyšel jsem tvůj příběh, když jsem byl posledně ve městě."

„Příběh!“ zaburácel Brom. V očích mu zajiskřily blesky. „Pokud to je příběh, pak fámy o mé smrti jsou pravdivé a ty mluvíš s duchem! Měj úctu k minulosti; nikdy nevíš, jak se tě může dotknout.“

Eragon počkal, dokud se Bromovi nezklidnila tvář, a teprve pak se odvážil zeptat: „Jak velcí byli draci?“

Nad Broma se vznesl temný oblak kouře, který připomínal miniaturní bouřku. „Větší než dům. Dokonce i ti menší měli rozpětí křídel víc než sto stop; nikdy nepřestali růst. Někteří z těch hodně starých - než je Království zabilo, samozřejmě - vypadali jako obrovské kopce.“

Eragonem projela vlna znepokojení. *Jak v příštích letech schovám svého draka?* Potichu to v něm kypělo, ale nevykřikl. „Kdy dospívají?“

„Nu,“ řekl Brom a poškrábal se na bradě, „nedokážou chrlit oheň, dokud jim není pět nebo šest měsíců. Přibližně v tom věku se mohli začít i pářit. Čím je drak starší, tím déle dokáže chrlit oheň. Někteří to dokázali vydržet celé minuty.“ Brom vyfoukl kroužek kouře a pozoroval, jak se vznáší ke stropu.

„Slyšel jsem, že jejich šupiny září jako drahokamy.“

Brom se k němu naklonil a zabručel: „To jsi slyšel správně. Měli nejrůznější barvy a odstíny. Říkalo se, že část z nich vypadá jako živá duha, co se neustále mění a třpytí. Ale kdo ti to řekl?“

Eragon na vteřinu ztuhl a pak zalhal: „Jeden obchodník.“

„Jak se jmenoval?“ zeptal se Brom. Zacuchané obočí se mu spojilo do jedné tlusté bílé čáry, vrásky na čele se mu prohloubily. Úplně zapomněl na doutnající dýmku.

Eragon předstíral, že přemýšlí. „Nevím. Vyprávěl v hospodě U Morna, ale nikdy jsem nezjistil, kdo to byl.“

„Škoda,“ zamumlal Brom.

„Taky říkal, že Jezdec dokáže naslouchat drakovým myšlenkám,“ dodal rychle Eragon a doufal, že ho vymyšlený kupec ochrání před podezřením.

Brom přimhouřil oči. Pomalu vytáhl křesadlo a škrtl kamínkem. Objevil se proužek kouře, on si dlouze potáhl z dýmky a pomalu vdechl kouř. Pak promluvil slabým hlasem: „Mýlil se. Nemluví se o tom v žádném příběhu a já je znám všechny. Říkal ještě něco?“

Eragon pokrčil rameny. „Ne." Brom se na jeho vkus o toho kupce příliš zajímal, než aby v té lži mohl pokračovat. Nenápadně se vyptával dál: „Žili draci dlouho?"

Brom neodpověděl hned. Brada mu poklesla k hrudi, zatímco zamyšleně poklepával prsty na dýmku a od jeho prstenu se odráželo světlo ohně. „Promiň, zatoulal jsem se v myšlenkách někam jinam. Ano, drak žije celkem dlouho, vlastně věčně, pokud ho nezabijí nebo jeho Jezdec nezemře."

„Jak tohle může někdo vědět?" namítal Eragon. „Pokud draci zemřou se svými Jezdci, dožívají se pouze šedesáti nebo sedmdesáti let. Říkal jsi ve svém... vyprávění, že Jezdci žili stovky let, ale to je nemožné." Trápila ho představa, že by měl přežít svou rodinu a přátele.

Brom zkroutil rty do mírného úsměvu, když mu potutelně říkal: „Co je možné, je subjektivní. Někteří by řekli, že se nemůžeš toulat po Dračích horách a přežít, a přesto to děláš. Záleží na úhlu pohledu. Musíš být velmi moudrý, abys toho v tak mladém věku tolik věděl." Eragon zrudl a stařec se zachichotal. „Nezlob se; nikdo nemůže předpokládat, že budeš vědět takové věci. Zapomínáš, že draci byli kouzelní - zvláštním způsobem ovlivňovali vše kolem sebe. Jezdci jim byli nejbližší, a proto to i nejvíce pociťovali. Nejběžnější vedlejší účinek byl dlouhý život. Náš král žije dost dlouho, aby to bylo zřejmé, ale většina lidí to přisuzuje jeho vlastním kouzelným schopnostem. Jsou tu také další, méně zjevné změny. Všichni Jezdci měli silnější tělo, bystřejší mysl a pronikavější pohled než normální muži. Spolu s tím uši lidského Jezdce postupně špičatěly, i když nikdy ne tak výrazně jako uši elfů."

Eragon tak tak zadržel ruku, kterou se chtěl mimoděk dotknout konečků svých uší. *Co dalšího v mém životě ještě ten drak změní? Nejen, že se mi dostal do hlavy, ale změní i mé tělo*! „Byli draci chytří?"

„Neposlouchal jsi, co jsem ti říkal prve!?" zeptal se vyčítavě Brom. „Jak by mohli elfové uzavřít dohody a mírové smlouvy s prostoduchými tvory? Byli stejně inteligentní jako ty nebo já."

„Ale byla to zvířata," trval na svém Eragon.

Brom zakašlal. „Nebyli víc zvířaty než jsme my sami. Z nějakého důvodu lidé chvalořečí všechno, co udělali Jezdci. Úplně zapomínají na draky v domnění, že nepředstavovali nic víc než zvláštní prostředek, jak se dostat z jednoho města do druhého. Tak to nebylo. Velké skutky Jezdců by byly bez draků nemožné. Kolik mužů by se pustilo do krvavých bojů, kdyby věděli, že se tam každou chvíli objeví obří, oheň chrlící ještěrka - mazanější a moudřejší než sám král - a zastaví násilí? Hmm?“ Vyfoukl další obláček kouře a pozoroval, jak se nese pryč.

„Viděl jsi někdy nějakého?“

„Ale kdeže,“ řekl Brom, „to bylo dávno předtím, než jsem přišel na svět.“

A teď jméno. „Pokoušel jsem se vybavit si jméno jednoho draka, ale stále si nemohu vzpomenout. Myslím, že jsem ho slyšel, když byli v Carvahallu kupci, ale nejsem si úplně jistý. Mohl bys mi pomoci?“

Brom pokrčil rameny a pohotově vychrlil záplavu jmen. „Kdysi žil Juga, Hírador a Frundor - ten přemohl obřího mořského hada. Galzra, Briam, Silák Ohen, Gretiem, Beroan, Roslarb...“ Přidal ještě spoustu dalších. Na úplný závěr vyslovil tak tichounce, že to Eragon sotva slyšel: „...a Safira.“ Brom tiše vysypal dýmku. „Bylo to některé z nich?“

„Bohužel ne,“ řekl Eragon. Brom mu dal mnoho námětů k přemýšlení a už začínalo být pozdě. „No, Roran už pravděpodobně u Horsta skončil. Měl bych se vrátit, i když se mi ještě nechce.“

Brom zdvihl obočí. „Cože, skutečně musíš? Čekal jsem, že budu odpovídat na tvé otázky, dokud se tu pro tebe nestaví. Žádné otázky ohledně dračí taktiky v boji nebo touha slyšet o fantastickém vzdušném souboji? Skončili jsme?“

„Prozatím,“ zasmál se Eragon. „Zjistil jsem, co jsem chtěl, a ještě víc.“ Postavil se a Brom ho následoval.

„Dobrá tedy.“ Odvedl Eragona ke dveřím. „Sbohem. Opatruj se. A nezapomeň, kdyby sis vzpomněl, kdo byl ten obchodník, dej mi vědět.“

„Dám. Děkuji.“ Eragon vyšel do zářivého zimního slunce a přimhouřil oči, než přivykl ostrým paprskům. Pomalu vykročil a dumal o všem, co právě slyšel.

Mocné jméno

Cestou domů Roran pravil: „Dnes byl u Horsta nějaký cizinec z Therinsfordu."

„Jak se jmenoval?" zeptal se Eragon. Vyhnul se zamrzlé kaluži a pokračoval svižným krokem. Mráz ho štípal do tváře a do očí.

„Dempton. Přišel si k Horstovi nechat udělat nějaké nářadí," řekl Roran. Silnýma nohama prošlapával závěje, aby se Eragonovi lépe šlo.

„V Therinsfordu nemají kováře?"

„Mají," odpověděl Roran, „ale ten není dost zručný." Pohlédl na Eragona. Pokrčil rameny a dodal: „Dempton potřebuje lopaty pro svůj mlýn. Rozšiřuje ho a nabídl mi práci. Pokud to přijmu, odjedu s ním, až si přijede vyzvednout to nářadí."

Mlynáři pracovali celý rok. Během zimy mleli vše, co jim lidé přinesli, kdežto v období sklizně nakupovali zrní a prodávali je jako mouku. Byla to těžká, nebezpečná práce; nádeníci často v obřích mlýnských kamenech přišli o prsty nebo o celou ruku. „Řekneš to Gerovi?" zeptal se Eragon.

„Ano." Po tváři Roranovi přelétl chmurný, přesto pobavený úsměv.

„Proč? Víš přece, že nechce, abychom odešli. Budou z toho akorát mrzutosti, ať řekneš cokoli. Zapomeň na to, ať se dnes večer můžeme v klidu navečeřet."

„Nemůžu mu to zatajit. Chci tu práci vzít."

Eragon se zastavil. „Proč?" Stáli k sobě čelem a od úst se jim pářilo. „Vím, že je těžké přijít k penězům, ale vždycky se nějak uživíme. Nemusíš odcházet."

„Ne, nemusím. Ale chci si našetřit nějaké peníze." Roran se pokusil pokračovat v chůzi, ale Eragon se odmítl hnout z místa.

„Na co je potřebuješ?" dožadoval se.

Roran se trochu narovnal v ramenou. „Chci se oženit."

Eragona zaplavil zmatek a údiv. Pamatoval si, jak viděl, že se Katrina s Roranem líbají, když tenkrát byli ve městě kupci, ale svatba?

„S Katrinou?“ zeptal se tiše, jenom aby se ujistil. Roran přikývl. „Už ses jí ptal?“

„Ještě ne, ale až přijde jaro a já budu moci postavit dům, požádám ji o ruku.“

„Teď je pro tebe na farmě tolik práce, nemůžeš odejít,“ protestoval Eragon. „Počkej, dokud nebudeme připraveni na sadbu.“

„Ne,“ řekl Roran a slabě se usmál. „Na jaře tu budu potřeba ještě víc. Pole se budou muset zorat a osít. Později se bude muset plít - a to nemluvím o dalších pracích. Ne, tohle je pro mě nejlepší doba k odchodu, vždyť teď vlastně jenom čekáme na změnu počasí. S otcem to beze mě zvládnete. Když všechno půjde dobře, brzy budu zase pracovat na farmě, i s manželkou.“

Eragon musel neochotně připustit, že Roran má pravdu. Zavrtěl hlavou, ale sám nevěděl, jestli žasne, nebo se zlobí. „Předpokládám, že ti pouze můžu popřát hodně štěstí. Ale Gero z toho asi bude špatný.“

„Uvidíme.“

Pokračovali znovu v chůzi, ani jeden z nich však nepromluvil. Eragon cítil tíseň u srdce. Bude mu chvíli trvat, než si na tyhle novinky zvykne. Když přišli domů, Roran neřekl Gerovi o svých plánech, ale Eragon si byl jistý, že to brzy udělá.

Eragon se šel podívat za drakem poprvé od té doby, co k němu promluvil. Blížil se s obavami, protože teď už si byl vědom toho, že je to rovnocenná bytost.

Eragone.

„To je všechno, co umíš říct?“ obořil se na něj.

Ano.

Oči se mu rozšířily při nečekané odpovědi a rozzlobeně se posadil na zem. Už má smysl pro humor. Co bude následovat? Vztekle zlomil nohou suchou větev. Roranova novina ho přivedla do mizerné nálady. Drak se ho tázavě dotkl v myšlenkách, a tak mu vyložil, co se stalo. Jak mluvil, hlas mu postupně sílil, až ječel na celé kolo. Vykřikoval, dokud nevybil své pocity, a pak bezcílně mlátil do země.

„Nechci, aby odešel, to je vše, řekl bezradně. Drak ho nezúčastněně pozoroval a zvídavě naslouchal. Eragon zamumlal několik vybra-

ných nadávek a promnul si oči. Zamyšleně se na draka podíval. „Potřebuješ jméno. Dnes jsem několik zajímavých slyšel; možná se ti některé bude líbit.“ V duchu procházel seznam, který mu přednesl Brom, dokud nenašel dvě jména, která mu připadala hrdinská, vznešená a příjemná na poslech. „Co takhle Vanilor, nebo jeho nástupce, Eridor? Oba to byli významní draci.“

Ne, řekl drak. Zdálo se, že se jeho pokusy baví. *Eragon*.

„To je *moje* jméno, takové nemůžeš mít,“ namítl a otřel si bradu. „Dobrá, když se ti tahle nelíbí, jsou tu jiná.“ Pokračoval po seznamu, ale drak každý návrh zavrhl. Jako by se pořád smál něčemu, co Eragon nechápal, ale on si toho nevšímal a navrhoval dál. „Byl tu také Ingothold, ten zabil...“ Pak se zarazil, protože ho něco napadlo. *To je ten problém! Vybíral jsem mužská jména. Ty jsi ona!*

Ano. Dračí slečna si samolibě urovnala křídla.

Teď, když věděl, co má hledat, přišel hned s půltuctem jmen. Pohrával si s myšlenkou na Miremel, ale to nesedělo - to byl přece hnědý drak. Ofeilu a Lenoru také vyloučil. Už to skoro vzdal, když tu si vzpomněl na poslední jméno, které Brom zamumlal. Eragonovi se líbilo, ale bude se líbit i drakovi?

Zeptal se jí.

„Jsi Safira?“ Pohlédla na něj inteligentníma očima. Hluboko v duši pocítil její spokojenost.

Ano. V hlavě mu něco secvaklo a její hlas se rozezněl, jakoby z nesmírné dálky. Odpověděl jí úsměvem. Safira spokojeně zavrněla.

Budoucí mlynář

Když se podávala večeře, slunce už zapadlo. Venku skučel bouřlivý vítr a otřásal domem. Eragon pozorně sledoval Rorana a čekal, až prozradí své tajemství. Nakonec to přišlo: „Nabídli mi práci v therinsfordském mlýně... a já ji hodlám přijmout."

Gero záměrně pomalu dožvýkal sousto a odložil vidličku. Opřel se na židli, propletl si prsty za hlavou a vyslovil jediné odměřeně slovo: „Proč?"

Roran mu to vysvětlil a Eragon se při tom bezmyšlenkovitě nimral v jídle.

„Chápu," byla Gerova jediná reakce. Ztichl a zahleděl se do stropu. Chlapci se ani nepohnuli a napjatě čekali na jeho odpověď. „Dobrá, kdy odcházíš?"

„Cože?" zeptal se nevěřícně Roran.

Gero se předklonil s jiskrou v oku. „Myslel sis, že ti budu bránit? Doufal jsem, že se brzy oženíš. Bude dobré, když se tahle rodina zase trochu rozroste. A Katrina s tebou bude šťastná." Přes Roranovu tvář přeběhl užaslý výraz, který se postupně změnil v úsměv plný úlevy. „Takže, kdy odjíždíš?" zeptal se znovu Gero.

Roranovi se vrátil hlas. „Až se Dempton vrátí k Horstovi pro mlýnské nářadí."

Gero přikývl. „A to bude...?"

„Za dva týdny."

„Dobrá. Budeme mít čas se připravit. Bude to pro nás nové, být v domě tak sami. Ale pokud všechno vyjde, nemělo by to být nadlouho." Pohlédl přes stůl a zeptal se: „Eragone, tys to věděl?"

Smutně pokrčil rameny. „Až do dneška ne... Je to bláznovství."

Gero si přejel rukou po tváři. „Tak to v životě chodí." Zvedl se ze židle. „Bude to zas dobré, čas všechno srovná. Teď ale pojďme umýt nádobí." Eragon a Roran mu mlčky pomohli.

Následující dny byly pro Eragona nepříjemné. Žil v neustálém napětí. Kromě strohých odpovědí na bezprostřední otázky s nikým nemluvil. Všude byly malé připomínky toho, že Roran odchází: Gero

mu připravoval tlumok, ze zdí zmizely některé věci a byla tu ta podivná prázdnota, která prostoupila dům. Už uplynul skoro týden od jejich cesty do Carvahallu, když si uvědomil, že vzdálenost mezi ním a Roranem se propastně zvětšila. Když mluvili, slova nepřicházela nenuceně jako dřív a při rozhovorech byli oba nesví.

Safira byla balzám na Eragonovy pocity marnosti. Mohl s ní o všem mluvit; zcela jí otevřel duši a sdílel s ní své pocity a ona mu rozuměla lépe než kdokoli jiný. Během dnů před Roranovým odjezdem prošla dalším růstovým skokem. V kohoutku narostla o dvanáct palců, takže teď byla vyšší než Eragon. Zjistil, že malá prohlubeň v místě, kde se její krk stýkal se hřbetem, je dokonalé místo k sezení. Často tam po večerech odpočíval, drbal ji na krku a mezitím jí vysvětloval významy různých slov. Brzy rozuměla všemu, co jí říkal, a měla k tomu spoustu připomínek.

Pro Eragona byl život s ní nádherný. Safira byla tak skutečná a složitá jako kterýkoli člověk. Měla všestrannou povahu a občas tak rozdílnou od té jeho, přesto si ale hluboce rozuměli. Eragon neustále odkrýval nové stránky její osobnosti. Jednou chytila orla a místo toho, aby ho snědla, ho pustila a řekla: *Žádný nebeský lovec by neměl skončit své dny jako něčí kořist. Je lepší zemřít v letu než přišpendlený k zemi.*

Eragonův plán ukázat Safiru své rodině byl narušen Roranovým oznámením a ani Safira se na to necítila. Zdráhala se, aby ji někdo viděl, a on, částečně ze sobectví, s ní souhlasil. Věděl, že ve chvíli, kdy prozradí její existenci, ho doma budou zahrnovat výčitkami, obviňováním a obavami... a tak s tím otálel. Řekl si, že počká na nějaké znamení, které mu naznačí ten správný čas.

Noc předtím, než měl Roran odjet, si s ním šel Eragon popovídat. Vykročil chodbou k Roranovým otevřeným dveřím. Na nočním stolku stála olejová lampa, která vymalovala stěny teplým mihotavým světlem. Sloupky postele vrhaly protáhlé stíny na prázdné police, které stoupaly až ke stropu. Roran - se zastřenýma očima a strnulým krkem - si balil šaty a další věci do přikrývek. Zarazil se, pak něco zvedl z polštáře a potěžkal to v ruce. Byl to vyleštěný kámen, který mu před rokem dal Eragon. Roran ho začal strkat do rance, pak toho

ale nechal a odložil ho na polici. Eragonovi se sevřelo hrdlo a tiše odešel.

Cizinci v Carvahallu

Snídaně byla studená, ale čaj horký. Námraza na vnitřní straně oken roztála s ranním ohněm, vsákla se do podlahy a zanechala na ní tmavé loužičky. Eragon pohlédl ke kuchyňským kamnům na Gera s Roranem a uvědomil si, že to je na mnoho měsíců naposledy, co je vidí pohromadě.

Roran se posadil na židli a zavazoval si boty. Na podlaze vedle něj ležel sbalený tlumok. Gero stál mezi nimi s rukama zastrčenýma hluboko v kapsách. Košile na něm plandala; kůži měl pobledlou. I přes synovo přemlouvání odmítl jít s nimi. Když se ho ptali na důvod, řekl jen, že to tak bude nejlepší.

„Máš všechno?" zeptal se Gero Rorana.

„Ano."

Přikývl a vytáhl z kapsy malý váček. Když ho podával Roranovi, zacinkaly v něm mince. „Tohle jsem ti našetřil. Není to mnoho, ale když si budeš chtít koupit nějaké drobnosti, bude to stačit."

„Díky, ale nebudu svoje peníze utrácet za hlouposti," řekl Roran.

„Dělej, jak chceš, jsou tvoje," pravil Gero. „Nemám nic dalšího, co bych ti dal, kromě otcovského požehnání. Přijmi ho, pokud chceš, i když si za něj nic nekoupíš."

Roranův hlas byl zastřený silnými city. „Bude mi ctí ho dostat."

„Pak ti žehnám a jdi v pokoji," řekl Gero a políbil ho na čelo. Otočil se a řekl hlasitěji: „Nemysli si, že na tebe jsem zapomněl, Eragone. Mám co říct vám oběma. Je čas, abych vám dal pár rad, než vstoupíte do života. Dbejte jich a budou vám k užitku." Přísně na ně pohlédl. „Zaprvé, nedovolte nikomu ovládat vaši duši nebo tělo. Věnujte zvláštní pozornost tomu, aby vaše myšlení zůstalo svobodné. Někdo může být svobodný, a přesto bude svázaný pevněji než otrok. Věnujte lidem svou pozornost, ale ne své srdce. Projevujte úctu těm, kdo mají moc, ale nejděte slepě v jejich stopách. Usuzujte logicky a s rozumem, ale svůj názor neříkejte nahlas."

„Před nikým se neponižujte, ať je jeho hodnost či postavení jakékoli. Buďte ke všem spravedliví, nebo budou žádat pomstu. Buďte opatrní na své peníze. Držte se svého přesvědčení a ostatní vám bu-

dou naslouchat.“ Pokračoval pomalejším tempem: „Co se týče lásky... má jediná rada zní - být upřímný. To je nejmocnější nástroj, jak odemknout srdce nebo dostat odpuštění. To je vše, co vám chci říct.“ Zdálo se, že je ze své řeči trochu rozpačitý.

„Teď už musíte jít. Brzy bude svítat a Dempton čeká.“

Roran si hodil batoh přes rameno a objal otce. „Vrátím se, jakmile to půjde,“ řekl.

„Dobrá!“ odpověděl Gero. „Ale teď jdi a nedělej si o nás starosti.“

Eragon s Roranem vyšli ven, pak se otočili a zamávali. Gero pozvedl kostnatou ruku a s vážnou tváří je pozoroval, jak kráčejí k silnici. Až po dlouhé chvíli zavřel dveře. Eragon se ohlédl a prohlížel si krajinu. Očima se zastavil na osamocených staveních. Vypadala žalostně malá a křehká. Tenounký proužek kouře linoucí se z domu byl jedinou známkou toho, že na farmě zaváté sněhem někdo bydlí.

„Tam leží celý náš svět,“ poznamenal zasmušile Roran.

Eragon se netrpělivě zachvěl a zabručel: „Ale dobrý svět.“ Roran přikývl, pak se narovnal a vyrazil vstříc své nové budoucnosti. Začali sestupovat z kopce a dům postupně mizel z dohledu.

Do Carvahallu dorazili dost brzy, ale vchod do kovárny už našli otevřený. Vzduch uvnitř byl příjemně teplý. Baldor obsluhoval dva obrovské měchy napojené ze strany na kamennou výheň, naplněnou žhavým uhlím. Před výhní stála černá kovadlina a kovaný sud se slanou vodou. Z řady tyčí vyčuhujících ze zdi ve výšce krku visela spousta věcí: obrovské nůžky, kleště, kladiva všech tvarů, váhy, dláta, úhelníky, důlkovače, pilníky, rašple, soustružnické nože, železné a ocelové pruty k vytvarování, svěráky, čepele, krumpáče a lopaty. Horst a Dempton stáli u dlouhého ponku.

Dempton k nim přistoupil s úsměvem pod nápadným zrzavým knírem. „Rorane! Jsem rád, že jsi přišel. S novými mlýnskými kameny budu mít víc práce, než zvládnu. Jsi připravený na cestu?“

Roran zvedl svůj batoh. „Ano. Vyrazíme brzy?“

„Ještě si musím zařídit pár věcí, ale do hodiny budeme pryč.“ Eragon rozpačitě přešlápl, když se Dempton otočil k němu. „Ty musíš být Eragon. Také bych ti nabídl práci, ale měl jsem jen jedno místo a to dostal Roran. Možná za rok nebo za dva, co?“

Eragon se rozpačitě usmál a potřásl mu rukou. Muž byl přátelský. Za jiných okolností by se Eragonovi líbil, ale zrovna teď si rozmrzele přál, aby mlynář do Carvahallu nikdy nepřišel. Dempton si oddechl. „Dobře, velmi dobře." Obrátil svou pozornost zpět k Roranovi a začal mu vysvětlovat, jak mlýn funguje.

„Máte to připravené," přerušil ho Horst a ukázal na stůl, kde leželo několik balíků. „Můžete si je kdykoli odnést." Potřásli si rukama, Horst vyšel z kovárny a kývl na Eragona, aby šel s ním.

Eragon ho se zájmem následoval. Našel kováře stát na ulici se založenýma rukama. Eragon namířil palec za sebe směrem k mlynáři a zeptal se: „Co si o něm myslíš?"

Horst odpověděl hlubokým hlasem: „Fajn chlapík. S Roranem bude dobře vycházet." Bezmyšlenkovitě si oprášil kovové piliny ze zástěry a pak položil mohutnou ruku Eragonovi na rameno. „Hochu, pamatuješ si na tu roztržku, co jsi měl se Slounem?"

„Pokud jde o zaplacení masa, nezapomněl jsem."

„Ne, věřím ti, chlapče. Chtěl jsem jen vědět, jestli máš ještě ten modrý kámen."

Eragonovi se zachvělo srdce. *Proč to chce vědět? Možná někdo viděl Safiru!* Snažil se neztratit hlavu a odpověděl: „Mám, ale proč se ptáš?"

„Jakmile se vrátíš domů, zbav se ho." Horst potlačil Eragonův výkřik. „Včera přijeli dva muži. Podivní chlápci v černém hávu, ozbrojení meči. Běhal mi mráz po zádech, když jsem se na ně jen podíval. Včera večer se začali vyptávat lidí, jestli se nenašel kámen, jako byl ten tvůj. Dnes pokračují." Eragon zbledl. „Nikdo, kdo má rozum, nic neřekl. Většinou lidi poznají, kdy mají mlčet. Ale dokázal bych vyjmenovat pár takových, kteří budou mluvit."

Eragonovi se naplnilo srdce strachem. Ať už kámen do Dračích hor shodil kdokoli, nakonec ho vypátral. Nebo se možná Království dozvědělo o Safiře. Nevěděl, co by bylo horší. *Mysli! Mysli! Vejce je pryč. Nemůžou ho tedy najít. Pokud ale vědí, co v něm bylo, bude jasné, co se stalo... Safira by mohla být v nebezpečí!* Stálo ho to všechny síly, aby se ovládl a nadále působil bezstarostným dojmem. „Díky, že mi to říkáš. Víš, kde jsou teď?" Byl hrdý, že se jeho hlas zachvěl jen nepatrně.

„Nevaroval jsem tě proto, abych ti řekl, kde se máš s těmi muži setkat! Odejdi z Carvahallu. Jdi domů."

„Dobrá," řekl Eragon, aby kováře ukonejšil, „pokud myslíš, že bych měl, tak půjdu."

„Jdi." Horstovi změkla tvář. „Možná přeháním, ale mám z těch cizinců špatný pocit. Bylo by lepší, kdybys zůstal doma, dokud neodjedou. Pokusím se, aby se vyhnuli vaší farmě, i když to možná nebude nic platné."

Eragon na něj vděčně pohlédl. Kéž by mu mohl říci o Safiře. „Už půjdu," řekl a pospíchal za Roranem. Eragon sevřel bratranci paži a rozloučil se s ním.

„Nezůstaneš ještě chvíli?" zeptal se překvapeně Roran.

Eragon se skoro rozesmál. Z nějakého důvodu mu ta otázka připadala směšná. „Nemám tu co na práci a nechci tady jen tak postávat, než odjedeš."

„Dobrá," řekl nejistě Roran. „Myslím, že tohle je na několik měsíců naposledy, co se vidíme."

„Jsem si jistý, že nám to nepřijde tak dlouhé," namítl rychle Eragon. „Opatruj se a brzy se vrať." Sevřel Rorana v náručí a odešel. Horst byl ještě na ulici. Věděl, že se na něj kovář dívá, a tak zamířil na kraj Carvahallu. Jakmile však byla kovárna z dohledu, zapadl za první dům a proklouzl zpět do vesnice.

Eragon se držel ve stínu, zatímco prohledával každou ulici a naslouchal každému sebemenšímu hluku. Myšlenkami teď byl ve svém pokoji, kde visel jeho luk; přál si ho mít v ruce. Plížil se Carvahallem a vyhýbal se lidem, dokud nezaslechl zpoza domu syčivý hlas. Ačkoli měl bystrý sluch, musel napínat uši, aby rozhovor slyšel.

„Kdy se to stalo?" Slova byla kluzká jako naolejované sklo a jako by se provrtávala vzduchem. Mluva byla podbarvena podivným syčením, z něhož ho mravenčilo v zátylku.

„Asi před třemi měsíci," odpověděl někdo další. Eragon poznal Slounův hlas.

U Stínovy krve, on jim vypráví... Předsevzal si, že až příště Slouna potká, dá mu ránu pěstí.

Promluvil někdo třetí. Jeho hlas byl hluboký a navlhlý. Vyvolával představu tekuté hniloby, plísně a dalších věcí, kterých je lépe se ne-

dotýkat. „Jsi si jistý? Velice neradi bychom si mysleli, že ses mýlil. Kdyby to tak mělo být, bylo by to nanejvýš... nemilé.“ Eragon si dokázal až příliš dobře představit, co by mohli udělat. Troufal by si kdokoli jiný než Království takhle zastrašovat lidi? Patrně ne, ale ať seslal vejce do Dračích hor kdokoli, určitě je dost mocný na to, aby beztrestně použil sílu.

„Jo, jsem si jistý. Tehdy ho měl. Nelžu. Ví o tom spousta lidí. Jděte se jich zeptat.“ Slounovi se třásl hlas. Řekl ještě něco, co Eragon nezachytil.

„Byli poněkud... neochotní spolupracovat.“ Ozvala se výsměšná slova. Pak bylo chvíli ticho. „Tvoje informace byly užitečné. Budeme si tě pamatovat.“ Tomu Eragon věřil.

Sloun něco zamumlal, pak Eragon uslyšel, jak někdo spěchá pryč. Vykoukl za roh, aby viděl, co se děje. Na ulici stáli dva vysocí muži. Oba na sobě měli dlouhé černé kabáty, zpod nichž jim u nohou vyčuhovala pochva meče. Jejich košili zdobily složité znaky vyšívané stříbrnou nití. Tváře měli zastíněné kapucemi a ruce skryté v rukavicích. Jejich záda byla nezvykle hrbatá, jako kdyby měli šaty vycpané vatou.

Eragon se zlehka pohnul, aby lépe viděl. Jeden z cizinců ztuhl a něco na svého společníka zavrčel. Oba se otočili a přikrčili se. Eragon zalapal po dechu. Sevřel ho smrtelný strach. Upíral oči na jejich skryté tváře a jeho duše se zmocnila tíživá síla, která ho zmrazila na místě. Bojoval s tím a křičel sám na sebe: Pohni se! Zavrávoral, ale to bylo všechno. Cizinci k němu kráčeli ladnou, neslyšnou chůzí. Věděl, že teď už znají jeho tvář. Byli skoro na rohu a v rukou svírali meče...

„Eragone!“ Škubl sebou, když uslyšel svoje jméno. Cizinci se zarazili a zasyčeli. Z postranní ulice k němu pospíchal Brom, s holou hlavou a holí v ruce. Stařec zatím cizince nemohl vidět. „Eragone!“ zavolal znovu Brom. Cizinci na Eragona naposled pohlédli a pak zmizeli mezi domy.

Eragon se roztřeseně zhroutil na zem. Po čele mu stékaly kapičky potu a také ruce měl úplně zpocené. Stařec mu podal ruku a postavil ho na nohy. „Vypadáš nemocný, je všechno v pořádku?“

Eragon polknul a mlčky přikývl. Oči mu těkaly sem a tam a pátraly po čemkoli podezřelém. „Jen se mi z ničeho nic zatočila hlava... už je to pryč. Bylo to velmi zvláštní - nevím, proč se to stalo.“

„Zotavíš se,“ řekl Brom, „ale možná by bylo lepší, kdybys šel domů.“

Ano, musím se dostat domů! Dřív než se tam dostanou oni. „Asi máš pravdu. Možná mi vážně něco je.“

„Pak ti bude nejlíp doma. Máš dlouhou cestu, ale jsem si jistý, že až budeš doma u krbu, hned se ti uleví.“ Eragon se nebránil, když ho Brom vzal pod paží a rychlou chůzí ho vedl pryč. Míjeli domy a Bromova hůl křupala ve sněhu.

„Proč jsi mě hledal?“

Brom pokrčil rameny. „Čistě ze zvědavosti. Zjistil jsem, že jsi ve městě, a napadlo mě, jestli sis nevzpomněl na jméno toho obchodníka.“

Obchodníka? O čem to mluví? Eragon nic neříkal; jeho rozpaky upoutaly Bromovu pozornost a pátravě si Eragona prohlížel. „Ne,“ řekl a pak to doplnil, „bohužel jsem si ještě nevzpomněl.“

Brom si povzdechl chraplavým hlasem, jako by se potvrdily jeho obavy, a podrbal se na orlím nose. „Dobrá, pak... když si vzpomeneš, přijď mi říct. Tenhle kupec, který předstírá, že toho ví tolik o dracích, mě moc zajímá.“ Eragon nepřítomně přikývl. Mlčky došli až k silnici, pak Brom řekl: „Pospíchej domů. A myslím, že by ses neměl cestou zbytečně zdržovat.“ Podal mu vrásčitou ruku.

Eragon mu ji stiskl, ale když ji uvolnil, zachytil se rukavicí o cosi v Bromově dlani a rukavice mu sklouzla z ruky. Spadla na zem. Stařec ji zvedl. „To jsem ale nešika,“ omluvil se a podal mu ji. Když si ji Eragon bral, Brom ho pevně sevřel kolem zápěstí a prudce mu otočil ruku dlaní vzhůru. Nakrátko se odkryla stříbřitá značka. Bromovi zazářily oči, ale dovolil Eragonovi, aby ruku vyprostil a skryl ji do palčáků.

„Sbohem,“ dostal ze sebe zmateně Eragon a odspěchal po silnici. Za sebou slyšel Broma, jak si zvesela hvízdá.

Osudový let

Cestou Eragonovi v hlavě vířily myšlenky. Utíkal co nejrychleji a nezastavoval se, i když už sotva popadal dech. Trmácel se po namrzlé silnici a snažil se v myšlenkách spojit se Safirou. Byla však příliš daleko. Přemýšlel, co řekne Gerovi. Teď už neměl na výběr, bude muset Safiru prozradit.

Přiběhl domů, ztěžka oddechoval a srdce mu tlouklo jako o závod. Gero stál u stodoly s koňmi. Eragon zaváhal. *Měl by si s ním promluvit teď? Nebude mi věřit, dokud tady Safira nebude - raději ji nejdřív najdu*. Proklouzl kolem farmy a do lesa. *Safiro!* volal ve svých myšlenkách.

Už jdu, zaslechl matnou odpověď. V jejích slovech cítil znepokojení. Netrpělivě čekal, ale zanedlouho zaslechl máchání jejích křídel. Přistála uprostřed oblaku kouře. *Co se stalo?* zeptala se.

Dotkl se jejího ramene a zavřel oči. Uklidňoval sám sebe a rychle jí vypověděl, co se přihodilo. Když se zmínil o cizincích, Safira se celá napjala. Zařvala a hlasitě zavrčela, pak mu máchla ocasem kolem hlavy. Její reakce ho zaskočila a pro jistotu se přikrčil a odplížil se o kousek dál těsně předtím, než ocasem práskla do sněhové závěje. V obrovských vlnách z ní proudila krvežíznivá bojovnost a strach. *Oheň! Nepřátelé! Smrt! Vrazi!*

Co se *děje?* Dal d+-o svých slov všechny síly, ale její mysl byla obrněná železnou zdí. Znovu zaburácela a zaryla drápy do hlíny, až ve zmrzlé zemi zůstaly obrovské trhliny. *Přestaň! Gero tě uslyší!*

Zrazené přísahy, zabité duše, roztříštěná vejce! Krev všude kolem. Vrazi!

V zoufalství se obrnil vůči Safiřiným pocitům a sledoval její ocas. Když proletěl kolem něj, uháněl k jejímu boku a chytil se ostnu na hřbetě. Sevřel ho a přitáhl se do malého dolíku za jejím krkem a pevně se přidržel, když se znovu vzepjala. „To stačí, Safiro!“ zakřičel na ni. Tok jejích myšlenek se najednou přerušil. Přejel jí rukou po šupinách. „Všechno bude dobré.“ Nahrbila se a roztáhla křídla do výšky. Na okamžik je nechala roztažená, pak jimi ale prudce máchla a vyrazila k nebi.

Eragon zděšeně křičel, když se země začala vzdalovat a oni vystoupali nad stromy. Opřel se do něj poryv větru a vzal mu dech. Safira si nevšímala jeho strachu a zamířila k Dračím horám. Pod sebou zahlédl farmu a řeku Anoru. Svíral se mu žaludek. Přitiskl se rukama k Safiřině krku a soustředěně pozoroval šupiny u svého nosu, aby se nepozvracel, zatímco dál stoupali. Když už Safira držela stálou výšku, dostal odvahu letmo se rozhlédnout.

Vzduch byl tak studený, že se mu na řasách dělala jinovatka. Dostali se do hor mnohem rychleji, než by byl věřil. Vrcholky hor ze vzduchu připomínaly zuby ostré jako břitva, připravené rozřezat je na nudličky. Safira se nečekaně zhoupla a Eragon se naklonil přes její bok a vyzvracel se. Otřel si ze rtů nepříjemnou pachuť a zabořil jí hlavu do krku.

Musíme se vrátit, prosil ji. *Ti cizinci přijdou na naši farmu. Musím varovat Gera. Obrať to!* Ale odpovědi se nedočkal. Snažil se dotknout její mysli, ale ta byla ohrazená zábranou rozbouřeného strachu a zlosti. Byl odhodlaný ji přinutit, aby změnila směr, a pevně se zavrtal do obrněné bariéry v její mysli. Zatlačil na její slabá místa, okopával pevnější části a snažil se ji přimět poslouchat, ale nebylo to nic platné.

Brzy je obklopily hory a jejich velkolepé bílé stěny přerušované žulovými srázy. Modré ledovce ležely mezi horami jako zamrzlé řeky. Pod nimi se otevírala dlouhá údolí a strže. Hluboko dole slyšel vystrašený křik ptáků, když se Safira objevila v jejich dohledu. Zahlédl stádo huňatých koz, které skákaly z římsy na římsu po skalnatém srázu.

Eragon byl ošlehaný závany Safiřiných křídel, a kdykoli pohnula krkem, hodilo to s ním ze strany na stranu. Zdála se být neúnavná. Začínal se bát, že poletí celou noc. Když se setmělo, konečně začala zvolna klesat.

Díval se před sebe a viděl, že míří na malou mýtinu v údolí. Safira prudce klesla a klidně se snesla nad vrcholky stromů. Když se blížili k zemi, zvedla křídla vzhůru, až se naplnila vzduchem jako veliké vaky, a přistála na zadních nohou. Její mocné svaly se zavlnily, jak odolávaly prudkému nárazu. Seskočila na všechny čtyři a krůček po-

skočila ve snaze udržet rovnováhu. Eragon sklouzl dolů; ani nečekal, až složí křídla.

Když dopadl na zem, kolena se mu podlomila a tváří se zabořil do sněhu. Zalapal po dechu, protože v celých nohou cítil nesnesitelnou palčivou bolest, která mu vehnala slzy do očí. Svaly měl z dlouhého napětí v křeči, takže se mu třásly. Klepal se zimou. Překulil se na záda a protáhl si končetiny, jak nejvíc to šlo. Pak se přinutil pohlédnout dolů. Na vlněných kalhotách měl z vnitřní strany stehen dvě obrovské tmavé skvrny. Dotkl se látky. Byla vlhká. Vyděšeně si stáhl kalhoty a bolestí zkroutil tvář. Vnitřní strany nohou měl krvavé a sedřené do masa. Kůže byla pryč, strhaná Safiřinými tvrdými šupinami. Opatrně se dotkl odřenin a ucukl. Dala se do něj zima, a tak si zpátky natáhl kalhoty. Bolestí vykřikl, protože vlna drhla o čerstvé rány. Pokusil se postavit, ale neudržel se na nohou.

Přicházející noc zakryla vše kolem. Zastíněné hory mu připadaly cizí. *Jsem v Dračích horách, nevím kde, uprostřed zimy, s bláznivým drakem, neschopný chodit ani si najít úkryt. Stmívá se. Zítra se musím dostat zpátky na farmu. A jediný způsob, jak to udělat, je letět, což už znovu nevydržím*. Zhluboka se nadechl. *Ach, kdyby tak Safira uměla chrlit oheň*. Otočil hlavu a uviděl ji vedle sebe, přikrčenou nízko u země. Položil jí ruku na bok a zjistil, že se chvěje. Závora v její mysli se zvedla. Tělem mu projel pocit nesmírného strachu, který měla. Dotkl se její mysli a klidně ji utěšoval vlídnými obrazy. *Proč tě ti cizinci tak děsí?*

Vrazi, zasyčela.

Gero je v nebezpečí a tys mě unesla na tuhle nesmyslnou cestu! Copak nejsi schopná mě ochránit? Zhluboka zavrčela a scvakla čelisti. *Dobrá ale když myslíš, že to dokážeš, proč jsi utekla?*

Smrt je záhuba.

Opřel se o loket a potlačil vztek. *Safiro, podívej, kde jsme! Slunce zapadlo a tvůj let mi stáhl kůži z nohou stejně snadno, jako bych já dokázal sloupnout rybu. Tohle jsi chtěla?*

Ne.

Tak proč jsi to udělala? naléhal. Díky jejich propojení cítil, že lituje jeho bolesti, ale ne svých činů. Odvrátila pohled a odmítla odpovědět. Mráz znecitlivěl Eragonovi nohy; ačkoli to zmírnilo jeho bo-

lest, věděl, že na tom není dobře. Změnil téma. *Jestli mi neuděláš úkryt nebo nevyhrabeš dolík, abych měl teplo, zmrznu. Stačila by i hromada borového jehličí a větví.*

Zdálo se, že se jí ulevilo, když ji přestal vyslýchat. *To nebude potřeba. Stočím se kolem tebe a zakryju tě křídly - oheň, co mám uvnitř, zažene zimu.*

Eragon spustil hlavu zpět na zem. *Dobrá, ale odhrň stranou sníh. Bude to tak pohodlnější.* Safira prudce máchla ocasem a očistila tak zemi od veškerého navátého sněhu. Ještě jednou místo zametla, aby odstranila několik palců tlustou zmrzlou vrstvu. S odporem pohlédl na odkrytou špínu. *Nedojdu tam. Budeš mi muset pomoci.* Objevila se nad ním její hlava, která už byla větší než jeho trup, a opřela se mu do boku. Zíral jí do obrovských, safírových očí a objal ji rukama kolem jednoho ze slonovinově zbarvených ostnů. Zvedla hlavu a pomalu ho přenesla na očištěné místo. *Opatrně, opatrně.* Před očima mu tancovaly hvězdičky, když se sklouzl po kameni, ale dokázal se udržet. Když se pustil, Safira se svalila na bok a odhalila horké břicho. Schoulil se k jemným šupinám na spodní straně jejího těla. Roztáhla přes něj pravé křídlo a vytvořila tak živý stan, ve kterém ho uzavřela do úplné tmy. Téměř okamžitě se vzduch začal zahřívat.

Strčil si ruce pod kabát a prázdné rukávy si ovázal kolem krku. Poprvé zaznamenal, že mu kručí v břiše. Ale to ho neodvedlo od jeho hlavní starosti: Dostane se zpět na farmu dřív než ti cizinci? A pokud ne, co se stane? *I kdybych se přinutil znovu jet na Safiře, dorazíme zpátky nejdřív pozdě odpoledne. Cizinci tam mohou být dávno předtím.* Zavřel oči a ucítil, jak mu po tváři sklouzla slza. *Co jsem to udělal?*

Konec nevinnosti

Když Eragon ráno otevřel oči, myslel si, že na něj spadlo nebe. Nad hlavou se mu rozprostírala souvislá modrá plocha, svažující se až k zemi. Ještě napůl ve spánku váhavě natáhl ruku a pod prsty ucítil tenkou membránu. Pěknou chvíli mu trvalo, než si uvědomil, na co se dívá. Trochu sklonil krk a pohlédl na šupinatý zadek, na kterém měl položenou hlavu. Pomalu natáhl nohy stočené do klubíčka, ale i tak mu strupy popraskaly. Bolest se od včerejška trochu utišila, ale na chůzi nechtěl ani pomyslet. Trýznivý hlad mu připomněl, jak dlouho nejedl. Posbíral energii k pohybu a slabě zaťukal Safiře na bok. „Hej! Vstávej!" zakřičel.

Zavrtěla se a zvedla křídlo, aby vpustila dovnitř proud slunečního světla. Přivřel oči, protože ho bělost sněhu na okamžik oslepila. Safira se protáhla jako kočka a zívla. Když si jeho oči zvykly, rozhlédl se, kde to vlastně jsou. Obklopovaly je mohutné, neznámé hory, vrhající na mýtinu temné stíny. Kousek vpravo od nich uviděl ve sněhu zvířecí stezku vedoucí do lesa, odkud slyšel tlumené zurčení potoka.

Se sténáním se zvedl na nohy, zavrávoral a belhal se ke stromu. Chytil se jedné větve a celou vahou se na ni zavěsil. Chvíli odolávala a pak se s hlasitým křupnutím zlomila. Otrhal z ní drobné větvičky, jeden konec si strčil do podpaždí a ten druhý pevně opřel o zem. S pomocí této berle pajdal k zamrzlému potoku. Prorazil tvrdou vrstvu ledu a do dlaní nabral čistou, mrazivě chladnou vodu. Když uhasil žízeň, vrátil se na paseku. Vynořil se mezi stromy a konečně poznal hory i tohle místo.

Bylo to tady, kde se uprostřed ohlušující rány poprvé objevilo Safiřino vejce. Opřel se o drsný kmen stromu. Nemohl se mýlit, protože teď viděl i šedé stromy, kterým při výbuchu opadalo jehličí. *Jak může Safira vědět, kde to bylo? Byla ještě uvnitř vejce. Moje vzpomínky jí musely dát dostatek informací, aby ho našla.* Zavrtěl hlavou v němém úžasu.

Safira na něj trpělivě čekala. *Vezmeš mě domů?* zeptal se jí. Vztyčila hlavu. *Vím, že nechceš, ale musíš. Oba máme zodpovědnost vůči Gerovi. Staral se o mě a mým prostřednictvím i o tebe. Chceš tento*

závazek nechat bez povšimnutí? Co se o nás bude v příštích letech říkat, když se nevrátíme - že jsme se skryli jako zbabělci, zatímco můj strýc byl v nebezpečí? Už to slyším, příběh o Jezdci a jeho zbabělém drakovi! Pokud je před námi boj, postavme se mu a neutíkejme před ním. Jsi drak! Dokonce i Stín by před tebou utekl! Přesto se krčíš v horách jako vyplašený králík.

Eragon měl v úmyslu ji rozzlobit a povedlo se mu to. Z hrdla jí vyšlo tlumené zavrčení, když pohodila hlavou několik palců od jeho tváře. Obnažila tesáky, upřeně na něj hleděla a z nozder se jí valil kouř. Zadoufal, že nezašel příliš daleko. Dotkla se ho v myšlenkách, rudá vzteky. *Krev plodí krev. Budu bojovat. Naše jedinečnost - naše osudy - nás spojují, ale nepokoušej mě. Vezmu tě tam kvůli dluhu, jímž jsme zavázáni, ale celé je to pošetilost.*

„Ať už je to pošetilost nebo ne," řekl, „nemáme na výběr - musíme jít." Roztrhl napůl košili a každou stranu kalhot vycpal jednou polovinou. Velmi opatrně se vytáhl na Safiru a pevně se jí chytil kolem krku. *Tentokrát*, řekl jí, *leť níž a rychleji. Jde nám o čas.*

Nepouštěj se, varovala ho, než vystřelila k nebi. Vystoupali nad les a okamžitě se srovnali do vodorovné polohy, takže letěli těsně nad větvemi. Eragonovi se zase začal zvedat žaludek; teď byl rád, že ho má prázdný.

Rychleji, rychleji, pobízel ji. Neřekla nic, ale máchání jejích křídel zesílilo. Oči měl pevně zavřené a ramena nahrbená. Doufal, že dodatečné vycpávky z košile ho ochrání, ale s každým pohybem mu nohama projela bodavá bolest. Brzy mu z lýtek stékaly stružky krve. Ze Safiry vyzařovalo znepokojení. Teď letěla ještě rychleji, s napjatými křídly. Krajina pod nimi ubíhala, jako by s ní pod nimi někdo pohyboval. Eragon byl přesvědčen, že pokud by je někdo zahlédl ze země, budou mu připadat jenom jako šmouha na nebi.

Brzy odpoledne se před nimi objevilo údolí Palancar. Mraky mu zahalily výhled na jih; směrem na sever ležel Carvahall. Safira se klouzavě snášela dolů a Eragon mezitím vyhlížel farmu. Když ji konečně uviděl, zachvátila ho úzkost. Z farmy stoupal černý kouř a z jejích základů se vzpínaly oranžové plameny.

Safiro! ukázal tím směrem. *Vezmi mě tam dolů. Hned!*

Přitiskla křídla k tělu, stočila se k prudkému klesání a řítila se k zemi děsivou rychlostí. „Přistaň v polích!“ Když se snášeli dolů, chytil se ještě pevněji. Safira počkala, až budou pouze sto stop nad zemí, a teprve pak několikrát mocně máchla křídly. Ztěžka dosedla a náraz roztrhl Eragonovy pevně semknuté ruce. Zhroutil se na zem, pak se vyškrábal na nohy a ztěžka oddechoval.

Dům se rozlétl na kusy. Trámy a prkna, které bývaly zdmi a střechou, byly poházené široko daleko. Dřevo bylo rozdrcené, jako kdyby ho rozmlátilo obří kladivo. Očouzené šindele ležely všude kolem. Několik pokroucených kovových plátů, to bylo všechno, co zůstalo z kamen. Souvislá sněhová pokrývka byla narušená, jak do ní padalo rozbité bílé nádobí a kusy cihel z komína. Ze stodoly, kterou zachvátily plameny, stoupal hustý, mastný kouř. Domácí zvířata byla pryč, buď zabitá, nebo vyplašená.

„Strýčku!“ Eragon utíkal k troskám a začal Gera hledat v zničených místnostech. Nebylo po něm ani stopy. „Strýčku!“ vykřikl znovu Eragon. Safira obešla dům a přistoupila k němu.

Panuje tu zármutek, řekla.

„Nestalo by se to, kdybys se mnou neutekla!“

„Kdybychom tu zůstali, byl bys mrtvý.“

„Podívej se kolem sebe!“ křičel. „Mohli jsme Gera varovat! Je to tvoje chyba, že se odtud nedostal!“ Praštil pěstí do sloupu, až si sedřel kůži z kloubů. Když vyšel z domu, doklopýtal k cestě, a sehnul se, aby prozkoumal sníh. Byly v něm několikery stopy, ale jako by měl rozmazaný obraz. Velmi špatně viděl. *Copak ztrácím zrak?* pomyslel si. Roztřesenou rukou se dotkl obličeje a zjistil, že ho má mokrý.

Zahalil ho stín, když se nad ním sklonila Safira a ukryla ho pod svá křídla. *Uklidni se, vše nemusí být ztraceno.* Vzhlédl k ní a hledal v jejích očích naději. *Podívej se na stopy, já vidím jenom dvoje. Gera odtud nemohli odvléct.*

Zahleděl se na ušlapaný sníh. Sotva patrné otisky dvou párů kožených bot směřovaly k domu. Přes ně vedly stopy týchž bot směrem pryč. Ať už odcházející stopy patřily komukoli, nesl stejnou váhu, jako když sem přicházel. *Máš pravdu, Gero musí být tady!* Vyskočil na nohy a spěchal zpět do domu.

Já budu hledat kolem stavení a v lese, řekla Safira.

Eragon se doplazil na místo, kde předtím bývala kuchyně, a horečně začal hrabat v hromadě trosek. Kusy sutiny, jimiž by normálně nebyl schopen pohnout, jako by se teď samy přesouvaly. Kredenc, celkem neporušená, chvíli odolávala, pak ji ale zvedl a odhodil. Když odtahoval nějaké prkno, něco za ním zarachotilo. Prudce se otočil a očekával útok.

Zpod kusu zřícené střechy trčela ruka. Slabě se pohnula a on ji s výkřikem sevřel. „Strýčku, slyšíš mě?“ Neozvala se žádná odpověď. Eragon se vrhl na kusy dřeva a nebral ohled na třísky, které se mu zadíraly do rukou. Brzy odkryl paži a rameno, ale tělo leželo pod těžkým trámem. Opřel se do něj ramenem a vší silou zatlačil, ale nedokázal s ním pohnout. „Safiro! Potřebuju tě!“

Přišla okamžitě. Dřevo jí praskalo pod nohama, když přelézala rozbořené zdi. Beze slova k němu došla a zapřela se bokem proti trámu. Tlapy se jí zabořily do zbytků podlahy, až se jí svaly napínaly. S pronikavým zaskřípěním se trám zvedl a Eragon se vrhl pod něj. Gero ležel na břiše, šaty téměř strhané. Eragon ho odtáhl z hromady trosek. Jakmile byli v bezpečí, Safira trám pustila a ten se zřítil na zem.

Eragon vyvlekl strýce z rozbořeného domu a položil ho na zem. Vyděšeně se dotkl jeho těla. Gero měl šedou kůži, bez života a vyschlou, jako by horečka spálila veškerý pot. Ret měl roztržený a přes lícní kost se mu táhl dlouhý škrábanec, ale to nebylo to nejhorší. Většinu jeho těla pokrývaly hluboké, otevřené popáleniny. Byly křídově bílé a prýštila z nich průzračná tekutina. Kolem něj se šířil nasládlý, nepříjemný zápach - jako pach shnilého ovoce. Dýchal přerývaně a každý z kratičkých nádechů zněl jako smrtelné chroptění.

Vrazi, zasyčela Safira.

To neříkej. Ještě ho můžeme zachránit! Musíme ho dostat ke Gertrudě. Jenže já ho do Carvahallu nedonesu.

Safira mu ukázala obrázek, jak letí s Gerem zavěšeným pod sebou.

Uneseš nás oba?

Budu muset.

Eragon pátral v troskách, dokud nenašel prkno a kožené pásky. Ukázal Safiře, kde má v rozích prkna prorazit drápem díru, každou z děr pak protáhl kousek kůže a přivázal jí řemínky k předním nohám. Když zkontroloval uzly a ujistil se, že pevně drží, překulil Gera na prkno a přivázal ho. Ze strýcovy ruky při tom vypadl útržek černé látky. Byla stejná jako šaty těch cizinců. Rozzuřeně ho strčil do kapsy, nasedl na Safiru a zavřel oči, než jeho tělo přivyklo nepřetržité bolesti. *Teď*!

Vyskočila a zadníma nohama se zaryla do země. Několikrát máchla naprázdno křídly, než se vyhoupla do vzduchu. Šlachy měla napjaté a vyboulené, jak se snažila překonat gravitaci. Jednu dlouhou, bolestivou vteřinu se nic nedělo, ale pak se vší silou vrhla vpřed a stoupali vzhůru. Když už byli nad lesem, Eragon jí řekl: *Leť nad silnicí. Je na ní dost místa, kdybys musela přistát.*

Mohli by mě vidět.

Na tom už nezáleží! Víc se s ním nepřela, stočila se k silnici a zamířila ke Carvahallu. Gero se pod nimi prudce houpal; před pádem ho chránily jenom úzké kožené řemínky.

Kvůli těžké zátěži letěla Safira pomalu. Zanedlouho svěsila hlavu a u úst měla pěnu. Dělala, co mohla, ale přesto jim zbývaly téměř tři míle do Carvahallu, když sklopila křídla a začala klesat k zemi.

Zadníma nohama zavadila o zem a přistáli ve spršce sněhu. Eragon se z ní svalil a snažil se dopadnout na bok, aby ho nebolely nohy. S námahou vstal a začal odvazovat prkno s Gerem. Safiřin horký dech naplňoval vzduch. *Najdi si bezpečné místo, kde se budeš moci schovat, řekl. Nevím, jak dlouho budu pryč, takže se nějakou dobu budeš muset o sebe starat sama.*

Budu čekat, odpověděla.

Zaťal zuby a vyrazil po silnici, strýce táhl za sebou. Několik prvních kroků jím projela prudká bolest. „Tohle nedokážu!" zanaříkal k nebi a udělal několik dalších kroků. Stáhl ústa do bolestivého úšklebku. Zíral na zem mezi svýma nohama a přinutil se držet stálé tempo. Bojoval proti svému vzpurnému tělu - tenhle boj odmítl vzdát. Minuty se vlekly trýznivým tempem. Každý metr, který ušel, mu připadal několikanásobně delší. V zoufalství uvažoval, zda

Carvahall ještě existuje, nebo jestli ho už cizinci také vypálili. Po nějaké době přes závoj bolesti uslyšel, že někdo volá, a vzhlédl.

Směrem k němu utíkal Brom - běžel s vyvalenýma očima, rozcuchanými vlasy a na jedné straně hlavy mu zasychal koláč krve. Divoce mával rukama, potom upustil svou hůl, popadl Eragona za ramena a hlasitě mu něco říkal. Eragon nechápavě zamrkal. Potom se nečekaně sesul k zemi. Ucítil krev a pak se setmělo.

Předzvěst smrti

Eragonovou myslí vířily sny, které se rodily a odvíjely podle svých vlastních zákonů. *Pozoroval, jak se skupina lidí na nádherných koních blíží k opuštěnému říčnímu břehu. Mnoho jich mělo stříbrné vlasy a nesli dlouhé bodce. Čekala na ně tajuplná, avšak krásná loď, osvícená zářivým měsícem. Postavy se pomalu naloďovaly; dvě z nich, vyšší než ty ostatní, šly zavěšené do sebe. Ačkoli měly tváře skryté v kapucích, poznal, že jedna z nich je žena. Stály na palubě a hleděly ke břehu. Na oblázkové pláži stál osamělý muž, jediný, kdo nenastoupil do lodi. Prudce zaklonil hlavu a vydal dlouhý, bolestný sten. Zatímco výkřik pohasínal, loď klouzala po hladině řeky, bez větru nebo vesel, směrem do rovinaté, pusté krajiny. Obraz se zamlžil, ale těsně předtím, než úplně zmizel, zahlédl Eragon na nebi dva draky.*

První, co si Eragon uvědomil, bylo vrzání: sem a tam, sem a tam. Vytrvalý zvuk ho přiměl otevřít oči. Jeho pohled se zabodl do spodní strany doškové střechy. Přes sebe měl přehozenou silnou přikrývku, zakrývající jeho nahotu. Někdo mu obvázal nohy a omotal čistý hadr kolem kotníků.

Ocitl se v chatrči, kde byla jediná místnost. Na stole stál hmoždíř a palička spolu s lavorem a léčivými rostlinami. Na stěnách visely řady sušených bylin a naplňovaly vzduch silnými, zemitými vůněmi. V krbu se mihotaly plameny a před ním seděla baculatá žena v proutěném houpacím křesle - vesnická léčitelka Gertruda. Hlavu měla svěšenou, oči zavřené. V klíně jí ležel pár pletacích jehlic a klubko vlny.

I když Eragon cítil, že je vyčerpaný a nedokáže to přemoci, přinutil se posadit. To mu pomohlo, aby se mu vyčistila hlava. Vzpomínky na poslední dny ho okamžitě probraly. Jeho první myšlenka patřila Gerovi a hned druhá Safiře. *Doufám, že je v bezpečí*. Pokusil se s ní spojit, ale nešlo to. Ať je kdekoli, je to daleko od Carvahallu. *Alespoň že mě Brom přitáhl do vesnice. Co se mu asi stalo? Všechna ta krev...*

Gertruda se zavrtěla a otevřela jasné oči. „Och," řekla. „Jsi vzhůru. Výborně!" Její hlas zněl vesele a vřele. „Jak se cítíš?"

„Celkem dobře. Kde je Gero?"

Gertruda si přitáhla židli blíž k posteli. „Nahoře u Horsta. Nebylo tu dost místa pro vás oba. A můžu ti říct, že jsem pořád na nohou, jak běhám sem a tam, abych na vás oba dohlédla."

Eragon přemáhal pocity tísně a obav a zeptal se: „Jak je mu?"

Dlouho otálela s odpovědí a prohlížela si ruce. „Ne zrovna dobře. Má horečku, která nechce klesnout, a zranění se mu nehojí."

„Musím ho vidět." Pokusil se vstát.

„Ne, dokud se nenajíš," řekla zostra a zase ho posadila. „Nestrávila jsem všechen ten čas u tvojí postele, aby sis přitížil, hned jak se probereš. Měl jsi strhanou polovinu kůže na nohách a horečka ti polevila teprve dnes v noci. O Gera si nedělej starosti. Bude v pořádku. Má tuhý kořínek." Gertruda zavěsila konvici nad oheň a začala krájet zeleninu na polévku.

„Jak dlouho jsem tady?"

„Celé dva dny."

Dva dny! To znamená, že naposledy jedl před čtyřmi dny! Při tom pomyšlení se mu udělalo slabo. *Safira je celou tu dobu sama; doufám, že je v pořádku.*

„Celé město chce vědět, co se stalo. Poslali muže na vaši farmu a našli ji zničenou." Eragon přikývl. Čekal to. „Vaše stodola shořela... To tam se Gero zranil?"

„Já... já nevím," řekl Eragon. „Nebyl jsem tam, když se to stalo."

„Nu, to se nedá nic dělat. Věřím, že se to vyjasní." Gertruda se znovu dala do pletení, zatímco se hřála polévka. „Na dlani máš pořádnou jizvu."

Bezděčně sevřel ruku. „Ano."

„Kde jsi k ní přišel?"

Napadlo ho několik možných odpovědí. Vybral tu nejjednodušší. „Mám ji odnepaměti. Nikdy jsem se Gera nezeptal, odkud ji mám."

„Hmm." Pak mlčeli, dokud se polévka nezačala klokotem vařit. Gertruda ji nalila do misky a se lžící ji podala Eragonovi. Vděčně ji přijal a opatrně usrkl. Byla výtečná.

Když dojedl, zeptal se: „Mohu teď navštívit Gera?"

Gertruda si povzdechla. „Stejně bude po tvém, že? Dobrá, pokud skutečně chceš, nebudu ti bránit. Oblékni se a půjdeme.“

Otočila se, když si přes obvazy natahoval kalhoty. Ukrutně to bolelo. Pak vklouzl do košile. Gertruda mu pomohla na nohy. Měl je ještě dost slabé, ale už ho nebolely tak jako předtím.

„Udělej několik kroků,“ nakázala mu a bedlivě ho při tom pozorovala. „Aspoň že se tam nebudeš muset doplazit.“

Venku se jim do tváří opřel kouř ze sousedních stavení, poháněný divokým větrem. Bouřkové mraky zahalily Dračí hory, naplnily údolí a k vesnici se navíc blížila sněhová vánice, postupně zakrývající předhůří. Eragon se ztěžka opřel o Gertrudu a pomalu spolu procházeli Carvahallem.

Horst si postavil dvoupatrový dům na kopci, aby se mohl těšit z výhledu na hory. Využil k tomu všechny své dovednosti. Balkón se zábradlím, který vedl od vysokého okna ve druhém podlaží, kryla břidlicová střecha. Voda odtékala spletitými okapy a všechna okna i dveře byly orámovány řezbami hadů, jelenů, havranů a popínavých rév.

Otevřela jim Horstova žena Elain, drobná čilá osůbka s uhlazenými rysy a hedvábnými světlými vlasy, sepnutými do drdolu. Šaty měla nenápadné, ale hezké a pohyby ladné. „Prosím, pojďte dál,“ špitla. Překročili práh do prostorného, dobře osvětleného pokoje. Do přízemí se stáčelo schodiště s nablýskaným sloupkovým zábradlím. Stěny byly vymalované v barvě medu. Elain se na Eragona smutně usmála, ale nejdřív oslovila Gertrudu. „Zrovna jsem pro tebe chtěla nechat poslat. Není na tom dobře. Měla by ses na něj hned podívat.“

„Elain, budeš muset pomoci Eragonovi do schodů,“ řekla Gertruda a pospíchala nahoru.

„To je v pořádku, dokážu to sám.“

„Určitě?“ zeptala se Elain. Přikývl, ale zdálo se, že ona o tom pochybuje. „Dobrá... až budeš hotov, přijď za mnou do kuchyně. Právě jsem upekla koláč, který by ti mohl přijít k chuti.“ Jakmile odešla, s úlevou se opřel o zeď. Pak začal stoupat do schodů a pomalu dělal jeden bolestivý krůček za druhým. Když dorazil až nahoru, rozhlédl se po dlouhé chodbě lemované dveřmi. Ty poslední byly pootevřené. Zhluboka se nadechl a klopýtal k nim.

U krbu stála Katrina a vyvářela obvazy. Vzhlédla k němu, zašeptala svou soustrast a pak se vrátila ke své práci. Gertruda stála vedle ní a roztloukala byliny na obklady. U nohou měla kbelík s tajícím sněhem.

Gero ležel na posteli, zarovnaný peřinami. Na čele se mu leskl pot a oči se mu slepě mihotaly pod víčky. Kůži na obličeji měl svraštělou jako mrtvola. Ležel klidně, až na nepatrné záchvěvy mělkého dechu. Eragon se s pocitem neskutečnosti dotkl jeho čela. Pálilo ho do ruky. Znepokojeně zvedl okraj přikrývek a viděl, že četné Gerovy rány jsou ovázané proužky látky. Tam, kde se obvazy zrovna vyměňovaly, byly popáleniny odkryté. Dosud se nezačaly hojit. Eragon zoufale pohlédl na Gertrudu. „Nemůžete s nimi něco udělat?"

Namočila hadr do kbelíku s ledovou vodou a položila chladivý obklad Gerovi na hlavu. „Vyzkoušela jsem všechno: hojivé masti, obklady, výtažky z bylin, ale nic nepomáhá. Kdyby se rány uzavřely, měl by větší naději. Přesto se vše může v dobré obrátit. Je odolný a silný."

Eragon přešel do rohu a klesl na podlahu. *Tohle se nemělo stát!* Jeho myšlenky se rozplynuly v tichu. Bezvýraznýma očima zíral na postel. Teprve po chvíli si všiml, že vedle něj klečí Katrina. Objala ho kolem ramen. Když nereagoval, rozpačitě odešla.

Za chvíli se otevřely dveře a vešel Horst. Potichu mluvil s Gertrudou a pak přistoupil k Eragonovi. „Pojď. Musíš si chvíli odpočinout." Než stačil Eragon něco namítnout, Horst ho postavil na nohy a vyprovodil ho ze dveří.

„Chci tu zůstat," zanaříkal.

„Potřebuješ přestávku a čerstvý vzduch. Neboj, brzy se budeš moci vrátit," utěšoval ho Horst.

Eragon neochotně dovolil kováři, aby mu pomohl ze schodů do kuchyně. Opojné vůně z několika jídel - ochucených kořením a bylinami - se nesly vzduchem. Albriech a Baldor tam také byli a hovořili s matkou, která hnětla těsto na chléb. Když uviděli Eragona, utichli, ale ten slyšel dost na to, aby věděl, že se bavili o Gerovi.

„Tady, posaď se," přisouval mu Horst židli.

Eragon se na ni vděčně sesul. „Díky." Ruce se mu trochu třásly, a tak je sevřel mezi stehny. Postavili před něj talíř s hromadou jídla.

„Nemusíš jíst," řekla Elain, „ale je to tady, kdybys dostal chuť." Vrátila se k vaření a on si vzal vidličku. Stěží dokázal spolknout několik soust.

„Jak se cítíš?" zeptal se Horst.

„Příšerně."

Kovář chvíli zaváhal. „Vím, že tohle není nejvhodnější chvíle, ale musíme vědět... co se stalo?"

„Skutečně se nepamatuju."

„Eragone," řekl Horst a předklonil se. „Byl jsem jedním z těch, kdo se šli podívat na vaši farmu. Váš dům se jen tak nerozpadl - něco ho roztrhalo na kusy. Kolem něj byly stopy obřího zvířete, jaké jsem nikdy neviděl ani o nich neslyšel. Viděli je i ostatní. Takže pokud se tu kolem potuluje Stín nebo nějaká nestvůra, musíme o tom vědět. Jsi jediný, kdo nám to může říct."

Eragon věděl, že musí lhát. „Když jsem odešel z Carvahallu...," počítal, kolik času uběhlo, „před čtyřmi dny, ve městě byli nějací... cizinci, kteří se vyptávali na kámen, jako je ten, který jsem našel." Ukázal na Horsta. „Ty jsi mi o nich řekl, a proto jsem pospíchal domů." Všechny oči se na něj upíraly. Olízl si rty. „Nic... nic se té noci nestalo. Příštího rána jsem dokončil práci a šel se projít do lesa. Zanedlouho jsem uslyšel výbuch a nad stromy uviděl kouř. Spěchal jsem zpátky tak rychle, jak jsem mohl, ale ať to udělal kdokoli, byl tou dobou už pryč. Prohrabal jsem trosky a... našel Gera."

„Takže pak jsi ho položil na prkno a vlekl ho do Carvahallu?" zeptal se Albriech.

„Ano," potvrdil Eragon, „ale než jsem odešel, prohlédl jsem si cestu vedoucí k silnici. Byly tam dvoje stopy, oboje mužské." Zašmátral v kapse a vytáhl kus černé látky. „Tohle svíral Gero v ruce. Myslím, že je to stejná látka, jakou měli na sobě ti cizinci." Položil cár na stůl.

„To ano," přikývl Horst. Vypadal zamyšleně a zároveň rozzlobeně. „A co tvoje nohy? Jak sis je zranil?"

„Nejsem si jistý," odpověděl Eragon a potřásl hlavou. „Myslím, že se to stalo, když jsem táhl Gera, ale nevím. Všiml jsem si toho, až když mi po nohou začala stékat krev."

„To je strašné!" zvolala Elain.

„Měli bychom ty muže pronásledovat," pronesl rozhořčeně Albriech. „Tohle jim nemůže jen tak projít! S pár koňmi bychom je mohli chytit zítra a dostat je sem zpátky."

„Takové hlouposti pusť z hlavy," řekl Horst. „Pravděpodobně by tě zvedli jako mimino a odhodili tě na strom. Pamatuješ, co se stalo s tím domem? Nechtěl bych se jim dostat do cesty Kromě toho, teď už mají, co chtěli." Pohlédl na Eragona. „Vzali si ten kámen, nebo ne?"

„V domě nebyl."

„Pak už nemají důvod se vracet, když ho mají." Upřeně se na Eragona zahleděl. „Vůbec ses nezmínil o těch divných stopách. Víš, kde se tam vzaly?"

Eragon zavrtěl hlavou. „Neviděl jsem je."

Náhle promluvil Baldor. „Tohle se mi nelíbí. Příliš mnoho tajemství a kouzel. Kdo jsou ti muži? Jsou to Stínové? Proč chtěli ten kámen a jak jinak by dokázali zničit dům než s pomocí temných sil? Možná máš pravdu, otče. Kámen mohl být vše, co chtěli, ale myslím, že se s nimi ještě uvidíme."

Po jeho slovech se rozhostilo ticho.

Jako by na něco zapomněli, ale Eragon si nebyli jistý na co. Pak mu to došlo. Se zoufalým pocitem u srdce vyslovil své tušení. „Roran to ještě neví, že?" *Jak jsem na něj mohl zapomenout?*

Horst zavrtěl hlavou. „Odjel s Demptonem krátce po tobě. Pokud je cestou nepotkaly nějaké potíže, budou teď už nějakou dobu v Therinsfordu. Určitě mu chceme poslat zprávu, ale včera i předevčírem bylo příliš chladno."

„Právě jsme se s bratrem chystali k odjezdu, když ses probral," vysvětlil Albriech.

Horst si pročísl rukou plnovous. „Jeďte, oba dva. Pomůžu vám osedlat koně."

Baldor se obrátil k Eragonovi. „Oznámím mu to šetrně," slíbil a pak následoval Horsta a Albriecha z kuchyně.

Eragon zůstal sedět u stolu, s očima zabodnutýma do suku ve dřevě. Jasně viděl každý, i ten nejnepatrnější detail: zkroucená vlákna, nesouměrný hrbolek, tři malé spoje se skvrnkou barvy. Vlákno bylo naplněno nekonečnými drobnostmi; čím pozorněji se díval, tím víc

viděl. Hledal v něm odpovědi na otázky, které se mu honily hlavou, ale pokud tam nějaké byly, neviděl je.

Z nepokojných myšlenek ho vyrušil tlumený výkřik. Jako by někdo venku zakřičel. Nevšímal si toho. *Ať se tím zabývá někdo jiný*. O několik minut později to uslyšel znovu, hlasitěji než předtím. Rozzlobeně si zacpal uši. *Proč nemohou být potichu? Gero odpočívá*. Pohlédl na Elain, ale zdálo se, že ji hluk neruší.

ERAGONE! Řev byl tentokrát tak silný, že málem spadl ze židle. Znepokojeně se rozhlédl kolem, ale nic se nedělo. Najednou si uvědomil, že ty zvuky jsou pouze v jeho hlavě.

Safiro? zeptal se úzkostlivě.

Chvíli bylo ticho. *Ano, ty hluchoto*.

Zaplavila ho úleva. *Kde jsi?*

Poslala mu obrázek malého shluku stromů. *Pokoušela jsem se s tebou mnohokrát spojit, ale nebyl jsi v dosahu*.

Byl jsem nemocný... ale už je mi lépe. Jak to, že jsem tě necítil dřív?

Po dvou nocích čekání mě přemohl hlad. Musela jsem se vydat na lov.

Chytila jsi něco?

Mladého jelena. Byl dost chytrý, aby se ubránil dravcům na zemi, ale ne těm ze vzduchu. Když jsem ho chytila do drápů, prudce kopal a snažil se utéct. Přesto jsem byla silnější, a když byla porážka nevyhnutelná, vzdal to a zemřel. Jak se s tím potýká Gero?

Nevím. Řekl jí podrobnosti a pak pravil: *Bude to trvat dlouho, než se budeme moci vrátit domů, pokud vůbec někdy. Nebudu tě moci vidět ještě nejmíň pár dní. Měla by sis také udělat pohodlí*.

Nešťastně odpověděla: *Udělám, co říkáš. Ale nedávej si příliš načas*.

Rozloučili se jen neradi. Eragon vyhlédl z okna a překvapilo ho, že slunce už zapadlo. Cítil se velmi unavený, a tak se dobelhal k Elain, která balila kousky masa do voskovaného plátna. „Jdu zpátky do Gertrudina domu, abych se vyspal," řekl.

Dodělala balíčky a zeptala se: „Proč nezůstaneš u nás? Budeš blíž svému strýci a Gertruda si může ustlat vzadu."

„Máte dost místa?" zeptal se váhavě.

„Samozřejmě.“ Utřela si ruce. „Pojď se mnou, všechno připravím.“ Doprovodila ho nahoru do prázdného pokoje. Posadil se na kraj postele. „Potřebuješ ještě něco?“ zeptala se. Zavrtěl hlavou. „Kdyžtak budu dole. Zavolej mě, kdybys cokoli potřeboval.“ Poslouchal, jak schází ze schodů. Pak otevřel dveře a vyklouzl na chodbu a vešel do Gerova pokoje. Gertruda se na něj trochu usmála přes kmitající jehlice.

„Jak je mu?“ zašeptal Eragon.

Unaveně zachraptěla. „Je zesláblý, ale horečka už mu trochu klesla a některé popáleniny už vypadají lépe. Budeme muset čekat a časem se uvidí, ale mohl by se zotavit.“

To Eragonovi trochu spravilo náladu a vrátil se do svého pokoje. Zachumlal se pod peřiny a zíral do nevlídné tmy. Nakonec usnul a hojil tak své rány na těle i na duši.

Šílenství života

Eragon se na posteli prudce posadil a ztěžka oddechoval. Venku ještě panovala neproniknutelná tma. V pokoji bylo chladno; na rukou a ramenou měl husí kůži. Bylo několik hodin před úsvitem - čas, kdy se nikde nic nepohne a život čeká na první teplé doteky slunečních paprsků.

Srdce mu začalo zběsile bušit, protože se ho zmocnila hrozivá předtucha. Jako by někdo přes celý svět přehodil závoj a jeho nejtmavší růžek visel přes jeho pokoj. Potichu vylezl z postele a oblékl se. V obavách pospíchal chodbou. Projelo jím prudké znepokojení, když uviděl dveře do strýcova pokoje otevřené a uvnitř skupinu lidí.

Gero ležel pokojně na posteli. Byl oblečen do čistých šatů, vlasy měl sčesané dozadu a tvář klidnou. Mohl by si myslet, že spí, nebýt stříbrného amuletu pověšeného kolem jeho krku a větvičky sušeného bolehlavu položené na hrudi - posledních darů živých mrtvému.

Katrina stála vedle postele, s tváří bledou a sklíčeným pohledem. Slyšel ji, jak šeptá: „Doufala jsem, že mu jednoho dne budu říkat otče..."

Říkat mu otče, pomyslel si zatrpkle, *právo, která nemám ani já*. Cítil se jako duch, z něhož vysáli všechen život. Všechno kromě Gerovy tváře bylo neskutečné. Eragonovi po tvářích stékaly slzy Stál tam, ramena se mu třásla, ale nevykřikl. Matka, teta, strýc - ztratil je všechny. Tíha zármutku byla zdrcující a otřásla jím nesmírnou silou. Někdo ho odvedl zpátky do pokoje a snažil se ho utěšit.

Padl na postel, zakryl si hlavu rukama a křečovitě vzlykal. Cítil, že se s ním Safira snaží spojit, ale nevšímal si jí a nechal se unášet svým zármutkem. Nedokázal se smířit s tím, že Gero je pryč. A kdyby to dokázal, v co ještě mohl věřit? Zbyl by tu pouze nemilosrdný, bezcitný svět, který zhasíná životy jako svíčky ve větru. Znechucený a vyděšený otočil slzami smáčenou tvář k nebesům a vykřikl: „Který bůh tohle udělal? Ukaž se!" Slyšel, jak někdo utíká do jeho pokoje, ale shora nepřišla odpověď. „On si tohle nezasloužil!"

Dotkly se ho konejšivé ruce a on si uvědomil, že vedle něj sedí Elain. Držela ho, zatímco plakal. Nakonec proti své vůli usnul vyčerpáním.

Jezdcův meč

Jakmile se Eragon probral, znovu na něj padla sklíčenost. Ačkoli nechal oči zavřené, nedokázal zastavit čerstvý příval slz. Snažil se najít nějakou myšlenku nebo naději, která by mu pomohla udržet si zdravý rozum. *S tímhle nedokážu žít*, zanaříkal.

Tak s tím nežij, rozezněla se mu v hlavě Safiřina odpověď.

Cože? Gero je navždy pryč! A mě jednou potká stejný osud. Láska, rodina, rodný dům - všechno nám vezmou a nezůstane nic. Jaký význam má to, co děláme?

Smysl tkví v konání. Jakmile se vzdáš úmyslu měnit a ovlivňovat svůj život, zdánlivě smysl ztratíš. Ale přesto jsou před tebou možnosti; vyber si jedinou a zaměř se na ni. Skutky ti dají novou naději a smysl.

Ale co mohu dělat?

Nech se vést srdcem. Nic menšího než jeho nejvyšší touha ti nepomůže.

Nechala ho, aby přemýšlel o jejích slovech. Eragon se snažil pojmenovat své vlastní pocity. Překvapilo ho, že spíše než smutek nacházel prudký hněv. *Co chceš, abych udělal... mám pronásledovat ty cizince?*

Ano.

Její otevřená odpověď ho zaskočila. Zhluboka se nadechl. *Proč?*

Pamatuješ, co jsi řekl v Dračích horách? Jak jsi mi připomínal mou dračí povinnost a já se s tebou vrátila navzdory svému vnitřnímu přesvědčení? Stejně tak i ty musíš ovládat sám sebe. Dlouho a hluboce jsem během posledních pár dní přemýšlela a došlo mi, co znamená být drak a Jezdec: Je to náš osud, pokoušet se o nemožné, vykonat velké skutky bez ohledu na strach. Je to naše povinnost vůči budoucnosti.

Nezajímá mě, co říkáš, tohle nejsou důvody odejít! zvolal Eragon.

Tak existují další. Lidé viděli moje stopy a mají se teď na pozoru. Nakonec mě odhalí. Kromě toho, nic tě tady nepoutá. Žádná farma, žádná rodina ani...

Roran není mrtvý! ohradil se.

Ale pokud zůstaneš, budeš muset vysvětlit, co se skutečně stalo. On má právo vědět, jak a proč jeho otec zemřel. Co asi udělá, až se o mně dozví?

Safiřiny důvody vířily Eragonovi hlavou, ale nechtěl si připustit pomyšlení, že by měl opustit údolí Palancar; byl to jeho domov. Přesto myšlenka na to, že se pomstí cizincům, byla krutě naléhavá. *Ale jsem na to dost silný?*

Máš mě.

Tížily ho pochyby. Byl by to tak šílený, zoufalý počin. Čím dál víc opovrhoval svou vlastní nerozhodností a na rtech se mu mihl trpký úsměv. Safira měla pravdu. Na ničem už nezáleží, kromě skutku samotného. *Jednat - to je ono*. A co by mu poskytlo větší zadostiučinění, než kdyby dopadl ty cizince? Začala v něm narůstat strašlivá energie a síla. Uchvátily jeho city a ukovaly z nich pevný sochor hněvu v němž bylo vyraženo jediné slovo: odplata. Hlava mu třeštila, ale odhodlaně prohlásil: *Udělám to*.

Přerušil spojení se Safirou a skulil se z postele. Tělo měl napjaté jako pružinu. Bylo ještě brzy ráno, spal jenom několik hodin. *Nic není nebezpečnější než nepřítel, který nemá co ztratit*, pomyslel si. *A právě to jsem teď já*.

Ještě včera měl potíže vyjít nahoru, ale teď se pohyboval s jistotou a držel se na nohou díky své železné vůli. Vzdoroval bolestem a snažil se je nevnímat.

Když se vyplížil z domu, uslyšel šepot dvou lidí. Zvědavě se zastavil a poslouchal. Elain právě říkala něžným hlasem: „...kde by zůstal. Máme tu místo.“ Horst něco neslyšně odpověděl hlubokým hlasem. „Ano, chudák chlapec,“ odvětila Elain.

Tentokrát Horstovu odpověď Eragon slyšel. „Možná...“ Pak bylo dlouhé ticho. „Přemýšlel jsem o tom, co Eragon říkal, a mám pocit, že nám neřekl vše.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Elain. V jejím hlase bylo znát určité znepokojení.

„Když jsme se vydali k jejich farmě, silnice byla uhlazená od prkna, na kterém táhl Gera. Pak jsme dorazili k místu, kde byl sníh udupaný a rozbrázděný. Jeho stopy i brázda od prkna tam najednou končily, ale také jsme tam našli ty samé obří šlápoty jako na farmě. A co

jeho nohy? Nevěřím, že si nevšiml tak sedřené kůže. Prve jsem ho nechtěl nutit do odpovědí, ale teď to budu muset udělat."

„Možná ho to, co viděl, tolik vyděsilo, že o tom nechce mluvit," napadlo Elain. „Viděl jsi, jak byl rozrušený."

„Přesto to nevysvětluje, jak dokázal dostat Gera skoro až sem, aniž by po sobě zanechal stopy."

Safira měla pravdu, pomyslel si Eragon. *Je čas odejít. Příliš mnoho otázek od příliš mnoha lidí. Dříve či později na ně najdou odpovědi*. Prošel dál domem a ztuhl pokaždé, když podlaha zavrzala.

Ulice byly liduprázdné; jen málokdo byl touto dobou vzhůru. Na chvilku se zastavil a přinutil se k přemýšlení. *Koně nepotřebuji. Safira mě poveze, ale chybí nám sedlo. Může lovit pro nás oba, takže si nemusím dělat starosti s jídlem - ale raději bych měl nějaké sehnat. Ostatní věci, které bych mohl potřebovat, najdu v našem domě*.

Vyrazil na kraj Carvahallu, ke Gedrikově koželužně. I když ho odpuzoval odporný zápach, šel dál a zamířil do boudy umístěné ze strany kopce, kde byly uskladněné vydělané kůže. Odřízl tři veliké volské kožky z řady kůží zavěšených u stropu. Nejdřív se za tu krádež cítil provinile, nakonec ale usoudil: *Není to skutečná krádež. Jednoho dne to Gedrikovi zaplatím, stejně jako Horstovi*. Svinul tlusté kůže a odnesl je k lesíku za vesnicí. Zastrčil je mezi větve stromu a vrátil se do Carvahallu.

Teď jídlo. Zamířil k hostinci s úmyslem vzít si tam něco k snědku, ale pak se škodolibě usmál a změnil směr. Když už bude krást, mělo by to být u Slouna. Vklouzl do řezníkova domu. Pokud tam Sloun nebyl, přední dveře byly zamřížované, ale ty postranní byly zabezpečené pouze tenkým řetízkem, který snadno vylomil. V místnostech uvnitř byla tma. Poslepu šmátral, dokud se rukama nedotkl ztuhlé hromady masa zabaleného v látkách. Nacpal si ho pod košili tolik, kolik se mu tam vešlo, pak pospíchal zpět na ulici a tiše za sebou zavřel dveře.

Nějaká žena vykřikla jeho jméno. Stáhl si spodní okraj košile, aby mu maso nevypadlo, a zmizel za roh. Zachvěl se, když ani ne deset stop od něj prošel mezi dvěma domy Horst.

Jakmile Horst zmizel z dohledu, Eragon vyběhl. Trmácel se uličkou a dál k lesíku, i když ho nohy neustále pálily. Vklouzl mezi

kmeny stromů a otočil se, aby se ujistil, že ho nikdo nepronásleduje. S úlevou si oddechl a natáhl se do koruny stromu pro kůže. Byly pryč.

„Někam jdeš?“

Eragon se prudce otočil. Proti němu stál zamračený Brom, s ošklivou ránou po straně hlavy. U opasku mu visel krátký meč v hnědém pouzdře. A v rukou držel ty kůže.

Eragon podrážděně přimhouřil oči. Jak se tenhle stařec k němu dokázal připlížit? Všude bylo takové ticho, že by přísahal, že poblíž není ani noha. „Vrať je,“ vyštěkl prudce.

„Proč? Abys mohl utéct dřív, než pohřbí Gera?“ zpražil ho Brom.

„To není tvoje věc!“ odsekl s narůstající zlostí. „Proč jsi mě sledoval?

„Nesledoval,“ zavrčel Brom. „Čekal jsem tu na tebe. Nuže, kam se chystáš?“

„Nikam.“ Eragon se vrhl po kůžích a vytrhl je Bromovi z rukou. Brom se mu v tom nesnažil zabránit.

„Doufám, že máš dost masa pro svého draka.“

Eragon ztuhl. „O čem to mluvíš?“

Brom zkřížil ruce na prsou. „Nedělej ze mě hlupáka. Vím, odkud pochází to znamení, které máš na ruce. Je to gedwëy ignasia, *zářivá dlaň*: dotkl ses dračího mláděte. Vím, proč jsi za mnou přišel s těmi otázkami, a vím, že Jezdci opět žijí.“

Eragon upustil kůži i maso. *Nakonec se to stalo... Musím se dostat pryč! Se zraněnýma nohama nedokážu běžet rychleji než on, leda že... Safiro!* zavolal.

Několik mučivých vteřin mu neodpovídala, ale potom se ozvalo: *Ano*.

Byli jsme odhaleni! Potřebuji tě! Poslal jí obrázek místa, kde je, a ona okamžitě vyrazila. Teď jen musel zdržet Broma. „Jak jsi to zjistil?“ zeptal se přidušeným hlasem.

Brom se zahleděl do dálky a neslyšně pohnul rty, jako kdyby mluvil ještě s někým dalším. Pak promluvil: „Všude byly stopy a náznaky, musel jsem si jen dávat pozor. Dokázal by to každý, kdo by měl ty správné znalosti. Řekni mi, jak se má tvůj drak?“

„Je to ona," řekl Eragon. „Má se dobře. Nebyli jsme na farmě, když tam přišli ti cizinci."

„Ach, tvé nohy. Letěl jsi?"

Jak na to Brom přišel? Co když ho cizinci přinutili, aby mě zpovídal? Možná po něm chtěli, aby vypátral, kam se chystám, a pak si na nás počíhají. A kde je Safira? Zatápal svojí myslí a zjistil, že letí vysoko nad ním. *Pojď!*

Ne, chvíli se budu dívat.

Proč?!

Kvůli vraždění v Dorú Areabě.

Co?

Brom se s lehkým úsměvem opřel o strom. „Mluvil jsem s ní a ona souhlasila, že zůstane ve vzduchu, dokud si to nevyjasníme. Jak vidíš, skutečně nemáš jinou možnost než odpovědět na moje otázky. Teď mi řekni, kam jdeš?"

Eragon si zmateně promnul spánky. *Jak mohl Brom mluvit se Safirou?* V temeni mu pulsovala krev a hlavou se mu honily myšlenky, ale vždycky došel ke stejnému závěru: musí tomu starci něco povědět. Nakonec řekl: „Najdu bezpečné místo, kde budu moci zůstat, než se uzdravím."

„A pak?"

Tu otázku nemohl jen tak přejít. Třeštění v hlavě se stupňovalo. Nedokázal přemýšlet; nic už nechápal. Hrozně si přál svěřit se někomu se vším, co se stalo za posledních pár měsíců. Trápilo ho, že jeho tajemství zavinilo Gerovu smrt. Nakonec to vzdal a rozechvěle přiznal: „Chystal jsem se dopadnout ty cizince a zabít je."

„Veliký úkol pro někoho tak mladého," řekl Brom jakoby nic, jako by se Eragon chystal udělat tu nejběžnější a nejpříhodnější věc. „Určitě to stojí za pokus a ty na to jistě máš. Přesto mě napadá, že pomoc by ti mohla přijít vhod." Sáhl do křoví a vytáhl veliký ranec. „Krom toho nehodlám zůstat stranou, když se tu nějaký mladík prohání s drakem," zakončil chraplavě.

Nabízí mi opravdu pomoc, nebo je to léčka? Eragon nechtěl ani domýšlet, co by na něj mohli záhadní nepřátelé uchystat. *Ale Safira Bromovi důvěřuje a mluvili spolu v myšlenkách. Když se nebojí ona...* Rozhodl se prozatím svou podezíravost odložit. „Nepotřebuju po-

moc," řekl Eragon a potom neochotně dodal, „ale můžeš jít se mnou."

„Pak bychom měli vyrazit," navrhl Brom. Na chvíli jako by nevnímal. „Myslím, že tvůj drak už tě zase poslouchá."

Safiro? zeptal se Eragon.

Ano.

Odolal pokušení se jí vyptávat. *Sejdeme se na farmě?*

Ano. Takže jste se domluvili?

Myslím, že ano. Přerušila spojení a prudce se vznesla do výšky Pohlédl na Carvahall a viděl, jak lidé vybíhají z domů. „Vypadá to, že mě hledají."

Brom zdvihl obočí. „Pravděpodobně ano. Půjdeme?"

Eragon zaváhal. „Rád bych nechal vzkaz pro Rorana. Nezdá se mi správné utéct a neříct mu proč."

„O to už jsem se postaral," ujistil ho Brom. „Nechal jsem pro něj u Gertrudy dopis, ve kterém jsem vysvětlil pár věcí. Také jsem ho varoval, aby se měl na pozoru před určitým nebezpečím. Stačí to tak?"

Eragon přikývl. Obalil kůži okolo masa a vyrazil. Drželi se z dohledu, dokud nedorazili k silnici. Pak přidali do kroku, aby byli co nejrychleji daleko od Carvahallu. Eragon si odhodlaně razil cestu sněhem, až ho nohy pálily. Bezmyšlenkovitý rytmus chůze mu dovolil přemýšlet. *Až dorazíme domů, nebudu s Bromem dál cestovat, dokud neodpoví i on mně na pár otázek, rozhodl se. Doufám, že mi řekne víc o Jezdcích a o těch, proti kterým bojuji.*

Když se před nimi ukázaly trosky farmy, Brom rozzlobeně svraštil čelo. Eragon se zhrozil, jak rychle příroda přetváří farmu podle svého a zahlazuje stopy po lidských výtvorech. Sníh se špínou se už nakupily uvnitř domu a zakryly tak škody způsobené útokem cizinců. Ze stodoly zůstal jen rychle mizící obdélník popela.

Brom zvedl hlavu, když nad stromy zaslechl zvuk Safiřiných křídel. Objevila se za jejich zády a snesla se střemhlav k zemi, až jim málem drápy pročísla vlasy. Zavrávorali pod prudkým náporem tlakové vlny z jejích křídel. Safiře se zablýskaly šupiny, pak se otočila nad farmou a ladně přistála.

Brom udělal krok vpřed se slavnostním a zároveň radostným výrazem. Oči mu zářily a na tváři se mu zatřpytila slza, sklouzla po ní a zmizela ve vousech. Dlouhou chvíli stál a ztěžka dýchal; pozoroval Safiru a ona jeho. Eragon slyšel, že si Brom něco mumlá, a přiblížil se k němu, aby slyšel.

„Takže... znovu to začíná. Ale jak a kde to skončí? Zrak mám zastřený, nedokážu říct, jestli to je tragédie, nebo fraška, protože je tu z každého něco... Ať je to jakkoli, můj postoj se nezměnil a já..."

Dále již to nedořekl, neboť se k nim hrdě blížila Safira. Eragon prošel kolem Broma, jako by nic neslyšel, a přivítal se s ní. Něco se mezi nimi změnilo, jako by jeden druhého znali ještě důvěrněji, a přesto si stále byli cizí. Poškrábal ji na krku a dlaň ho zabrněla, když se dotkli myšlenkami. Ze Safiry vyzařovala nesmírná zvědavost.

Nikdy jsem neviděla lidi, kromě tebe a Gera a ten byl navíc vážně zraněný, řekla.

Viděla jsi lidi mýma očima.

To je jiné. Přišla blíž a pootočila dlouhou hlavu, aby si mohla Broma prohlédnout ohromným modrým okem. *Jste opravdu podivné bytosti*, řekla vážně a dál na něj zírala. Brom se ani nehnul, když ho očichávala, a pak k ní natáhl ruku. Safira pomalu sklonila hlavu a dovolila mu, aby ji pohladil po čele. S frknutím sebou škubla a ustoupila za Eragona.

Co se děje? zeptal se jí. Neodpověděla.

Brom se k němu otočil a tlumeně se zeptal: „Jak se jmenuje?"

„Safira." Bromovi po tváři přeběhl zvláštní výraz. Zarazil hůl rukojetí do země takovou silou, až mu zbělely klouby. „Ze všech jmen, která jsi mi poradil, se jí tohle líbilo jako jediné. Myslím, že se k ní hodí," dodal Eragon rychle.

„To ano," řekl Brom. V jeho hlase bylo něco, co Eragon nedokázal pojmenovat. Byl to smutek, údiv, strach, závist? Nebyl si jistý. Nemuselo to být ani jedno, anebo naopak všechno dohromady. Brom zvýšil hlas: „Zdravím tě, Safiro. Je mi ctí, že tě poznávám." Stočil ruku do podivného posunku a poklonil se.

Líbí se mi, pravila klidně Safira.

Samozřejmě, že se ti líbí; každého těší lichotky. Eragon ji pohladil po rameni a odešel ke zbořeništi. Safira s Bromem ho následovali. Stařec vypadal živě a plný sil.

Eragon vystoupal k domu a podlezl pod dveřmi tam, kde býval jeho pokoj. Stěží ho poznal pod hromadami roztříštěného dřeva. Po paměti hledal, kde asi byla vnitřní stěna, a našel svůj prázdný ruksak. Byl obnošený a trochu potrhaný, ale to se dalo snadno opravit. Hrabal dál a nakonec odkryl konec svého luku, který vykukoval z jelenicového pouzdra.

I když kůže byla poškrábaná a odřená, měl radost, že naolejované dřevo není poškozené. *Konečně nějaké štěstí*. Vzal luk do ruky a zkusmo napjal tětivu. Snadno se ohnul a přitom se nelámal ani nezapraskal. Spokojeně zapátral po toulci, který našel zasypaný o kus vedle.

Povolil luk a podal ho i s toulcem Bromovi, který poznamenal: „Musíš mít silné paže, když ho dokážeš natáhnout.“ Eragon poklonu mlčky přijal. Sesbíral po domě další užitečné věci a nálezy shromáždil u Broma. Byla to jen malá hromádka. „Co teď?“ zeptal se Brom. Pronikavě a zvědavě ho pozoroval. Eragon odvrátil pohled.

„Najdeme si nějaký úkryt.“

„Napadá tě nějaké místo?“

„Ano.“ Všechny zásoby kromě luku zabalil do pevného rance a zavázal ho. Hodil si ho přes rameno a zavelel: „Tudy.“ Namířil si to do lesa. *Safiro, leť za námi. Tvoje stopy by snadno našli a sledovali.*

Dobrá. Vznesla se za nimi.

Jejich cíl byl blízko, ale Eragon šel oklikou, aby zmátl případné pronásledovatele. Za víc než hodinu konečně zastavili dobře skrytí houštinami.

Nepravidelná mýtinka uprostřed byla dost prostorná pro ohniště, dva lidi a draka. Zrzavé veverky vyskákaly do korun stromů a nespokojeně švitořily, že je někdo vyrušil. Brom se vyprostil ze šlahounů a se zájmem se rozhlédl. „Zná to tady ještě někdo?“ zeptal se.

„Ne. Našel jsem to, když jsme se sem přestěhovali. Trvalo mi týden, než jsem se prosekal do středu, a další týden jsem odklízel suché roští.“ Safira přistála vedle nich a opatrně svinula křídla tak, aby se nezachytila o trny. Schoulila se do klubíčka, až jí pod tvrdými šupi-

nami zapraskaly větvičky, a položila hlavu na zem. Její neproniknutelné oči je bedlivě sledovaly.

Brom se opřel o hůl a upřeně se na ni zahleděl. Jeho zkoumavý pohled Eragona znervózňoval.

Eragon je pozoroval, dokud ho hlad nepřiměl něco začít dělat. Rozdělal oheň, naplnil kotlík sněhem a postavil ho nad plameny, aby roztál. Když byla voda vařící, utrhl několik kusů masa a vhodil je do kotlíku spolu s hrudkou soli. *Žádná zvláštní pochoutka,* pomyslel si zasmušile, *ale hlad zaženeme. Pravděpodobně tohle teď budu nějakou dobu jíst, tak bych si na to měl zvyknout.*

Dušené maso se mírně vařilo a příjemně vonělo po mýtině. Safira vystrčila špičku jazyka a ochutnala vzduch. Když bylo maso měkké, Brom přešel k němu a Eragon jim naložil jídlo. Jedli potichu a vyhýbali se jeden druhému pohledem. Pak Brom vytáhl svoji dýmku a nenuceně si ji zapálil.

„Proč se mnou chceš cestovat?“ zeptal se Eragon.

Z Bromových rtů vyšel mráček kouře a stoupal korunami stromů, dokud se nerozplynul. „Mám mimořádný zájem na tom, abys zůstal naživu,“ řekl.

„Jak to myslíš?“

„Abych byl upřímný, jsem vypravěč a náhodou si myslím, že prožiješ úžasný příběh. Za posledních sto let jsi první Jezdec, který se nedal do králových služeb. Co bude dál? Zahyneš jako mučedník? Přidáš se k Vardenům? Nebo zabiješ krále Galbatorixe? Všechno jsou to vzrušující otázky. A já budu u toho, abych viděl každičký okamžik a je mi jedno, co pro to budu muset udělat.“

Eragonovi se sevřel žaludek. Nedokázal si představit sám sebe, jak dělá kteroukoli z těchto věcí, a ze všeho nejmíň, jak se stane mučedníkem. *Chci se pomstít, ale to ostatní... Po tom netoužím.* „To by šlo, ale řekni mi, jak to, že mluvíš se Safirou?“

Brom si dal s odpovědí načas, než si do dýmky nacpal další tabák. Když ji znovu zapálil a sevřel mezi rty, řekl: „Dobrá, když chceš odpovědi, budeš je mít, ale možná se ti nebudou líbit.“ Vstal, donesl si k ohni ranec a vytáhl z něj dlouhý předmět zabalený v látce. Byl asi pět stop dlouhý a podle toho, jak ho držel, dost těžký.

Stahoval látku proužek po proužku, jako kdyby odmotával obvaz z mumie. Když se v Bromových rukou objevil meč, Eragon na něj strnule hleděl jako přimražený. Zlatá koule na konci rukojeti měla slzovitý tvar a po stranách byla seříznutá, aby odkryla rubín velikosti malého vejce. Naleštěná rukojeť se třpytila jako hvězdy a byla omotána stříbrným drátem. Vínově červenou pochvu, hladkou jako sklo, zdobil pouze podivný černý rytý znak. U meče byl kožený opasek s těžkou přezkou. Poslední proužek látky sklouzl na zem a Brom podal zbraň Eragonovi.

Rukojeť padla Eragonovi do ruky, jako by mu byla vyrobena na míru. Pomalu vytasil meč, který neslyšně vyklouzl z pochvy. Plochá, duhově červená čepel se třpytila v záři ohně. Nabroušené hrany se ladně stáčely do ostrého hrotu. Do kovu byl vyrytý stejný černý znak jako na pochvě. Na rozdíl od primitivních zemědělských nástrojů, na které byl zvyklý, byl meč dokonale vyvážený; připadalo mu, jako by byl přirozeným prodloužením ruky. Vznášela se kolem něj atmosféra moci, jako by z jeho středu prýštila nezkrotná síla. Byl vyrobený pro bouřlivé bitevní vřavy, aby ukončoval lidské životy, a přesto v něm byla děsivá krása.

„Tohle býval meč jednoho Jezdce," řekl slavnostně Brom. „Když Jezdec skončil svůj výcvik, elfové mu předali meč. Jejich metody kování zůstanou navždy utajeny. Ovšem jejich meče jsou věčně ostré a nikdy nezreziví. Bývalo zvykem, že barva ostří byla stejná jako barva Jezdcova draka, ale v tomto případě podle mě můžeme udělat výjimku. Tento meč se jmenuje Zar'roc. Nevím, co to znamená. Možná něco, co se týkalo Jezdce, který ho vlastnil." Pozoroval, jak Eragon švihá mečem.

„Odkud ho máš?" zeptal se Eragon. Pak neochotně zastrčil meč do pochvy a pokusil se ho podat zpátky Bromovi. Ten si však meč od něj nevzal.

„Na tom nezáleží," odpověděl Brom. „Řeknu ti jen, že mě to stálo řadu nepříjemných a nebezpečných dobrodružství, než jsem ho získal. Vezmi si ho. Máš na něj mnohem větší nárok než já, a než bude všechno za námi, myslím, že ho budeš potřebovat."

Nabídka Eragona zaskočila. „Je to královský dar, děkuji." Nebyl si jistý, co dalšího by měl říct. Přejel rukou po pochvě. „Co znamená ten symbol?" zeptal se.

„To byl Jezdcův osobní erb." Eragon ho chtěl přerušit, ale Brom do něj zabodl svůj pohled, dokud se nezklidnil. „Teď, když to musíš vědět, mluvit s drakem se může naučit kdokoli, pokud má ten správný výcvik. A to, že to umí, ještě nic neznamená," zdůraznil se zdviženým prstem. „Vím o dracích a jejich schopnostech víc než většina těch, kdo jsou ještě naživu. Bez pomoci by ses učil celé roky to, co tě já můžu naučit v poměrně krátké době. Nabízím ti své znalosti, abys ušetřil čas. Ale proč toho tolik znám, to si nechám pro sebe."

Když domluvil, Safira se zvedla a připlížila se k Eragonovi. Vytáhl meč a ukázal jí ho. *Má zvláštní moc,* řekla a drcla do něj čumákem. Jakmile se dotkl jejích šupin, duhová barva kovu se zavlnila jako voda. Se spokojeným zafrkáním zvedla hlavu a meč se vrátil do původní podoby Eragon ho zmateně zasunul do pochvy.

Brom zdvihl obočí. „To je to, o čem mluvím. Draci tě neustále udivují. Dějí se kolem nich... podivné, tajemné věci, které jsou kdekoli jinde nemožné. I když se Jezdci věnují drakům po staletí, nikdy úplně nepoznali všechny jejich schopnosti. Někteří říkají, že dokonce sami draci neznají plný rozsah svých schopností. Jsou spojeni s touto zemí způsobem, který jim umožňuje zdolávat ohromné překážky To, co Safira udělala, jenom dokazuje moje předchozí tvrzení: je tu mnohé, co ještě nevíš."

Na dlouhou dobu se odmlčel. „Možná je to tak," řekl Eragon, „ale můžu se učit. A ze všeho nejvíc se teď potřebuju něco dozvědět o těch cizincích. Máš potuchy, kdo to je?"

Brom se zhluboka nadechl. „Říká se jim ra'zakové. Nikdo neví, zda je to jméno jejich rasy, nebo si tak prostě chtějí říkat. Ať je to tak či onak, pokud mají vlastní jména, tají je. Nikdo o nich neslyšel, dokud Galbatorix nepřišel k moci. Musel je objevit na svých cestách a získat je do svých služeb. Ví se o nich jen málo, pokud vůbec něco. Přesto ti mohu říci tohle: nejsou to lidé. Když jsem zahlédl hlavu jednoho z nich, zdálo se, že má něco jako zobák a černé oči veliké jako moje pěst - přesto je mi záhadou, jak dokážou mluvit naší řečí.

Zbytek jejich těla je nepochybně stejně ohavný. Proto se pořád zahalují do těch plášťů, bez ohledu na počasí."

„Co se týče jejich zvláštních sil, jsou silnější než kterýkoli muž a schopní vyskočit do neuvěřitelné výšky, ale neovládají kouzla. Za to buď vděčný, protože kdyby je uměli, už by tě dávno dostali. Také vím, že mají silný odpor ke slunečnímu světlu, i když ani to je nezastaví, pokud jsou skutečně odhodlaní něčeho dosáhnout. Neudělej chybu a nikdy ra'zaky nepodceňuj, protože jsou lstiví a plní podlosti."

„Kolik jich je?" zeptal se Eragon a v duchu se podivoval, jak je možné, že toho Brom tolik ví.

„Pokud vím, pouze ti dva, které jsi viděl. Možná jich je víc, ale nikdy jsem o nich neslyšel. Možná jsou poslední z vymírající rasy. Abys věděl, jsou to královi osobní hledači draků. Jakmile se ke Galbatorixovi dostanou zvěsti o nějakém drakovi v zemi, pošle ra'zaky, aby to prošetřili. Často za sebou zanechají mrtvé a spoušť." Brom vypustil řadu kouřových kroužků a pozoroval je, jak se nesou mezi ostružiníky. Eragon jim nevěnoval pozornost, dokud si nevšiml, že mění barvy a točí se dokola. Brom potutelně přimhouřil oči.

Eragon si byl jistý, že Safiru nikdo neviděl. Jak se o ní tedy mohl Galbatorix doslechnout? Když vyslovil své námitky nahlas, Brom souhlasil: „Máš pravdu, není pravděpodobné, že by kdokoli z Carvahallu dal zprávu králi. Proč mi neřekneš, kde jsi vzal to vejce a jak jsi Safiru vychoval - to by mohlo celou záležitost osvětlit."

Eragon zprvu zaváhal, pak ale vylíčil všechny události od doby, kdy našel vejce v Dračích horách. Byl to úžasný pocit, konečně se někomu svěřit. Brom se tu a tam na něco zeptal, ale většinu času soustředěně naslouchal. Když Eragon dokončil své vyprávění, slunce už se chýlilo k západu. Oba potichu seděli a mraky zatím získávaly narůžovělý nádech. Nakonec prolomil ticho Eragon. „Kdybych tak věděl, odkud se tu vzala. Safira si to nepamatuje."

Brom zvedl hlavu. „To nevím... Mnoho věcí jsi mi objasnil. Jsem si jistý, že nikdo kromě nás Safiru neviděl. Ra'zakové museli mít informátora někde jinde než tady v údolí, někoho, kdo už je teď pravděpodobně mrtvý... Měl jsi spoustu problémů a s mnohým sis poradil. Choval ses obdivuhodně."

Eragon se s neurčitým výrazem zahleděl do dálky a pak se zeptal: „Co se ti stalo s hlavou? Vypadáš, jako bys dostal ránu kamenem.“

„Ne, ale jsi blízko.“ Zhluboka si potáhl z dýmky. „Přikradl jsem se po setmění k tábořišti ra’zaků a pokoušel se zjistit, co se dalo, ale vtom na mě zaútočili ze stínu. Byla to dobrá léčka, ale podcenili mě a já je dokázal zahnat. Jenomže i tak jsem si odnesl,“ řekl trpce, „tenhle důkaz svojí hlouposti. Omráčený jsem padl k zemi a přišel jsem k sobě až druhý den. Tou dobou už dorazili na vaši farmu. Bylo příliš pozdě, abych je dokázal zastavit, ale stejně jsem se za nimi vydal. A pak jsem tě potkal na silnici.“

Za koho se považuje, když si myslí, že dokáže sám přemoci ra’zaky? Počíhali si na něj ve tmě a dokázali ho jenom omráčit? Eragona to vyvedlo z míry a zprudka se zeptal. „Když jsi viděl tu značku, gedwëy ignasia, proč jsi mi neřekl, kdo jsou ra’zakové? Varoval bych Gera místo toho, abych šel nejdřív za Safirou, a všichni tři bychom stačili utéct.“

Brom si povzdechl. „V té době jsem si nebyl jistý, co přesně mám udělat. Chtěl jsem zajistit, aby ses ra’zakům vyhnul, a až by byli pryč, zeptal bych se tě na Safiru. Ale vyzráli nade mnou. Byla to chyba, které hluboce lituji a za niž jsi tvrdě zaplatil.“

„Kdo jsi?“ dožadoval se Eragon s nečekanou hořkostí. „Jak mohl obyčejný vesnický vypravěč přijít k meči Jezdce? Jak to, že víš všechny ty věci o ra’zacích?“

Brom zaklepal na dýmku. „Myslel jsem, že jsem ti dal jasně najevo, že o tomhle mluvit nehodlám.“

„Můj strýc kvůli tomu zemřel. *Je mrtvý!*“ zvolal Eragon a prudce máchl rukou ve vzduchu. „Až dosud jsem ti důvěřoval, protože si tě Safira váží, ale dál už ne! Nejsi člověk, kterého jsem znal v Carvahallu celé ty roky. Vysvětli to!“

Brom dlouho pozoroval, jak mezi nimi krouží obláčky kouře, a čelo se mu zkrabatilo do hlubokých vrásek. Když se pohnul, bylo to jenom proto, aby si znovu potáhl z dýmky. Nakonec řekl: „Asi jsi o tom nikdy nepřemýšlel, ale většinu života jsem strávil jinde než v Palancaru. Teprve v Carvahallu jsem přijal úlohu vypravěče. Pro mnoho lidí jsem hrál nejrůznější role - mám bohatou a spletitou minulost.

A zčásti jsem sem přišel proto, abych té minulosti unikl. Takže je to tak - nejsem ten, za koho mě máš.“

„Ha!“ zasupěl Eragon. „Kdo tedy jsi?“

Brom se zlehka usmál. „Jsem tu proto, abych ti pomohl. Nezavrhuj ta slova - jsou to ta nejpravdivější, jaká jsem kdy vyslovil. Ale neodpovím na tvé otázky. V tuto chvíli nepotřebuješ znát můj příběh, ani sis to ještě pořádně nezasloužil. Ano, znám věci, které by vypravěč Brom neznal, ale jsem víc než on. Budeš se s tím muset naučit žít a také se skutečností, že nelíčím svůj život každému, kdo se zeptá!“

Eragon na něj rozmrzele pohlédl. „Půjdu spát,“ řekl a odešel od ohně.

Zdálo se, že to Broma nepřekvapilo, ale i tak měl v očích hluboký zármutek. Rozprostřel si přikrývky u ohně, zatímco Eragon ulehl vedle Safiry. Nad tábořištěm se rozhostilo ledové ticho.

Výroba sedla

Když Eragon otevřel oči, vzpomněl si na Gerovu smrt. Přetáhl si přikrývky přes hlavu a potichu plakal v jejich teplé temnotě. Bylo příjemné jen tak pod nimi ležet... schovat se před okolním světem. Nakonec se slzy zastavily. Proklel Broma. Pak si neochotně otřel tváře a vstal.

Brom právě dělal snídani. „Dobré ráno," vítal ho. Eragon zabručel v odpověď. Vmáčkl si studené ruce do podpaždí a dřepl si u ohně, dokud nebylo jídlo hotové. Najedli se rychle, aby si stačili snídani vychutnat dřív, než vychladne. Když skončili, Eragon umyl svou misku ve sněhu a rozprostřel ukradenou kůži na zem.

„Co s ní jdeš dělat?" zeptal se Brom. „Nemůžeme ji vláčet s sebou."

„Chci vyrobit sedlo pro Safiru."

„Hmm," řekl Brom a přišel blíž. „Nuže, draci mívali dva druhy sedel. První bylo tvrdé a vytvarované jako koňské sedlo. Ale na jejich výrobu bylo potřeba dost času a nějaké speciální nástroje. My nemáme ani jedno. To druhé bylo tenké a trochu vycpané, nic víc než další vrstva mezi Jezdcem a drakem. Taková sedla se používala, když byla potřeba rychlost a hbitost, i když nebyla tak pohodlná jako ta tvarovaná."

„Ty víš, jak vypadala?" zeptal se Eragon.

„Ještě lépe: umím je vyrobit."

„Tak to prosím udělej," požádal ho Eragon a postavil se stranou.

„Dobrá, ale dávej pozor. Jednou to možná budeš dělat sám." Se Safiřiným svolením jí Brom změřil krk a hrudník. Pak odřízl z kůže pět pruhů a načrtl na nich asi desítku tvarů. Když jednotlivé kusy vyřízl, nařezal zbytek kůží na dlouhé provázky.

Pomocí provázků sešil všechny části dohromady, ale pro každý steh bylo potřeba provrtat do kůže dvě díry. S tím mu pomohl Eragon. Jednotlivé spoje byly zakončené spletitými uzly a každý řemínek byl mimořádně dlouhý, aby se sedlo dalo upravit na míru i v následujících měsících, kdy Safira poroste.

Hlavní část sedla byla sestavena ze tří stejných dílů, položených na sobě a sešitých dohromady s vycpávkou uvnitř. Zepředu byla připevněna silná smyčka, která se dala přesně přetáhnout kolem jednoho z krčních ostnů, zatímco široké pásky přišité na obou stranách se stáčely kolem břicha a zavazovaly se zespodu. Jako třmeny posloužily řady smyček podél obou pruhů. Když se přitáhnou, budou pevně držet Eragonovy nohy. Mezi Safiřinýma předníma nohama vedl dlouhý pásek, který se rozdvojoval a za nimi se vracel nahoru, kde se spojoval se sedlem.

Zatímco Brom pracoval, Eragon si spravil ruksak a srovnal zásoby. Když každý z nich dokončil svůj úkol, den už se chýlil ke konci. Vyčerpaný Brom položil sedlo na Safiru, aby ještě zkontroloval, jestli řemínky dobře sedí. Udělal pak několik malých úprav a spokojeně ho sundal.

„Dobrá práce," uznal neochotně Eragon.

Brom naklonil hlavu. „Každý dělá, co umí. Mělo by ti dobře sloužit, kůže je dostatečně silná."

Nechceš ho vyzkoušet? zeptala se Safira.

Možná zítra, řekl Eragon a uložil sedlo k přikrývkám. Už je dost pozdě. Po pravdě řečeno zrovna moc netoužil znovu se proletět - ne po tom nešťastném závěru jeho posledního pokusu.

Večeři udělali rychle. Byla jednoduchá, ale i tak velmi chutná. Když jedli, Brom se přes oheň podíval na Eragona a zeptal se: „Zítra vyrazíme?"

„Není důvod tu dál zůstávat."

„Asi není..." Poposedl. „Eragone, musím se ti omluvit za to, jak to všechno dopadlo. Nikdy jsem si nepřál, aby se to stalo. Tvá rodina si nezasloužila takové neštěstí. Kdybych to mohl zvrátit, udělal bych to. Tohle je hrozná situace pro nás všechny." Eragon mlčky seděl a vyhýbal se Bromovu pohledu. Pak Brom řekl: „Budeme potřebovat koně."

„Ty možná ano, ale já mám Safiru."

Brom potřásl hlavou. „Na světě není kůň, který by běžel tak rychle jako letící drak a Safira je příliš mladá, aby nás unesla oba. Krom toho bude bezpečnější, když zůstaneme spolu, a na koni je to rychlejší než pěšky."

„Ale o to těžší bude chytit ra'zaky," namítl Eragon. „Na Safiře bych je pravděpodobně dokázal najít za den nebo za dva. Na koních to bude trvat mnohem déle - pokud je vůbec možné po zemi dohonit jejich náskok!"

Brom pomalu řekl: „Asi nic jiného nezbude, jestli tě mám doprovázet."

Eragon nad tím zauvažoval. „Dobrá," zabručel. „Pořídíme si koně. Ale musíš je koupit. Já nemám žádné peníze a nechci už znovu krást. Není to správné."

„Záleží na úhlu pohledu," poopravil ho Brom s mírným úsměvem. „Než se vydáš na tuto nebezpečnou cestu, pamatuj na to, že tví nepřátelé jsou přisluhovači krále. Ra'zakové budou mít ochranu, kamkoli přijdou. Zákony je nezastaví. A ve městech budou mít přístup k bohatým zdrojům a ochotným služebníkům. Také nezapomínej, že pro Galbatorixe není nic důležitější než tě buď naverbovat, anebo zabít - ačkoli zpráva o tobě se k němu pravděpodobně ještě nedostala. Čím déle budeš ra'zakům unikat, tím zoufalejší bude. Ví, že každým dnem získáváš novou sílu a další příležitost přidat se k jeho nepřátelům. Musíš být velmi obezřetný, protože z lovce se snadno můžeš stát kořistí."

Eragon byl z těch silných slov přepadlý. Zadumaně převaloval větvičku mezi prsty. „Dost řečí," uzavřel Brom. „Je pozdě a kosti mě bolí. Zítra můžeme mluvit dál." Eragon přikývl a prohrábl oheň.

Therinsford

Svítání bylo šedivé a zamračené, foukal ostrý vítr. V lese vládlo ticho. Po lehké snídani Brom s Eragonem uhasili oheň a chystali se k odchodu. Eragon si zavěsil luk a toulec ze strany na ruksak, kde na ně snadno dosáhl. Safira nesla sedlo. Bude ho muset nést, dokud nezískají koně. Eragon jí také pečlivě přivázal na záda Zar'roc, protože nestál o další zátěž. Kromě toho v jeho rukou by meč stejně nebyl užitečnější než hůl.

V ostružinovém úkrytu se Eragon cítil bezpečně, ale jakmile ho opustili, zmocnily se jej obavy. Safira se vznesla do vzduchu a kroužila jim nad hlavami. Jak se vraceli k farmě, stromy řídly.

Nevidím to tady naposled, ujišťoval sám sebe, když se díval na rozbořené stavení. *Tohle vyhnanství nemůže být - nebude navěky. Jednoho dne, až to bude bezpečné, se vrátím...* Vypjal hruď a obrátil se k jihu, k neznámé, divoké krajině.

Po nějaké době se Safira stočila k západu směrem k horám a zmizela z dohledu. Eragon se cítil nesvůj, když se díval, jak odlétá pryč. Dokonce i teď, kdy široko daleko nebyla ani noha, nemohli trávit dny spolu. Musela zůstat skrytá pro případ, že by potkali nějakého pocestného.

Stopy ra'zaků byly v rozrytém sněhu sotva patrné, ale to Eragona netrápilo. Bylo nepravděpodobné, že by sešli ze silnice, která byla tou nejpohodlnější cestou z údolí a okolní divočiny. Za údolím se však silnice na několika místech rozdělovala. Bude obtížné zjistit, kterou odbočkou se ra'zakové dali.

Cestovali mlčky a soustředili se na to, aby udrželi rychlé tempo. Eragonovi dál krvácely nohy na místech, kde mu popraskaly strupy. Aby přestal myslet na bolest, zeptal se: „Takže co přesně draci dovedou? Říkal jsi, že víš něco o jejich schopnostech."

Brom se zasmál, mávl rukou a safírový prsten se mu zablýskl ve vzduchu. „Bohužel je toho žalostně málo ve srovnání s tím, co bych chtěl vědět. Na tvou otázku se lidé snaží odpovědět už po staletí, tak musíš chápat, že to, co ti povím, je už z podstaty věci neúplné. Draci byli vždycky záhadní, i když asi ne záměrně."

„Než budu moci tvou otázku opravdu zodpovědět, potřebuješ získat základní vzdělání v oboru draků. Byl bys jen zoufale zmatený, kdybychom začali uprostřed tak složitého oboru, aniž bys rozuměl základům, na nichž je postaven. Začnu s průběhem života draků, a pokud tě to neunaví, můžeme pokračovat dalším tématem.“

Brom mu vysvětlil, jak se draci páří a jak se líhnou mláďata. „Víš,“ řekl, „když drak snese vejce, mládě uvnitř je připravené se vylíhnout. Ale čeká, někdy celé roky, na ty správné podmínky. Když draci žili divoce, tyto okolnosti obvykle souvisely s dostupností potravy. Jenže když se spojili s elfy, určité množství vajec, obvykle ne víc než jedno či dvě ročně, dávali draci Jezdcům. Tato vejce, nebo spíš mláďata uvnitř, se nevyklubala dřív, dokud se do jejich blízkosti nedostala osoba předurčená k tomu, aby se stala jejich Jezdcem. Ale jak to vycítila - to nikdo neví. Lidé stávali ve frontách, aby se mohli vejce dotknout, a doufali, že si někoho z nich vybere.“

„Chceš říct, že se mi Safira nemusela vylíhnout?“ zeptal se Eragon:

„To je celkem možné, kdyby ses jí nelíbil.“

Cítil se poctěn, že si ze všech lidí v Alagaësii vybrala zrovna jeho. Zajímalo by ho, jak dlouho čekala, a zachvěl se při pomyšlení, že by se léta tísnil ve vejci, obklopený tmou.

Brom pokračoval ve svém výkladu. Vysvětlil mu, co a kdy draci jedí. Dospělý usedlý drak se bez jídla obejde měsíce, ale v období páření musejí jíst každý týden. Některé rostliny léčí jejich nemoci, kdežto jiné jim škodí. A existují rozmanité způsoby, jak pečovat o jejich drápy a čistit jim šupiny.

Vyložil mu postupy při napadení drakem a co dělat, když s nějakým bojuješ, ať už jako pěšák, na koni nebo na jiném drakovi. Draci mají obrněná břicha, ale jejich podloketní jamky chráněné nejsou. Eragon Broma stále přerušoval otázkami a Broma jeho dotazy zřejmě těšily. Byli tak zabraní do hovoru, že úplně zapomněli na čas.

Navečer už byli poblíž Therinsfordu. Když se začalo stmívat a oni hledali místo k utáboření, Eragon se zeptal: „Co to bylo za Jezdce, kterému patřil Zar’roc?“

„Byl to silný bojovník,“ řekl Brom, „ve své době velmi obávaný a velmi mocný.“

„Jak se jmenoval?“

„To ti neřeknu.“ Eragon naléhal, ale Brom byl neústupný. „Nechci tě ponechat v nevědomosti, to zdaleka ne, ale jisté věci je bezpečnější nevědět - zbytečně by tě teď rozrušovaly. Nemám důvod tě s takovými věcmi znepokojovat, dokud nebudeš mít čas a sílu se s nimi vypořádat. Chci tě jen chránit před těmi, kdo by tě chtěli využít ke zlým záměrům.“

Eragon na něj upřeně hleděl. „Víš co? Myslím si, že prostě jenom rád mluvíš v hádankách. Mám sto chutí tě opustit, abych se jimi nemusel zatěžovat. Pokud chceš něco říct, tak mi to řekni, nechoď kolem horké kaše a nepoužívej mlhavé fráze!“

„Klid. Všechno se včas dozvíš,“ řekl laskavě Brom. Eragona to nepřesvědčilo a vztekle zabručel.

Našli příhodné místo k přenocování a utábořili se. Safira se k nim připojila, právě když dávali večeři na oheň. *Měla jsi čas ulovit si něco k snědku?* zeptal se Eragon.

Pobaveně si odfrkla. *Kdybyste vy dva byli ještě o něco pomalejší, měla bych dost času přeletět moře tam a zpátky a stejně bych vás dostihla.*

Nemusíš nás urážet. Kromě toho, až budeme mít koně, budeme postupovat rychleji.

Vypustila obláček kouře. *Možná, ale bude to stačit na to, abyste chytili ra'zaky? Mají náskok několik dní a mnoho mil. Bojím se, že tuší, že je pronásledujeme. Proč by jinak zničili farmu tak okázalým způsobem, kdyby tě nechtěli vyprovokovat k tomu, abys je začal stihat?*

Nevím, odpověděl ustaraně Eragon. Safira se schoulila vedle něj a on se rád opřel o její příjemně teplé břicho. Brom seděl na druhé straně ohně a ořezával dva dlouhé klacky. Najednou jeden z nich hodil přes praskající plameny po Eragonovi, který ho automaticky chytil.

„Braň se!“ vykřikl Brom a už byl na nohách.

Eragon se zmateně podíval na klacek ve své ruce a zjistil, že se vzdáleně podobá meči. Brom s ním chce bojovat? Jakou asi proti němu má takový stařec šanci? *Jestli chce hrát tuhle hru, tak dobrá, ale pokud si myslí, že mě porazí, bude se pěkně divit.*

Když vstal, Brom už kroužil kolem ohně. Chvíli stáli tváří v tvář, pak Brom vyrazil a máchl klackem. Eragon se pokusil jeho útoku zabránit, ale byl příliš pomalý. Vykřikl, když ho Brom zasáhl do žeber, a škobrtl dozadu.

Bez rozmýšlení se vrhl vpřed, ale Brom jeho úder snadno odvrátil. Eragon se ohnal klackem po Bromově hlavě, na poslední chvíli úder stočil a pokusil se ho praštit do boku. Hlasitě to zapraštělo, jak do sebe klacky prudce narazily. „Improvizuješ - výborně!“ zvolal Brom s jiskrou v oku. Paže se mu mihla vzduchem a Eragon ucítil mučivou bolest po straně hlavy. Zhroutil se jako prázdný pytel, dočista omráčený.

Probral ho šplíchanec studené vody a s kašláním se posadil. V hlavě mu zvonilo a na tváři měl zaschlou krev. Nad ním stál Brom s miskou vody z roztátého sněhu. „Tos nemusel,“ řekl vztekle Eragon a zvedl se. Motala se mu hlava a nohy se mu třásly.

Brom povytáhl obočí. „Ták? Skutečný nepřítel nebude tlumit své údery a ani já to neudělám. Měl bych se snad přizpůsobovat tvé... neschopnosti, aby ses cítil lépe? To si nemyslím.“ Zvedl klacek, který předtím Eragon upustil, a podal mu ho. „Teď se braň!“

Eragon nepřítomně civěl na kus dřeva a pak zavrtěl hlavou. „Na to zapomeň; už mám dost.“ Odvrátil se a okamžitě zavrávoral, protože dostal pořádnou ránu přes záda. Prudce se otočil a zavrčel.

„Nikdy se k nepříteli neotáčej zády!“ vykřikl Brom, pak mu hodil klacek a zaútočil. Eragon ustupoval kolem ohně pod prudkým náporem. „Přitáhni paže k tělu. Kolena měj pořád pokrčená,“ křičel Brom. Dával mu další pokyny, pak se na chvíli odmlčel, aby Eragonovi ukázal, jak provést určitý pohyb. „Udělej to ještě jednou, ale tentokrát *pomalu!*“ Prošli jednotlivé pozice s přehnanými gesty a znovu se vrátili k zuřivé bitvě. Eragon se učil rychle, ale ať zkoušel cokoli, dokázal Bromovi odolávat vždycky jen několik úderů.

Když skončili, Eragon se zhroutil do přikrývek a zasténal. Všechno ho bolelo - Brom se svým klackem nebyl zrovna něžný. Safira dlouze, škytavě zavrčela a zkroutila pysky, až odhalila ohromnou řadu zubů.

Co je s tebou? zeptal se podrážděně.

Nic, *odpověděla. Je legrační pozorovat, jak se mládě jako ty nechá ztlouci starcem*. Znovu vydala ten divný zvuk a Eragon zrudl, když si uvědomil, že se mu směje. Ve snaze zachovat si důstojnost se překulil na bok a usnul.

Další den se cítil ještě hůř. Paže měl plné modřin a bolestí se skoro nemohl pohnout. Brom vzhlédl od kaše, kterou podával, a zakřenil se. „Jak se cítíš?" Eragon něco vztekle zamumlal a hodil do sebe snídani.

Když se znovu ocitli na silnici, pospíchali, aby dorazili do Therinsfordu před polednem. Asi po třech mílích se silnice rozšířila a v dálce uviděli kouř. „Raději bys měl říct Safiře, aby letěla napřed a počkala na nás na druhé straně Therinsfordu," řekl Brom. „Musí si tady dávat pozor, jinak si jí lidé všimnou."

„Proč jí to neřekneš sám?" vyzval ho Eragon.

„Mluvit s drakem někoho jiného nepatří k dobrému vychování."

„V Carvahallu jsi s tím neměl problém."

Bromovi zacukaly koutky. „Dělal jsem, co jsem musel."

Eragon ho zamračeně pozoroval, ale nakonec dal Safiře všechny instrukce. Safira ho ještě před odletem varovala: *Buď opatrný, královští přisluhovači se mohou skrývat kdekoli*.

Jak se brázdy v silnici prohlubovaly, bylo na ní také čím dál víc stop. Okolní farmy potvrzovaly, že už musejí být blízko Therinsfordu. Vesnice byla větší než Carvahall, ale byla vystavěná bez ladu a skladu, domy stály zcela nahodile.

„Takový nepořádek," řekl Eragon. Demptonův mlýn nebyl vidět. *Baldor a Albriech už určitě touto dobou dorazili k Roranovi*. Tak či onak, Eragon si nepřál postavit se svému bratranci tváří v tvář.

„Když nic jiného, je to tu ošklivé," souhlasil Brom.

Mezi nimi a vesnicí tekla řeka Anora, překlenutá mohutným mostem. Jak se k němu blížili, z křoví vystoupil tlustý muž a zatarasil jim cestu. Košili měl příliš krátkou a zamazané břicho mu přetékalo přes provázek, který měl místo opasku. Mezi popraskanými rty mu vykukovaly zuby připomínající rozpadající se náhrobky. „Na tomhle fleku taky můžete vostat. Tohleto je můj most. Pěkně zacvakejte, jinak se přes něj nedostanete."

„Kolik?“ zeptal se Brom odevzdaně. Vytáhl měšec a majitel mostu se rozjasnil.

„Pět zlatek,“ řekl a roztáhl rty do širokého úsměvu. Eragon se rozpálil nad nehorázně přemrštěnou cenou a začal si rozhořčeně stěžovat, ale Brom ho rychle zpražil pohledem. Beze slova dal muži mince a ten si je strčil do měšce zavěšeného u pasu. „Děkuju pěkně,“ řekl posměšně a ustoupil z cesty.

Když Brom vykročil kupředu, zakopl a chytil se hlídače mostu za paži, aby nespadl. „Koukej se pod nohy,“ zavrčel špinavec a odtáhl se.

„Promiňte,“ omlouval se Brom a pokračoval s Eragonem dál přes most.

„Proč jsi s ním nesmlouval? Úplně tě oškubal!“ zvolal Eragon, když byli z doslechu. „Možná ten most ani není jeho. Mohli jsme ho klidně odstrčit.“

„Možná,“ souhlasil Brom.

„Tak proč jsi mu zaplatil?“

„Protože se nemůžeš handrkovat s každým hlupákem, kterého potkáš. Jednodušší je, když to uděláš po jejich a pak je obelstíš, když nedávají pozor.“ Brom rozevřel dlaň a na světle se zablyštěla hromádka mincí.

„Prořízl jsi mu měšec!“ řekl nevěřícně Eragon.

Brom s mrknutím strčil peníze do kapsy. „A bylo v něm překvapivě mnoho. Měl by vědět, že není dobré mít všechny peníze na jednom místě.“ Najednou se z druhé strany řeky ozval zmučený nářek. „Zdá se, že náš přítel právě objevil svou ztrátu. Kdybys viděl nějakého strážného, řekni mi.“ Popadl za rameno chlapce, který utíkal mezi domy, a zeptal se ho: „Nevíš, kde bychom mohli koupit koně?“ Dítě na ně zíralo vážnýma očima, pak ukázalo na obrovskou stodolu na kraji Therinsfordu. „Děkuji,“ řekl Brom a hodil mu drobnou minci.

Veliká dvoukřídlá vrata do stodoly byla otevřená a odkrývala dvě dlouhé řady stájí. Na protější stěně visela sedla, postroje a další výbava. U ní stál muž se svalnatými pažemi a kartáčoval bílého hřebce. Zvedl ruku a pokynul jim, aby šli k němu.

Když se přiblížili, Brom uznale řekl: „To je nádherné zvíře.“

„To tedy je. Jmenuje se Sněžný blesk. A já Haberth.“ Haberth jim podal drsnou dlaň a rázně potřásl Eragonovi i Bromovi rukou. Pak se zdvořile odmlčel a čekal, že na oplátku uslyší jejich jména. Když mu je neřekli, zeptal se: „Mohu vám nějak pomoci?“

Brom přikývl. „Potřebujeme dva koně a pro oba také veškerou výstroj. Koně musejí být rychlí a vytrvalí; budeme hodně cestovat.“

Haberth se na chvíli zamyslel. „Nemám mnoho zvířat jako tohle a ta, co mám, nejsou zrovna levná.“ Hřebec se neklidně pohnul. Několikrát ho pohladil prsty, aby ho utišil.

„Cena nehraje roli. Vezmu ty nejlepší, které máš,“ řekl Brom. Haberth přikývl a mlčky uvázal hřebce v boxu. Přešel ke zdi a začal stahovat sedla a další věci. Brzy měl dvě úplně stejné hromádky. Pak se prošel podél boxů a vyvedl z nich dva koně. Jeden byl světlý hnědák, druhý grošák. Ten hnědý se vzpínal.

„Je trochu temperamentní, ale s pevnou rukou s ním nebudete mít žádné problémy,“ řekl Haberth a podal uzdu s hnědákem Bromovi.

Brom dal koni očuchat dlaň; kůň mu dovolil, aby ho poškrábal na krku. „Vezmeme si ho,“ řekl a pohlédl na grošáka. „Tím druhým si ale nejsem úplně jistý.“

„Má výborné nohy.“

„Hmm... Kolik chceš za Sněžného bleska?“

Haberth s láskou pohlédl na hřebce. „Nejraději bych ho neprodával. Je to ten nejlepší, jakého jsem kdy měl - doufám, že ho budu mít na chov.“

„A pokud bys byl ochotný se s ním rozloučit, kolik by mě tohle všechno stálo?“ zeptal se Brom.

Eragon se pokusil položit ruku na hnědáka jako před ním Brom, ale ten vyplašeně couvl. Bezděčně se pokusil spojit s jeho myslí, aby ho ukonejšil, a ztuhl překvapením, když se myšlenkami dotkl vědomí zvířete. Kontakt nebyl zřetelný ani výrazný jako se Safirou, ale do určité míry dokázal s hnědákem komunikovat. Váhavě mu naznačil, že je přítel. Kůň se zklidnil a pohlédl na něj průzračnýma hnědýma očima.

Mezitím Haberth na prstech počítal cenu celého nákupu. „Nejmíň dvě stě zlatek,“ řekl s úsměvem, očividně přesvědčený, že tolik by

mu nikdy nikdo nezaplatil. Brom mlčky otevřel měšec a odpočítal peníze.

„Bude to stačit?“ zeptal se.

Dlouho bylo ticho a Haberth jen hleděl ze Sněžného bleska na peníze a zpátky. Povzdechl si a pak řekl: „Je váš, i když mi to rve srdce.“

„Budu se k němu chovat, jako by ho zplodil Gildintor, největší hřebec všech legend,“ ujistil ho Brom.

„Tvoje slova mě těší,“ odpověděl Haberth a mírně se uklonil. Pomohl jim koně osedlat. Když byli připraveni k odjezdu, rozloučil se: „Sbohem tedy. Už kvůli Sněžnému bleskovi doufám, že vás nepotká žádné neštěstí.“

„Neměj strach, budu se o něj dobře starat,“ slíbil Brom, když odjížděli. „Na,“ řekl a podal uzdu se Sněžným bleskem Eragonovi, „jdi na konec Therinsfordu a počkej tam.“

„Proč?“ zeptal se Eragon, ale Brom už byl pryč. Otráveně vyrazil z Therinsfordu s dvěma koňmi a postavil se u silnice. Na jihu viděl zamlžený obrys Utgardu, usazeného jako obří monolit na konci údolí. Jeho vrcholek, obklopený menšími kopci, pronikal do mraků a ve výšce mizel z dohledu. Z jeho ponurého, zlověstného vzhledu Eragonovi běhal mráz po zádech.

Zakrátko se vrátil Brom a mávl na Eragona, aby ho následoval. Šli pěšky, dokud nebyl Therinsford skrytý za stromy. Pak Brom vzrušeně zašeptal: „Ra’zakové tudy rozhodně prošli. Zdá se, že se tu stavili pro koně stejně jako my. Podařilo se mi najít muže, který je viděl. Popsal je celý roztřesený a říkal, že vyrazili z Therinsfordu jako démoni prchající před svatým mužem.“

„Zanechali docela silný dojem.“

„To tedy ano.“

Eragon poplácal koně. „Když jsme byli v té stodole, náhodou jsem se dotkl mysli toho hnědáka. Nevěděl jsem, že je to možné.“

Brom se zamračil. „U někoho tak mladého, jako jsi ty, jsou takové schopnosti neobvyklé. Většina Jezdců musela roky trénovat, než byli dost silní, aby se dokázali spojit s kýmkoli jiným než se svým drakem.“ Se zádumčivým výrazem si prohlížel Sněžného bleska. Pak řekl: „Vytáhni všechno z ruksaku, dej to do jezdeckých brašen a na-

horu přivaž ten tlumok.“ Eragon to udělal a Brom zatím nasedl na Sněžného bleska.

Eragon pochybovačně hleděl na hnědáka. Byl o tolik menší než Safira, že jednu chvíli dokonce přemýšlel, zda ho vůbec unese. S povzdechem nemotorně vylezl do sedla. Dosud jezdil na koních pouze bez sedla a nikdy ne daleko. „Budu z toho mít stejně zřízené nohy, jako když jsem jel na Safiře?“ zeptal se.

„Jak jsou na tom teď?“

„Už je to lepší, ale myslím, že každá náročná jízda znovu otevře ty rány.“

„Nebudeme to s náročností přehánět,“ slíbil Brom. Dal Eragonovi několik rad a pak vyrazili mírným klusem. Zanedlouho se krajina začala měnit a obdělaná pole vystřídala divočina. Silnici lemovalo ostružiní a spletitý plevel spolu s obrovskými růžovými keři, které se jim zachytávaly o šaty. Ze země čněly vysoké skály - šediví svědci jejich přítomnosti. Ve vzduchu visela nevlídná atmosféra, jakési nepřátelství odmítající vetřelce.

Nad nimi se rýsoval Utgard, s každým krokem vyšší a vyšší, jehož skalnaté srázy byly hluboce zvrásněné zasněženými kaňony. Celý tento černý skalní masiv pohlcoval světlo jako houba, až se okolní krajina zešeřila. Mezi Utgardem a pásem hor, které tvořily východní úbočí údolí Palancar, byla hluboká rozsedlina. Představovala jedinou rozumnou cestu z údolí. Vedla k ní silnice.

Koňská kopyta ve štěrku pronikavě klapala a cesta se změnila v uzounkou pěšinu, která lemovala úpatí Utgardu. Eragon vzhlédl k vrcholku, který se tyčil nad nimi, a vyděsilo ho, když na něm uviděl vysoký dům s věžičkou. Věžička se rozpadala a byla ve špatném stavu, ale i tak to byl důstojný strážce údolí. „Co je to?“ zeptal se a ukázal k věži.

Brom ani nepohlédl vzhůru a odpověděl se zřetelnou trpkostí v hlase: „To byla strážní věž Jezdců - jedna z těch, která vydržela od samých začátků. Právě tam se ukryl Vrael a tam ho také diky zradě vyslídil a zabil Galbatorix. Když Vrael padl, toto místo bylo zhanobeno. Edok’sil, Nedobytná, tak se věž jmenovala, protože celá hora je natolik strmá, že se nikdo nedostane nahoru, pokud neumí létat. Po Vraelově smrti ji poddaní nazvali Utgard, ale má i druhé jméno,

Ristvak’baen - Místo smutku. Tak ji aspoň znali poslední Jezdci, než je král také zabil.“

Eragon zíral v posvátné hrůze. Stál před ním hmatatelný pozůstatek slávy Jezdců, i když zašlý neúprosným tokem času. Teprve teď mu došlo, jak staří Jezdci byli. Zaplavil ho pocit dědictví tradic a hrdinství, které sahalo zpátky do dávnověku.

Projížděli kolem Utgardu celé hodiny. Když vstoupili do soutěsky, která rozdělovala horský pás, tvořil po jejich pravici masivní stěnu. Eragon se postavil v třmenech; už se nemohl dočkat, až uvidí, co leží za údolím Palancar, ale stále to bylo příliš daleko. Nějakou chvíli stoupali průsmykem, který se klikatil přes kopec a rokli a podél řeky Anory. Pak se sluncem nízko za zády vystoupali do svahu a konečně uviděli přes stromy

Eragon zalapal po dechu. Po obou stranách měl hory, ale pod nimi se rozprostírala obrovská planina, která se táhla až k obzoru a splývala s nebem. Byla celá světle hnědá jako suchá tráva. Nad rovinou se nesly dlouhé chomáče mraků, které v prudkém větru měnily tvar.

Teď už chápal, proč Brom trval na koních. Urazit takovou vzdálenost pěšky by jim zabralo týdny nebo dokonce měsíce. Vysoko nad sebou uviděl kroužit Safiru, dost vysoko na to, aby ji někdo mohl považovat za ptáka.

„Se sestupem počkáme do zítra,“ řekl Brom. „Zabere nám většinu dne, takže teď bychom se měli utábořit a odpočinout si.“

„Jak daleko je to přes pláň?“ zeptal se Eragon stále ještě užaslý.

Dva až tři dny nebo taky dva týdny, podle toho, jakým jedeš směrem. Kromě kočovných kmenů, které se tudy toulají, je pláň téměř neobydlená, stejně jako poušť Hadarak na východě. Takže tu nenarazíme na mnoho vesnic. Přesto směrem na jih nejsou pláně tak vyprahlé a jsou mnohem více osídleny.“

Sešli z cesty a sestoupili k řece Anoře. Když odstrojili koně, Brom ukázal na hnědáka. „Měl bys mu dát jméno.“

Eragon nad tím zauvažoval, zatímco koně uvazoval. „No, nemám nic tak vznešeného jako Sněžný blesk, ale tohle možná půjde.“ Položil ruku hnědákovi na hřbet a slavnostně pronesl: „Dávám ti jméno Kadok. Jmenoval se tak můj děd, tak to jméno nes se ctí.“ Brom souhlasně přikývl, ale i tak se Eragon cítil trochu hloupě.

Když Safira přistála, zeptal se jí: *Jak ta pláň vypadá?*

Dost nudně. Nikde jsem neviděla nic než králíky a křoví.

Po večeři Brom vstal a vykřikl: „Chytej." Eragon měl stěží čas zvednout ruku a chytit kus dřeva dřív, než ho strefí do hlavy. Zaúpěl, když uviděl další dřevěný meč.

„Už ne," zanaříkal. Brom se jen usmál a pokynul mu rukou. Eragon se neochotně postavil na nohy. Kroužili a zasypávali se sprškou ran a on ustupoval s bolestí v paži.

Tentokrát byla výcviková lekce kratší než ta první, ale přesto dost dlouhá na to, aby Eragon nasbíral nové modřiny. Když dozápasili, odhodil znechuceně klacek a odešel od ohně, aby si ošetřil zranění.

Hromy a blesky

Dalšího rána se Eragon usilovně snažil potlačit myšlenky na nedávné události; byly pro něj příliš bolestné, než aby chtěl o nich znovu přemýšlet. Místo toho zaměřil své síly na úvahy, jak najít a zabít ra'zaky. Zastřelím je lukem, rozhodl se a představil si, jak by postavy v pláštích vypadaly s šípem zabodnutým v těle.

S velikou námahou se postavil. Svaly ho bolely i při sebemenším pohybu a jeden z prstů měl rozpálený a nateklý. Když byli připraveni k odjezdu, nasedl na Kadoka a jízlivě poznamenal: „Pokud to tak půjde dál, rozmlátíš mě na kusy."

„Nebyl bych na tebe tak tvrdý, kdybych si nemyslel, že jsi dost silný."

„Pro jednou by mi nevadilo, kdybys mě považoval za trochu slabšího," zabručel Eragon.

Kadok se nervózně vzepjal, když se k němu přiblížila Safira. Prohlížela si ho tak trochu s odporem a pak Eragonovi oznámila: *Na pláni se stejně není kde schovat, tak se ani nebudu snažit zůstat z dohledu. Odteď prostě poletím nad vámi.*

Vznesla se do vzduchu a začala prudce stoupat. Oni však museli po svých. Na mnoha místech se pěšina ztrácela, a tak si sami hledali cestu dolů. Občas museli sesednout z koní a vést je pěšky a přidržovat se stromů, aby se nezřítili ze srázu. Na zemi ležely uvolněné balvany, a tak byla půda pod nohama ještě zrádnější. Navzdory zimě se při náročném sestupu pěkně zapotili a potrápili.

Když kolem poledne dorazili k úpatí, zastavili k odpočinku. Anora se tam stáčela doleva a proudila na sever. Vál ostrý vítr, který je nemilosrdně šlehal do tváří. Půda byla vyprahlá a do očí jim létal prach.

Ta rovina všude kolem naplňovala Eragona nejistotou. Planinu nenarušil jediný kopeček či pahorek. Celý život žil obklopený horami a kopci. Bez nich se cítil nechráněný a zranitelný jako myš pod ostrým zrakem orla.

Na okraji planiny se cesta rozbíhala na tři strany. První odbočka se stáčela na sever, směrem k Ceunonu, jednomu z největších severních měst; druhá vedla napříč planinou; a ta poslední směřovala na

jih. Zkoumali, zda někde nenajdou stopy ra'zaků, a nakonec je skutečně našli. Mířily přímo k pastvinám.

„Vypadá to, že se vydali do Yazuaku," řekl zmateně Brom.

„Kde to je?"

„Přímo na jih. Asi čtyři dny cesty, pokud všechno půjde dobře. Je to vesnička ležící u řeky Ninor." Ukázal k Anoře, která tekla směrem na sever. „Tohle je náš jediný zdroj vody. Než se pokusíme přejít pláně, budeme muset naplnit vaky s vodou. Odtud až do Yazuaku není žádné jezírko ani potok."

Eragon začal být vzrušený z představy honu. Za několik dní, možná ani ne za týden, použije svoje šípy a pomstí Gerovu smrt. *A pak...* Nechtěl myslet na to, co by se mohlo stát pak.

Naplnili vaky vodou, napojili koně a sami se pořádně napili. Safira se k nim přidala a několikrát si lokla. Takto posíleni zamířili na východ a vydali se přes pláň.

Eragon po určité době usoudil, že to bude vítr, co ho tolik rozčiluje. Za všechno, z čeho se cítil tak bídně - rozpraskané rty, vyprahlý jazyk a pálící oči -, mohl právě ten vítr. Jeho neustálé poryvy je provázely celý den. Večer vichr ještě zesílil, místo aby se utišil.

Protože se nebylo kde schovat, museli se utábořit na volném prostranství. Eragon našel nějaký zakrslý keřík, nejspíš nějakou odolnou rostlinu, které svědčí drsné podmínky, a vytáhl ji ze země. Pečlivě nakupil hromádku roští a pokusil se ji zapálit, ale dřevěné stonky jenom kouřily a linul se z nich štiplavý zápach. Otráveně hodil křesadlo Bromovi. „Nechce se to rozhořet, tím spíš v tomhle mizerném větru. Zkus to ještě ty, jinak dnes máme studenou večeři."

Brom zaklekl k roští a kriticky si ho prohlédl. Přeložil pár větviček, pak zakřesal, až se na rostliny snesl příval jisker. Začalo se z nich kouřit, ale nic víc. Brom se zakabonil a zkusil to znovu, ale měl stejnou smůlu jako Eragon. „Brisingr!" zaklel vztekle, když znovu zakřesal. Najednou se objevily plameny a on ustoupil o krok s potěšeným výrazem ve tváři. „Tak vidíš. Muselo to doutnat uvnitř."

Než se jídlo uvařilo, zabojovali si s dřevěnými meči. Vzhledem k únavě to pro oba bylo náročné, takže šermovali jen krátce. Když se najedli, uložili se vedle Safiry a spali, vděční za úkryt jejích křídel.

Stejně jako předchozího dne i dnes je uvítal studený vítr, prohánějící se bezútěšnou rovinou. Eragonovi během noci popraskaly rty; pokaždé když se usmál nebo promluvil, pokryly je kapičky krve. Když si je olizoval, bylo to ještě horší. Brom byl na tom stejně. Než nasedli na koně, střídmě je napojili ze zásob vody. Den uběhl v jednotvárném, nekonečném trmácení se pustinou.

Třetího dne se Eragon probudil dobře odpočatý a navíc ustal vítr. Obojí mu zvedlo náladu. Přesto jeho veselí pohaslo, když uviděl, že nebe před nimi potemnělo bouřkovými mraky.

Brom pohlédl na mračna a ušklíbl se. „Normálně bych do takové bouřky nejel, ale stejně nás zasáhne, ať uděláme cokoli, takže bychom měli aspoň urazit kus cesty."

Když dojeli na okraj bouře, bylo ještě bezvětří. Vstoupili do jejího stínu a Eragon pohlédl vzhůru. Bouřkový mrak vypadal velice neobvykle a vytvářel přírodní katedrálu s mohutnou klenutou střechou. Když zapojil představivost, viděl sloupy, okna, stoupající etáže a spletité chrliče. Byla to nespoutaná krása.

Ve chvíli, kdy Eragon sklouzl pohledem k zemi, hnala se proti nim polehlou trávou obří vlna. Okamžik mu trvalo, než si uvědomil, že jde o obrovský poryv větru. Brom to také viděl a oba skrčili ramena, aby se připravili na smršť.

Vichřice už byla skoro nad nimi a vtom Eragonovi prolétla hlavou děsivá myšlenka. Otočil se v sedle a zakřičel na ni nahlas i v duchu: „*Safiro! Přistaň!*" Brom zbledl. Spatřili ji nad sebou, jak se střemhlav řítí k zemi. *Tohle nezvládne!*

Safira se stočila zpátky, aby získala trochu času. Zatímco ji pozorovali, zuřivá vichřice je zasáhla jako rána kladivem. Eragon zalapal po dechu, křečovitě svíral okraj sedla a v uších se mu rozlehlo děsivé kvílení. Kadok zavrávoral a zaryl kopyta do země, až mu hříva divoce létala vzduchem. Vítr z nich rval šaty neviditelnými prsty a vzduch temněl prašnými mraky, které se zvedaly ze země.

Eragon přimhouřenýma očima hledal Safiru. Viděl, jak ztěžka dosedla na zem a pak se přikrčila s drápy zatnutými do země. Vítr ji zasáhl právě ve chvíli, kdy začínala skládat křídla. Se zuřivým škubnu-

tím jí je znovu rozevřel a zdvihl ji do vzduchu. Chvíli tam visela, neschopná ho přemoci. Pak s ní mrštil zpátky o zem.

Eragon prudce zabrzdil, otočil Kadoka a hnal se tryskem zpátky. Pobízel hnědáka patami i myslí a křičel: *Safiro! Zkus zůstat při zemi. Už jdu!* Cítil, jak ho zarputile poslouchá. Když se k ní přiblížili, Kadok se zarazil, a tak Eragon seskočil a utíkal k Safiře.

Luk ho udeřil do hlavy. Srazil ho silný náraz větru, takže letěl vpřed a dopadl na břicho. Uklouzl, pak se znovu se zaklením postavil na nohy a nedbal na odřeniny.

Safira už byla jen pár stop od něj, ale kvůli křídlům, která se divoce zmítala ve větru, se k ní nedokázal víc přiblížit. Vzpírala se silné vichřici a snažila se křídla složit. Pospíchal k jejímu pravému křídlu a chtěl jí ho stáhnout dolů, jenže vítr se jí znovu zmocnil a ona nad ním udělala ve vzduchu salto. Když dopadla, ostny na jejích zádech jen o kousíček minuly jeho hlavu. Zasekla se drápy do země a snažila se zůstat dole.

Křídla se jí začala opět zvedat, ale než ji to znovu převrátilo, Eragon skočil na to levé. Křídlo se v ohybech složilo a Safira si ho pevně přitáhla k tělu. Eragon se jí přehoupl přes záda a svalil se jí na druhé křídlo. Bez varování se však zvedlo do výšky a shodilo ho na zem. Udělal kotrmelec, vyskočil a znovu popadl okraj křídla. Safira ho začala skládat a on jí pomáhal ze všech sil. Ještě pár vteřin bojovali s větrem, ale nakonec ho přemohli.

Eragon se opřel o Safiru a ztěžka oddechoval. *Jsi v pořádku?* Cítil, jak se třese.

Chvíli jí trvalo, než odpověděla. *Myslím... myslím, že ano*. Zdála se být v šoku. *Nic nemám zlomené. Nemohla jsem nic dělat - vítr mi to nedovolil. Byla jsem úplně bezmocná*. Zachvěla se a zmlkla.

Znepokojeně na ni pohlédl. *Neboj, už jsi v bezpečí*. V dálce zahlédl Kadoka, stojícího zády k větru. V duchu mu dal pokyn, aby se vrátil k Bromovi. Pak vylezl na Safiru. Plazila se po cestě proti silné vichřici a on se jí tiskl k zádům s hlavou skloněnou.

Když dorazili k Bromovi, snažil se překřičet bouři: „Je zraněná?"

Eragon zavrtěl hlavou a sesedl. Kadok k němu přiklusal a zařehtal. Zatímco hladil koně po dlouhé čelisti, Brom mu ukázal temnou clonu deště, která se na ně valila jako vlnící se šedivá stěna. „Co

dál?“ vykřikl Eragon a přitáhl si oblečení těsněji k tělu. Trhl sebou, když je zasáhl příval vody. Bodavý déšť byl studený jako led; zanedlouho byli promočení a třásli se zimou.

Na nebi se divoce blýskalo. Přes obzor se míhaly půlmílové blesky, následované hřměním, které otřásalo zemí pod jejich nohama. Bylo to krásné, ale přitom tak nebezpečné. Tu a tam se vznítila tráva, aby ji vzápětí uhasil déšť.

Divoké živly se zklidňovaly jen pomalu, ale jak den ubíhal, postupně se přenesly jinam. Obloha se znovu vyjasnila a zapadající slunce zářilo nad horizontem. Paprsky světla obarvily mraky planoucími barvami a všechno kolem nabylo ostrého kontrastu: jasně osvětlené na jedné straně a tmavý stín na té druhé. Věci se zdály najednou nesmírně obrovské; stonky trávy vypadaly jako mramorové sloupy. Obyčejné věci získaly nadpřirozenou krásu. Eragon měl pocit, jako by seděl uprostřed nějaké malby.

Obrozená země svěže voněla, pročistila jim mysl a zvedla jim náladu. Safira se protáhla, natáhla krk a spokojeně zařvala směrem k obloze. Koně od ní uskočili, ale Eragon s Bromem se usmáli nad její bujností.

Než padl soumrak, připravili si nocleh v mělké prohlubni. Dnes byli příliš unavení na hrátky s dřevěnými meči, a tak šli rovnou spát.

Objev v Yazuaku

Ačkoli se jim zčásti podařilo doplnit vaky na vodu během bouře, toho rána dopili poslední. „Doufám, že jdeme správným směrem," řekl Eragon a zamával prázdným vakem, „protože pokud dnes nedorazíme do Yazuaku, budeme mít potíže."

Brom však nevypadal ustaraně. „Už jsem tudy jel. Yazuak bude na dohled před soumrakem."

Eragon se pochybovačně zasmál. „Možná vidíš něco, co já ne. Jak to můžeš vědět, když všechno na míle kolem vypadá úplně stejně?"

„Protože se neřídím podle země, ale podle hvězd a slunce. Ty nás nesvedou z cesty. Pojď! Vyrazíme. Je zbytečné hledat problémy tam, kde nejsou. Najdeme Yazuak."

Jeho slova se potvrdila. Safira uviděla vesnici jako první, ostatní ji však zahlédli až pozdě odpoledne a pouze jako tmavý hrbol na obzoru. Yazuak byl ještě velmi daleko; byl vidět jen díky jednotvárné rovinaté krajině. Když přijeli blíž, na obou stranách vesnice se objevila tmavá klikatá čára, která mizela v dáli.

„Řeka Ninor," řekl Brom a ukázal na ni.

Eragon přitáhl Kadokovi uzdu, aby ho přiměl zastavit. „Pokud s námi Safira poletí dál, lidé ji uvidí. Neměla by se schovat, zatímco budeme v Yazuaku?"

Brom se poškrábal na bradě a pohlédl na vesnici. „Vidíš ten ohyb řeky. Ať počká tam. Je to dost daleko z Yazuaku, aby ji nikdo nemohl najít, ale dostatečně blízko, abychom ji neztratili. My půjdeme vesnicí, nabereme všechno potřebné a pak se s ní zas sejdeme."

Nelíbí se mi to, řekla Safira, když jí Eragon vysvětlil plán. *Rozčiluje mě, že se pořád musím schovávat jako nějaký zločinec.*

Víš přece, co by se stalo, kdyby nás odhalili. Zabručela, ale nakonec ustoupila a odletěla nízko při zemi.

Pokračovali svižným tempem při představě, že je čeká jídlo a pití, na které se tak těšili. Když se blížili k malým domkům, z desítky komínů se linul kouř, ale ulice byly liduprázdné. Celá vesnice byla ponořena do neobvyklého ticha. V mlčenlivé shodě zastavili u první-

ho domu. Eragon nevěřícně poznamenal: „To je zvláštní, ani pes tu nezaštěká.“

„Ne.“

„I když to nemusí ještě nic znamenat.“

„...Ne.“

Eragon se odmlčel. „Teď už by si nás ale někdo měl všimnout.“

„Ano.“

„Tak proč nikdo nevyšel?“

Brom se přimhouřenýma očima zahleděl do slunce. „Možná se bojí.“

„Možná,“ řekl Eragon. Chvíli byl zticha. „A co když je to léčka? Mohli by tu na nás čekat ra'zakové.“

„Potřebujeme potraviny a vodu.“

„Je tu Ninor.“

„Přesto se neobejdeme bez jídla.“

„Pravda.“ Eragon se rozhlédl. „Tak vjedeme tam?“

Brom mávl opratěmi. „Ano, ale ne jako hlupáci. Tohle je hlavní vjezd do Yazuaku. Kdyby nás tu měli přepadnout, bylo by to právě tady. Nikdo by nečekal, že přijedeme z druhé strany.“

„Takže se dáme oklikou?“ zeptal se Eragon. Brom přikývl, vytáhl meč a položil odkrytou čepel přes sedlo. Eragon si nachystal luk a sáhl po šípu.

Klusali potichu kolem vesnice a opatrně do ní vjeli. Ulice byly prázdné, až na malou lišku, která odpelášila, jakmile se přiblížili. Domy byly tmavé, měly rozbitá okna a nevěstily nic dobrého. Mnohé dveře se pohupovaly na poničených pantech. Koně neklidně kouleli očima. Eragona svrběla dlaň, ale překonal potřebu se poškrábat. Když dojeli do středu města, pevněji sevřel luk a zbledl. „Proboha,“ zašeptal.

Před nimi se tyčila hora lidských těl, strnulých mrtvol s pokřivenými tvářemi. Jejich šaty byly nasáklé krví, stejně jako okolní rozbrázděná zem. Povraždění muži leželi nad ženami, které se snažili chránit; matky ještě svíraly své děti a milenci, kteří se pokoušeli skrýt jeden druhého, zůstali v ledovém smrtícím objetí. Ze všech čněly černé šípy. Nebyli ušetřeni mladí ani staří. Ale nejhorší ze vše-

ho bylo ostnaté kopí, které vystupovalo na vršku hromady z probodnutého bílého tělíčka nemluvněte.

Slzy zakalily Eragonovi zrak a on se pokusil odvrátit pohled, ale nedokázal odtrhnout oči od mrtvých tváří. Hleděl jim do otevřených očí a přemýšlel, jak mohli tak snadno přijít o život. *K čemu na tom světě jsme, když to může takhle skončit?* Zaplavila ho vlna beznaděje.

Z nebe se snesla vrána jako černý stín a usadila se na kopí. Natáhla hlavu a nenasytně si prohlížela dětskou mrtvolku. „Ne, to ne," zavrčel Eragon, napjal tětivu a s brnknutím ji pustil. Peří se rozlétlo do stran a vrána padla naznak, s šípem vyčnívajícím z těla. Eragon si nachystal další šíp, ale zvedl se mu žaludek a vyzvracel se Kadokovi přes bok.

Brom ho poplácal po zádech. Když se Eragon vztyčil v sedle, Brom se ho jemně zeptal: „Chceš na mě počkat za Yazuakem?"

„Ne... zůstanu," odpověděl Eragon roztřeseně, když si otíral ústa. Vyhýbal se pohledu na strašlivý obraz před nimi. „Kdo mohl udělat..." Nedokázal ze sebe vypravit slova.

Brom svěsil hlavu. „Ti, kdo milují bolest a utrpení druhých. Mají mnoho tváří a převleků, ale všichni mají jediné jméno: zlo. Tohle se nedá pochopit. Můžeme jen litovat a uctít oběti."

Sesedl z koně a chodil sem a tam, aby pečlivě prozkoumal udusanou zem. „Ra'zakové tudy prošli," řekl pomalu, „ale tohle není jejich práce. Byli to urgalové - kopí vyrobili oni. Šla jich tudy celá horda, možná kolem stovky. To je divné, vím jenom o pár případech, kdy se shromáždili v takovém..." Klekl si do písku a soustředěně prohlížel nějakou stopu. Zaklel, utíkal zpět ke Sněžnému bleskovi a vyskočil na něj.

„Jeď!" zasyčel ostře a pobídl koně kupředu. „Urgalové tu ještě jsou!" Eragon zarazil paty Kadokovi do slabin. Kůň vyrazil vpřed a hnal se za Sněžným bleskem. Pádili podél domů a byli téměř na kraji Yazuaku, když Eragona znovu zasvrběla dlaň. Napravo zahlédl letmý pohyb a vtom ho ze sedla srazila obří pěst. Přeletěl přes Kadoka a zády narazil do zdi, luk však instinktivně nepustil. Ztěžka oddechoval a napůl omráčený se vyškrábal na nohy a chytil se za bok.

Urgal stál nad ním s krvelačným úšklebkem ve tváři. Zrůda byla vysoká, tlustá a širší než dveře, měla šedivou kůži a žlutá prasečí oč-

ka. Na pažích a na prsou, zakrytých nepřiměřeně malým krunýřem, se jí dmuly svaly. Zpod železné čapky jí vyčuhovaly beraní rohy, které se jí kroutily od spánků, a k jedné paži měla připevněný kulatý štít. V mohutné ruce držela krátký, děsivý meč.

Za ním Eragon spatřil Broma, jak krotí Sněžného bleska. Brom vyrazil zpět, ale vzápětí ho zastavil jiný urgal se sekyrou. „Utíkej, hlupáku!“ zakřičel Brom na Eragona a ohnal se po svém nepříteli. Urgal před Eragonem zařval a mocně máchl mečem. Eragon ucukl a vyděšeně zaječel, když mu zbraň hvízdla kolem obličeje. Prudce se otočil a prchal směrem ke středu Yazuaku. Srdce mu divoce bušilo.

Urgal ho pronásledoval a jeho těžké boty za ním dusaly Eragon zoufale volal Safiru a přinutil se běžet ještě rychleji. Přes Eragonovo úsilí se urgal rychle přibližoval. Jeho obrovské tesáky se rozevíraly v neslyšném řevu. Když byl skoro u něj, Eragon napjal tětivu, zabrzdil, aby se otočil, zamířil a vystřelil. Urgal natáhl ruku a včas štítem odrazil třepotající se šíp. Zrůda se srazila s Eragonem dřív, než mohl znovu vystřelit. Upadli na zem v nepřehledném propletenci.

Eragon vyskočil na nohy a spěchal zpátky za Bromem, který si z koňského hřbetu vyměňoval prudké rány se svým protivníkem. *Kde jsou ostatní urgalové?* zauvažoval zoufale Eragon. Jsou snad v Yazuaku už jenom tihle dva? Ozvala se hlasitá rána a Sněžný blesk zařehtal a postavil se na zadní. Brom se svíjel v sedle a z paže mu tekla krev. Urgal vedle něj vítězoslavně zařval a zdvihl sekeru k smrtícímu úderu.

Vzduchem se rozlehl ohlušující výkřik a Eragon se bezhlavě vrhl na urgala. Urgal se udiveně zarazil, pak se mu postavil s opovržením ve tváři a výhrůžně pohupoval obouruční sekerou. Eragon se sehnul před ránou, zabořil se urgalovi do boku, až po sobě zanechal krvavé rýhy. Urgalovi se zkřivila tvář hněvem. Sekl znovu, ale opět minul, protože Eragon uskočil stranou a hnal se pryč uličkou.

Eragon se zaměřil na to, aby urgaly odvedl od Broma. Vklouzl do úzkého průjezdu mezi dvěma domy, a když zjistil, že je to slepá ulička, zabrzdil. Pokusil se ještě vyběhnout, ale urgalové už mu zatarasili východ. Blížili se k němu a chraplavým hlasem ho proklínali. Eragon se rozhlédl na obě strany ve snaze najít cestu ven, ale žádná tu nebyla.

Jak stál urgalům tváří v tvář, hlavou mu prolétlo několik představ: mrtví vesničané nakupení kolem kopí a to nevinné dítě, které nikdy nedoroste do dospělosti. Při pomyšlení na jejich osud se ve všech částech jeho těla nashromáždily rozpálené, nezkrotné síly. Byla to víc než jen touha po spravedlnosti. To se celá jeho bytost vzpírala realitě smrti - proti tomu, že by měl přestat existovat. Ta energie byla silnější a silnější, až měl nakonec pocit, že díky té nahromaděné síle každou chvíli vybuchne.

Narovnal se a najednou byl všechen strach pryč. V klidu zdvihl luk. Urgalové se zasmáli a přichystali si štíty. Eragon namířil šíp tak jako už tolikrát v minulosti, aby hrot šípu našel svůj cíl. Vnitřní energie jej už rozpalovala na nesnesitelnou míru. Musel ji vypustit, nebo ho celého spálí. Najednou mu spontánně přišlo na jazyk jedno slovo. Vystřelil s výkřikem: „Brisingr!"

Šíp prosvištěl vzduchem a rozzářil se plápolavou modrou září. Zasáhl urgala do čela a vzduchem zaduněl výbuch. Hlavou prvního netvora se prohnala modrá vlna a okamžitě zabila i toho druhého. Než se stačil Eragon vzpamatovat, vrátila se k němu. Neškodně kolem něj proletěla a vytratila se mezi domy.

Eragon stál a lapal po dechu. Pak pohlédl na svou ledovou ruku. Gedwëy ignasia zářila jako doběla rozžhavený kov, ale téměř okamžitě zbledla do původní barvy. Zaťal pěst a náhle ho zalila vlna vyčerpání. Cítil se nesvůj a zesláblý, jako kdyby nejedl celé dny. Podlomila se mu kolena a musel se opřít o zeď.

Pokárání

Když se Eragonovi trochu navrátily síly, vybelhal se z uličky a obloukem obešel mrtvá těla. Zanedlouho k němu přiklusal Kadok. „To je dobře, že nejsi zraněný," zamumlal Eragon. I když se mu ruce silně třásly a pohyboval se trhaně, nevěnoval tomu pozornost. Měl zvláštní pocit oddělenosti od okolního světa, jako by se všechno, co viděl, dělo někomu jinému.

Na nároží před sebou spatřil Sněžného bleska, jak se vzpíná s roztaženými nozdrami a ušima sklopenýma k hlavě. Byl připravený k útěku. Brom stále ještě nehybně visel v sedle. Eragon se v duchu spojil s koněm a uklidňoval ho. Jakmile Sněžného bleska zklidnil, došel k Bromovi.

Na starcově pravé paži zela dlouhá rána. Vydatně krvácela, ale nebyla hluboká ani široká. Přesto Eragon věděl, že ji musí zavázat, aby Brom neztratil příliš mnoho krve. Chvíli hladil Sněžného bleska a pak stáhl Broma ze sedla. Byl najednou příliš těžký, a tak jeho bezvládné tělo tvrdě dopadlo na zem. Eragona vyděsilo, jak je zesláblý.

Hlavou se mu rozezněl zběsilý výkřik. Safira se řítila střemhlav z oblohy a s křídly stále napůl roztaženými zprudka přistála přímo před ním. Vztekle syčela a oči jí plály. Mrskla ocasem a Eragon sebou cukl, když mu proletěl nad hlavou. *Jsi zraněný?* zeptala se a z jejího tónu bylo cítit, že kypí hněvem.

„Ne," ujistil ji, když pokládal Broma na záda.

Zavrčela a zvolala: *Kde jsou ti, co to udělali? Roztrhám je na kusy!*

Unaveně ukázal směrem k úzké uličce. „To by nepomohlo, už jsou mrtví."

Ty jsi je zabil? Safira se zdála být překvapená.

Přikývl. „Nějak jsem to dokázal." Několika stručnými větami jí vyložil, co se stalo, a mezitím hledal v sedlových brašnách hadříky, ve kterých byl zabalený Zar'roc.

Safira slavnostně prohlásila: *Vyrostl jsi.*

Eragon něco zabručel. Našel dlouhý útržek látky a opatrně vyhrnul Bromovi rukáv. Několika obratnými tahy vyčistil ránu a pevně ji

obvázal. *Kéž bychom byli v údolí Palancar,* posteskl si Safiře. *Tam aspoň znám léčivé rostliny. Tady, tak daleko, nemám ponětí, co by mu pomohlo.* Sebral ze země Bromův meč, otřel ho a vrátil do pochvy.

Měli bychom odtud odejít, řekla Safira. *Mohlo by se tu skrývat víc urgalů.*

Mohla bys nést Broma? Z tvého sedla nespadne a můžeš ho ochránit.

Ano, ale nenechám tě samotného.

Dobře, leť vedle mě, ale zmizme odtud. Připevnil sedlo na Safiru, pak obtočil paže kolem Broma a pokusil se ho zvednout, ale znovu ho zradily jeho vyčerpané síly. *Safiro - pomoz mi.*

Protáhla kolem něj hlavu a chytila Bromovy šaty na zádech mezi zuby. Prohnula krk, zvedla starce ze země, jako kočka nosí kotě, a uložila si ho na záda. Pak Eragon protáhl jeho nohy sedlovými řemínky a utáhl je. Vzhlédl, když Brom zasténal a zavrtěl se.

Brom nepřítomně zamrkal a chytil se za hlavu, ale pak se s účastí zadíval na Eragona. „Dostala se sem Safira včas?"

Eragon zavrtěl hlavou. „Vysvětlím ti to později. Máš poraněnou ruku. Zavázal jsem ji, jak nejlépe jsem uměl, ale teď si musíš někde odpočinout."

„Ano," řekl Brom a nesměle se dotkl své paže. „Nevíš, kde je můj meč...? Aha, vidím, že jsi ho našel."

Eragon naposled utáhl popruhy. „Safira tě ponese a bude mě následovat vzduchem."

„Opravdu chceš, abych na ní jel?" zeptal se Brom. „Mohu jet na Sněžném bleskovi."

„Ne s tou rukou. Takhle nespadneš, i kdybys omdlel."

Brom přikývl. „Jsem poctěn." Obtočil zdravou paži Safiře kolem krku, ona se vznesla s poryvem větru a vyrazila vysoko k nebi. Eragon musel ustoupit, jak s ním zalomcoval závan jejích křídel, a vrátil se ke koním.

Přivázal Sněžného bleska za Kadoka a vyjel z Yazuaku. Vrátil se na silnici a pokračoval na jih. Cesta vedla skalnatou oblastí, stáčela se doleva a pokračovala podél řeky Ninor. Lemovalo ji kapradí, mech a malé keříky, ale Eragon se nenechal uklidňující atmosférou

ukonejšit. Stále se necítil v bezpečí. Nakrátko zastavil, aby doplnil vaky vodou a napojil koně. Pohlédl na zem a uviděl stopy ra'zaků. *Aspoň že jedeme správným směrem*. Safira mu kroužila nad hlavou a ostražitě ho sledovala.

Znepokojovalo ho, že viděli jenom dva urgaly. Vesničany musela zabít celá horda, ale kam zmizela? *Možná ti, na které jsme narazili, byli zadní hlídka nebo past pro každého, kdo by pronásledoval hlavní jednotku*.

Pak si vzpomněl na to, jak dokázal zabít urgaly. Hlavou mu pronikala myšlenka, jakési pozvolné prozření. On, Eragon - farmářský hoch z údolí Palancar - použil kouzlo. *Kouzlo!* Jedině toto slovo dokázalo vystihnout to, co se stalo. Zdálo se to neuvěřitelné, ale nemohl popřít to, co viděl. *Nějak se ze mě* stal *kouzelník nebo čaroděj!* Ale nevěděl, jak tuto novou sílu znovu použít nebo jaké by mohly být její hranice či nebezpečí. *Jak to, že mám tuhle schopnost? Bylo to mezi Jezdci běžné? A pokud to Brom věděl, proč mi o ní neřekl?* Udiveně a zmateně potřásl hlavou.

Mluvil se Safirou, aby zkontroloval Bromův stav a také aby se podělil o své myšlenky. Byla kouzlem stejně zaskočená jako on. *Safiro, mohla bys nám najít místo k odpočinku? Tady dole nevidím moc daleko*. Zatímco hledala, on pokračoval podél Ninoru.

Dostal od Safiry pokyn, právě když se začalo stmívat. *Pojď*. Poslala mu obrázek odlehlé mýtiny mezi stromy u řeky Eragon obrátil koně novým směrem a pobídl je do klusu. Se Safiřinou pomocí bylo snadné mýtinu najít, ale byla tak dobře skrytá, že pochyboval, že by si jí kdokoli jiný mohl všimnout.

Když dorazil na paseku, už tam plápolal malý ohýnek bez kouře. U něj seděl Brom a ošetřoval si nemotorně natočenou paži. Safira se krčila vedle něj, ale byla celá napjatá. Upřeně se na Eragona zadívala a zeptala se: *Určitě nejsi zraněný*?

Ne navenek... ale tím ostatním si nejsem jistý.

Měla jsem se tam dostat dřív.

Nic si z toho nedělej. Dneska jsme udělali chyby všichni. Ta moje byla, že jsme ti nezůstali na blízku. Cítil, jak je mu za tu poznámku vděčná. Pohlédl na Broma. „Jak je ti?"

Stařec zkoumal svou paži. „Není to zrovna nejmenší škrábnutí a příšerně to bolí, ale mělo by se to rychle zahojit. Potřebuju nový obvaz. Tenhle nevydržel tak dlouho, jak jsem doufal.“ Uvařili vodu, aby Bromovi omyli ránu. Pak si ji Brom ovázal čistým proužkem látky a řekl: „Musím se najíst a ty taky vypadáš hladově. Nejdřív se navečeříme a pak si promluvíme.“

Když měli naplněné a zahřáté žaludky, Brom si zapálil dýmku. „Nuže, myslím, že je čas, abys mi vyprávěl, co se přihodilo, když jsem byl v bezvědomí. Hořím zvědavostí.“ Ve tváři se mu odráželo mihotavé světlo plamenů a huňaté obočí mu divoce trčelo.

Eragon úzkostlivě sepjal ruce a vylíčil všechno tak, jak se to stalo. Brom po celou dobu mlčel a tvářil se nevyzpytatelně. Když Eragon skončil, Brom sklopil zrak k zemi. Na dlouho bylo slyšet jen praskání ohně. Nakonec se Brom pohnul. „Už jsi tu sílu někdy použil?“

„Ne. Víš o ní něco?“

„Trochu.“ Brom se tvářil zadumaně. „Zdá se, že ti vděčím za svůj život. Doufám, že ti tu laskavost jednoho dne oplatím. Měl bys být pyšný; jen málokdo vyvázne bez zranění, když se poprvé utká s urgalem. Ale způsob, jakým jsi to udělal, byl velmi nebezpečný. Mohl jsi zničit sebe i celé město.“

„Připadalo mi, že nemám na výběr,“ bránil se Eragon. „Urgalové už byli skoro u mě. Kdybych ještě počkal, rozsekali by mě na kousky!“

Brom rázně stiskl dýmku mezi zuby. „Neměl jsi nejmenší ponětí, co děláš.“

„Tak mi to řekni,“ vyzval ho Eragon. „Hledal jsem odpovědi na tuhle hádanku, ale nedává mi to smysl. Co se stalo? Jak je možné, že jsem použil kouzlo? Nikdo mi to nikdy nevysvětloval, ani mě neučil zaklínadla.“

Bromovi se zajiskřilo v očích. „To není nic, co by ses měl učit - a už vůbec ne používat!“

„Dobrá, ale já jsem to *použil* a možná tak budu muset znovu bojovat. Ale nebudu to umět, jestli mi nepomůžeš. Kde je chyba? Je tu nějaké tajemství, které se nesmím dozvědět, dokud nebudu starý a moudrý? Nebo třeba o kouzlení nic nevíš!“

„Chlapečku!“ zaburácel Brom. „Dožaduješ se odpovědí s takovou drzostí, jaká se jen tak nevidí. Kdybys věděl, na co se ptáš, už by ses svých odpovědí tak dychtivě nedožadoval. Nezkoušej mě.“ Odmlčel se a už trochu mírněji pokračoval. „Znalosti, na které se ptáš, jsou mnohem složitější, než si myslíš.“

Eragon prudce vstal, aby se ohradil. „Mám pocit, jako by mě strčili do světa s podivnými pravidly, která mi nikdo nechce vysvětlit.“

„Chápu,“ řekl Brom. Pohrával si s kouskem trávy. „Je pozdě a my bychom měli spát, ale řeknu ti teď několik věcí, abych aspoň na čas uspokojil tvou zvídavost. Tohle kouzlo - protože to je kouzlo - má stejné zákony jako zbytek světa. Pokud porušíš pravidla, tvým trestem bude smrt - bez výjimky. Tvoje činy jsou omezovány tvou silou, slovy, která znáš, a tvou představivostí.“

„Co myslíš těmi slovy?“ zeptal se Eragon.

„Další otázky!“ zvolal Brom. „Na chvíli jsem doufal, že už jsi je vyslovil všechny. Ale ptáš se docela správně. Když jsi zastřelil urgaly, neřekl jsi něco?“

„Ano, *brisingr*.“ Oheň se rozzářil a Eragon se zachvěl. Díky tomu slovu se cítil neuvěřitelně silný.

„Myslel jsem si to. Brisingr pochází ze starověkého jazyka, jímž kdysi mluvily všechny živé bytosti. Přesto se na něj časem zapomnělo a celou věčnost se jím v Alagaësii nemluvilo, dokud ho elfové nepřinesli zpět přes moře. Naučily se mu i další rasy, které ho používaly k tomu, aby vytvořily a vykonaly mocné věci. V tom jazyce existovala slova pro všechno, nač si vzpomeneš.“

„Ale co to má společného s kouzly?“ přerušil ho Eragon.

„Všechno! Je to základ veškeré moci. Ten jazyk popisuje skutečnou podstatu věcí, ne jejich vnější vlastnosti, které vidí každý. Například oheň se jmenuje *brisingr*. Není to pouhé označení pro oheň, je to oheň sám. Pokud jsi dost silný, můžeš používat *brisingr*, abys usměrnil oheň jakýmkoli způsobem. A to se stalo dnes.“

Eragon o tom chvíli přemýšlel. „Proč byl ten oheň modrý? A jak to, že udělal přesně to, co jsem chtěl, když jsem jenom řekl *oheň?*“

„Barva se liší od člověka k člověku. Záleží na tom, kdo to slovo vysloví. To, aby tě oheň uposlechl, záleží především na cviku. Většina začátečníků musí vyřknout přesně to, co se podle nich má stát.

Když už mají víc zkušeností, není to nezbytné. Skutečný mistr řekne třeba jenom *voda* a přitom vytvoří něco naprosto nesouvisejícího, například drahokam. Ty bys nedokázal pochopit, jak to udělal, ale ten mistr by viděl spojitost mezi *vodou a drahokamem* a použil by ji jako ohnisko pro svou sílu. Trénink je důležitější než cokoli dalšího. To, co jsi udělal ty, bylo neobyčejně obtížné.“

Safira přerušila tok Eragonových myšlének. *Brom je kouzelník! Proto dokázal rozdělat oheň na planinách. On nejenom ví něco o kouzlech, on je sám umí používat!*

Eragon vyvalil oči. *Máš pravdu!*

Zeptej se ho na jeho síly, ale dávej si pozor, co říkáš. Není moudré zahrávat si s těmi, kdo mají takové schopnosti. Pokud je čaroděj nebo kouzelník, kdo ví, proč se asi usadil v Carvahallu?

Eragon se držel její rady a opatrně se zeptal: „Právě jsme si se Safirou něco uvědomili. Ty umíš používat kouzla, viď? Tak jsi rozdělal oheň první večer na planině.“

Brom trochu sklonil hlavu. „Do určité míry jsem v tom zběhlý.“

„Tak proč jsi je nepoužil v boji s urgaly? Vlastně mě napadá mnoho situací, kdy by se hodila - mohl jsi nás ochránit před bouří a zabránit prachu, aby nám vnikl do očí.“

Brom si nejprve znovu nacpal dýmku a pak odpověděl: „Je to prosté, skutečně. Nejsem Jezdec, což znamená, že dokonce i ve své nejslabší chvilce jsi silnější než já. A své mládí už mám dávno za sebou; nejsem tak silný, jak jsem býval. Pokaždé, když sáhnu po kouzlech, je to o něco těžší.“

Eragon rozpačitě sklopil zrak. „Promiň.“

„To nic,“ řekl Brom a přesunul si paži do pohodlnější pozice. „To se stává každému.“

„Kde ses naučil kouzlit?“

„To je věc, kterou si nechám pro sebe... Postačí, když řeknu, že to bylo na odlehlém místě a měl jsem velmi dobrého učitele. Mohu přinejmenším předat dál, co mě naučil.“ Brom uhasil dýmku malým kamínkem. „Vím, že máš další otázky, a zodpovím je, ale musí to počkat do rána.“

Předklonil se a v očích se mu zablesklo. „Do té doby ti řeknu jen tohle, abych tě odradil od nějakých pokusů: kouzlo ti vezme tolik

energie, jako bys použil vlastní ruce a tělo. Proto ses cítil tak unavený poté, co jsi zničil urgaly. A proto jsem se na tebe tolik zlobil. Bylo to od tebe hrozně riskantní. Kdyby si kouzlo vzalo víc energie, než jsi zrovna měl v těle, zabilo by tě. Měl bys kouzlit jen v těch situacích, které se nedají vyřešit přirozenou cestou."

„Jak poznáš, zda zaklínadlo použije všechny tvé síly?" zeptal se vyděšeně Eragon.

Brom zvedl ruce. „Většinou to nepoznáš. Proto kouzelníci musejí dobře znát své možnosti a i tak jsou velmi opatrní. Jakmile s tím začneš a vypustíš kouzlo, nemůžeš ho vzít zpět, i kdyby tě mělo zabít. Chci tě jenom varovat: nic nezkoušej, dokud se nenaučíš víc. Tak, pro dnešek už to stačí."

Když si rozkládali přikrývky, Safira s uspokojením poznamenala: *Začínáme být silnější, Eragone, oba dva. Brzy nám nikdo nebude moci stát v cestě.*

Ano, ale kterou cestu si vybereme?

Kteroukoli budeme chtít, řekla samolibě, když se ukládala k spánku.

Kouzlení je hračka

Proč myslíš, že ti dva urgalové byli ještě v Yazuaku?“ zeptal se Eragon, když už zase pokračovali v cestě. „Nevidím důvod, proč by zůstávali pozadu.“

„Mám za to, že opustili hlavní oddíl, aby vyrabovali město. Divné na tom ale je, že urgalové, pokud vím, v dějinách spojili své síly jen dvakrát nebo třikrát. Znepokojuje mě, že se opět shromažďují.“

„Myslíš, že to přepadení způsobili ra’zakové?“

„Nevím. Nejlepší, co můžeme udělat, je pokračovat co nejrychleji dál. Kromě toho, ra’zakové šli právě tímto směrem: na jih.“

Eragon s Bromem souhlasil. „Přesto stále potřebujeme potraviny. Je tu poblíž nějaké jiné město?“

Brom zavrtěl hlavou. „Ne, ale Safira pro nás může lovit, pokud vydržíme jíst jenom maso. Tenhle pás stromů ti možná připadá malý, ale žije v něm spousta zvířat. Řeka je tu jediným zdrojem vody na míle daleko, takže většina zvířat z pláně sem chodí pít. Neboj se, nebudeme hladovět.“

Eragon mlčel, Bromova odpověď ho uspokojila. Jeli a kolem nich s hlasitým křikem vylétali ptáci, opodál poklidně proudila řeka. Bylo to hlučné místo, plné života a energie. Eragon se zeptal: „Jak tě ten urgal dostal? Všechno se seběhlo tak rychle, že jsem to neviděl.“

„Byla to opravdu smůla,“ zabručel Brom. „Chvíli si se mnou nevěděl rady, a tak kopl do Sněžného bleska. Ten pitomý kůň se postavil na zadní a málem mě shodil. To tomu urgalovi stačilo, aby mi udělal tenhle šrám.“ Poškrábal se na bradě. „Předpokládám, že si stále lámeš hlavu s tím kouzlem. To, že jsi ho odhalil, je pro nás palčivý problém. Málokdo ví, že každý Jezdec uměl kouzlit, byť každý jinou silou. Udržovali své schopnosti v tajnosti, dokonce i když byli na vrcholu moci, protože je to zvýhodňovalo v boji s nepřáteli. Kdyby o jejich schopnostech věděl kdekdo, bylo by těžké jednat s obyčejnými lidmi. Mnozí si myslí, že král má kouzelnou moc, protože je čaroděj nebo kouzelník. Ale není to pravda; má ji proto, že je to Jezdec.“

„Jaký je mezi tím rozdíl? Copak ze mě skutečnost, že jsem použil kouzlo, nedělá kouzelníka?“

„Vůbec ne! Černokněžník, jako třeba Stín, používá k naplňování svých záměrů duchy. To je něco úplně jiného než tvoje síla. Ta z tebe nedělá dokonce ani kouzelníka, protože síly kouzelníků přicházejí i bez pomoci duchů nebo draků. A určitě nejsi ani čaroděj, který získává svou moc z nejrůznějších lektvarů a zaklínadel."

„A tím jsem se vrátil k tomu, co jsem chtěl původně říct: nastolil jsi problém," pokračoval Brom. „Mladí Jezdci jako ty byli podrobeni přísné disciplíně, která sloužila k tomu, aby posílila jejich těla a zvýšila jejich duševní sebeovládání. Takový režim trval mnoho měsíců, v některých případech i léta, dokud Jezdce nepovažovali za natolik zodpovědné, aby mohli zacházet s kouzly. Do té doby žádnému žákovi neřekli o jeho možných schopnostech. Pokud některý z nich náhodou kouzlení objevil, okamžitě ho odvedli a dál ho vyučovali odděleně od ostatních. Stávalo se to zřídka, že by se někdo naučil kouzlit sám bez dopomoci," naklonil hlavu k Eragonovi, „i když oni nebyli pod takovým tlakem, jako jsi byl ty."

„Tak jak je nakonec naučili kouzlit?" zeptal se Eragon. „Nechápu, jak to můžeš někoho naučit. Kdyby ses mi to pokoušel vysvětlit před dvěma dny, nemělo by to žádný smysl."

„Žáci dostávali řadu nesmyslných cvičení, která je měla navztekat. Například jim nařídili, aby přenesli hromadu kamenů pouze pomocí nohou nebo aby naplnili děravé vědro vodou, a další neproveditelné věci. Po nějaké době se natolik rozzuřili, že dokázali použít kouzlo. Většinou to bylo úspěšné."

„To celé znamená," vysvětloval Brom, „že budeš v nevýhodě, pokud se někdy střetneš s nepřítelem, který měl tento výcvik. Stále jsou ještě naživu někteří, kteří jím prošli: třeba král a potom elfové. Kdokoli z nich by tě hravě roztrhal na kusy."

„Co tedy můžu dělat?"

„Není čas na pravidelnou výuku, ale můžeme toho spoustu zvládnout během cesty," řekl Brom. „Znám mnoho postupů, které můžeš zkoušet - dodají ti sílu a sebeovládání, ale rozhodně nemůžeš získat sebekontrolu Jezdce přes noc. Ty," pohlédl pobaveně na Eragona, „to budeš muset natrénovat za běhu. Zpočátku to bude těžké, ale odměna bude stát za to. A může tě těšit, že dosud žádný Jezdec tvého věku nepoužil kouzlo tak, jako jsi to udělal včera s těmi dvěma urgaly."

Eragon se té pochvale usmál. „Díky. Má tenhle jazyk nějaké jméno?“

Brom se zasmál. „Ano, ale nikdo ho nezná. Bude to slovo nesmírné síly, něco, čím bys mohl ovládat celý jazyk včetně těch, kdo jím mluví. Lidé po něm dlouho pátrali, ale nikdy ho nikdo neodhalil.“

„Přesto pořád nerozumím, jak kouzla fungují,“ řekl Eragon. „Jak přesně ho používám?“

Brom vypadal překvapeně. „Copak jsem to nevyjasnil?“

„Ne.“

Brom se zhluboka nadechl a trpělivě pokračoval s vysvětlováním: „Abys mohl použít kouzlo, musíš mít jistou vrozenou sílu, která je dnes mezi lidmi velmi vzácná. Také musíš být schopen prostřednictvím své vůle tuto sílu nashromáždit. Jakmile ji jednou vyvoláš, musíš ji použít, nebo nechat odeznít. Rozumíš? Takže pokud chceš tu sílu uplatnit, musíš vyslovit slovo nebo větu ve starověkém jazyce, která vystihuje tvůj záměr. Například kdybys včera neřekl *brisingr*, nic by se bylo nestalo.“

„Takže jsem omezen tím, jak dobře znám ten jazyk?“

„Přesně tak,“ zajásal Brom. „A také když jím mluvíš, je nemožné někoho oklamat.“

Eragon potřásl hlavou. „To není možné. Lidé vždycky lhali. Zvuk starověkých slov jim v tom nemůže zabránit.“

Brom povytáhl obočí a řekl: „Fethrblaka, eka weohnata néiat haina ono. Blaka wom iet lam.“ Najednou z větve sletěl pták a přistál mu na ruce. Zlehka trylkoval a díval se na ně korálkovýma očima. Po chvíli Brom řekl „eitha“ a ptáček odletěl.

„Jak jsi to udělal?“ zeptal se Eragon užasle.

„Slíbil jsem mu, že mu neublížím. Možná přesně nevěděl, co zamýšlím, ale v tom mocném jazyce byl význam mých slov zřejmý. Pták mi důvěřoval, protože ví to, co všechna zvířata: že ti, kdo mluví touto řečí, jsou vázáni svými slovy.“

„A elfové mluví touto řečí?“

„Ano.“

„Takže nikdy nelžou?“

„Ne tak úplně,“ připustil Brom. „Oni trvají na tom, že ne, a svým způsobem je to pravda, ale zdokonalili se v umění říkat jednu věc a

myslet tím jinou. Nikdy přesně nevíš, co zamýšlejí nebo jestli jsi to pochopil správně. Častokrát odhalí pouze část pravdy a zbytek neřeknou. Chce to vytříbenou a vychytralou mysl, když s nimi chceš jednat."

Eragon nad tím zauvažoval. „Co v tomhle jazyce znamenají jména osob? Dávají moc nad lidmi?"

Bromovi se souhlasně rozzářily oči. „Ano, dávají. Ti, kdo mluví starověkým jazykem, mají dvě jména. To první je pro všední užívání a má malou moc. Ale to druhé je jejich skutečným jménem a zná ho pouze pár důvěryhodných lidí. Bývaly časy, kdy se nikdo se svým pravdivým jménem netajil, ale dnes je to jiné. Každý, kdo zná tvoje skutečné jméno, nad tebou získává nesmírnou moc. Je to, jako bys svůj život odevzdal do rukou jiného člověka. Každý má skryté jméno, ale jen málokdo ho sám zná."

„Jak zjistím svoje opravdové jméno?" zeptal se Eragon.

„Elfové to svoje instinktivně znají. Nikdo jiný však nemá ten dar. Jezdci z řad lidí se obvykle vydávali na putování, aby ho zjistili - nebo aby našli elfa, který by jim ho řekl, což se povedlo zřídkakdy, protože elfové se o tyhle znalosti jen tak nedělili," odpověděl Brom.

„Chtěl bych znát to svoje," řekl Eragon toužebně.

Brom se zakabonil. „Buď opatrný. Může to být příšerné poznání. Vědět, kdo jsi, bez jakýchkoli falešných představ nebo soucitu, to je chvíle odhalení, při které každý zakusí bolest. Někteří se z té tvrdé skutečnosti zbláznili. Většina se snaží zapomenout. Ale stejně jako to jméno dává druhým moc, tak i ty získáš moc sám nad sebou, pokud tu pravdu uneseš."

A já jsem si jistá, že ty bys ji unesl, prohlásila Safira.

„Přesto ho chci znát," řekl odhodlaně Eragon.

„Nenecháš se jen tak odradit. To je dobře, protože jen ti rozhodní naleznou svoji totožnost. Ale s tím ti já nepomohu. Je to hledání, které budeš muset podniknout ty sám." Brom pohnul zraněnou paží a bolestivě se ušklíbl.

„Proč to nemůžeme ty nebo já vyléčit kouzly?" zeptal se Eragon.

Brom zamrkal. „Není důvod - ani mě to nenapadlo, protože je to nad mé síly. Ty bys to pravděpodobně s tím správným slovem dokázal, ale nechci tě vysilovat."

„Mohl bych ti ušetřit spoustu potíží a bolesti," namítl Eragon.

„Nějak to přežiju," prohlásil Brom rozhodně. „Použít kouzla k zahojení rány stojí tolik energie, jako kdyby se měla zacelit sama. Nechci, abys byl příštích několik dnů unavený. Ještě bys neměl zkoušet tak obtížné úkoly."

„Přesto, pokud je možné vyléčit paži, mohl bych někoho přivést po smrti zpět mezi živé?"

Ta otázka Broma překvapila, ale pohotově odpověděl: „Pamatuješ, co jsem říkal o pokusech, které tě zabijí? Tohle je jeden z nich. Jezdci měli kvůli své vlastní bezpečnosti zakázáno pokoušet se oživit mrtvé. Za životem je propast, kde kouzla nic neznamenají. Pokud se do ní dostaneš, síla z tebe vyprchá a tvá duše se rozplyne do tmy. Čarodějové, černokněžníci i Jezdci - nikdo z nich neuspěl, všichni zemřeli na jejím prahu. Drž se toho, co je možné - škrábance, modřiny, možná nějaké zlomené kosti -, ale rozhodně ne mrtví lidé."

Eragon se zamračil. „Je to mnohem složitější, než jsem myslel."

„Přesně tak," řekl Brom důrazně. „A pokud nebudeš rozumět tomu, co děláš, může se stát, že zkusíš něco příliš velkého a zemřeš." Otočil se v sedle a sehnul se, aby ze země sebral hrst kamínků. S námahou se narovnal, pak kameny odhodil a ponechal si jen jeden. „Vidíš tenhle kamínek?"

„Ano."

„Vezmi si ho." Eragon to udělal a zíral na něj. Nic zajímavého. Kámen byl temně černý, hladký a veliký jako nehet jeho palce. Na cestě se takových válely stovky. „Tohle bude tvoje cvičení."

Eragon na něj nechápavě pohlédl. „Nerozumím."

„Samozřejmě, že ne," řekl Brom netrpělivě. „Proto ti to vysvětluji. Teď zmlkni, nebo se nikdy nikam nedostaneme. Chci, abys zvedl kámen ze své dlaně a co nejdéle ho udržel ve vzduchu. Použiješ slova *stenr reisa*. Zopakuj je."

„Stenr reisa."

„Dobře. Jeď napřed a zkoušej to."

Eragon se mrzutě soustředil na kamínek a v duchu hledal zlomek síly, která se v něm rozpálila předchozího dne. Díval se na kámen, ale ten se ani nepohnul. Byl zpocený a otrávený. Jak to mám udělat? Nakonec zkřížil ruce na prsou a vybuchl: „To nejde."

„Ale jde," řekl Brom chraplavě. „Co je a není možné, tady říkám já. Poper se s tím! Nevzdávej se tak snadno. Zkus to znovu."

Eragon se zamračil, zavřel oči a odložil stranou všechny rušivé myšlenky. Zhluboka se nadechl a zašmátral ve vzdálenějších koutech vědomí, aby vypátral, kde se jeho síly ukrývají. Hledal, ale našel samé myšlenky a vzpomínky, dokud neucítil něco zvláštního - malý výstupek, který byl, a přesto nebyl jeho součástí. Vzrušeně se do něj ponořil a pokoušel se zjistit, co skrývá. Cítil odpor, zábranu ve své mysli, ale věděl, že na druhé straně se skrývají jeho síly. Snažil se ten zátaras prolomit, ale pevně odolával jeho úsilí. Rozzlobil se a udeřil do něj. Narážel do něj vší silou, dokud se neroztříštil jako tenká tabule skla a jeho mysl se konečně zalila proudem světla.

„Stenr reisa," vydechl. Kamínek se chvěl ve vzduchu nad slabě rozzářenou dlaní. Snažil se ho tam udržet, ale síla jako by se mu vysmekla a vytratila se zpátky za onu zábranu. Oblázek mu měkce přistál v ruce a dlaň pohasla. Cítil se trochu unavený, ale měl z úspěchu radost a šťastně se usmíval.

„Napoprvé to nebylo špatné," prohodil Brom.

„Co se mi to stalo s rukou? Svítila jako lucernička."

„Nikdo to neví jistě," připustil Brom. „Jezdci odjakživa raději vkládali svou energii do té ruky, na které měli gedwëy ignasia. Můžeš používat i druhou ruku, ale s tou to není tak snadné." Na chvilku se na Eragona zadíval. „V nejbližším městečku ti koupím nějaké rukavice, pokud to tam nebude vypadat jako v Yazuaku. Značku sice dobře skrýváš, ale nechceme, aby ji někdo náhodou zahlédl. Navíc možná přijde doba, kdy nebudeš chtít, aby její záře varovala nepřítele."

„Taky máš svou značku?"

„Ne. Mají ji jenom Jezdci," řekl Brom. „Dál bys měl vědět, že kouzlo působí podle vzdálenosti, tak jako šíp nebo kopí. Pokud se pokusíš zvednout něco, co je míli daleko, vezme ti to víc energie, než kdyby to bylo blíž. Takže pokud uvidíš několik mil za sebou nepřátele, kteří tě pronásledují, dovol jim, aby se k tobě přiblížili, než kouzlo použiješ. A teď zpátky do práce! Zkus znovu zvednout ten kamínek."

„Už zas?“ zeptal se nešťastně Eragon, když pomyslel na úsilí, které ho to předtím stálo.

„Ano! A teď buď rychlejší!“

Pokračovali v cvičení většinu dne. Když Eragon konečně skončil, byl velmi unavený a nevrlý. Během pár hodin začal nenávidět kamínek a všechno, co se ho týkalo. Napřáhl ruku, že ho zahodí, ale Brom řekl: „Nedělej to. Schovej si ho.“ Eragon na něj nasupeně hleděl a pak neochotně strčil kámen do kapsy.

„Ještě jsme neskončili,“ upozornil ho Brom, „takže ještě neoddechuj.“ Ukázal na drobnou rostlinu. „Jmenuje se *delois*.“ Tenký rovný klacek byl *vöndr* a jitřenka měla jméno *Aiedail*. Od té chvíle učil Eragona starověký jazyk a říkal mu nejrůznější slova, aby si je zapamatoval. Toho večera zápasili s meči kolem ohně. I když Brom bojoval levou rukou, na jeho dovednostech to nebylo znát.

Dny ubíhaly v jednotném rytmu. Nejdřív se Eragon snažil naučit slova ze starověkého jazyka a pohybovat kamínkem. Navečer trénoval s Bromem boj s dřevěným mečem. Eragon si nikdy neměl čas odpočinout, ale postupně, takřka neznatelně se začal měnit. Brzy se už kamínek nechvěl, když ho zvedal. Zvládl první Bromovy úkoly a pustil se do těžších a jeho znalosti starověkého jazyka se rozšiřovaly.

V boji už byl jistější a rychlejší a útočil prudce a nečekaně jako had. Jeho rány byly čím dál silnější a paže se mu už netřásla, když odvracel útok. Naučil se odrážet Bromovy výpady, a tak utkání trvala déle. Teď už nebyl jediný, kdo uléhal ke spánku s modřinami.

Safira dál rostla, ale mnohem pomaleji než předtím. Díky dlouhým letům a pravidelnému lovu byla zdravá a při síle. Teď už přerostla koně a byla mnohem delší. Vzhledem ke své velikosti byla příliš nápadná a navíc se jí blýskaly šupiny. Brom a Eragon z toho měli obavy, ale nedokázali ji přesvědčit, aby si pableskující kůži zakryla prachem.

Pokračovali na jih po stopách ra’zaků. Eragona znepokojovalo, že ať jeli seberychleji, ra’zakové měli stále několikadenní náskok. Někdy už to chtěl vzdát, ale pak zas našli nějakou známku nebo otisk, který mu vrátil naději.

Okolí řeky Ninor i pláně byly liduprázdné, a tak tři společníci nerušeně pokračovali, zatímco dny míjely. Nakonec se přiblížili k Daretu, prvnímu sídlu po Yazuaku.

Noc předtím, než dorazili do vesnice, měl Eragon obzvláště živé sny.

Viděl Gera a Rorana, jak sedí doma ve zničené kuchyni. Žádali ho, aby jim pomohl opravit farmu, ale on jen zavrtěl hlavou a srdce se mu sevřelo. „Pronásleduji tvé vrahy," zašeptal strýci.

Gero na něj podezíravě pohlédl a zeptal se: „Připadám ti snad mrtvý?"

„Nemohu ti pomoci," řekl potichu Eragon a ucítil slzy v očích.

Najednou se ozvalo zahřmění a Gero s Roranem se proměnili v ra'zaky. „Pak zemřeš," zasyčeli a vrhli se na Eragona.

Probudil se s nepříjemným pocitem a pozoroval hvězdy, jak se pomalu točí po nebi.

Všechno bude dobré, maličký, uklidňovala ho něžně Safira.

Daret

Daret ležel na břehu Ninoru - což bylo nezbytné, aby jeho lidé přežili. Vesnice byla malá a vypadala divoce, nikde ani známky po lidech. Eragon a Brom se k ní blížili velmi obezřetně. Safira se tentokrát skryla nedaleko; pokud by nastaly potíže, během pár okamžiků bude stát po jejich boku.

Vjeli do Daretu a snažili se pohybovat neslyšně. Brom sevřel zdravou rukou svůj meč a očima prohledával okolí. Eragon měl luk stále napůl vytažený. Právě projížděli mezi tichými domy a ve zlé předtuše pohlédli jeden na druhého. *Tohle nevypadá dobře,* řekl Eragon Safiře. Neodpověděla, ale cítil, že je připravena za nimi vyrazit. Pohlédl na zem a byl si naprosto jistý, že vidí čerstvé dětské stopy. *Ale kde jsou všichni?*

Brom ztuhl, když vstoupili do středu Daretu a našli prázdnou náves. Vítr se proháněl opuštěným městečkem a chvílemi se ze země zvedaly prašné víry. Brom se se Sněžným bleskem otáčel dokola. „Pojeďme odtud. Nemám tady z toho dobrý pocit." Pobídl koně do ostrého tempa. Eragon ho následoval a popohnal Kadoka kupředu.

Ujeli vsak sotva pár kroku, když se zpoza domu vyřítily vozy a zatarasily jim cestu. Kadok zařehtal a prudce zastavil hned vedle Sněžného bleska. Z vozu seskočil snědý muž a postavil se před ně, u boku mu visel široký meč a v rukou měl přichystaný luk. Eragon také pozdvihl luk a zamířil na cizince, který zavelel: „Stůjte! Složte zbraně. Jste obklíčeni šedesáti lučištníky. Jestli se pohnete, budou střílet." Jako na znamení vystoupily na střechy okolních domů řady mužů.

Nechoď sem, Safiro! zvolal Eragon. *Je jich příliš mnoho. Pokud se přiblížíš, sestřelí tě z nebe. Drž se zpátky*! Slyšela ho, ale nebyl si jistý, jestli ho poslechne. Připravil se použít kouzlo. *Budu muset zastavit šípy dřív, než zasáhnou mě nebo Broma*.

„Co chcete?" zeptal se klidně Brom.

„Proč jste sem přišli?" vyptával se muž.

„Chceme nakoupit zásoby a poslechnout si novinky. Nic víc. Cestujeme k mému bratranci do Dras-Leony."

„Jste pořádně vyzbrojení."

„Vy také," řekl Brom. „Dnes je nebezpečná doba."

„To je pravda." Muž si je pozorně prohlížel. „Nemyslím, že máte špatné úmysly, ale měli jsme tolik střetů s urgaly a bandity, že nemohu dát jen na vaše slova."

„Pokud tedy nezáleží na tom, co říkáme, co bude dál?" opáčil Brom. Muži na střechách se ani nehnuli. Podle jejich klidu Eragon usoudil, že jsou všichni dobře vycvičení... anebo vystrašení a bojí se o své životy. Doufal, že je to to druhé.

„Říkáš, že chcete pouze zásoby. Souhlasíte s tím, že tu zůstanete, dokud nepřineseme vše, co potřebujete, pak nám zaplatíte a okamžitě odjedete?"

„Ano."

„Dobrá," řekl ten muž, sklopil luk, byť ho měl i nadále v pohotovosti. Mávl na jednoho z lučištníků, který sklouzl na zem a přiběhl k nim. „Řekněte mu, co potřebujete."

A Brom vyjmenoval krátký seznam a nakonec dodal: „A pokud máte navíc pár rukavic, které by padly mému synovci, tak bych je také rád koupil." Lukostřelec přikývl a odběhl.

„Jmenuji se Trevor," řekl muž stojící před nimi. „Normálně bych vám potřásl rukou, ale za těchto okolností si raději ponechám odstup. Povězte mi, odkud pocházíte?"

„Ze severu," pravil Brom, „ale nikde jsme nežili dost dlouho, abychom nějaké místo mohli nazvat domovem. Tahle opatření jste museli přijmout kvůli urgalům?"

„Ano," odpověděl Trevor, „a kvůli ještě horším zloduchům. Máte zprávy z jiných vesnic? Doslechneme se o nich jen zřídka, ale přišly zvěsti, že je také obléhají."

Brom zvážněl. „Kéž bychom to nebyli my, kdo vám přináší takové zprávy. Asi před čtrnácti dny jsme projížděli Yazuakem a našli jsme ho vypleněný. Vesničané byli povraždění a naházení na jednu hromadu. Byli bychom je řádně pohřbili, ale napadli nás tam dva urgalové."

Trevor vyděšeně ustoupil o krok a sklopil hlavu se slzami v očích. „Ach bože, tohle je opravdu zlý den. Přesto nechápu, jak mohli dva urgalové přemoci všechny z Yazuaku. Tamní lidé byli dobří bojovníci - někteří byli moji přátelé."

„Podle stop to vypadalo, že město zpustošila celá horda urgalů," vysvětlil Brom. „Myslím, že ti, na které jsme narazili, byli zběhové."

„Jak velká byla ta jednotka?"

Brom si chvíli upravoval brašny u sedla. „Natolik velká, aby srovnala se zemí Yazuak, ale dostatečně malá na to, aby se mohla nepozorovaně pohybovat krajinou. Ne víc než stovka a ne méně než padesát jedinců. Pokud se nemýlím, i padesátka urgalů by vás mohla zničit." Trevor rezignovaně souhlasil. „Měli byste zvážit, zda by nebylo lepší to tu opustit," pokračoval Brom. „Tahle oblast je dnes příliš nebezpečná, než aby se tu dalo žít v míru."

„Vím, ale zdejší lidé odmítají odejít. Je to jejich domov - a můj také, i když tu jsem jen pár let - a má to tady pro ně větší cenu než jejich vlastní životy." Trevor na ně vážně pohlédl. „Odrazili jsme útoky jednotlivých urgalů a to dodalo lidem z města odvahu k dalšímu boji, i když na něj možná nebudeme stačit. Mám strach, že se všichni jednoho rána probudíme s podříznutými hrdly."

Lučištník vyběhl z domu s hromádkou zboží v náručí. Položil je vedle koní a Brom mu zaplatil. Když muž odcházel, Brom se zeptal: „Proč vybrali zrovna tebe, abys bránil Daret?"

Trevor pokrčil rameny: „Několik let jsem byl v králově vojsku."

Brom se prohrábl věcmi, podal Eragonovi pár rukavic a zbytek zásob zabalil do jezdeckých brašen. Eragon si natáhl rukavice. Dával pozor, aby měl dlaň stále obrácenou k zemi, a protáhl si prsty. Kůže se zdála být příjemná a silná, i když už byla poškrábaná od nošení. „Nuže," řekl Brom, „jak jsem slíbil, teď pojedeme."

Trevor přikývl. „Až přijedete do Dras-Leony, prokázali byste nám jednu laskavost? Upozorněte Království na neutěšenou situaci v naší a v dalších vesnicích. Pokud se tyto zprávy dosud nedostaly ke králi, je to znepokojivé. A pokud se k němu dostaly, ale on se rozhodl nic neudělat, tak je to také důvod k obavám."

„Předáme váš vzkaz. Ať vaše meče zůstanou ostré," popřál jim Brom na rozloučenou.

„Vaše také."

Povozy byly odtaženy z cesty a oni vyjeli z Daretu mezi stromy rostoucí podél Ninoru. Eragon se v duchu spojil se Safirou. *Pokraču-*

jeme v cestě. Všechno nakonec dobře dopadlo. Neodpověděla, ale cítil, že má nesmírnou zlost.

Brom se zatahal za vousy. „Království je na tom hůř, než jsem si dokázal představit. Když obchodníci navštívili Carvahall, přinesli zprávy o nepokojích, ale nikdy jsem nevěřil, že budou tak rozsáhlé. Vzhledem ke všem těm urgalům kolem se zdá, že Království samo je napadeno, a přesto nebylo vysláno žádné vojsko. Jako kdyby král ani nechtěl bránit svoje panství."

„To je divné," souhlasil Eragon.

Brom se sehnul pod nízkou větví. „Použil jsi v Daretu některé ze svých zvláštních schopností?"

„Nebylo třeba."

„Špatně," napomenul ho Brom. „Mohl jsi vytušit Trevorovy úmysly. Dokonce i já se svými omezenými schopnostmi jsem to dokázal. Kdyby nás vesničané chtěli zabít, jen tak bych tam neseděl. Cítil jsem ovšem, že máme velkou naději se s nimi domluvit, a tak jsem to udělal."

„Jak bych mohl vědět, na co Trevor myslí?" zeptal se Eragon. „Měl bych snad být schopen vidět lidem do hlavy?"

„Uvažuj trochu," řekl Brom důrazně, „na to bys měl znát odpověď. Mohl jsi odhalit Trevorův záměr stejným způsobem, jakým komunikuješ s Kadokem nebo se Safirou. Lidská mysl se od dračí či koňské zas tolik neliší. Je to jednoduché, ale musíš tu silu používat střídmě a velmi opatrně. Duch člověka je jeho posledním útočištěm. Nikdy do něj nesmíš vstoupit násilím, pokud tě k tomu okolnosti nepřinutí. Jezdci na to měli velice přísná pravidla. Pokud je někdo porušil bez řádného důvodu, čekal ho přísný trest."

„A ty to umíš, i když nejsi Jezdec?" zeptal se Eragon.

„Jak jsem už řekl, se správným výcvikem může myslí komunikovat kdokoli s kýmkoli, ale s rozdílnou mírou úspěšnosti. Přesto je těžké říci, zda je to kouzlo. Určité nadání - nebo spojení s drakem - jistě podpoří podobné schopnosti, ale znal jsem mnohé, kteří se to naučili sami. Přemýšlej o tom: můžeš komunikovat s kteroukoli vnímající bytostí, i když to spojení nemusí být úplně zřetelné. Mohl bys celý den poslouchat myšlenky nějakého ptáka nebo poznat, jak se ží-

žala cítí při dešti. Ale ptáci mi nikdy nepřišli moc zajímaví. Navrhuji ti začít s kočkou; kočky mají neobyčejně zajímavou osobnost.“

Eragon si omotal Kadokovy opratě kolem ruky a přemýšlel o důsledcích toho, o čem Brom mluvil. „Ale pokud se dokážu někomu dostat do hlavy, neznamená to také, že ostatní mohou udělat totéž mně? Jak poznám, že se mi někdo vrtá uvnitř? Existuje způsob, jak tomu zabránit?“ *Jak poznám, zda Brom ví, co si právě teď myslím?*

„No ovšem, ano. Copak ti nikdy Safira nezahradila cestu ke svému vědomí?“

„Občas ano,“ připustil Eragon. „Když mě unesla do Dračích hor, vůbec jsem s ní nemohl mluvit. Nebylo to tak, že by si mě pouze nevšímala; myslím, že mě dokonce vůbec neslyšela. Kolem její mysli vyrostly zdi, které jsem nedokázal prorazit.“

Brom si chvíli upravoval obvaz na paži a povytáhl jej výš. „Jen málo lidí dokáže říci, zda je někdo v jejich mysli, a z nich by ti v tom pouze hrstka dokázala zabránit. Je to věc cviku a způsobu myšlení. Ty však díky svým kouzelným schopnostem vždy poznáš, když bude někdo pronikat do tvojí mysli. Jakmile to zjistíš, postačí jediné: soustředit se na jednu jedinou věc, abys tak vytěsnil všechno ostatní. Například když myslíš jenom na cihlovou zeď, bude to to jediné, co nepřítel v tvojí mysli objeví. Přesto to vyžaduje obrovské množství energie a sebekontroly, abys tak bránil své vědomí po delší dobu. Pokud tě vyruší dokonce i ta nejnepatrnější věc, tvoje zeď zakolísá a protivník proklouzne jejími slabými místy.“

„Jak se to mohu naučit?“ zeptal se Eragon.

„Je na to jediný recept: cvičit, cvičit a znovu cvičit. Představ si něco a podrž si tu představu v mysli, abys vytěsnil všechno ostatní na co nejdelší dobu. Je to ovšem velice pokročilá schopnost, zvládla ji pouze hrstka nejnadanějších,“ řekl Brom.

„Nepotřebuji dokonalost, stačí mi bezpečí.“ *Pokud se dokážu dostat někomu do mysli, mohu ovlivnit to, jak uvažuje? Pokaždé, když se o kouzlení dozvím něco nového, začnu z toho mít ještě větší strach.*

Když dorazili k Safiře, vylekala je tím, že po nich sekla hlavou. Koně neklidně ustoupili. Dračice si sveřepě prohlížela Eragona a potichu zasyčela. Její pohled byl tvrdý. Eragon se významně podíval na

Broma - ještě nikdy neviděl Safiru tak rozzlobenou. Pak se zeptal: *Co ti vadí?*

Ty, zavrčela. *Ty jsi ten problém.*

Eragon se zamračil a sesedl z Kadoka. Jakmile se nohama dotkl země, Safira se ohnala ocasem, takže mu podrazila nohy a přitiskla ho drápy k zemi. „Co děláš?" zakřičel a snažil se vyprostit, ale byla na něj příliš silná. Brom je pozorně sledoval ze hřbetu Sněžného bleska.

Safira sehnula hlavu, až se dívala Eragonovi přímo do očí. Uhýbal před jejím neústupným pohledem. *Ty! Pokaždé, když se mi ztratíš z dohledu, tak se dostaneš do potíží. Jsi jako čerstvě vylíhlé mládě, které do všeho strká nos. A co se stane, když ho strčíš k někomu, kdo tě kousne? Co budeš dělat pak? Nemůžu ti pomoct, když jsem na míle daleko. Zůstávala jsem skrytá, aby mě nikdo neviděl, ale dál už nebudu! Ne, když tě to může stát život.*

Chápu, proč se tak zlobíš, řekl Eragon, *ale jsem mnohem starší než ty a dokážu se o sebe postarat. A kdyby něco, tak jsi to ty, koho je třeba chránit.*

Zavrčela a scvakla zuby těsně u jeho ucha. *Opravdu tomu věříš?* zeptala se. *Zítra pojedeš na mně a ne na tom ubožákovi, kterému říkáš kůň - jinak si tě odnesu v drápech. Jsi Dračí jezdec, nebo ne? Copak ti na mně nezáleží?*

Byla to palčivá otázka a on sklopil pohled. Věděl, že Safira má pravdu, ale bál se na ní jezdit. Jejich společné lety byly pro něj tím nejbolestnějším utrpením, jaké kdy zažil.

„Nuže?" vyptával se Brom.

„Chce, abych zítra jel na ní," řekl Eragon nepříliš nadšeně. Bromovi se zablesklo v očích, když o tom uvažoval. „Dobrá, už máš sedlo. Myslím, že když vy dva zůstanete z dohledu, nebude to problém." Safira k němu obrátila oči a pak se podívala zpět na Eragona.

„Ale co když tě napadnou nebo se stane nějaká nehoda? Nebudu schopný se tam dostat včas a..."

Safira ještě víc přitlačila na jeho prsa, aby ho přerušila. *To je přesně můj názor, maličký.*

Zdálo se, že Brom potlačuje úsměv. „Stojí to za pokus. Stejně se potřebuješ naučit na ní jezdit. Podívej se na to takhle: když poletíš

napřed a budeš se dívat na zem, všimneš si včas každé pasti, léčky nebo jiných nevítaných překvapení."

Eragon pohlédl zpět na Safiru a řekl: *Dobrá, uděláme to tak. Ale už mě pusť.*

Dej mi svoje slovo.

Je to nezbytné? vyptával se. Zamrkala na něj. *Dobrá. Dávám ti své slovo, že zítra poletím s tebou. Stačí?*

Jsem spokojená.

Safira mu dovolila vstát a jediným pohybem křídel se vznesla. Po zádech mu přeběhl mráz, když pozoroval, jak krouží ve vzduchu. Rozmrzele se vrátil ke Kadokovi a vyrazil za Bromem.

Utábořili se skoro až za soumraku. Jako vždy se Eragon před večeří utkal s Bromem. Uprostřed boje Eragon odpálil úder tak silně, že zlomil oba klacky jako malé větvičky. Kusy větví spolu s oblakem třísek prosvištěly vzduchem kamsi do tmy. Brom odhodil do ohně to, co zůstalo z jeho klacku, a prohlásil: „S těmi jsme skončili; vyhoď i ten svůj. Učíš se rychle, ale s větvemi už toho víc dokázat nemůžeme. S nimi se toho prostě víc nenaučíš. Je načase, abys začal používat meč." Vytáhl z Eragonova tlumoku Zar'roc a podal mu ho.

„Rozsekáme jeden druhého na nudličky," namítl Eragon.

„Kdepak. Zase zapomínáš na kouzla," řekl Brom. Pozdvihl svůj meč a natočil ho tak, aby se od jeho okraje odráželo světlo ohně. Uchopil ostří dvěma prsty z obou stran a usilovně se soustředil, až se mu prohloubily vrásky na čele. Chvíli se nic nedělo, pak pronesl: „Gëuloth du knífr!" a mezi prsty mu přeskakovala malá červená jiskra. Jak se mihotala sem a tam, posouval prsty po celé délce meče. Pak ho otočil a udělal to samé z druhé strany. Jiskra zmizela ve chvíli, kdy se jeho prsty pustily kovu.

Brom natáhl ruku dlaní nahoru a sekl do ní mečem. Eragon k němu přiskočil, ale byl příliš pomalý, než aby ho stačil zarazit. Užasle zíral, když Brom s úsměvem zvedl netknutou ruku do výšky. „Cos to udělal?" nechápal Eragon.

„Sáhni si na okraj," pobídl ho Brom. Eragon se ho dotkl a ucítil pod prsty neviditelnou plošku. Zábrana byla asi čtvrt palce široká a velmi kluzká. „Teď udělej to samé se Zar'rocem," nařídil mu Brom.

„Tvoje ochrana bude trochu jiná než ta moje, ale měla by splnit stejný účel.“

Vysvětlil Eragonovi, jak má vyslovit kouzelná slova, a kontroloval ho během celého postupu. Eragon to musel zkusit několikrát, ale brzy bylo i ostří Zar’rocu chráněné. Sebejistě zaujal bojový postoj. Než začali, Brom ho ještě nabádal: „Tyhle meče nás nepořežou, ale přesto mohou zlomit kost. Raději bych se tomu vyhnul, takže s ním nemlať jako obvykle. Rána do krku by mohla být smrtelná.“

Eragon přikývl a pak bez varování zaútočil. Když Brom jeho útok odvrátil, od mečů odlétly jiskry a tábořiště se naplnilo řinčením kovu. Poté, co tak dlouho bojovali s klacky, připadal meč Eragonovi pomalý a těžký. Nebyl schopen pohybovat Zar’rocem dost rychle, a tak brzy dostal prudkou ránu do kolene.

Když skončili, oba dva měli veliké podlitiny, ale Eragon jich schytal víc. Divil se, že Zar’roc nebyl od těch rázných úderů poškrábaný ani prohnutý.

Dračíma očima

Příštího rána se Eragon probudil se ztuhlými končetinami a fialovými modřinami. Viděl Broma, jak k Safiře nese sedlo, a pokusil se potlačit pocit stísněnosti. Než se uvařila snídaně, Brom upevnil Safiře sedlo k tělu a zavěsil na něj zavazadla.

Když měl Eragon prázdnou misku, mlčky sebral luk a šel k Safiře. Brom mu dal poslední rady: „Takže nezapomeň, měj sevřená kolena, řiď ji svými myšlenkami a zůstaň co nejvíc přitisknutý k jejímu hřbetu. Nic se ti nestane, pokud nebudeš zmatkovat." Eragon přikývl, zastrčil uvolněný luk do koženého pouzdra a Brom mu pomohl do sedla.

Safira netrpělivě čekala, než si Eragon utáhne řemínky kolem nohou. *Jsi připraven?* zeptala se.

Nasál svěží ranní vzduch. *Ne, ale pojďme na to!* Nadšeně souhlasila. Napnul svaly, když se přikrčila. Pak se odrazila silnýma nohama a vzduch ho šlehl do tváří, až mu vzal dech od úst. Třemi hladkými máchnutími křídel se vznesla k nebi a prudce stoupala.

Když jel Eragon na Safiře posledně, každý pohyb křídly pro ni byl namáhavý. Teď však letěla plynule a lehce. Chytil se jí rukama kolem krku, protože se stočila a začala se naklánět. Řeka pod nimi se proměnila v matnou šedivou čáru. Kolem nich pluly mraky.

Když se dostali do správné výšky, stromy na planině pod nimi byly jen pouhé tečky. Vzduch byl řídký, mrazivý a dokonale čistý. „To je úžasné..." Jeho slova se rozplynula, jak se Safira najednou převalila na bok otočila se kolem dokola. Země vířila v bláznivém kruhu a Eragon dostal závrať. „Nedělej to!" křičel. „Připadá mi, že spadnu."

Musíš si na to zvyknout. Když na mě zaútočí ve vzduchu, je to jeden z nejsnadnějších manévrů, které mohu udělat, odpověděla. Nedokázal jí to vyvrátit, a tak se soustředil na to, aby ovládl svůj žaludek. Safira začala mírně klesat a pomalu se blížila k zemi.

I když se Eragonovi s každým zakolísáním svíral žaludek, začalo se mu to líbit. Trochu uvolnil paže a natáhl krk dozadu, aby se pokochal krajinou. Safira ho chvíli nechala užívat si výhledu a pak řekla: *Ukážu ti, jaké je létání doopravdy*.

A jak? Zeptal se.

Uvolni se a neměj strach, řekla.

Její mysl se dotkla té jeho a vytlačila ji z jeho těla. Eragon se chvíli bránil, pak se ale vzdal. Zrak se mu zastřel a on najednou zjistil, že se dívá na svět Safiřinýma očima. Všechno bylo trochu zkreslené: barvy měly poněkud tajemné, nezvyklé odstíny; modrá teď zvýrazněla zatímco zelená a červená byly utlumené. Eragon se pokusil otočit hlavou a tělem, ale nešlo to. Cítil se jako duch, který vyklouzl z těla ven do volného prostoru.

Když Safira stoupala k nebi, vyzařovala z ní čirá radost. Milovala tuhle svobodu letět si jen tak. Když byli vysoko nad zemí, ohlédla se na Eragona. Viděl jejíma očima sám sebe, jak na ní visí s nepřítomným pohledem. Cítil, jak se její tělo vypíná proti vzduchu a využívá vzdušné proud ke stoupání. Všechny její svaly byly jako jeho vlastní. Cítil její ocas stáčející se vzduchem jako obří kormidlo, upravující směr letu. Překvapovalo ho, jak moc je na něm závislá.

Spojení zesilovalo, dokud spolu nesplynuli. Stáhli křídla k sobě a padali střemhlav přímo dolů, jako kopí hozené z výšky. Eragon už necítil hrůzu z pádu, byl zcela pohlcený Safiřiným potěšením. Vzduch jim proudil kolem tváře. Ocas se jim třepotal ve vzduchu a jejich spojené mysli si vychutnávaly neobvyklý zážitek.

Dokonce ani když se řítili k zemi, neměli strach z nárazu. Roztáhli křídla ve správnou chvíli a společnými silami se stočili kousek nad zemí. Stoupali šikmo k nebi, obrátili se vzhůru a pokračovali zpátky obrovskou smyčkou.

Když znovu srovnali polohu, jejich mysli se začaly oddělovat a opět se z nich staly samostatné bytosti. Na zlomek vteřiny Eragon ještě cítil zároveň svoje i Safiřino tělo. Pak se mu zase na chvíli zastřel zrak a seděl zpátky na jejím hřbetu. Zalapal po dechu a sesul se do sedla. Za několik minut mu přestalo zběsile tlouci srdce a dech se mu zklidnil. Když se vzpamatoval, zvolal: *To bylo neuvěřitelné! Jak dokážeš přistát, když tolik miluješ létání?*

Musím také jíst, řekla trochu pobaveně. *Ale jsem ráda, že se ti to líbilo*.

To jsou slabá slova pro takový zážitek. Promiň, že jsem s tebou nelétal víc. Nikdy jsem si nemyslel, že by to mohlo být takové. Vidíš vždycky tolik modré?

Já sama jsem modrá. Budeme teď spolu létat častěji?

Ano! Kdykoli bude příležitost.

Dobře, odpověděla spokojeným tónem.

Zatímco letěla, stačili si vyměnit spoustu myšlenek a mluvili spolu tak jako už několik týdnů ne. Safira Eragonovi ukázala, jak se schovává v kopcích a stromech a jak se dokáže ukrýt ve stínu mraku. Prozkoumávali Bromovu cestu, což se ukázalo být mnohem náročnější, než Eragon čekal. Neviděli totiž stezku, dokud Safira nesletěla velice nízko, čímž riskovali, že ji někdo uvidí.

Kolem poledne se Eragonovi v uších začalo rozléhat protivné bzučení a on si začal uvědomovat, že mu na mysl něco podivného tlačí. Zatřásl hlavou, aby se toho zbavil, ale napětí jenom zesílilo. Hlavou mu prolétla Bromova slova o tom, jak se lidé mohou vloupat do cizí mysli, a horečně se snažil vyčistit si hlavu od všech myšlenek. Soustředil se na jednu ze Safiřiných šupin a nic jiného nevnímal. Tlak se na chvíli vytratil, jenomže pak se vrátil, větší než kdy předtím. Do Safiry se opřel náhlý poryv větru a Eragonova pozornost polevila. Než se stačil znovu soustředit na obranu, síla ho přemohla. Ale místo útočné přítomnosti další mysli se pouze ozvala slova: *Co si myslíš, že děláš? Pojď sem dolů. Našel jsem něco důležitého.*

Brome? ujišťoval se Eragon.

Ano, řekl podrážděně stařec. *Teď dostaň tu svoji přerostlou ještěrku na zem. Jsem tady...* A poslal mu obrázek místa. Eragon rychle sdělil Safiře, kam má letět, a ona zamířila k řece pod nimi. Mezitím si připravil luk a vytáhl několik šípů.

Pokud budou potíže, musím na ně být připravený.

A já také, připojila se Safira.

Když našli Broma, stál na pasece a mával na ně. Safira přistála, Eragon hbitě seskočil a ostražitě se rozhlížel po nějakém nebezpečí. Koně byli přivázaní ke stromu na kraji mýtiny, ale jinak tu byl Brom sám. Eragon přeběhl paseku a zeptal se: „Co se děje?“

Brom se poškrábal na bradě a zaklel pod vousy. „Už mě nikdy nevytlačuj z mysli jako dnes. Už tak je pro mě dost těžké se s tebou spojit. Nemám zapotřebí s tebou bojovat, abys mě zaslechl.“

„Promiň.“

Odfrkl si. „Když už jsem byl kus dál po proudu řeky, všiml jsem si, že se stopy ra’zaků vytratily. Vrátil jsem se tedy, dokud jsem nenašel místo, kde zmizeli. Podívej se na zem a řekni mi, co vidíš.“

Eragon poklekl a zkoumal prach. Našel v něm chaotické otisky, které bylo těžké rozluštit. Řada stop ra’zaků se vzájemně překrývala. Eragon měl za to, že šlépěje jsou jen několik dní staré. Přes ně se táhly dlouhé, široké rýhy. Vypadaly povědomě, ale Eragon nedokázal říct proč.

Stál a kroutil hlavou. „Vůbec mě nenapadá, co...“ Pak jeho pohled padl na Safiru a uvědomil si, od čeho jsou ty rýhy. Pokaždé, když vzlétala, se jí zadní nohy zabořily do země a úplně stejně ji rozryly. „Nedává to žádný smysl, ale jediné, co mě napadá, je, že ra’zakové odletěli na dracích. Nebo možná nasedli na obří ptáky a zmizeli v oblacích. Řekni, máš pro to lepší vysvětlení?“

Brom pokrčil rameny. „Slyšel jsem zvěsti, že se ra’zakové pohybují z místa na místo neuvěřitelnou rychlostí, ale tohle je první důkaz, který o tom mám. Bude téměř nemožné je najít, pokud mají nějaká létající zvířata. Nejsou to draci - to vím. Drak by se nikdy neuvolil nést ra’zaka.“

„Co budeme dělat? Safira je nedokáže stopovat ve vzduchu. A i kdyby to uměla, nechali bychom tě daleko za sebou.“

„Na tuhle záhadu není žádná jednoduchá odpověď,“ řekl Brom. „Pojďme se naobědvat a mezitím o tom můžeme popřemýšlet. Možná nás při jídle něco napadne.“ Eragon šel zachmuřeně ke své brašně pro jídlo. Jedli mlčky a hleděli na prázdné nebe.

Eragon si po dlouhé době vzpomněl na domov a uvažoval, co asi dělá Roran. Obraz spálené farmy se mu znovu objevil před očima a začal se ho zmocňovat zármutek. *Co budu dělat, pokud nedokážeme najít ra’zaky? Jaký pak budu mít cíl? Mohl bych se vrátit do Carvahallu* - sebral ze země větvičku a zlomil ji mezi prsty - *nebo jen cestovat s Bromem a pokračovat ve výcviku*. Eragon hleděl do plání a doufal, že to uklidní jeho myšlenky.

Když Brom dojedl, postavil se a shodil kapuci. „Vzal jsem v úvahu všechny triky, co znám, každé mocné slovo, jímž vládnu, a všechny dovednosti, které máme, ale stále nevím, jak ra'zaky najít." Eragon se zoufale opřel o Safiru. „Safira by se mohla ukázat v nějakém městě. To by přitáhlo ra'zaky jako mouchy na med. Ale byl by to nesmírně nebezpečný pokus. Ra'zakové by s sebou přivedli vojáky a král by se o to mohl natolik zajímat, že by přijel osobně, což by znamenalo jistou smrt pro tebe i pro mě."

„Takže co teď?" zeptal se Eragon a rozhodil ruce. *Máš nějaký nápad, Safiro?*

Ne.

„Je to na tobě," řekl Brom. „Tohle je tvoje výprava."

Eragon rozzuřeně zatnul zuby a odešel stranou od Broma se Safirou. Když už byl skoro mezi stromy, kopl do něčeho tvrdého. Na zemi ležela kovová láhev s koženým řemínkem akorát tak dlouhým, aby mohl někomu viset přes rameno. Na stříbrném znaku, který byl do lahve vyrytý, uviděl symbol ra'zaků.

Rozrušeně zvedl láhev a odšrouboval víčko. Vzduchem se začal linout nasládlý zápach - úplně stejný cítil tenkrát, když našel Gera v troskách jejich domu. Naklonil láhev a na prst mu padla kapička čiré, zářivé tekutiny. Okamžitě ho začal pálit prst, jako by ho strčil do ohně. Vyjekl a otřel si ruku o zem. Po chvíli se bolest utišila v tlumené pulsování. Kus kůže měl úplně rozežraný.

S úšklebkem utíkal zpět k Bromovi. „Podívej, co jsem našel." Brom vzal lahvičku a prohlížel si ji, pak vylil trochu tekutiny na víčko. Eragon ho upozornil: „Dávej si pozor, nebo ti to popálí..."

„Kůži, já vím," řekl Brom. „Předpokládám, žes mě předběhl a polil sis tím celou ruku. Nebo jenom prst? No, alespoň jsi ukázal dostatek rozumu na to, že ses nenapil. Zbyla by z tebe jenom loužička."

„Co je to?" zeptal se Eragon.

„Olej z lístků seitrovníku, který roste na malém ostrůvku v ledových severních mořích. V surovém stavu se používá k uchovávání perel - olej jim dodává lesk a pevnost. Když se ale nad ním vysloví určitá slova a provede se přitom krvavá oběť, získává schopnost sežrat jakékoli maso. To samo o sobě by nebylo nijak neobvyklé - je spousta kyselin, které dokáží rozpustit šlachy a kosti -, jenomže tento

olej všechno ostatní ponechá netknuté. Můžeš do něj ponořit úplně cokoli a vytáhneš to bez poškození, pokud to někdy nebylo částí zvířete nebo člověka. Díky tomu je to prvotřídní nástroj pro mučení a zabíjení. Může se uchovávat ve dřevě, může pokrývat hrot oštěpu nebo se dá nakapat na přikrývky, aby se spálila první osoba, která se jich dotkne. Existuje nespočet způsobů jeho použití, záleží jenom na tvé vynalézavosti. Každé zranění způsobené tímto olejem se vždy velmi pomalu hojí. Je dost vzácný a drahý, zejména v této upravené podobě."

Eragon si vzpomněl na příšerné popáleniny na Gerově těle. Tak tohle na něj použili, uvědomil si s hrůzou. „Zajímalo by mě, proč ho tu ra'zakové nechali, když je tak cenný."

„Musel jim vyklouznout, když odlétali."

„Ale proč se pro něj nevrátili? Pochybuji, že král bude nadšený z toho, že ho ztratili."

„To tedy nebude," řekl Brom, „ale byl by ještě víc nespokojený, kdyby se zpozdili se zprávami o tobě. Vlastně pokud k němu ra'zakové už dorazili, můžeš si být jistý, že král zná tvoje jméno. A to znamená, že budeme muset být mnohem opatrnější, až zas přijedeme do nějakého města. Upozornění a zprávy o tobě budou tou dobou rozeslány po celém Království."

Eragon se odmlčel a zamyslel se nad tím. „Jak vzácný je přesně tenhle olej?"

„Jako diamanty v prasečím korytě," řekl Brom. Po chvíli se opravil: „Ve skutečnosti ten normální olej používají klenotníci, ale jen ti, kteří si to mohou dovolit."

„Takže existují lidé, kteří s ním obchodují?"

„Možná jeden nebo dva."

„Výborně," řekl Eragon. „A mají ve městech podél pobřeží záznamy o jeho dovozu?"

Bromovi se rozjasnily oči. „Samozřejmě, že mají. Kdybychom se dokázali k těm záznamům dostat, řekly by nám, kdo přivezl olej na jih a kam putoval dál."

„A záznam o nákupu pro Království nám prozradí, kde žijí ra'zakové!" odvodil Eragon. „Nevím, kolik lidí si může tenhle olej

dovolit, ale nemělo by být těžké přijít na to, kteří z nich nepracují pro krále."

„Geniální!" zvolal Brom s úsměvem. „Kéž bych to vymyslel už před lety, ušetřilo by mi to hodně starostí. Pobřeží je poseté mnoha městy a přístavními městečky. Myslím, že bychom měli začít v Teirmu, protože je to nejvýznamnější obchodní středisko." Brom se odmlčel. „Snad tam ještě žije můj starý přítel Jeod. Neviděli jsme se mnoho let, ale měl by nám pomoci. A protože je kupec, je možné, že má přístup i k těm záznamům."

„Jak se dostaneme do Teirmu?"

„Budeme muset jet na jihozápad, dokud nenarazíme na vysoký průsmyk v Dračích horách. Až jím projedeme, dáme se směrem k Teirmu," řekl Brom. Vánek si mu lehce pohrával s vlasy.

„Dokážeme se dostat k průsmyku do týdne?"

„Určitě. Pokud se stočíme od Ninoru doprava, mohli bychom vidět hory už zítra."

Eragon přešel k Safiře a nasedl na ni. „Takže se uvidíme při večeři." Když byli v dostatečné výšce, řekl: *Zítra pojedu na Kadokovi. Než začneš něco namítat, rád bych ti řekl, že to dělám jen proto, abych si mohl promluvit s Bromem.*

Měl bys na něm jet každý druhý den. Tak můžeš projít výcvikem a já budu mít čas lovit.

Nebudeš se kvůli tomu zlobit?

Jinak to nejde.

Když toho dne přistáli, s potěšením zjistil, že nemá vůbec odřené nohy. Sedlo ho před Safiřinými drsnými šupinami dobře ochránilo.

Eragon s Bromem si navečer jako obvykle zabojovali, ale nemělo to žádný švih, protože byli oba příliš zaujatí událostmi celého dne. Když konečně skončili, Eragona už bolely ruce, protože Zar'roc byl nezvykle těžký.

Píseň na cestu

Příštího dne se cestou Eragon zajímal, jak vypadá moře.

„Určitě ti už o něm někdo vyprávěl," řekl Brom.

„To ano, ale jaké je ve skutečnosti?"

Bromovi se zamlžily oči, jako by se zahleděl do nějaké neviditelné krajiny. „Moře je ztělesněný cit. Miluje, nenávidí i pláče. Vymyká se všem pokusům zachytit ho slovy a zavrhuje veškerá pouta. Ať o něm řekneš cokoli, vždycky je tu něco nepopsatelného. Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl o tom, jak elfové přišli přes moře?"

„Ano."

„I když žijí daleko od pobřeží, zachovali si okouzlení a obrovskou vášeň pro oceán. Zvuk narážejících vln, vůně slaného vzduchu, to vše je hluboce ovlivnilo a inspirovalo mnoho z jejich nejkrásnějších písní. Znám jednu, která o této lásce vypráví, pokud ji chceš slyšet."

„Chci," řekl se zájmem Eragon.

Brom si odkašlal a řekl: „Přeložím ji ze starověkého jazyka nejlépe, jak umím. Nebude to dokonalé, ale snad získáš aspoň představu o znění originálu." Přitáhl uzdu Sněžnému bleskovi, zastavil a zavřel oči. Chvíli byl ticho, pak tlumeně zazpíval:

Ach, průzračná svůdkyně pod azurem nebe,
tvá zlatavá hladina mě volá a láká.
Já plavil bych se navěky,
nebýt té elfské panny,
která mě volá a láká.
Srdce mé svázala bělostnou stuhou,
tu nic nepřetrhne, jen moře kouzelné,
a navždy tak zůstanu jat mezi stromy a vlnami.

Ta slova dlouho doznívala Eragonovi v hlavě. „V té písni je toho ještě mnohem víc," poznamenal zamyšleně Brom, „jmenuje se *Du Silbena Datia*. Přednesl jsem jenom jednu sloku. Vypráví smutný příběh dvou milenců, kteří se jmenovali Acallamh a Nuada a byli

rozděleni touhou po moři. Elfové v tom příběhu nacházejí mnohá významná poselství."

„Je krásná," souhlasil Eragon.

Když se toho večera zastavili, aby se utábořili, na horizontu už se rýsoval obrys Dračích hor.

Konečně dorazili k úpatí Dračích hor. Eragon byl rád, že je zase poblíž kopců; dávaly jeho světu uklidňující hranice. Zabočili a pokračovali podél dlouhého pohoří na jih. O tři dny později uviděli širokou silnici rozježděnou od povozů. „Tohle je nejdůležitější cesta mezi hlavním městem, Urû'baenem, a Teirmem," řekl Brom. „Hodně se používá a jezdí tudy hlavně obchodníci. Musíme si dávat větší pozor. Teď sice není nejrušnější období v roce, ale několik lidí tu určitě pojede."

Zatímco dál putovali kolem Dračích hor a hledali horský průsmyk, dny rychle ubíhaly. Eragon si rozhodně nemohl stěžovat na nudu. Když se zrovna nevěnovali s Bromem elfskému jazyku, učil se starat o Safiru nebo procvičoval kouzla. Také se naučil, jak může pomocí kouzel zabíjet zvěř. Bylo to užitečné, protože tím ušetřili čas, který dříve trávili lovem. Eragon si vždycky jen položil na dlaň kámen a střelil jím po kořisti. Bylo nemožné se netrefit. Výsledky jeho úsilí si pak večer opekli na ohni. A po večeři Brom s Eragonem bojovali meči a někdy i pěstmi.

Dlouhé dny na cestě a namáhavá práce zbavily Eragonovo tělo přebytečného tuku. Paže se mu zpevnily a pod opálenou kůží se vlnily svaly. *Všechno na mně tvrdne*, pomyslel si suše.

Když nakonec dorazili k průsmyku, Eragon uviděl řeku, která z něj vytékala a křížila silnici. „To je Toark," vysvětlil Brom. „Pojedeme podle ní celou cestu až k moři."

„Jak to?" zasmál se Eragon. „Vždyť teče z Dračích hor k nám? Nemůže končit v oceánu, pokud se tam sama nevrátí."

Brom si točil prstenem kolem prstu. „Uprostřed hor totiž leží Modravé jezero. Z obou jeho konců vytékají řeky a obě se jmenují Toark. Teď vidíme tu východní. Teče na jih a klikatí se buší, dokud nevplyne do jezera Leona. Ta druhá se vlévá do moře."

Po dvou dnech v Dračích horách dorazili ke skalnímu převisu, z něhož byl jasný výhled do dálky. Eragon si všiml, jak je krajina v dálce rovinatá, a zaúpěl, když si uvědomil, kolik mil ještě musejí ujet. Brom ukázal před sebe. „Támhle dole a pak na sever leží Teirm. Je to starodávné město. Někteří říkají, že právě tam se elfové poprvé vylodili v Alagaësii. Jeho pevnost nikdy nikdo nedobyl a ani jeho obránci nikdy nebyli poraženi." Pobídl Sněžného bleska a vydali se dál.

Teprve v poledne následujícího dne slezli z předhůří Dračích hor a dorazili na druhou stranu pohoří, kde lesnatá krajina rychle končila. Safira se již nemohla schovat v horách a musela letět nízko při zemi a využívat každou dolinu a prohlubeň, aby se skryla.

Za lesy nastala změna. Krajina byla pokrytá vřesem a měkkou rašelinou, do níž se jim bořily nohy. Na každém kameni i větvi rostl mech a lemoval potůčky, které protkávaly zemi. Silnici pokrývaly kaluže bláta. Zanedlouho byli oba dva pocákaní a špinaví.

„Proč je všechno tak zelené?" zeptal se Eragon. „Copak tady nikdy není zima?"

„Je, ale podnebí je tu mírné. Z moře se sem nese opar a mlhy, které udržují vše při životě. Někomu se to líbí, ale pro mě je to příliš ponuré a skličující."

Když nastal večer, utábořili se na nejsušším místě, jaké našli. Při jídle Brom poznamenal: „Dokud nedorazíme do Teirmu, měl bys jet na Kadokovi. Jelikož už jsme vyjeli z Dračích hor, pravděpodobně tu teď potkáme nějaké pocestné. Bude lepší, když pojedeš se mnou. Osaměle cestující stařec by budil podezření. S tebou po boku se nikdo nebude vyptávat. Kromě toho se nechci ve městě setkat s někým, kdo by mě potkal cestou a divil by se, kde jsem k tobě tak najednou přišel."

„Budeme používat svoje jména?" zeptal se Eragon.

Brom se nad tím zamyslel. „Nebudeme moci oklamat Jeoda. Ten už mé jméno zná a myslím, že mu svěřím i to tvoje. Ale pro všechny ostatní budu Neal a ty budeš můj synovec Evan. Když nám to uklouzne a prozradíme se, asi se nic nestane. Nechci ale, aby někdo

nosil naše jména v hlavě. Lidé mají nechutný zvyk pamatovat si věci, které by neměli.“

Příchod do Teirmu

Po dvou dnech cesty na sever k oceánu Safira zahlédla Teirm. Při zemi se držela hustá mlha, která zastírala Bromovi a Eragonovi výhled, dokud větřík ze západu neodvál opar pryč. Eragon zůstal stát s otevřenými ústy, když se najednou město ukázalo před nimi, ležící na okraji třpytivého moře, kde kotvily honosné lodě se svinutými plachtami. Z dálky se neslo tlumené burácení vlnobití.

Teirm byl obehnaný bílou zdí, která byla sto stop vysoká a třicet stop široká. Lemovaly ji řady obdélníkových střílen pro lukostřelce a nahoře vedl ochoz pro vojáky a strážné. Souvislý povrch zdi byl narušen dvěma železnými padacími mřížemi, jednou směrem k západnímu moři a druhou na jih k silnici. V severovýchodní části se nad zdí tyčila obrovská pevnost, postavená z velikých kamenů a věžiček. Na nejvyšší věži jasně zářilo světlo majáku. Hrad bylo to jediné, co přes hradby viděli.

Jižní bránu hlídali vojáci, ale svá kopí drželi nedbale. „Tohle bude naše první zkouška," upozornil ho Brom. „Doufejme, že o nás ještě nedostali zprávy od krále a že nás nezadrží. Ať se stane cokoli, neztrácej hlavu ani se nechovej nijak podezřele."

Eragon řekl Safiře: *Měla bys teď někde přistát a schovat se. Jdeme dovnitř.*

Strkáš nos, kam nemáš. Už zas, odpověděla trpce.

Já vím. Ale Brom a já máme určité výhody, které ostatní lidé nemají. Budeme v pořádku.

Jestli se něco stane, připíchnu si tě na záda a už nikdy tě nikam nepustím.

Taky tě mám rád.

Pak si tě připoutám ještě pevněji.

Eragon s Bromem zamířili k bráně a snažili se vypadat naprosto obyčejně. Nad vchodem vlál žlutý prapor s vyobrazením řvoucího lva a ruky držící květ lilie. Když se blížili k hradbám, Eragon se užasle zeptal: „Jak velké je tohle sídlo?"

„Větší než kterékoli město, jaké jsi kdy viděl," řekl Brom.

U vchodu do Teirmu stály stráže a zahradily jim cestu kopími. „Jak se menujete?“ zeptal se jeden z nich znuděně.

„Já jsem Neal,“ řekl Brom sípavým hlasem, nahrbil se a vykouzlil ve tváři šťastně připitomělý výraz.

„A kdo je ten druhej?“ zeptal se zbrojnoš.

„No, právě sem se chtěl k tomu dostat. Todle je můj synovec Evan. Je to hoch mojí sestry, ne...“

Strážný netrpělivě přikývl. „Jo, jo. A co sem dete dělat?“

„Von de navštívit starýho kamaráda,“ dodal Eragon huhňavě. „Já musim jako s nim, aby se mi jako neztratil, jestli víte, co jako myslim. Už neni tak mladej, jak bejval - měl zamlada trochu moc sluníčka. Pak jako přišla mozková horečka, chápete.“ Brom přátelsky pokyvoval hlavou.

„Dobrá. Můžete jít,“ řekl strážný, mávl rukou a stáhl kopí. „Jen si dej pozor, aby nedělal nějaký problémy.“

„Depak, to von nebude,“ slíbil Eragon. Pobídl Kadoka a vjeli do Teirmu. Kopyta koní klapala po vydlážděné ulici.

Když byli dost daleko od strážných, Brom se napřímil a zavrčel: „Tak mozková horečka, jo?“

„Taky jsem si chtěl užít trochu legrace,“ dobíral si ho Eragon.

Brom si odkašlal a odvrátil pohled.

Domy vypadaly ponuře a neradostně. Malá, hluboko posazená okna do nich pouštěla jen málo paprsků světla. Do budov byly zapuštěné úzké dveře. Střechy byly ploché, pokryté břidlicovými šindeli a obehnané kovovým zábradlím. Eragon si všiml, že domy postavené u hradeb nemají víc než jedno patro, ale jak se blížili ke středu města, budovy se postupně zvyšovaly. Ty, které stály až u hradu, byly nejvyšší ze všech, i když ve srovnání s pevností se zdály být titěrné.

„Tohle místo se zdá být přichystané na válku,“ podotkl Eragon.

Brom přikývl. „Teirm byl odjakživa napadán piráty, urgaly a dalšími nepřáteli. Dlouho to bylo střediskо obchodu. K válkám dochází vždy tam, kde se bohatství soustředí v takové míře. Lidé, kteří tu žijí, museli přijmout mimořádná opatření, aby město ochránili. Pomáhá jim také Galbatorix, který jim sem posílá vojáky na obranu města.“

„Proč jsou některé domy vyšší než ty ostatní?“

„Podívej se na tu pevnost," řekl Brom a ukázal před sebe. „Je z ní otevřený výhled na celý Teirm. Kdyby někdo prolomil hradby, na všechny střechy by vyběhli lučištníci. A protože domy vpředu u hradeb jsou nižší, muži blíž ke středu města by přes ně mohli střílet, aniž by se museli obávat, že své druhy zasáhnou. Také kdyby nepřítel domy u hradeb obsadil a na jejich střechy postavil vlastní lukostřelce, bylo by snadné je sestřelit."

„Nikdy jsem neviděl takhle postavené město," vydechl užasle Eragon.

„Ano, ale takhle to postavili až poté, co Teirm skoro lehl popelem při vpádu pirátů," poznamenal Brom. Když jeli dál, lidé si je sice zkoumavě prohlíželi, ale nikdo z nich nejevil přílišný zájem.

Ve srovnání s naším přijetím v Daretu nás tu vítají s otevřenou náručí. Možná Teirm unikl pozornosti urgalů, napadlo Eragona. Změnil však názor, když kolem nich prošel vysoký muž s mečem u pasu. Byly tu i další, méně patrné známky špatných časů: na ulicích si nehrály žádné děti, lidé měli ve tvářích tvrdý výraz a mnoho domů bylo opuštěných a z prasklin v jejich kamenných dlážděných dvorech vyrůstal plevel. „Vypadá to, jako by tu zažili nepokoje," řekl Eragon.

„Stejné jako kdekoli jinde," řekl Brom zachmuřeně. „Musíme najít Jeoda." Převedli koně přes ulici směrem k hostinci a uvázali je ke kůlu. „U Zeleného kaštanu... úžasné," zabručel Brom, když pohlédl na vývěsní štít nad vchodem. Vešli dovnitř.

Špinavá místnost nevypadala zrovna bezpečně. V krbu doutnal oheň, ale nikdo se nenamáhal do něj přihodit dřevo. Několik samotářů s rozmrzelým výrazem upíjelo v koutě ze sklenic. U vzdáleného stolu seděl muž bez dvou prstů a pozorně si prohlížel své pahýly. Hostinský se cynicky šklebil a čistil sklenici, i když byla rozbitá.

Brom se naklonil přes bar a zeptal se: „Nevíte, kde bychom našli muže jménem Jeod?" Eragon stál vedle něj a u pasu si pohrával se špičkou luku. Měl ho zavěšený přes záda, ale vzápětí si přál, aby ho měl v rukou.

Barman odpověděl přehnaně nahlas: „No, proč bych měl někoho takového znát? Myslíte, že mám přehled o všech prašivých grázlech v tomhle opuštěném místě?" Eragon sebou trhl, když se na ně upřely zraky všech lidí v místnosti.

Brom ale klidně pokračoval. „Nemohl byste si třeba vzpomenout?“ a posunul k muži po baru několik mincí.

Mužova tvář se rozjasnila a on odložil sklenici. „Možná,“ odpověděl a ztišil hlas, „ale moje paměť potřebuje hodně pomoct.“ Brom stáhl tvář do úšklebku, ale přesto položil na bar další mince. Hostinský nerozhodně vtáhl jednu tvář. „No dobrá,“ řekl nakonec a sáhl po mincích.

Než se jich stačil dotknout, muž bez prstů křikl od svého stolu: „Garethe, co to k čertu děláš? Kdokoli z ulice jim řekne, kde bydlí Jeod. Za co si to necháváš platit?“

Brom smetl mince zpátky do měšce. Gareth zlostně pohlédl na muže u stolu, pak se k nim otočil zády a znovu popadl sklenici. Brom vykročil k cizinci a řekl: „Díky. Jmenuji se Neal. Tohle je Evan.“

Muž k nim pozvedl svůj džbánek. „Martin - a už jste se samozřejmě seznámili s Garethem.“ Měl hluboký a drsný hlas. Martin ukázal na prázdné židle. „Pojďte, přisedněte si. Mně to nebude vadit.“ Eragon si vzal židli a postavil ji opěradlem ke zdi, aby mohl sedět čelem ke dveřím. Martin zdvihl obočí, ale nijak se k tomu nevyjadřoval.

„Právě jsi mi ušetřil pár zlaťáků,“ řekl Brom.

„Bylo mi potěšením. Přesto, nemějte to Garethovi za zlé - obchody poslední dobou nejdou moc dobře.“ Martin se poškrábal na bradě. „Jeod bydlí v západní části města, přímo vedle Angely bylinářky. Obchodujete s ním?“

„Tak nějak,“ přikývl Brom.

„No, on asi nebude chtít nic kupovat; před pár dny zrovna přišel o další loď.“

Brom se té zprávy se zájmem chytil. „Co se stalo? To asi nebyli urgalové, nebo ano?“

„Ne,“ řekl Martin. „Tuhle oblast už opustili. Skoro celý rok je nikdo neviděl. Vypadá to, že všichni odešli na jih a na východ. Ale jde o něco jiného. Víte, většina našich obchodních cest vede po moři, jak už jste jistě slyšel. No,“ odmlčel se, aby se napil ze džbánku, „a před několika měsíci někdo začal přepadat naše lodě. Ale není to obyčejné pirátství, protože jsou přepadány jenom lodě určitých obchodníků. Jeod je jedním z nich. Už je to tak zlé, že žádný kapitán nepřijme je-

jich zboží, a to tady v okolí nedělá dobrotu. Zvlášť proto, že někteří z postižených tu mají největší námořní obchody v Království. Byli tak donuceni posílat zboží po pevnině. A to je stojí nesmírně mnoho peněz a jejich karavany často ani nedojedou.“

„Máte tušení, kdo by za tím mohl stát? Musejí tu být nějací svědci,“ řekl Brom.

Martin však zavrtěl hlavou. „Nikdo ty útoky nepřežil. Lodě vyjedou a pak najednou zmizí; víckrát už je nikdo neuvidí.“ Naklonil se k nim a řekl důvěrným tónem: „Námořníci říkají, že v tom musí být kouzla.“ Pokýval hlavou a mrkl na své společníky, pak se zas opřel do židle.

Brom se zdál být jeho slovy znepokojen. „Co si o tom myslíš ty?“

Martin lhostejně pokrčil rameny. „Nevím. A nemyslím, že se to dozvím, leda že bych měl takovou smůlu a byl na jedné ze zajatých lodí.“

„Jsi námořník?“ zeptal se Eragon.

„Ne,“ odfrkl si Martin. „Vypadám na to snad? Kapitáni mě najímají, abych bránil jejich loď proti pirátům. A ti piráti, kteří se spokojí s těmi paběrky, poslední dobou nejsou moc činorodí. Přesto je to práce.“

„Ale pěkně nebezpečná,“ řekl Brom. Martin znovu pokrčil rameny a dopil zbytek piva. Brom s Eragonem odešli a zamířili do západní čtvrti města, která patřila k těm honosnějším. Domy tu byly čisté, bohatě zdobené a obrovské. Lidé na ulicích byli ustrojeni v drahých šatech a tvářili se důležitě. Eragon se cítil nápadný a připadalo mu, že sem nepatří.

Dávný přítel

Krámek bylinkářky byl označen veselou vývěskou a bylo snadné ho najít. U dveří seděla žena s krátkými kudrnatými vlasy. V jedné ruce držela žábu a tou druhou psala. Eragon usoudil, že to musí být Angela bylinkářka. Po obou stranách obchodu stál dům. „Který myslíš, že je ten jeho?“ zeptal se.

Brom zauvažoval a pak řekl: „To hned zjistíme.“ Přistoupil k ženě a zdvořile se jí zeptal: „Mohla byste nám prosím říct, ve kterém domě bydlí Jeod?“

„Mohla.“ A psala dál.

„A řeknete nám to?“

„Ano.“ Utichla, ale její pero čmáralo dál, rychleji než předtím. Žába v její ruce zakvákala a podívala se na ně zlýma očima. Brom s Eragonem neklidně vyčkávali, ale ona neřekla ani slovo. Eragon už málem něco vyhrkl, když Angela zvedla oči. „Samozřejmě, že vám to řeknu! Musíte se mě jenom zeptat. Vaše první otázka zněla, zda bych vám to *mohla*, nebo *nemohla* říct. A ta druhá byla, zda vám to *řeknu*, nebo *neřeknu*. Ale ve skutečnosti jste se mě ještě nezeptali.“

„Pak mi dovolte, abych se zeptal správně,“ řekl Brom s úsměvem. „Ve kterém domě bydlí Jeod? A proč držíte v ruce tu žábu?“

„Teď už se konečně někam dostáváme,“ zažertovala. „Jeod bydlí napravo. A co se týče té žáby, ve skutečnosti je to ropucha. Pokouším se dokázat, že ropuchy neexistují - že jsou pouze žáby.“

„Prosím vás, jak by mohly ropuchy neexistovat, když přece máte jednu v ruce?“ přerušil ji netrpělivě Eragon. „Kromě toho vůbec nechápu, k čemu to může být dobré, když prokážete, že existují jenom žáby?

Žena rázně zavrtěla hlavou, až jí tmavé kudrny nadskakovaly. „Kdepak, nerozumíš tomu. Pokud dokážu, že ropuchy neexistují, pak tohle je žába a nikdy to nebyla ropucha. A tudíž ta ropucha, kterou teď vidíte, neexistuje. A,“ zdvihla drobný prst, „pokud dokážu, že jsou jenom žáby, pak ropuchy nebudou moci dělat nic zlého - jako třeba nechat vypadávat zuby, způsobovat bradavice a přiotrávit nebo zabít člověka. Také čarodějnice nebudou schopny používat žádná zlá

zaklínadla, protože samozřejmě nikde kolem nebudou žádné ropuchy.“

„Chápu,“ řekl Brom taktně. „Zní to zajímavě a rád bych se dozvěděl víc, ale musíme se sejít s Jeodem.“

„Samozřejmě,“ řekla, mávla rukou a vrátila se ke svému psaní.

Když byli z doslechu, Eragon prohlásil: „Ona je blázen!“

„To je možné,“ přitakal Brom, „ale nikdy nevíš. Mohla by objevit něco užitečného, tak ji nesuď. Kdo ví, ropuchy by skutečně mohly být žáby!“

„A moje boty jsou ušité ze zlata,“ odpověděl ironicky Eragon.

Zastavili přede dveřmi s tepaným železným klepadlem a mramorovým schodem. Brom třikrát zabušil. Nikdo však neodpovídal. Eragon se cítil trochu hloupě. „Možná to je špatný dům. Pojďme zkusit ten druhý,“ navrhoval. Brom si ho ale nevšímal a zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji.

Opět se nikdo neozval. Eragon se podrážděně odvrátil, pak ale uslyšel, jak někdo běží ke dveřím. Pootevřely se a stála v nich mladá žena s bledou pletí a světlými vlasy. Oči měla opuchlé, jako kdyby plakala, ale hlas měla dokonale vyrovnaný. „Ano, co si přejete?“

„Bydlí tady Jeod?“ zeptal se laskavě Brom.

Žena trochu sklonila hlavu. „Ano, je to můj manžel. Čeká vás?“ Koukala na ně škvírou ve dveřích.

„Ne, ale potřebujeme s ním mluvit,“ řekl Brom.

„Má hodně práce.“

„Přicestovali jsme z velké dálky. Je velmi důležité, abychom se s ním setkali.“

Její tvář zpřísněla. „Má práci.“

Brom už byl pěkně popuzený, ale jeho hlas zůstával přívětivý. „Když tedy není k zastižení, mohla byste mu, prosím, předat vzkaz?“ Ústa jí zpupně cukala, ale svolila. „Řekněte mu, že na něj venku čeká přítel z Gil’eadu.“

Žena si ho podezíravě prohlížela, ale nakonec řekla: „Dobře.“ Pak prudce zabouchla dveře. Eragon slyšel, jak se její kroky vzdalují.

„To nebylo příliš zdvořilé,“ poznamenal.

„Nech si své mínění pro sebe," odsekl mu Brom. „A nic neříkej. Nech mluvit mě." Zkřížil paže a poklepával si prsty. Eragon sevřel rty a pohlédl jinam.

Dveře se náhle rozlétly a z domu se vyřítil vysoký muž. Drahé šaty měl zmuchlané a smutnou tvář s krátkým obočím mu lemovaly šedé chomáčovité vlasy. Přes celou hlavu až ke spánku se mu táhla dlouhá jizva.

Při pohledu na příchozí vyvalil oči a oněmělý údivem se opřel o rám dveří. Několikrát otevřel a zavřel ústa jako ryba lapající po vzduchu. Pak se zeptal potichu nevěřícným hlasem: „Brome...?"

Brom si přitiskl prst na rty, natáhl se dopředu a sevřel mu paži. „Rád tě vidím, Jeode! Jsem rád, že tě paměť nezklamala, ale nepoužívej tohle jméno. Nebylo by šťastné, kdyby kdokoli věděl, že jsem tady."

Jeod se rozrušeně rozhlédl, očividně vylekaný. „Myslel jsem, že jsi mrtvý," zašeptal. „Co se stalo? Proč ses se mnou nespojil dřív?"

„Všechno ti vysvětlím. Máš místo, kde bychom si mohli v klidu promluvit?"

Jeod zaváhal a přecházel pohledem z Broma na Eragona, s neproniknutelným výrazem ve tváři. Nakonec řekl: „Tady nemůžeme mluvit, ale když chvilku počkáte, vezmu vás někam, kde to půjde."

„Dobrá," řekl Brom. Jeod přikývl a ztratil se za dveřmi.

Doufám, že se dozvím něco o Bromově minulosti, pomyslel si Eragon.

Když se Jeod znovu objevil, u boku mu visel rapír Vyšívaný kabátec mu volně splýval z ramen, doplněný kloboukem s péry. Brom na tu parádu pohlédl kritickým okem a Jeod rozpačitě pokrčil rameny.

Kráčeli Teirmem směrem k pevnosti. Eragon šel za nimi a vedl koně. Jeod ukázal na jejich cíl. „Risthart, vladař Teirmu, nařídil, že všichni obchodníci musejí mít své ústředí na hradě. I když většina z nás řídí svoje obchody odjinud, přesto si tam musíme pronajímat místnosti. Je to nesmysl, ale my to stejně dodržujeme, abychom ho nerozhněvali. Tam budeme mít klid od slídilů; stěny jsou silné víc než dost."

Prošli hlavní branou pevnosti a pokračovali do hradní věže. Jeod vykročil k postranním dveřím a ukázal na železný kruh. „Tady můžeš

uvázat koně. Nikdo je tu nebude rušit.“ Když byli Sněžný blesk a Kadok bezpečně uvázaní, otevřel dveře železným klíčem a vešli dovnitř.

Před nimi se otevřela dlouhá prázdná chodba, osvícená loučemi připevněnými na zdech. Eragona překvapilo, jaká je tu zima a vlhko. Když se dotkl zdi, prsty přejel po slizké vrstvě. Zachvěl se.

Jeod vytáhl jednu louč z držáku na zdi a vedl je chodbou. Zastavili před masivními dřevěnými dveřmi. Odemkl a uvedl je do místnosti, které vévodila předložka z medvědí kožešiny, na níž stála polstrovaná křesla. Zdi byly zakryté policemi plnými objemných knih, vázaných v kůži.

Jeod naložil dříví do krbu a strčil pod ně louč. Oheň se brzy rozhořel. „Ty starý brachu, máš mi hodně co vysvětlovat.“

Bromovi se zkroutila tvář do úsměvu. „Komu říkáš starý brachu? Když jsem tě viděl naposled, neměl jsi žádné šediny. Teď tvé vlasy vypadají, jako by byly v poslední fázi rozkladu.“

„A ty vypadáš úplně stejně jako téměř před dvaceti lety. Už tenkrát jsi byl starý mrzout, který jen chrlí moudrosti na každou novou generaci. A už dost! Pokračuj raději svým příběhem. V tom jsi byl vždycky dobrý,“ řekl netrpělivě Jeod. Eragon nastražil uši a dychtivě čekal, co bude Brom vyprávět.

Brom se uvelebil v křesle a vytáhl dýmku. Pomalu vyfoukl kroužek kouře, který zezelenal, donesl se ke krbu a uletěl komínem. „Pamatuješ, co jsme tenkrát dělali v Gil’eadu?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl Jeod. „Na něco takového je těžké zapomenout.“

„To je slabý výraz, přesto pravdivý,“ řekl Brom suše. „Když jsme se... rozdělili, nemohl jsem tě najít. Během toho zmatku jsem zabloudil do malého pokoje. Nebylo v něm nic mimořádného - jen samé bedny a truhly -, ale i tak jsem to tam ze zvědavosti prohrabal. V tu chvíli se na mě usmálo štěstí, protože jsem našel právě to, co jsme hledali.“ Jeodovi přes obličej přelétl překvapený výraz. „Když jsem to už měl v rukou, nemohl jsem na tebe čekat. Každou chvíli mě mohli objevit a vše by bylo ztraceno. V přestrojení jsem uprchl z města a utekl k...“ Brom se zarazil, pohlédl na Eragona a pak pokračoval, „utekl jsem k našim přátelům. Ti to uschovali na bezpečném

místě a já musel slíbit, že se postarám o toho, kdo to dostane. Až do dne, kdy budou moje dovednosti potřeba, jsem musel zmizet. Nikdo nesměl vědět, že jsem naživu - dokonce ani ty ne -, i když mě trápilo, že tě zbytečně zarmoutím. Tak jsem šel na sever a skryl se v Carvahallu."

Eragon zaťal zuby, rozzuřený tím, že Brom naschvál mluví v hádankách.

Jeod se zamračil a zeptal se: „Potom tedy naši... přátelé celou dobu věděli, že jsi naživu?"

„Ano."

Povzdechl si. „Věřím, že ta lest byla nevyhnutelná, i když bych byl rád, kdyby mi to řekli. Není Carvahall směrem na sever, na druhé straně hor?" Brom lehce přikývl. Poprvé si Jeod prohlédl Eragona. Jeho šedé oči zkoumaly každý detail. Zdvihl obočí a řekl: „Předpokládám, že plníš svůj úkol."

Brom zavrtěl hlavou. „Ne, není to tak jednoduché. Před nějakou dobou to bylo ukradeno - alespoň si to myslím, protože jsem od našich přátel nedostal zprávu, a obávám se, že jejich poslové byli přepadeni -, tak jsem se rozhodl zjistit co nejvíc. Eragon náhodou cestuje stejným směrem. Už jsme spolu nějakou dobu."

Jeod vypadal zmateně. „Ale pokud neposlali žádné zprávy, jak jsi mohl vědět, že je..."

Brom ho rychle přerušil a řekl: „Eragonova strýce surově zavraždili ra'zakové. Spálili jeho dům a skoro při tom dostali i jeho. Zaslouží si odplatu, ale zmizeli beze stopy a my potřebujeme pomoc, abychom je našli."

Jeodovi se rozjasnila tvář. „Ach tak... Ale proč jste přišli sem? Nevím, kde by se ra'zakové mohli skrývat, a nikdo, kdo to ví, vám to neřekne."

Brom se postavil, zalovil ve svém hávu a vytáhl plechovou lahvičku. Hodil ji Jeodovi. „Je v ní seitrový olej - ten nebezpečný druh. Ra'zakové ho měli u sebe. Cestou ho ztratili a my jsme ho náhodou našli. Potřebujeme se podívat do teirmských dovozních záznamů a vyhledat nákupy oleje pro Království. To by nám mělo napovědět, kde je doupě ra'zaků."

Jeod se zamyslel a na tváři se mu udělaly vrásky. Ukázal na knihy v policích. „Vidíte je? To jsou všechno moje obchodní záznamy. Záznamy jediného kupce. Naplánovali jste si úkol, který vám může trvat měsíce. A je tady další, mnohem větší problém. Záznamy, které hledáte, jsou uloženy tady v hradu. Ale pravidelně do nich smí nahlížet jen Brand, Risthhartův obchodní správce. Obchodníci jako já k nim nemají přístup. Obávají se, že bychom padělali záznamy a okrádali tak Království o jeho drahocenné daně."

„S tím si dokážu poradit, až přijde správný čas," řekl Brom. „Ale než si rozmyslíme další postup, potřebujeme si pár dní odpočinout."

Jeod se usmál. „Zdá se, že je řada na mně, abych ti pomohl. Můj dům je vám samozřejmě k dispozici. Máte pro zdejší pobyt nějaká jiná jména?"

„Ano," řekl Brom. „Já jsem Neal a ten chlapec je Evan."

„Eragone," řekl Jeod zamyšleně, „máš ojedinělé jméno. Málo lidí bylo kdy pojmenováno po prvním Jezdci. Za svůj život jsem četl jen o třech, kteří se tak jmenovali." Eragona vylekalo, že Jeod zná původ jeho jména.

Brom pohlédl na Eragona. „Mohl by ses jít podívat na koně a zkontrolovat, jestli jsou v pořádku? Myslím, že jsem Sněžného bleska nepřivázal ke kruhu dost pevně."

Snaží se přede mnou něco utajit. Jakmile odejdu, budou o tom mluvit. Eragon vyrazil z křesla, vyšel z pokoje a přibouchl za sebou dveře. Sněžný blesk se ani nehnul; smyčka, kterou byl uvázaný, byla naprosto v pořádku. Eragon se rozmrzele opřel o hradní zeď a hladil koně po krku.

To není fér, zanaříkal v duchu. Kéž bych slyšel, o čem mluví. Vtom se napřímil, protože ho něco napadlo. Brom ho jednou učil slova, která zlepšují sluch. *Bystrý sluch není zrovna to, po čem toužím, ale ta slova by měla fungovat. Vzpomeň, co všechno jsi dokázal slůvkem* brisingr!

Usilovně se soustředil a nashromáždil síly. Když je měl k dispozici, řekl: „Thverr stenr un atra eka hórna!" a vložil do těch slov celou svou vůli. Jak z něj ta síla vytryskla, zaslechl tlumený šepot, ale nic víc. Zklamaně se stáhl do sebe, ale pak sebou škubl, když Jeod řekl: „...a dělám to už skoro osm let."

Eragon se rozhlédl. Nikdo tu nebyl, kromě několika strážných, stojících u vzdálenější zdi hradní věže. Zakřenil se, usadil se na nádvoří a zavřel oči.

„Nikdy bych nečekal, že se staneš kupcem," řekl Brom. „Po všech těch letech strávených v knihách. A najít si spojení tímhle způsobem! Co tě přimělo, aby ses začal zabývat obchodem, místo abys zůstal učencem?"

„Po Gil'eadu jsem neměl moc chuť vysedávat v zatuchlých místnostech a číst svitky. Rozhodl jsem se pomáhat Ažihadovi nejlépe, jak umím, ale nejsem válečník. Můj otec byl také kupcem - možná si to pamatuješ. Pomohl mi v začátcích. Přesto mé rozsáhlé obchody nejsou nic než zástěrka, abych mohl posílat zboží do Surdy."

„Ale slyšel jsem, že to poslední dobou jde špatně," řekl Brom.

„Ano, poslední dobou žádný náklad nedorazil na místo a v Tronjheimu docházejí zásoby. Království se nějak dopídilo - aspoň si myslím, že to tak je -, kdo pomáhá zásobovat Tronjheim. Přesto nejsem úplně přesvědčený, že je za tím Království. Nikdo neviděl žádné vojáky. Nerozumím tomu. Možná si Galbatorix najal žoldáky, aby nás pronásledovali."

„Slyšel jsem, že jsi nedávno přišel o loď."

„O poslední, kterou jsem měl," odpověděl Jeod trpce. „Všichni muži na její palubě byli oddaní a stateční. Pochybuji, že je ještě někdy uvidím... Jedinou možností, která mi zbyla, je posílat do Surdy nebo Gil'eadu karavany - ale ty tam stejně nikdy nedorazí, ať najmu sebevíc strážců - nebo si pronajmout cizí loď, aby zboží dovezla. Ale žádná ho teď nepřijme."

„Kolik kupců ti ještě pomáhá?" zeptal se Brom.

„No, je jich celkem dost po celém pobřeží, ale všechny souží tytéž potíže. Vím, na co myslíš; sám jsem nad tím uvažoval po mnoho nocí, ale nesnesu myšlenku, že existuje zrádce, který má takovou moc a tolik toho ví. Pokud je mezi nimi, všichni jsme v nebezpečí. Měl by ses vrátit do Trohjheimu."

„A vzít tam Eragona?" přerušil ho Brom. „Roztrhali by ho na kousky. Je to to nejhorší místo, kde by právě teď mohl být. Možná za pár měsíců, nebo ještě lépe za rok. Dokážeš si představit, jak budou trpaslíci reagovat? Každý se ho bude snažit zmanipulovat, obzvlášť

Islanzadi. On a Safira v Tronjheimu nebudou v bezpečí, aspoň dokud neprojdou tuatha du orothrim.“

Trpaslíci! pomyslel si vzrušeně Eragon. *Kde je asi tenhle Tronjheim? A proč řekl Jeodovi o Safiře? Neměl to dělat bez mého svolení!*

„Přesto si myslím, že potřebují tvoje síly a moudrost.“

„Moudrost,“ odfrkl si Brom. „Jsem právě to, co jsi řekl prve - starý mrzout.“

„Mnozí by měli jiný názor.“

„Ať mají. Nepotřebuji se nikomu zpovídat. Ne, Ažihad se beze mě bude muset obejít. Teď konám něco mnohem důležitějšího. Ale možnost, že je tu nějaký zrádce, mě znepokojuje. Zajímalo by mě, jestli díky němu Království vědělo, kde...“ jeho hlas zeslábl.

„A mě by zajímalo, proč se kvůli tomu se mnou nespojili,“ řekl Jeod.

„Možná to zkoušeli. Ale pokud je tu zrádce...“ Brom se odmlčel. „Musím poslat zprávu Ažihadovi. Nemáš posla, kterému se dá důvěřovat?“

„Myslím, že ano,“ řekl Jeod. „Záleží na tom, kam by musel jet.“

„To nevím,“ přiznal Brom. „Byl jsem tak dlouho odříznutý, že moji spojenci pravděpodobně zemřeli, nebo na mě zapomněli. Mohl bys ho poslat za někým, kdo přejímá tvé zásilky?“

„Ano, ale bude to nebezpečné.“

„Co dnes takové není? Kdy by mohl odjet?“

„Může vyrazit ráno. Pošlu ho do Gil’eadu. Bude to tak rychlejší,“ řekl Jeod. „Co si má vzít, aby Ažihada přesvědčil, že zpráva pochází od tebe?“

„Tady, dej tomu muži můj prsten. A řekni mu, že jestli ho ztratí, osobně mu vyrvu játra z těla. Dala mi ho sama královna.“

„Ty máš ale štěstí,“ poznamenal Jeod.

Brom zabručel. Po dlouhé chvíli ticha řekl: „Raději bychom už měli vyjít ven za Eragonem. Dělám si starosti, když je sám. Ten hoch má neobvyklý dar být tam, kde dojde k nějakým potížím.“

„A divíš se?“

„Vlastně ani ne.“

Eragon slyšel, jak oba zasunuli židle. Rychle přerušil spojení a otevřel oči. „Co se to děje?“ zamumlal si sám pro sebe. *Jeod a další kupci mají problémy, protože pomáhají lidem, které Království pronásleduje. Brom v Gil’eadu něco našel a pak odešel do Carvahallu, aby se tam skryl. Co by mohlo být tak důležité, že nechal svého přítele, aby si skoro dvacet let myslel, že je mrtvý? Mluvil o nějaké královně - ačkoli ve všech mně známých královstvích žádné královny nejsou - a o trpaslících, kteří se - jak mi on sám řekl - kdysi dávno ztratili v podzemí.*

Chtěl odpovědi! Ale teď se nebude Broma ptát přímo a riskovat tak ohrožení jejich poslání. Ne, počká, dokud neodjedou z Teirmu. Pak bude trvat na tom, aby stařec vysvětlil svá tajemství. Stále ještě mu vířily myšlenky hlavou, když se dveře otevřely.

„Koně jsou v pořádku?“ zeptal se Brom.

„Jo,“ řekl Eragon. Odvázali koně a odešli z hradu.

Když se vrátili do středu Teirmu, Brom řekl: „Tak, Jeode, nakonec ses oženil. A,“ šibalsky na něj mrkl, „s překrásnou mladou ženou. Blahopřeji!“

Zdálo se však, že Jeoda jeho lichotka netěší. Shrbil ramena a zahleděl se ulicí. „Nejsem si jistý, zda jsou právě teď tvé gratulace na místě. Helena není moc šťastná.“

„Proč? Co by chtěla?“ zeptal se překvapeně Brom.

„Nic neobvyklého,“ řekl Jeod a odevzdaně pokrčil rameny. „Pěkný domov, šťastné děti, jídlo na stole a příjemnou společnost. Problém je, že pochází z bohaté rodiny; její otec vložil hodně peněz do mých obchodů. Pokud mě dál budou sužovat takové ztráty jako dosud, nebudeme mít dost peněz na to, aby žila, jak byla zvyklá.“

Jeod pokračoval: „Ale prosím pamatuj, že mé potíže nejsou tvoje potíže. Hostitel by nikdy neměl zatěžovat své hosty vlastními starostmi. Dokud budete v mém domě, nedovolím, aby vás obtěžovalo něco víc než jen přeplněný žaludek.“

„Děkuji,“ řekl Brom. „Vážíme si tvojí pohostinnosti. Na našich cestách jsme v žádném ohledu už dlouho neměli pohodlí. Nevíš náhodou, kde bychom našli nějaký laciný obchod? Ze všeho toho ježdění máme úplně zničené šaty.“

„Samozřejmě. Je to má práce," řekl Jeod a trochu pookřál. Nadšeně mluvil o cenách a obchůdcích, dokud nebyl jeho dům na dohled. Pak se zeptal: „Nevadilo by vám, kdybychom se šli najíst někam jinam? Asi by nebylo nejvhodnější, kdybyste k nám přišli zrovna teď."

„Pro tebe udělám cokoli," odpověděl Brom.

Jeodovi se zjevně ulevilo. „Díky. Koně necháme u mě ve stáji."

Udělali, co navrhl, a pak ho následovali do veliké hospody. Tady to bylo na rozdíl od Zeleného kaštanu hlučné, čisté a plné bujarých lidí. Když přišel na řadu hlavní chod - nadívané sele -, Eragon se dychtivě zakousl do masa, ale obzvlášť si vychutnal i brambory, mrkev, tuříny a sladká jablka, která se podávala jako příloha. Bylo to už hodně dávno, kdy naposledy jedl něco jiného než zvěřinu.

Seděli nad jídlem celé hodiny, protože Brom a Jeod střídavě vyprávěli. Eragonovi to nevadilo. Byl v teple, hrála tu veselá muzika a jídla bylo víc než dost. Živý hospodský ruch mu příjemně zněl v uších.

Když konečně odešli z hostince, slunce se sklánělo k obzoru. „Vy dva jděte napřed; já ještě musím něco zkontrolovat," řekl Eragon. Chtěl vidět Safiru a ujistit se, že je skrytá v bezpečí.

Brom zamyšleně souhlasil. „Dávej pozor. A moc se neopozdi."

„Počkej," řekl Jeod. „Jdeš za hradby Teirmu?" Eragon zaváhal a pak neochotně přikývl. „Nezapomeň se vrátit do města před setměním. Pak zavírají brány a stráže by tě do rána nevpustily dovnitř."

„Neopozdím se," slíbil Eragon. Otočil se a vyběhl postranní uličkou směrem k hradbám. Když byl venku z města, zhluboka se nadechl a těšil se z čerstvého vzduchu. *Safiro!* zavolal. *Kde jsi?* Nasměrovala ho ze silnice k úpatí mechem obrostlého útesu, obklopeného javory. Uviděl, jak vystrčila hlavu ze stromů na vršku a zamávala. *Jak se mám tam nahoru dostat?*

Když najdeš nějakou louku, sletím dolů a vezmu tě.

Ne, řekl a měřil si pohledem útes, *to nebude nutné. Prostě jen vylezu nahoru.*

Je to příliš nebezpečné.

A ty se příliš bojíš. Nech mě, ať si taky něco užiju.

Eragon si stáhl rukavice a začal šplhat. Těšil se z tělesné námahy. Byla tu spousta škvír, takže výstup byl snadný. Brzy byl vysoko nad stromy. V půli cesty nahoru se zastavil na římse, aby popadl dech.

Když se mu vrátily síly, natáhl se k poslednímu úchytu, ale neměl dost dlouhou paži. Nemohl dál, a tak hledal nějakou jinou puklinu nebo rýhu, za kterou by se mohl chytit. Žádná tu nebyla. Pokusil se slézt o kousek dolů, ale nohama nemohl dosáhnout na žádnou oporu. Safira ho upřeně pozorovala. Nakonec to vzdal a řekl: *Přišla by mi vhod trocha pomoci.*

Tohle je ale tvoje chyba.

Ano! Já vím. Sundáš mě dolů, nebo ne?

Kdybych nebyla nablízku, byl bys ve velmi nepříjemné situaci.

Eragon obrátil oči v sloup. *To mi nemusíš říkat.*

Máš pravdu. Jak by taky mohl obyčejný drak říkat muži jako ty, co má dělat, že? Vlastně každý by měl zůstat oslněn tvou genialitou, s jakou jsi našel jedinou slepou uličku. No, kdybys začal o pár stop vlevo či vpravo, cesta na vrchol by byla volná. Natáhla k němu hlavu s planoucíma očima.

Dobrá! Udělal jsem chybu. Mohla bys mě teď, prosím, odtud dostat? zažadonil. Stáhla hlavu zpátky za okraj útesu. Po chvíli zavolal: „Safiro?“ Nad ním se však jen pohupovaly stromy. „Safiro! Vrať se!“ zakřičel.

S hlasitým zaduněním se Safira vyřítila z útesu a otočila se ve vzduchu. Snesla se dolů k Eragonovi jako obrovský netopýr a popadla ho drápy za košili, až mu poškrábala záda. Pustil se skály, škublo to s ním a on se ocitl ve vzduchu. Po krátkém letu ho zlehka odložila na vrcholku útesu a vytáhla drápy z jeho košile.

Hlupáčku, řekla Safira láskyplně.

Eragon odvrátil pohled a prohlížel si krajinu. Z útesu byl překrásný výhled na okolí, zvláště na zpěněné moře, zároveň však poskytoval výbornou ochranu před nevítanými zraky. Safiru tu mohli vidět jen ptáci. Byl to ideální úkryt.

Je Bromův přítel spolehlivý? zeptala se.

Nevím. Eragon začal popisovat, co se za celý den přihodilo. *Pohybují se kolem nás síly, o kterých nic nevíme. Občas si říkám, zda vů-*

bec můžeme někdy pochopit skutečné motivy druhých. Jako by všichni měli nějaká tajemství.

Takový je svět. Nevšímej si všech těch pletich a důvěřuj povaze každého člověka. Brom je dobrý. Nechce nám ublížit. Nemusíme se bát jeho plánů.

To doufám, řekl Eragon a pohlédl na své ruce.

Tohle hledání ra'zaků pomocí zápisů je dost divný způsob stopování, podotkla. Dalo by se pomocí kouzel nahlédnout do záznamů, aniž byste museli být v té místnosti?

Tím si nejsem jist. Musela bys spojit slovo pro vidění se slovem pro dálku... nebo možná světlo a dálka. Tak jako tak to vypadá dost obtížně. Zeptám se Broma.

To by bylo moudré. Na chvíli se spokojeně odmlčeli.

Víš, možná bychom tu měli nějaký čas zůstat.

Safira zostra odpověděla. *A jako vždy - mě necháte čekat* venku.

Já to takhle nechci. Brzy zas budeme společně cestovat.

Kéž by ten den přišel brzy.

Eragon se usmál a objal ji. Pak si všiml, že se rychle stmívá. *Už musím jít, než mi zamknou brány do Teirmu. Zítra si vyleť na lov a já zas večer přijdu*.

Roztáhla křidla. *Pojď, vezmu tě dolů*. Vylezl jí na šupinatý hřbet a pevně se držel, když se spustila z útesu, zaplachtila nad stromy a přistála na nízkém kopečku. Eragon jí poděkoval a utíkal zpět do Teirmu.

Když už měl padací mříže na dohled, právě je začínali spouštět dolů. Zavolal na ně, aby počkali, vyrazil neuvěřitelnou rychlostí a proklouzl dovnitř pár sekund předtím, než se brána s bouchnutím zavřela. „Měls to tak tak," prohodil jeden ze strážných.

„Příště už se to nestane," dušoval se Eragon a předklonil se, aby popadl dech. Prokličkoval potemnělým městem k Jeodovu domu. Zvenčí visela lucerna jako maják.

Na zaklepání přišel baculatý majordomus a beze slova ho uvedl dovnitř. Kamenné zdi byly pokryté gobelíny. Po naleštěné dřevěné podlaze, ve které se odráželo světlo ze tří zlatých svícnů zavěšených u stropu, byly roztroušené ozdobné koberečky. Vzduchem se nesl kouř, který se hromadil u stropu.

„Tudy, pane. Váš přítel je v pracovně."

Prošli kolem spousty dveří, dokud komorník neotevřel jedny z nich a neukázal mu pracovnu. Stěny pokoje byly celé zakryté knihami. Ale na rozdíl od knih, které viděl v Jeodově kanceláři, tyhle byly nejrůznějších velikostí a tvarů. Krb naplněný planoucími poleny zahříval místnost. Brom s Jeodem seděli u oválného psacího stolu a vlídně spolu rozpráměli. Brom zvedl dýmku a řekl bodrým hlasem: „Ach, tady jsi. Začínali jsme si o tebe dělat starosti. Jaká byla procházka?"

To by mě zajímalo, z čeho má tak dobrou náladu. Proč to neřekne na rovinu a nezeptá se, jak se má Safira? „Příjemná, ale stráže mě skoro zamkly za hradbami. A Teirm je veliký. Měl jsem potíže najít dům."

Jeod se zachichotal. „Kdybys viděl Dras-Leonu, Gil'ead nebo dokonce Kuastu, pak by tě tohle malé přímořské město nijak neohromilo. Přesto to tady mám rád. Když zrovna neprší, Teirm je skutečně překrásný."

Eragon se obrátil k Bromovi. „Máš potuchy, jak dlouho tady zůstaneme?"

Brom obrátil dlaně vzhůru. „Těžko říct. Záleží na tom, zda se dokážeme dostat k těm záznamům a jak dlouho nám bude trvat, než najdeme, co potřebujeme. My všichni budeme muset přiložit ruku k dílu; bude to hodně práce. Zítra promluvím s Brandem a uvidím, zda nám dovolí záznamy prohlédnout."

„Myslím, že já vám moc nepomůžu," řekl zdráhavě Eragon.

„Proč ne?" zeptal se Brom. „Bude tu pro tebe spousta práce."

Eragon svěsil hlavu. „Neumím číst."

Brom nevěřícně zvedl hlavu. „Chceš říct, že tě to Gero nikdy neučil?"

„On uměl číst?" zeptal se překvapeně Eragon. Jeod je se zájmem pozoroval.

„Samozřejmě, že ano," odfrkl si Brom. „Hrdý hlupák - co si myslel? Mělo mi dojít, že tě to ani nebude učit. Pravděpodobně to považoval za zbytečný přepych." Brom se zachmuřil a rozzlobeně se tahal za vousy. „To je čára přes mé plány, ale dalo by se to napravit. Prostě

tě budu muset naučit číst. Nebude to trvat dlouho, když se budeš snažit.“

Eragon sebou škubl. Bromovy lekce byly obvykle náročné a tvrdé. *Co dalšího se ještě budu muset učit tak narychlo?* „Obávám se, že je to nezbytné,“ řekl žalostně.

„Bude se ti to líbit. Z knih a svitků se toho můžeš hodně naučit,“ povzbudil ho Jeod. Ukázal na stěny. „Tyhle knihy jsou mí přátelé, moji společníci. Nutí mě k smíchu i k pláči a nalézám v nich smysl života.“

„To zní lákavě,“ připustil Eragon.

„Pořád jsi učenec, viď?“ zeptal se Brom.

Jeod pokrčil rameny. „Už ne. Obávám se, že se ze mě stal bibliofil.“

„Bibli- co?“ zeptal se Eragon.

„Někdo, kdo miluje knihy,“ vysvětlil mu Jeod a vrátil se k rozhovoru s Bromem. Eragon znuděně přelétl police pohledem. Upoutala ho elegantně vyhlížející kniha se zlatými cvočky. Vytáhl ji z regálu a zvědavě si ji prohlížel.

Byla vázaná v černé kůži, v níž byla vyryta tajuplná písmena. Eragon po jejím povrchu přejel prsty a vychutnával si její chladivou hladkost. Písmena uvnitř byla tištěná lesklým načervenalým inkoustem. Nechal si stránky klouzat pod prsty. Jeho pohled ulpěl na sloupku textu zvýrazněném mezi běžným písmem. Slova v něm byla dlouhá a plynulá, plná ladných linií a ostrých teček.

Eragon ukázal knihu Bromovi. „Co je to?“ zeptal se a ukázal na zvláštní písmo.

Brom se zblízka podíval na knihu a překvapeně zdvihl obočí. „Jeode, vidím, že jsi rozšířil svou sbírku. Kde jsi ji vzal? Celou věčnost jsem žádnou neviděl.“

Jeod natáhl krk, aby se na knihu podíval. „Ach ano, *Domia abr Wyrda*. Před pár lety tudy šel muž a pokoušel se ji prodat nějakému obchodníkovi dole v přístavišti. Naštěstí jsem tamtudy náhodou šel a podařilo se mi zachránit tu knihu i jeho krk. Neměl ponětí, co má za knihu.“

„To je zvláštní, Eragone, že sis vytáhl zrovna *Nadvládu osudu*,“ podivil se Brom. „Ze všech věcí v tomhle domě je tahle kniha prav-

děpodobně to nejcennější. Podrobně popisuje obsáhlé dějiny Alagaësie - začínající dlouho předtím, než se tu vylodili elfové, a končící před několika desetiletími. Ta kniha je velmi vzácná a nejlepší svého druhu. Když ji napsali, Království ji odsoudilo za rouhačství a upálilo jejího tvůrce mnicha Heslanta. Myslel jsem, že už neexistují žádné výtisky. Nápis, na který ses ptal, pochází ze starověkého jazyka."

„Co znamená?" zeptal se Eragon.

Bromovi to chvilku trvalo, než nápis přečetl. „Je to část elfské básně, která vypráví o dobách, kdy bojovali s draky. Tento úryvek popisuje, jak jeden z jejich králů, Ceranthor, jede do bitvy. Elfové tuto báseň milují a pravidelně ji recitují - přestože k tomu potřebuješ tři dny, aby to bylo jaksepatří -, aby neopakovali své chyby z minulosti. Zpívají ji tak překrásně, že by rozplakali i skálu."

Eragon se vrátil na svou židli a opatrně se dotýkal knihy. *To je úžasné, jak může člověk, který je dávno mrtvý, promlouvat těmito stránkami k lidem. Jestlipak jsou tam také nějaké informace o ra'zacích?*

Listoval knihou, zatímco Brom s Jeodem hovořili. Hodiny míjely a Eragon začínal klimbat. Jeod se slitoval, když si povšiml jeho únavy a popřál jim dobrou noc. „Komorník vás odvede do vašich pokojů."

Cestou nahoru sluha řekl: „Pokud byste potřebovali pomoc, zatáhněte za zvonek vedle postele." Zastavil před trojicí dveří, uklonil se a ustoupil.

Brom už vstupoval do pokoje vpravo, když se ho Eragon zeptal: „Mohu s tebou mluvit?"

„To už jsi udělal, ale i tak pojď dál."

Eragon za sebou zavřel dveře. „Něco nás se Safirou napadlo. Bylo by..."

Brom ho zarazil pokynem ruky a zatáhl závěsy. „Když mluvíš o takových věcech, měl by ses pořádně ujistit, že tě nikdo nevítaný neposlouchá."

„Promiň," řekl Eragon a vyčítal si svou neopatrnost. „Chtěl jsem se zeptat - je možné vyvolat obraz něčeho, co zrovna nevidíš?"

Brom se posadil na kraj postele. „Tomu, o čem hovoříš, se říká nazírání. Je to celkem možné a v některých situacích velice užitečné,

ale má to jeden zásadní nedostatek. Můžeš při něm pozorovat jenom lidi, místa a věci, které už jsi někdy spatřil. Kdybys chtěl na dálku nazřít ra'zaky, viděl bys je dobře, ale ne jejich okolí. Jsou tu i další obtíže. Řekněme, že by sis chtěl prohlédnout nějakou stránku knihy, kterou už jsi někdy viděl. Tu stránku ale můžeš nazřít jen tehdy, když bude kniha otevřená právě na ní. Kdyby kniha byla zrovna zavřená, ukázala by se ti jenom černá stránka."

„Proč nemůžeš pozorovat věci, které jsi předtím neviděl?" zeptal se Eragon. I přes tato omezení si uvědomoval, že nazírání by mohlo být velmi užitečné. *Zajímalo by mě, zda bych se mohl dívat na něco, co je na míle vzdálené, a pomocí kouzel ovlivňovat to, co se tam děje.*

„Protože," pokračoval Brom trpělivě, „abys mohl nazírat, musíš vědět, na co se díváš a kam namířit svoje síly. I kdyby ti někoho cizího popsali, přesto by bylo skoro nemožné ho vidět, a to ani nemluvím o pozadí a všem dalším kolem něj. Než vůbec *dokážeš* něco pozorovat, musíš nejdřív vědět, na co se budeš dívat. Je to odpověď na tvou otázku?"

Eragon se na okamžik zamyslel. „Ale jak se to dělá? Vyvoláš ten obraz jen tak ve vzduchu?"

„Obvykle ne," řekl Brom a zavrtěl bělovlasou hlavou. „Stojí to mnohem víc energie, než když obraz promítneš na nějaký zrcadlící povrch, jako je kaluž vody nebo přímo na zrcadlo. Někteří Jezdci cestovali po celé zemi a pokoušeli se tak vidět co nejvíc. Kdykoli pak přišla nějaká válka nebo pohroma, dokázali sledovat dění po celé Alagaësii."

„Můžu to zkusit?" zeptal se Eragon.

Brom na něj starostlivě pohlédl. „Ne, teď ne. Jsi unavený a nazírání bere mnoho sil. Řeknu ti ta správná slova, ale musíš slíbit, že se dnes v noci nebudeš o nic pokoušet. A nejlepší by bylo, kdybys počkal, až odjedeme pryč z Teirmu; mám tě ještě mnoho co učit."

Eragon se usmál. „Slibuji."

„Dobře." Brom se k němu naklonil a velice potichu mu zašeptal do ucha: „Draumr kópa."

Eragori se chvilku soustředil, aby si slova zapamatoval. „Možná, až opustíme Teirm, bych se mohl podívat na Rorana. Rád bych věděl, jak se mu daří. Mám strach, že by po něm mohli jít ra'zakové."

„Nechci tě strašit, ale to se klidně může stát," řekl Brom. „Ačkoli už byl Roran pryč po většinu času, co byli v Carvahallu, určitě se na něj vyptávali. Kdo ví, možná za ním dokonce přišli, když procházeli Therinsfordem. Tak či onak, pochybuji, že to ukojilo jejich zvědavost. Přece jen, ty jsi na útěku a král jim pravděpodobně hrozí strašlivým trestem, pokud tě nenajdou. Jakmile je to přestane bavit, vrátí se a budou Rorana vyslýchat. Je to jen otázka času."

„Pokud je to tak, pak můžu Rorana ochránit jedině tak, že dám ra'zakům vědět, kde jsem, aby pronásledovali mě a ne jeho."

„Kdepak, to by také nepomohlo. Ty vůbec nepřemýšlíš," napomenul ho Brom. „Pokud nerozumíš svým nepřátelům, jak můžeš čekat, že dokážeš předvídat jejich chování? I kdybys jim prozradil, kde jsi, ra'zakové by přesto stíhali Rorana. Víš proč?"

Eragon se narovnal a snažil se zvážit všechny možnosti. „No, pokud se budu příliš dlouho skrývat, mohlo by je to otrávit a zajali by Rorana, aby mě přinutili se ukázat. Pokud by ani to nezabralo, zabili by ho jen proto, aby mi ublížili. Navíc, pokud se stanu veřejným nepřítelem Království, mohli by ho využívat jako návnadu, aby mě chytili. A když se s Roranem setkám a oni to zjistí, budou ho mučit, aby jim prozradil, kde jsem."

„Velmi dobře. Vypočítal jsi to docela pěkně," řekl Brom.

„Ale kde je řešení? Nemůžu dovolit, aby ho zabili!"

Brom spustil ruce do klína. „Řešení je celkem jasné. Roran se bude muset naučit bránit. Možná to zní krutě, ale jak jsi správně podotkl, nemůžeš riskovat setkání s ním. Asi si to nepamatuješ - ještě jsi v té době napůl blouznil -, ale když jsme opouštěli Carvahall, říkal jsem ti, že jsem pro Rorana zanechal varovný dopis, aby se mohl aspoň trochu připravit na možné nebezpečí. Jestli se ra'zakové znovu objeví v Carvahallu, tak pokud má trochu rozumu, dá na mne a uprchne."

„To se mi nelíbí," zabědoval Eragon.

„Jo, ale na něco zapomínáš."

„Na co?" zeptal se nechápavě Eragon.

„Ve všem zlém je přece něco dobrého. Král si nemůže dovolit, aby se mu tady potuloval Jezdec, kterého nemá pod kontrolou. Galbatorix je kromě tebe jediný známý žijící Jezdec, ale rád by měl pod

svým velením dalšího. Než se pokusí zabít tebe nebo Rorana, nabídne ti, abys přešel do jeho služeb. Bohužel, pokud se někdy k tobě dostane tak blízko, aby ti to mohl navrhnout, bude už příliš pozdě, než abys mohl odmítnout a přitom zůstat naživu.“

„A tomu říkáš něco dobrého!“

„To je právě to, co chrání Rorana. Dokud král nebude vědět, ke které straně se přidáš, nebude riskovat, že si tě znepřátelí ubližováním tvému bratranci. Měj to vždy na mysli. Ra’zakové zabili Gera, ale myslím, že to bylo z jejich strany neuvážené rozhodnutí. Z toho, co vím o Galbatorixovi, nikdy by s tím nesouhlasil, pokud by z toho něco nezískal.“

„A jak budu moci odepřít králi poslušnost, když mi bude vyhrožovat smrtí?“ zeptal se podrážděně Eragon.

Brom si povzdechl. Pak přešel k nočnímu stolku a pomalu ponořil prsty do lavoru s růžovou vodou. „Je jasné, že Galbatorix chce tvoji ochotnou spolupráci. Bez ní mu jsi naprosto k ničemu. Takže otázka zní: Pokud budeš někdy postaven před tuto volbu, jsi ochotný zemřít pro to, v co věříš? Protože to je také jediný způsob, kterým ho můžeš odmítnout.“

Otázka se vznášela ve vzduchu.

Brom nakonec řekl: „Je to obtížná otázka a taková, kterou nedokážeš zodpovědět, dokud před ni nebudeš postaven. Pamatuj však na to, že mnoho lidí zemřelo pro svá přesvědčení; vlastně je to docela běžné. Skutečná odvaha znamená žít a trpět pro to, v co věříš.“

Čarodějnice a kočkodlak

Když se Eragon probudil, slunce už stálo vysoko na nebi. Oblékl se, umyl si obličej v umyvadle, pak si přidržel zrcadlo a uhladil si rozčepýřené vlasy. Něco ho však přinutilo přestat a podívat se na svůj odraz v zrcadle zblízka. Od té doby, co utekl z Carvahallu, se mu podoba nějak změnila. Zaoblené dětské tvary zmizely cestováním, bojem a cvičením. Lícní kosti měl vystouplejší a obrys čelistí ostřejší. V očích měl mírný nádech čehosi, co jeho obličeji při pohledu zblízka dodávalo divoký, nezvyklý výraz. Natáhl ruku, aby zrcadlo oddálil, a jeho obličej se vrátil do normální podoby - ale i tak mu připadal trochu cizí.

S mírným znepokojením si přehodil přes záda luk a toulec a vyšel z pokoje. Než dorazil na konec chodby, dostihl ho komorník a řekl: „Pane, Neal už odešel s mým pánem do hradu. Říkal, že si dnes můžete dělat, co chcete, protože se do večera nevrátí."

Eragon mu poděkoval za vzkaz a pak se nedočkavě vydal na průzkum Teirmu. Hodiny se toulal ulicemi, vlezl do každého krámku, který mu padl do oka, a povídal si s nejrůznějšími lidmi. Nakonec se ale kvůli prázdnému žaludku a nedostatku peněz musel vrátit k Jeodovi.

Když dorazil do ulice, kde kupec bydlel, zastavil se u krámku sousedky bylinkářky. Umístění jejího obchodu bylo neobvyklé. Ostatní prodejci sídlili v blízkosti městských hradeb, místo aby měli obchod takhle vmáčknutý mezi honosnými domy. Zkusil nahlédnout oknem, ale to bylo zevnitř pokryté hustou vrstvou popínavých rostlin. Ze zvědavosti vešel dovnitř.

Nejdřív neviděl nic, protože v obchodu bylo dost šero, ale pak jeho oči přivykly tlumenému zelenému světlu, které sem okny pronikalo. Z klece poblíž okna si Eragona zvědavě prohlížel pestrobarevný pták s širokým ocasem a ostrým, mohutným zobákem. Stěny byly pokryté rostlinami; šlahouny se pnuly ke stropu a zakrývaly vše kromě starodávného lustru. Na zemi stál obrovský květináč se žlutou květinou. Po celém pultu se povalovaly nejrůznější předměty - sbírka

hmoždířů, paliček, kovových misek a průzračná křišťálová koule velká jako Eragonova hlava.

Zamířil k pultu, ale musel opatrně našlapovat mezi složitými nástroji, bednami s kameny, hromadami svitků a dalšími předměty, které ani neznal. Stěnu za pultem pokrývaly šuplíky nejrůznějších velikostí. Některé z nich nebyly větší než jeho malíček, zatímco jiné byly dost velké, aby se do nich vešel soudek. Vysoko nad nimi byla mezi policemi stopu široká, tmavá mezera.

Právě v tomto temném místě se najednou zablýskl pár červených očí a na pult seskočila obrovská divoká kočka. Měla štíhlé nohy, statné tělo a neobyčejně veliké tlapky. Hranatou hlavu jí lemovala chundelatá hříva a ze špičatých uší jí vyrůstaly černé štětiny. Z tlamy jí vyčnívaly zahnuté bílé tesáky. Celkem vzato, nevypadala jako žádná kočka, kterou Eragon dosud viděl. Zkoumala ho zlomyslnýma očima a pak pohrdavě švihla ocasem.

Z rozmaru Eragon otevřel mysl a dotkl se jejího vědomí. Zlehka se o ni otřel svými myšlenkami, aby jí dal najevo, že je přítel.

To bys neměl dělat.

Eragon se vyplašeně rozhlédl kolem. Kočka si ho nevšímala a olizovala si packu. *Safiro? Kde jsi?* Nikdo se neozval. Rozpačitě se opřel o pult a sáhl po něčem, co vypadalo jako dřevěná hůl.

To není moudré.

Přestaň si se mnou hrát, Safiro, okřikl ji a zvedl tu tyč. Tělem mu projela elektrická rána a on v křečích upadl na podlahu. Bolest pomalu opadla a on zalapal po dechu. Kočka seskočila k němu a prohlížela si ho.

Na Dračího jezdce nejsi zrovna moc prozíravý. Varoval jsem tě.

Tos řekl ty!? zvolal Eragon. Kočka zívla, a protáhla se. Líně přešla po podlaze a proplétala se při tom mezi předměty.

Kdo jiný?

Ale ty jsi jenom kočka! namítl.

Kocour zamňoukal a vykročil zpět k němu. Vyskočil mu na prsa, přikrčil se a hleděl na něj jiskřivýma očima. Eragon se pokusil posadit, ale on zavrčel. a vycenil tesáky. *Vypadám snad jako ostatní kočky?*

Ne...

Tak proč si myslíš, že jsem jedna z nich? Eragon chtěl něco říct, ale to stvoření mu zaseklo drápy do prsou. *Tvoje vzdělání bylo očividně zanedbáno. Já - abych tě vyvedl z omylu - jsem kočkodlak. Už je nás pomálu, ale myslím, že dokonce i farmářský chlapec by se o nás měl doslechnout.*

Nevěděl jsem, že jste skuteční, řekl užasle Eragon. Kočkodlak! To je ale štěstí. Kočkodlakové se vždycky vyskytovali v pozadí příběhů, drželi při sobě a čas od času někomu poradili. Pokud ty legendy byly pravdivé, mají kouzelné síly, žijí déle než lidé a obvykle vědí víc, než řeknou.

Kočkodlak líně zamrkal. *Vědomost a bytí na sobě nezávisejí. Nevěděl jsem, že existuješ, dokud jsi sem nezabloudil a nevyrušil mě ze spánku. Přesto to neznamená, že jsi nebyl skutečný už předtím, než jsi mě vzbudil.*

Eragon byl z jeho úvah zmatený. *Promiň, že jsem tě vyrušil.*

Stejně už jsem vstával, řekl. Vyskočil zpět na pult a začal si lízat packu. *Být tebou, pustil bych se té tyče. Během pár vteřin ti dá další ránu.*

Eragon spěšně vrátil tyč tam, kde ji našel. *Co je to?*

Obyčejný a nudný lidský výtvor, na rozdíl ode mě.

Ale k čemu to slouží?

Tos ještě nezjistil? Kočkodlak dokončil očistu své packy, ještě jednou se protáhl a pak vyskočil zpět na místo v polici, kde předtím spal. Posadil se, schoval tlapky pod tělo, zavřel oči a začal příst.

Počkej, řekl Eragon, *jak se jmenuješ?*

Jedno z kočkodlakových šikmých očí se otevřelo. *Mám mnoho jmen. Pokud chceš znát mé skutečné jméno, budeš muset hledat jinde.* Oko se zase zavřelo. Eragon to vzdal a otočil se k odchodu. *Přesto mi můžeš říkat Solembum.*

Díky, řekl zamyšleně Eragon. Solembumovo předení zesílilo.

Dveře do obchodu se rozlétly a vpustily dovnitř proud světla. Vešla Angela s plátěným pytlem naplněným bylinami. Letmo pohlédla na Solembuma a zatvářila se překvapeně. „Říká, že jsi s ním mluvil."

„Vy s ním také umíte mluvit?" zeptal se Eragon.

Pohodila hlavou. „Samozřejmě, ale to ještě neznamená, že mi vždy odpoví." Položila rostliny na pult, pak přešla za něj a pohlédla

mu do tváře. „Líbíš se mu. To není běžné. Většinou se Solembum zákazníkům neukazuje. Vlastně říká, že vypadáš slibně, pokud na sobě pár let zapracuješ."

„Díky."

„Ber to od něj jako kompliment. Jsi teprve třetí osoba, která sem přišla a dokázala s ním mluvit. Ta první - to byla jedna žena, už před mnoha lety; druhý byl slepý žebrák; a teď ty. Ale nehnala jsem se do obchodu, abych tu tlachala. Máš nějaké přání? Nebo jsi se přišel jen podívat?"

„Podívat," řekl Eragon, který stále ještě přemýšlel o kočkodlakovi. „Krom toho skutečně nepotřebuji žádné bylinky."

„To není vše, čím se zabývám," zazubila se Angela. „Bohatí prostoduší šlechtici mi platí za elixíry lásky a podobné věci. Nikdy jsem netvrdila, že fungují, ale z nějakého důvodu se sem vracejí. Ale nemyslím, že i ty potřebuješ takové hlouposti. Chtěl bys, abych ti věštila osud? To také dělám pro všechny ty bohaté naivní paničky."

Eragon se zasmál. „Ne, obávám se, že můj osud je skoro nečitelný. A navíc nemám peníze."

Angela se zvědavě podívala na Solembuma. „Tak mě napadá..." Ukázala na křišťálovou kouli ležící na pultu. „Tohle je stejně jenom pro parádu - je to k ničemu. Ale mám... Počkej tady, hned jsem zpátky." Odspěchala do místnosti v zadní části obchodu.

Vrátila se zadýchaná a v ruce držela kožený váček, který položila na pult. „Už jsem je nepoužila tak dlouho, že jsem skoro zapomněla, kde jsou. Tak, posaď se naproti mně a já ti ukážu, proč jsem si dala tu práci s hledáním." Eragon si vzal stoličku a usadil se. Z mezery mezi zásuvkami svítily Solembumovy oči.

Angela rozložila na pult tlustou látku a vysypala na ni hrst hladkých kostí, o trochu delších než prst. Po stranách měly vyrytá starobylá písmena a znaky. „Tohle," řekla a zlehka se jich dotkla, „jsou věštecké dračí kůstky. Neptej se, kde jsem je vzala; to je tajemství, které neprozradím. Ale na rozdíl od čajových lístků, křišťálových koulí nebo dokonce věšteckých karet tyhle mají opravdovou moc. Nelžou, i když porozumět tomu, co vlastně říkají, je... složité. Jestli chceš, rozhodím je a budu ti z nich číst. Ale věz, že znát svůj osud může být děsivé. Musíš si být svým rozhodnutím jistý."

Eragon s pocitem hrůzy pohlédl na kosti. *Kdysi patřily někomu ze Safiřina příbuzenstva. Znát svůj osud... Jak se můžu rozhodnout, když nevím, co mě čeká a zda se mi to bude líbit?* Nevědomost je skutečně blažená. „Proč mi to nabízíte?“ zeptal se.

„Kvůli Solembumovi. Možná k tobě byl drzý, ale skutečnost, že jsi s ním mluvil, tě činí výjimečným. Přece jen je kočkodlak. Nabídla jsem to i dalším dvěma lidem, kteří s ním mluvili. Souhlasila pouze ta žena. Selena se jmenovala. Ach, tuze toho litovala. Její osud byl neradostný a bolestný. Nemyslím, že tomu uvěřila - ne hned.“

Eragona přemohlo dojetí, až se mu do očí draly slzy. „Selena,“ zašeptal sám pro sebe. Tak se jmenovala jeho matka. *Mohla to být ona? Byl její osud tak hrozný, že se mě musela zříci?* „Pamatujete si na cokoli z jejího osudu?“ zeptal se a začalo se mu dělat nevolno.

Angela zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Je to tak dávno, že mi podrobnosti splývají s ostatními vzpomínkami, které už nejsou tak čerstvé, jak bývaly. A to, co si pamatuji, ti stejně neřeknu. Týkalo se to jí a jenom jí. I když to bylo smutné; nikdy nezapomenu na výraz v její tváři.“

Eragon zavřel oči a ze všech sil se snažil znovu ovládnout své emoce. „Proč si stěžujete na svou paměť?“ zeptal se, aby se rozptýlil. „Nejste tak stará.“

Angele se na tvářích objevily laškovné dolíčky. „To mi lichotí, ale nenech se zmást; ve skutečnosti jsem mnohem starší, než vypadám, i když mi to nejspíš nebudeš věřit. Vypadám mladší asi proto, že ve špatných dobách jím především svoje byliny.“

Eragon se s úsměvem zhluboka nadechl. *Jestli ta Selena byla moje matka a dokázala unést svůj osud, který jí Angela věštila, dokážu to taky*. „Vrhněte kostmi a přečtěte můj osud,“ řekl vážně.

Angelina tvář také zvážněla, když do každé ruky sevřela kůstky. Zavřela oči a rty se jí pohybovaly v neslyšném mumlání. Pak zvolala: „*Manin! Wyrda! Hugin!*“ a rozhodila kosti po látce na stole. Spadly, promíchaly se mezi sebou a zaleskly se v tlumeném světle.

Ta slova zvonila Eragonovi v uších; poznal, že jsou ze starověkého jazyka, a se zlým tušením si uvědomil, že aby je Angela mohla používat při kouzlení, musí být čarodějnice. Nelhala; tohle bylo

opravdové věštění. Minuty pomalu míjely, zatímco ona zkoumala kosti.

Nakonec si Angela ztěžka povzdechla a zpod pultu vytáhla měch vína. „Dáš si?“ nabídla mu. Eragon zavrtěl hlavou. Pokrčila rameny a pořádně si lokla. „Tohle,“ řekla, když si utírala ústa, „je to nejtěžší věštění, které jsem kdy dělala. Měl jsi pravdu. Tvůj osud je téměř nemožné přečíst. Nikdy jsem nepoznala někoho, jehož osud by byl tak zamotaný a zastřený. Přesto ti mohu říct aspoň pár věcí.“

Solembum skočil na pult a usadil se tak, aby je mohl oba pozorovat. Eragon zatnul pěsti, když Angela ukázala na jednu z kostí. „Začnu tady,“ řekla pomalu, „protože ta je nejsrozumitelnější.“

Znak na kosti měl tvar dlouhé vodorovné čáry, na níž byl nakreslený kruh. „Nesmrtelnost nebo dlouhý život,“ řekla potichu Angela. „Vůbec poprvé vidím tohle znamení v něčím osudu. Většinou se objevuje osika nebo jilm, které oba znamenají, že ta osoba bude mít průměrnou délku života. Ale u tebe si nejsem jistá, zda to znamená, že budeš žít navždy, anebo budeš mít mimořádně dlouhý život. Ať už to věští cokoli, můžeš si být jistý, že máš před sebou ještě mnoho let života.“

To není žádné překvapení - jsem přece Jezdec, pomyslel si Eragon. Bude mu Angela říkat jen věci, které už ví?

„Z dalších kostí už se čte hůř, protože jsou nakupené na spletité hromádce.“ Angela sáhla na tři z nich. „Tady leží pospolu velké putování, blesk a plující loď - spojení, které jsem nikdy neviděla, pouze jsem o něm slyšela. Putování znamená, že budeš v životě muset mnohokrát volit a některá z těchto rozhodnutí budeš muset dokonce učinit už teď. Kolem zuří veliké bitvy, některé z nich rozpoutané kvůli tobě. Vidím, jak se mocné síly této země usilovně snaží ovládat tvou vůli a osud. Stojí před tebou nespočet možných cest - každá z nich naplněná krví a střety -, ale pouze jediná ti přinese štěstí a klid. Dávej si pozor, ať nezabloudíš, protože ty jsi jeden z mála těch, kdo si mohou svůj osud zvolit. Tato svoboda je dar, ale také závazek, svazující víc než řetězy.“

Pak její tvář posmutněla. „A přesto, jakoby v rozporu s tím, je tu ten blesk. To je děsivé znamení. Vznáší se nad tebou zlý osud, ale nevím, jakého druhu. Zčásti se jedná o smrt - takovou, která přijde

nenadále a způsobí ti velkou bolest. Ale zbytek spočívá v dlouhé cestě. Podívej se zblízka na tuhle kost. Vidíš, její konec se dotýká plující lodi. Tady se nemohu mýlit. Tvým osudem bude navždy opustit tuto zemi. Kde skončíš, to však nevím, ale do Alagaësie už se nikdy nevrátíš. To je nevyhnutelné. Přijde to, i když se tomu budeš snažit vyhnout."

Její slova Eragona vyděsila. *Další smrt... koho budu muset ztratit teď?* Myšlenkami byl okamžitě u Rorana. Pak se zamyslel nad svou zemí. *Co by mě mohlo přinutit odejít? A kam bych šel? Pokud za mořem nebo na východě leží nějaké země, vědí o nich jenom elfové.*

Angela si promnula spánky a zhluboka se nadechla. „Další kost je čitelnější a možná i trochu příjemnější." Eragon si ji prohlédl a uviděl květ růže vyrytý mezi růžky srpku měsíce.

Angela se usmála a řekla: „Čeká tě neobyčejný milostný vztah, mimořádný, jak naznačuje měsíc - protože to je magický symbol - a dost silný na to, aby přečkal všechna království. Nedokážu říct, jestli tahle láska skončí šťastně, ale tvá vyvolená má urozený původ a dědictví. Je mocná, moudrá a nepopsatelně krásná."

Urozeného původu, pomyslel si překvapeně Eragon. *Jak by se to mohlo přihodit? Nejsem víc než nejchudší farmář.*

„A teď poslední dvě kosti, strom a hlohový kořen, které se ostře kříží. Kéž by to tak nebylo - může to znamenat jenom víc potíží -, ale zrada je jasná. A přijde z tvé vlastní rodiny."

„To by Roran neudělal!" ohradil se příkře Eragon.

„To nevím," řekla Angela opatrně. „Ale kosti ještě nikdy nelhaly a teď říkají právě tohle."

Eragonovi začaly hlavou vrtat pochybnosti, ale snažil se je zapudit. Jaký by mohl Roran mít důvod k tomu, aby se proti němu obrátil? Angela mu konejšivě položila ruku na rameno a znovu mu nabídla měch s vínem. Tentokrát Eragon přijal, a když se napil, hned se cítil lépe.

„Po tom všem může být smrt vysvobozením," zažertoval úzkostlivě. *Zrada od Rorana? To se nesmí stát! Nestane se to!*

„Možná ano," řekla vážně Angela a pak se zlehka zasmála. „Ale neměl by ses trápit tím, co má teprve přijít. Naše budoucnost nám

může ublížit jedině tím, že vyvolává obavy. Zaručeně se budeš cítit lépe, až zas budeš venku na sluníčku.“

„Snad.“ *Bohužel,* zauvažoval otráveně, *nic z toho, co řekla, nebude dávat smysl, dokud se to nestane. Jestli se to vůbec stane,* doplnil sám sebe. „Použila jste kouzelná slova,“ poznamenal potichu.

Angele se zajiskřilo v očích. „Kéž bych mohla vidět, jak se bude odvíjet zbytek tvého života. Umíš mluvit s kočkodlaky, znáš starověký jazyk a máš tu nejzajímavější budoucnost. Navíc jen málo mladíků s prázdnými kapsami a ošuntělými cestovními šaty může čekat, že by je milovala šlechtična. Kdo jsi?“

Eragon si teprve teď uvědomil, že kočkodlak určitě Angele neřekl, že je Jezdec. Skoro už řekl: „Evan,“ ale pak si to rozmyslel a prostě prohlásil: „Jsem Eragon.“

Angela povytáhla obočí. „Jsi to ty, nebo je to tvoje jméno?“

„Obojí,“ řekl Eragon s mírným úsměvem a vzpomněl si na svého jmenovce, prvního Jezdce.

„Teď jsem ještě zvědavější, jak se tvůj život bude odvíjet. Kdo byl ten otrhaný muž, co tu včera byl s tebou?“

Eragon se rozhodl, že ještě jedno jméno by nemělo uškodit. „Jmenuje se Brom.“

Angela najednou vyprskla a svíjela se smíchy. Otřela si slzy, usrkla vína a snažila se potlačit další záchvat veselí. Nakonec ze sebe jen stěží dostala: „Ach... tenhle! To jsem netušila!“

„Co je s ním?“ dožadoval se dotčeně Eragon vysvětlení.

„Kdepak, ne, nerozčiluj se,“ řekla Angela, potlačujíc smích. „Jenom že - no, on je známý mezi námi, kdo se věnujeme stejné profesi. Obávám se, že zlý osud nebo budoucnost, když chceš, toho ubohého muže, nám připadá poněkud legrační.“

„Neurážejte ho! Je to dobrák, lepšího byste nenašla!“ odsekl pobouřeně Eragon.

„Klid, klid,“ mírnila ho pobaveně Angela. „Vím to. Pokud se znovu sejdeme v tu správnou chvíli, určitě ti o tom budu vyprávět. Ale mezitím bys měl...“ Zarazila se, když se mezi nimi protáhl Solembum. Kočkodlak se upřeně zahleděl na Eragona.

Ano? zeptal se podrážděně Eragon.

Dobře poslouchej, řeknu ti dvě věci. Až přijde čas a budeš potřebovat zbraň, podívej se pod kořeny stromu Menoa. Pak, když už se všechno bude zdát ztracené a nebudeš mít dostatek sil, jdi ke skále Kuthian a vyslov své jméno, abys otevřel Pevnost duší.

Než se Eragon stačil zeptat, co tím Solembum myslel, kočkodlak odkráčel a ladně při tom vlnil ocasem. Angela k němu naklonila hlavu, až jí lokny hustých vlasů spadly do čela. „Nevím, co ti říkal, a nechci to vědět. Mluvil s tebou a jenom s tebou. Proto bys to neměl nikomu prozrazovat."

„Myslím, že budu muset jít," řekl Eragon, stále ještě vyvedený z míry.

„Když chceš," řekla Angela a znovu se usmála. „Můžeš tady zůstat, jak dlouho budeš chtít, zvláště když si koupíš něco z mého zboží. Ale jdi, pokud si to přeješ; určitě teď máš zas nějaký čas o čem přemýšlet."

„Ano." Eragon se rychle klidil ke dveřím. „Díky, že jste mi vyložila budoucnost." *Pokud je za co děkovat.*

„Není zač," řekla Angela a stále se usmívala.

Eragon vyšel z obchodu, zastavil se na ulici a přimhouřil oči, dokud nepřivykly světlu. Za několik minut už dokázal klidně uvažovat o tom, co zjistil. Začal se procházet, ale nevědomky natahoval kroky, dokud se nevyřítil z Teirmu. Když mířil k Safiřině úkrytu, už skoro letěl.

Zavolal na ni z úpatí útesu. O minutku později se snesla dolů a odnesla ho na vrchol skály. Když oba bezpečně přistáli na pevné zemi, Eragon jí vyprávěl, jak strávil den. *A tak*, uzavřel to, *myslím, že Brom má pravdu: zdá se, že jsem vždycky tam, kde nastanou nějaké problémy.*

Měl by sis pamatovat, co ti řekl kočkodlak. Je to důležité.

Jak to víš? zeptal se zvědavě.

Nejsem si jistá, ale ta jména, která použil, znějí magicky. Kuthian, řekla a převalovala to slovo sem a tam. *Ne, určitě bychom neměli zapomenout, co řekl.*

Myslíš, že bych to měl říci Bromovi?

To záleží na tobě, ale mysli na tohle: on nemá žádné právo znát tvou budoucnost. Říci mu o Solembumovi a o tom, co ti řekl, pouze

vyvolá otázky, na které možná nechceš odpovídat. A když se ho rozhodneš jenom zeptat, co znamenají ta slova, bude chtít vědět, kdes je slyšel. Myslíš, že mu budeš umět přesvědčivě zalhat?

Ne, připustil Eragon. *Možná mu neřeknu nic. Jenže mohlo by to být příliš důležité, než abych to tajil.* Mluvili spolu dál, dokud si vše neřekli. Pak spolu svorně seděli a pozorovali stromy, dokud se nezešeřilo.

Eragon pospíchal zpět do Teirmu a brzy zaklepal na Jeodovy dveře. „Už je Neal zpátky?" zeptal se komorníka.

„Ano, pane. Myslím, že je právě teď v pracovně."

„Děkuji," řekl Eragon. Vydal se k pracovně a nakoukl dovnitř. Brom seděl u ohně a kouřil. „Jak to šlo?" zeptal se Eragon.

„Zatraceně špatně!" zabručel Brom s dýmkou v ústech.

„Takže jsi mluvil s Brandem?"

„Ne že by to k něčemu bylo. Tenhle správce obchodu je nejhorší druh byrokrata. Dodržuje každé pravidlo, s radostí si vytváří svá vlastní, kdykoli tím může někomu znepříjemnit život, a zároveň věří, že svou práci dělá dobře."

„Takže nám nedovolí nahlédnout do záznamů?" zeptal se Eragon.

„Ne," odsekl Brom rozzlobeně. „Ač jsem se velice snažil, ničím, co jsem řekl, jsem ho prostě nedokázal zviklat. Dokonce odmítl úplatek! A navíc pěkně tučný. Nečekal jsem, že někdy potkám šlechtice, který se nedá podplatit. Kdybych si teď mohl vybrat, raději bych, aby to byl chamtivý mizera." Rozčileně si bafl z dýmky a s kouřem vypustil plynulý proud nadávek.

Když už se uklidnil, Eragon se opatrně zeptal: „Takže co teď?"

„V příštím týdnu tě naučím číst."

„A potom?"

Bromova tvář roztála úsměvem. „Potom připravíme Brandovi škaredé překvapení." Eragon naléhal, aby mu prozradil nějaké podrobnosti, ale Brom odmítl cokoli dalšího sdělit.

Večeře se konala v přepychové jídelně. Jeod seděl v čele stolu a Helena s chladnýma očima naproti němu. Brom s Eragonem byli usazeni mezi nimi, což bylo Eragonovi dost nepříjemné. Po obou stranách měl prázdné židle, ale okolní volný prostor mu vůbec nevadil. Pomáhal mu chránit se před ledovými pohledy jejich hostitelky.

Jídlo se podávalo v tichosti a Jeod s Helenou beze slova začali jíst. Eragon se k nim připojil a pomyslel si: *I pohřební hostina je veselejší než tohle*. A skutečně tomu tak v Carvahallu bylo. Pamatoval mnoho pohřbů, které byly smutné, to ano, ale ne tak přehnaně. Tohle bylo něco jiného; po celou dobu večeře cítil, jak z Heleny vyzařuje prudká zášť.

O čtení a pletichách

Brom načmáral uhlem na pergamen písmeno *a*, pak ho ukázal Eragonovi. „Tohle je *a*," řekl. „Nauč se ho."

Tím Eragon zahájil veliký úkol: stát se gramotným. Bylo to těžké a podivné a dostával se až na hranice svých možností, ale bavilo ho to. Protože neměl nic jiného na práci a měl dobrého - i když někdy netrpělivého - učitele, dělal rychlé pokroky.

Brzy vše probíhalo v pravidelném rytmu. Každý den Eragon vstal, najedl se v kuchyni, pak šel do pracovny na své lekce, kde se lopotil, aby si zapamatoval názvy jednotlivých písmen a pravidla pravopisu. Došlo to až tak daleko, že když zavřel oči, hlavou se mu míhala písmena a slova. V té době málokdy myslel na něco dalšího.

Před večeří chodívali s Bromem za Jeodův dům a bojovali. Přicházeli se sem na ně dívat sluhové spolu s hloučkem dětí a všichni je sledovali s vyvalenýma očima. Když potom zbyl nějaký čas, Eragon cvičil ve svém pokoji kouzla, za bezpečně zataženými závěsy.

Jedinou starost mu dělala Safira. Navštěvoval ji sice každý večer, ale oba cítili, že spolu tráví příliš málo času. Během dne byla Safira většinou na míle daleko a hledala potravu; nemohla lovit poblíž Teirmu, aby nevzbudila podezření. Eragon dělal, co bylo v jeho silách, aby jí pomohl, ale věděl, že jediným lékem na její hlad a osamělost je odejít co nejdál od města.

Každý den do Teirmu přicházely špatné zprávy. Přijíždějící kupci vyprávěli o strašných útocích podél pobřeží. Některé zprávy mluvily o vážených osobách, které v noci zmizely ze svého domu, a ráno našli jejich mrtvoly rozsekané na kusy. Eragon často slýchával Broma s Jeodem, jak polohlasně debatují o těchto událostech, ale vždycky přestali, jakmile se k nim přiblížil.

Dny rychle míjely a brzy uběhl celý týden. Eragonovy znalosti byly sice jen na základní úrovni, ale už dokázal bez Bromovy pomoci přečíst celé stránky. Četl pomalu, ale věděl, že časem to půjde rychleji. Brom ho povzbuzoval: „Nevadí, na to, co mám v plánu, to bude stačit."

Jednoho odpoledne Brom zavolal Jeoda a Eragona do pracovny. Brom ukázal na Eragona. „Teď, když už jsi schopen nám pomoci, je čas přistoupit k dalšímu kroku.“

„Co máš na mysli?“ zeptal se Eragon.

Po Bromově tváři přelétl škodolibý úsměv. Jeod zasténal. „Ten výraz znám, přesně to nás kdysi dostalo do trablů.“

„Trochu přeháníš,“ řekl Brom, „ale ne bezdůvodně. Takže, uděláme tohle...“

Odjedeme dnes v noci nebo zítra, řekl Eragon Safiře ze svého pokoje.

Tak najednou? Bude ta vaše akce bezpečná?

Eragon pokrčil rameny. *Nevím. Možná nakonec budeme prchat z Teirmu s vojáky v patách*. Cítil její obavy a pokusil se ji uklidnit. *Bude to v pořádku. Brom a já umíme kouzlit a oba jsme dobří bojovníci*.

Položil se na postel a zíral do stropu. Ruce se mu trochu třásly a hrdlo měl stažené. Když ho začal přemáhat spánek, pocítil vlnu zmatku. *Nechci odejít z Teirmu*, uvědomil si najednou. *Život, který jsem tu vedl, byl - skoro normální. Co bych dal za to, abych už nemusel putovat dál. Zůstat tady a být jako každý jiný, to by byla nádhera*. Pak mu hlavou probleskla další myšlenka: *Ale to nikdy nebude možné, když mám Safiru. Nikdy*.

Jeho vědomí se zmocnily sny, otáčely jím a směrovaly ho, jak se jim zlíbilo. Někdy se zachvěl strachy, jindy se radostně zasmál. Pak se něco změnilo - cítil, jako by se mu poprvé otevřely oči - a sen, který do něj vstoupil, byl živější než kterýkoli předtím.

Viděl mladou ženu, skleslou zármutkem, spoutanou řetězy ve studené, nevlídné cele. Zamřížovaným oknem vysoko ve zdi pronikal paprsek měsíčního světla a dopadal na její tvář. Po tváři jí stékala jediná slza, jako průzračný diamant.

Eragon se s trhnutím posadil a zjistil, že pláče. Pak znovu upadl do neklidného spánku.

Zloději na hradě

Eragon se probral z dřímoty do zlatavého západu slunce. Červené a oranžové paprsky světla proudily do pokoje a dopadaly na postel. Příjemně ho hřály na zádech, a tak se mu nechtělo ani hnout. Podřimoval, ale paprsky postupně ustoupily a jemu začala být zima. Slunce sklouzlo za obzor a zalilo moře a nebe barvami. Už je čas!

Hodil si luk a toulec na záda, ale Zar'roc nechal v pokoji; meč by ho akorát brzdil a nechtělo se mu ho použít. Pokud by musel někoho zastavit, může použít kouzlo nebo šíp. Přes košili si natáhl vestu a pevně ji zašněroval.

Nervózně čekal ve svém pokoji, dokud se nezešeřilo. Vyšel na chodbu a zavrtěl rameny, aby se mu toulec pohodlně usadil na zádech. Pak přišel Brom, který si nesl meč a hůl.

Jeod, oblečený v černém kabátci a punčochách, na ně čekal venku. U pasu mu visel vkusný rapír a kožený měšec. Brom pohlédl na rapír a poznamenal: „Tenhle žabikuch je příliš úzký pro skutečný boj. Co budeš dělat, když tě bude pronásledovat někdo s mečem nebo flambergem?“

„Buď realistický,“ řekl Jeod. „Žádný ze strážných nemá flamberg. Krom toho tenhle *žabikuch* je rychlejší než meč s širokou čepelí.“

Brom pokrčil rameny. „Je to tvůj krk.“

Zvolna kráčeli ulicí a vyhýbali se hlídkám a vojákům. Eragon byl napjatý a srdce mu divoce tlouklo. Když prošli kolem Angelina obchodu, upoutal jeho pozornost bleskový pohyb na střeše, ale když se otočil, nikoho neviděl. Dlaň mu brněla. Znovu se podíval na střechu, ale stále byla prázdná.

Brom je vedl podle teirmských hradeb. Když dorazili k hradu, nebe už bylo úplně černé. Eragon se při pohledu na uzavřené zdi pevnosti zachvěl. Nechtěl by tam být uvězněn. Jeod se mlčky ujal vedení, vykročil k branám a snažil se vypadat klidně a nenuceně. Zabouchal na bránu a čekal.

Malá mřížka na dveřích se odsunula a vykoukl rozmrzelý strážný. „Co je?“ zavrčel stroze. Eragon z jeho dechu cítil rum.

„Potřebujeme se dostat dovnitř,“ řekl Jeod.

Strážný si ho zblízka prohlížel. „Proč?“

„Tenhle chlapec zapomněl v mé kanceláři něco velmi cenného. Musíme si to hned vzít.“ Eragon svěsil hlavu a tvářil se zahanbeně.

Strážný se zamračil, očividně už se nemohl dočkat, až si zas bude moci přihnout. „Ach tak,“ řekl a ohnal se rukou. „Ale určitě mu dejte pár ran i za mě.“

„To rád udělám,“ ujistil ho Jeod, když strážný otevíral dvířka zasazená do brány. Vešli do věže a Brom podal strážnému pár mincí.

„Děkuju,“ zamumlal muž a odpotácel se. Jakmile byl pryč, Eragon vytáhl luk z pouzdra a natáhl tětivu. Jeod je rychle vpustil do hlavní části hradu. Pospíchali ke svému cíli a obezřetně poslouchali, zda neuslyší vojáky na obchůzce. U místnosti se záznamy Brom vzal za kliku. Dveře byly zamčené. Položil na ně ruku a zamumlal nějaké slovo, které Eragon neznal. S tlumeným cvaknutím se otevřely. Brom popadl louč ze zdi, vnikli dovnitř a potichu zavřeli dveře.

Nízká místnost byla naplněna dřevěnými regály s vysokými stohy svitků. Na protější stěně bylo zamřížované okno. Jeod prokličkoval mezi policemi a očima přejížděl po svitcích. Zastavil se až na konci pokoje. „Tady,“ řekl. „Tohle jsou dovozní záznamy za posledních pět let. Datum poznáte podle voskové pečeti v rohu.“

„Takže co teď budeme dělat?“ zeptal se Eragon. Měl radost, že se dostali nepozorovaně až sem.

„Začneme odshora a budeme postupovat dolů,“ odpověděl Jeod. „Některé svitky se týkají pouze daní. Těch si nemusíte všímat. Hledejte něco, kde se zmiňuje seitrový olej.“ Z váčku vytáhl dlouhý pergamen a roztáhl ho na podlaze. Vedle něj postavil lahvičku s inkoustem a brk na psaní. „Abychom mohli poznačit vše, co objevíme,“ vysvětlil.

Brom nabral náruč svitků z vrchu regálu a složil je na podlahu. Posadil se a rozvinul první. Eragon se k němu přidal a usadil se tak, aby viděl na dveře. Tahle únavná práce pro něj byla obzvlášť obtížná, protože husté písmo bylo jiné než tisk, který se s Bromem učil číst.

Hledali pouze jména lodí, které pluly na sever, a tak mohli mnoho svitků vynechat. Přesto ale postupovali do nižších polic jen pomalu a zaznamenávali každý náklad seitrového oleje, na nějž narazili.

Před pokojem bylo ticho, až na hlídače, který příležitostně prošel kolem. Najednou Eragon ucítil mravenčení v krku. Snažil se pracovat dál, ale nemohl se zbavit znepokojivého pocitu. Podrážděně zvedl pohled a polekaně sebou trhl - na okenní římse se krčil malý chlapec. Oči měl šikmé a do střapatých černých vlasů měl vpletenou snítku cesmíny.

Potřebuješ pomoc? zeptal se hlas v Eragonově hlavě. Překvapeně vyvalil oči. To znělo jako Solembum.

Jsi to ty? zeptal se nevěřícně.

Jsem snad někdo jiný?

Eragon zalapal po dechu a soustředil se na svou práci. *Pokud mě oči neklamou, tak jsi.*

Chlapec se zlehka usmál a odkryl špičaté zuby. *To, jak vypadám, nemění nic na tom, kým jsem. Myslím, že se nejmenuji kočkodlak jen tak pro nic za nic, nebo ano?*

Co tady děláš? zeptal se Eragon.

Kočkodlak sklonil hlavu a zauvažoval, zda ta otázka vůbec stojí za odpověď. *To záleží na tom, co tady děláš ty. Pokud čteš tyhle svitky jen tak pro zábavu, pak předpokládám, že není důvod pro mou návštěvu. Ale pokud to děláš nezákonně a nechceš, aby tě odhalili, mohl bych tě varovat, že ten strážný, kterého jste uplatili, právě o vás řekl těm, kdo ho střídali, a touto dobou už posílají vojáky, aby vás hledali.*

Díky, žes mi to řekl, pokýval hlavou Eragon.

Že jsem ti něco řekl? Asi ano. A radím ti, abys toho využil.

Chlapec se postavil a odhodil si dozadu rozcuchané vlasy. Eragon se ještě rychle zeptal: *Co jsi měl posledně na mysli tím stromem a pevností?*

Přesně to, co jsem řekl.

Eragon se chtěl ptát dál, ale kočkodlak zmizel oknem ven. Eragon svým společníkům oznámil: „Hledají nás vojáci."

„Jak to víš?" zeptal se zostra Brom.

„Poslouchal jsem toho strážného. Hlídka, která ho střídala, právě poslala muže, aby nás našli. Musíme se odtud dostat. Zřejmě už zjistili, že Jeodova kancelář je prázdná."

„Jsi si jistý?" zeptal se Jeod.

„Ano!“ křikl netrpělivě Eragon. „Už jsou na cestě.“

Brom popadl další svitek z police. „Nevadí. Nejdřív musíme dokončit tohle!“ Ještě minutu zuřivě procházeli záznamy. Když dočetli poslední svitek, Brom ho hodil zpět na regál a Jeod vecpal svůj pergamen, inkoust a pero do mošny. Eragon vzal louč.

Pospíchali z místnosti, zavřeli dveře, ale právě když se zacvakly, uslyšeli těžký dusot vojenských bot na konci chodby. Otočili se k odchodu, Brom však vztekle zasyčel: „Zatraceně! Nejsou zamčené.“ Položil ruku na dveře. Zámek se otočil ve stejnou chvíli, kdy se tři ozbrojení vojáci objevili na dohled.

„Hej! Jděte od těch dveří!“ vykřikl jeden z nich. Brom ustoupil o krok zpět a nasadil překvapený výraz. Tři muži dopochodovali až k nim. Ten nejvyšší se zeptal: „Proč se pokoušíte dostat k záznamům?“ Eragon pevněji sevřel luk a připravoval se k útěku.

„Je mi to líto, ale museli jsme zabloudit.“ V Jeodově hlase bylo cítit napětí. Po krku se mu skutálela kapka potu.

Voják si je podezíravě prohlížel. „Zkontroluj to uvnitř,“ nařídil jednomu ze svých mužů.

Eragon zatajil dech, když voják přistoupil ke dveřím, pokusil se je otevřít a pak na ně zabušil obrněnou pěstí. „Jsou zamčené, pane.“

Velitel se poškrábal na bradě. „Dobrá tedy. Nevím, co jste tu dělali, ale pokud jsou dveře zamčené, myslím, že můžete jít. Jděte.“ Vojáci je obestoupili a odvedli je zpět k věži.

To je neuvěřitelné, pomyslel si Eragon. *Pomáhají nám dostat se ven!*

U hlavních bran voják zastavil a ukázal před sebe: „Teď jimi projděte a o nic se nepokoušejte. Budeme se dívat. Pokud se potřebujete vrátit, přijďte ráno.“

„Samozřejmě,“ slíbil Jeod.

Eragon cítil, jak se jim oči vojáků zabodávají do zad, když pospíchali z hradu. V okamžiku, kdy se za nimi zabouchly brány, se mu na tváři rozprostřel vítězoslavný úsměv a zvesela si povyskočil. Brom ho zchladil varovným pohledem a zabručel: „Domů půjdeš normálně. Oslavovat můžeš tam.“

Eragon se provinile vrátil k poklidnému chování, ale uvnitř stále překypoval energií. Jakmile dorazili zpět do domu a byli v pracovně, Eragon zvolal: „Zvládli jsme to!“

„Ano, ale teprve uvidíme, jestli to vůbec stálo za ty potíže,“ řekl Brom. Jeod vzal z police mapu Alagaësie a rozvinul ji na stole.

Na levé straně mapy se rozprostíral oceán směrem k neprobádanému západu. Podél pobřeží se táhl obrovský pás pohoří Dračí hory Poušť Hadarak vyplňovala střed mapy - a její východní konec byl prázdný. Někde v té prázdnotě se skrývají Vardenové. Na jih byla Surda, malá země, která se odtrhla od Království po pádu Jezdců. Eragon slyšel, že Surda tajně podporuje Vardeny.

Poblíž východního pobřeží Surdy bylo pohoří označené jako Beorské hory. Eragon o nich slyšel mnoho příběhů - prý jsou desetkrát vyšší než Dračí hory, i když on sám byl přesvědčený, že to je přehnané. Na východ od Beorských hor byla mapa prázdná.

Poblíž pobřeží Surdy leželo pět ostrovů: Nía, Parlim, Uden, Illium a Beirland. Nía nebyla nic víc než hromada skal, ale na Beirlandu, největším z ostrovů, bylo malé město. Na sever od těchto ostrovů, poblíž Teirmu, byl špičatý ostrov jménem Žraločí zub. A vysoko na severu byl ještě rozlehlý ostrov tvaru nepravidelné dlaně. Eragon se na jeho jméno ani nemusel dívat, velmi dobře ho znal: Vroengard, odvěký domov Jezdců - kdysi místo slávy, ale dnes vypleněná, prázdná pustina, obydlená podivnými zvířaty. Uprostřed Vroengardu bylo vyznačené opuštěné město Dorú Areaba.

Carvahall byl jen nepatrná tečka na konci údolí Palancar. Ve stejné úrovni, ale na druhé straně plání se rozprostíraly obrovské lesy Du Weldenvarden. Stejně jako u Beorských hor i zde byl východní konec prázdný. Části západního okraje lesů Du Weldenvarden byly obydlené, ale jejich srdce zůstávalo tajuplné a neprobádané. Tyhle lesy byly divočejší než Dračí hory; těch pár odvážlivců, kteří se vydali do jejich hloubi, se vrátilo pomatených nebo se nevrátili vůbec.

Eragon se zachvěl, když si uprostřed Království všiml Urû'baenu. Odtamtud vládl král Galbatorix spolu se svým černým drakem Šruikanem. Eragon položil prst na Urû'baen. „Ra'zakové se určitě skrývají tady.“

„Raději doufej, že to není jejich jediné útočiště," řekl Brom bez zájmu. „Jinak se k nim nikdy nedostaneš." Narovnal mapu vrásčitýma rukama.

Jeod vytáhl pergamen z mošny a řekl: „Z toho, co jsem zjistil v záznamech, to vypadá, že během posledních pěti let se seitrový olej dodával do všech velikých měst v Království. Pokud se nemýlím, všechny dodávky byly objednané bohatými klenotníky. Nejsem si jistý, jak zúžíme seznam bez bližších informací."

Brom přejel rukou po mapě. „Myslím, že některá města můžeme rovnou vyloučit. Ra'zakové musejí cestovat, kamkoli si král usmyslí, a jsem si jistý, že jim nedopřává oddechu. Pokud potřebují často někam cestovat, jediné rozumné místo, kde by mohli pobývat, je pro ně na křižovatce, odkud se mohou snadno a rychle dostat do kterékoli části země." Byl rozrušený a přecházel po pokoji. „Tohle rozcestí musí být dost velké, aby tam ra'zakové nebudili pozornost. Také to musí být místo s rozvinutým obchodem, aby jakékoli nezvyklé přání - například zvláštní jídlo pro jejich zvířata - nebudilo pozornost."

„To dává smysl," řekl Jeod a přikývl. „Za těchto podmínek můžeme opomenout většinu měst na severu. Velký je tu jenom Teirm, Gil'ead a Ceunon. Vím, že v Teirmu nejsou, a pochybuji, že by se olej posílal dál na sever podél pobřeží do Nardy - ta je příliš malá. Ceunon je příliš odlehlý... zbývá jenom Gil'ead."

„Tam by ra'zakové mohli být," uznal Brom. „Byla by v tom určitá ironie."

„To by byla," připustil tiše Jeod.

„A co města na jihu?" zeptal se Eragon.

„No," řekl Jeod. „Samozřejmě je tu Urû'baen, ale na ten bych nesázel. Kdyby měl někdo zemřít na účinky seitrového oleje na Galbatorixově dvoře, bylo by pro nějakého hraběte nebo jiného šlechtice příliš snadné odhalit, že ho Království nakupuje ve velkém. Přesto nám zbývá mnoho dalších, z nichž kterékoli může být to, které hledáme."

„Ano," řekl Eragon, „ale olej se neposílal do všech. Na pergamenu jsou jenom Kuasta, Dras-Leona, Aroughs a Belatona. Kuasta by ra'zakům moc nevyhovovala; je to město na pobřeží a obklopené horami. Aroughs je stejně odříznutý jako Ceunon, i když je to středisko

obchodu. Zbývá nám Belatona a Dras-Leona, které jsou poměrně blízko u sebe. Z těch dvou si myslím, že Dras-Leona je pravděpodobnější. Je větší a lépe umístěná."

„A právě tamtudy odjakživa prochází skoro všechno zboží Království, včetně toho z Teirmu," řekl Jeod. „Byl by to pro ra'zaky dobrý úkryt."

„Takže... Dras-Leona," řekl Brom, když se posadil a zapálil si dýmku. „Co nám říkají záznamy?"

Jeod pohlédl na pergamen. „Tady je to. Na začátku roku byly do Dras-Leony poslány tři dodávky seitrového oleje. Všechny dodávky odešly pouze dva týdny po sobě a v záznamech je uvedeno, že všechny převážel ten samý obchodník. Totéž se událo vloni a předloni. Pochybuji, že by nějaký klenotník nebo dokonce skupina klenotníků měla peníze na tolik oleje."

„A co Gil'ead?" zeptal se Brom s povytaženým obočím.

„Nemá tak dobrý přístup ke zbývajícím částem Království. A," poklepal Jeod prsty na pergamen, „během posledních let dostali olej jen dvakrát." Na chvíli se zamyslel a pak řekl: „Krom toho si myslím, že jsme na něco zapomněli - na Helgrind."

Brom přikývl. „Ach ano, Brány temnot. Už jsem si na ně mnoho let nevzpomněl. Máš pravdu, diky nim by Dras-Leona byla pro ra'zaky dokonalým místem. Mám za to, že je rozhodnuto: pojedeme do Dras-Leony."

Eragon se ošíval a příliš překypoval pocity, než aby se zeptal, co je to Helgrind. *Myslel jsem, že budu šťastný, až zase budeme pokračovat v pronásledování. Místo toho se cítím, jako by se přede mnou rozevírala propast. Dras-Leona! Je to tak daleko...*

Pergamen zašustil, když Jeod smotal mapu. Podal ji Bromovi a řekl: „Obávám se, že tohle budete potřebovat. Vaše výpravy vás často zavedou do neznámých končin." Brom přikývl a mapu přijal. Jeod ho poplácal po rameni. „Nemám z toho dobrý pocit, že odjedeš beze mě. Srdcem bych chtěl jet s tebou, a1e rozum mi připomíná můj věk a závazky."

„Já vím," řekl Brom. „Tvůj život je v Teirmu. Je načase, aby to převzala další generace. Svůj díl jsi odvedl; buď šťastný."

„A co ty?“ zeptal se Jeod. „Skončíš vůbec někdy s tím cestováním?“

Brom se nuceně zasmál. „Myslím, že to přijde, ale teď ještě ne.“ Uhasil dýmku a znaveně se rozešli do svých pokojů. Než Eragon usnul, spojil se se Safirou, aby jí vylíčil jejich noční dobrodružství.

Osudová chyba

Ráno Eragon s Bromem vynesli jezdecké brašny ze stáje a chystali se k odjezdu. Jeod se loučil s Bromem, zatímco Helena se dívala ze dveří. Muži si s vážným výrazem ve tváři stiskli ruce. „Budeš mi chybět, starý brachu," řekl Jeod.

„A ty mně," řekl Brom zastřeným hlasem. Sklonil bílou hlavu a obrátil se k Heleně. „Děkujeme za vaši pohostinnost; bylo to od vás velmi laskavé." Tvář jí zrudla vzteky. Eragon myslel, že mu nejspíš uštědří políček. Brom se ale nenechal vyvést z míry a pokračoval: „Máte dobrého manžela, pečujte o něj. Na světě je jen málo tak odvážných a odhodlaných mužů jako on. Ale ani on nedokáže překonat těžké časy bez podpory těch, které miluje." Znovu se uklonil a řekl vlídným hlasem: „To jenom kdybyste zapomněla, vážená paní."

Eragon pozoroval, jak se po Heleníně tváři mihl výraz rozhořčení a bolesti. V očích se jí zablesklo a pak prudce přibouchla dveře. Jeod si povzdechl a prsty si zajel do vlasů. Eragon mu poděkoval za veškerou pomoc a nasedl na Kadoka. Naposledy se rozloučili a vydali se s Bromem na cestu.

Stráže je nechaly vyjet jižní branou Teirmu, aniž by na ně pohlédly. Když projížděli pod mohutnou obvodovou zdí, Eragon ve stínu zahlédl pohyb. U země se tam krčil Solembum a pohazoval ocasem. Kočkodlak je sledoval nevyzpytatelnýma očima. Když se město začalo ztrácet v dáli za nimi, Eragon se zeptal: „Víš něco o kočkodlacích?"

Broma ta otázka očividně překvapila. „Proč se o to tak najednou zajímáš?"

„V Teirmu jsem zaslechl, jak se o nich někdo baví. Nejsou skuteční, nebo ano?" předstíral Eragon, že o nich nemá ani potuchy.

„Opravdu existují. V dobách, kdy byli Jezdci na vrcholu slávy, byli stejně uznávaní jako draci. Králové a elfové je mívali za společníky - přesto měli kočkodlaci volnost a mohli si dělat, co chtěli. Vědělo se o nich jen málo. Ale obávám se, že dnes už jsou velmi vzácní."

„Umějí kouzlit?" zeptal se Eragon.

„To nikdo neví jistě, ale určitě dokázali dělat neobyčejné věci. Jako by stále věděli, co se děje, a nějak se do toho vždycky dokázali zaplést.“ Brom si natáhl kapuci, aby se ochránil před studeným větrem.

Eragon chvíli přemýšlel a pak se zeptal: „Co je Helgrind?“

„To uvidíš, až dorazíme do Dras-Leony.“

Když byl Teirm z dohledu, Eragon se pokusil v duchu spojit se Safirou a zavolal: *Safiro!* Jeho vnitřní výkřik byl tak silný, že Kadok nazlobeně zastříhal ušima.

Safira k nim vyrazila plnou rychlostí. Eragon s Bromem pozorovali tmavou skvrnu, která se na ně vyvalila z mraku, a pak uslyšeli tlumené dunění, jak Safira roztáhla křídla. Za zády jí zářilo slunce, které prosvítalo tenkými membránami jejích křídel a vykreslovalo na nich tmavé žilky. Když přistála, ofoukl je prudký závan vzduchu.

Eragon hodil Kadokovu uzdu Bromovi. „Kolem oběda se k tobě zase přidáme.“

Brom přikývl, ale jako by byl myšlenkami někde jinde. „Užij si to,“ řekl, pak pohlédl na Safiru a usmál se: „Rád tě zase vidím.“

Já tebe také.

Eragon vyskočil Safiře na záda a musel se pevně držet, když se vznesla do výšky. S větrem v zádech se Safira řítila vzduchem. *Drž se*, upozornila Eragona a s divokým zatroubením vystřelila do výšky v ohromném oblouku. Eragon vzrušením vykřikl, když mu to ruce vyhodilo do vzduchu a on se držel jen nohama.

Nevěděl jsem, že se udržím, i když nejsem přivázaný řemínky k sedlu, řekl a nadšeně se zazubil.

Ani já ne, připustila Safira a po svém se zasmála. Eragon ji pevně objal, srovnali výšku a nebe patřilo jenom jim.

Kolem poledne už ho nohy bolely z jízdy bez sedla a ruce a tvář měl zkřehlé od studeného vzduchu. Safiřiny šupiny byly na dotek stále teplé, ale ani to ho nezahřálo. Když.přistáli k obědu, zabořil ruce do šatů a našel si teplé, sluncem prozářené místo k odpočinku. Během jídla se Eragon zeptal Safiry: *Vadilo by ti, kdybych dál jel na Kadokovi?* Měl v úmyslu se dál vyptávat Broma na jeho minulost.

Ne, ale řekneš mi pak, co ses dozvěděl. Eragona ani trochu nepřekvapilo, že Safira zná jeho plány. Bylo skoro nemožné před ní cokoli

skrýt, tak byli ve svých myslích propojeni. Jakmile dojedli, odletěla a on jel spolu s Bromem po cestě. Po chvíli Eragon zpomalil Kadoka a řekl: „Musím s tebou mluvit. Chtěl jsem to udělat, už když jsme přijeli do Teirmu, ale nakonec jsem se rozhodl s tím počkat, až odjedeme z města."

„O čem?" zeptal se Brom.

Eragon se odmlčel. „Je toho kolem tolik, čemu nerozumím. Například: kdo jsou ti tví *přátelé* a proč ses skrýval v Carvahallu? Svěřil bych ti vlastní život - a proto s tebou stále ještě cestuji -, ale potřebuji vědět víc o tom, kdo jsi a co děláš. Co jsi ukradl v Gil'eadu a co je tuatha du orothrim, kterou mě provázíš? Myslím, že po tom všem, co jsme spolu zažili, si zasloužím vysvětlení."

„Tys nás tajně poslouchal."

„Jen jednou," řekl Eragon.

„Vidím, že se ještě musíš naučit řádným způsobům," řekl Brom zamračeně a zatahal se za vousy. „Proč si myslíš, že se tě to týká?"

„Jen tak, opravdu," pokrčil rameny Eragon. „Je to jen podivná shoda okolností, že ses zrovna náhodou skrýval v Carvahallu, když jsem našel Safiřino vejce, a také že toho tolik víš o dračích tradicích. Čím víc o tom přemýšlím, tím méně pravděpodobné mi to připadá. Byla tu další vodítka, kterých jsem si většinou nevšímal, ale když se teď dívám zpět, jsou naprosto zřejmá. Jak to, že jsi prve věděl o ra'zacích, a proč utekli, když ses k nim přiblížil? A nemůžu si pomoci, ale opravdu by mě zajímalo, jestli máš prsty také v tom, že se objevilo Safiřino vejce. Je tu toho tolik, co jsi nám neřekl, a my bychom měli se Safirou vědět o všem, co by mohlo být nebezpečné."

Na Bromově čele se vytvořily hluboké vrásky. Stařec přitáhl Sněžnému bleskovi uzdu a zastavil. „Nepočkáš?" zeptal se. Eragon umíněně zavrtěl hlavou. Brom si povzdechl. „Bylo by jednodušší, kdybys nebyl tak podezíravý. Ale kdyby tomu bylo jinak, asi bys mi nestál za to, abych s tebou ztrácel čas." Eragon si nebyl jistý, zda to má brát jako kompliment. Brom si zapálil dýmku a pomalu vyfoukl do vzduchu oblak kouře. „Řeknu ti to," svolil konečně, „ale musíš pochopit, že ti nemohu odhalit vše." Eragon se chtěl ohradit, ale Brom ho zarazil. „Není to proto, že bych ti odpíral informace, ale proto, že nechci vyzradit tajemství, která nepatří jenom mně. Do mé-

ho příběhu jsou zapleteny i další osudy. Pokud se budeš chtít dozvědět to ostatní, budeš si muset promluvit s těmi, kterých se to týká.“

„Dobrá. Vysvětli, co můžeš,“ ustoupil Eragon.

„Opravdu to chceš?“ zeptal se Brom. „Mám pro své tajnůstkářství důvody. Snažil jsem se tě ochránit před silami, které by tě mohly rozpoltit. Jakmile se dozvíš o nich a o jejich záměrech, už nikdy v životě nebudeš mít klid. Budeš muset volit, na čí stranu se postavíš, a zaujmout k nim určité stanovisko. Skutečně to chceš vědět?“

„Nemohu žít v nevědomosti,“ řekl potichu Eragon.

„Úctyhodný postoj... Dobrá: tedy v Alagaësii zuří boj mezi Vardeny a Královstvím. Přesto jejich konflikt sahá mnohem hlouběji, nejde jen o příležitostné ozbrojené střety. Jsou uprostřed nesmírného mocenského zápasu, který se točí kolem... tebe.“

„Kolem mě?“ řekl Eragon nevěřícně. „To není možné. Nemám nic společného s jedněmi ani s druhými.“

„Zatím ne,“ řekl Brom. „Ale už samotná tvoje existence je hlavní příčinou jejich bitev. Vardenové a Království nebojují o to, aby mohli ovládat tuto zemi nebo její lid. Jejich cílem je ovládat příští generaci Jezdců, z nichž ty jsi první. Ten, kdo bude mít tyto Jezdce pod kontrolou, se stane vládcem celé Alagaësie.“

Eragon se snažil vstřebat to, co slyšel. Nedokázal pochopit, že by se tolik lidí zajímalo zrovna o něj a o Safiru. Nikdo kromě Broma ho nikdy nepovažoval za tak důležitého. Celý ten boj Království s Vardeny kvůli němu mu připadal příliš abstraktní a neuchopitelný. Okamžitě ho napadla řada námitek. „Ale všichni Jezdci byli zabiti - kromě Křivopřísežníků, kteří se přidali ke Galbatorixovi. Pokud vím dokonce i ti jsou už dnes mrtví. A v Carvahallu jsi mi říkal, že nikdo neví, zda jsou ještě v Alagaësii nějací draci.“

„O těch dracích jsem lhal,“ řekl Brom rozhodně. „I když jsou Jezdci pryč, zůstala ještě tři dračí vejce - všechna v držení Galbatorixe. Vlastně teď už jsou jenom dvě, protože Safira se vylíhla. Král získal ta tři během poslední bitvy s Jezdci.“

„Takže možná tu brzy budou další dva noví Jezdci, oba oddaní králi?“ zeptal se Eragon s pocitem úzkosti.

„Přesně tak,“ řekl Brom. „Probíhá tu nesmiřitelný závod. Galbatorix se zoufale snaží najít lidi, pro které se jeho vejce vylíhnou, zatím-

co Vardenové dělají všechno možné, aby jeho kandidáty zabili nebo ukradli vejce."

„Ale odkud se vzalo Safiřino vejce? Jak ho mohl někdo získat od krále? A jak tohle všechno víš?" zeptal se zmateně Eragon.

„Zase tolik otázek," zasmál se trpce Brom. „O tom všem pojednává další kapitola, která se odehrála dávno předtím, než ses narodil. V té době jsem byl poněkud mladší, i když asi ne tak moudrý. Nenáviděl jsem Království - z důvodů, které si nechám pro sebe - a chtěl jsem mu škodit jakýmkoli způsobem. Moje horlivost mě dovedla k učenci jménem Jeod, který tvrdil, že objevil knihu s mapkou tajné chodby do Galbatorixova hradu. Nadšeně jsem přivedl Jeoda k Vardenům - to jsou ti mí *přátelé* - a oni se domluvili, že vejce ukradnou."

Vardenové!

„Nicméně něco se nepovedlo a náš zloděj získal jen jedno vejce. Z nějakého důvodu s ním uprchl a k Vardenům se nevrátil. Když ho našli, poslali mě a Jeoda, abychom jeho i vejce přivezli zpět." Brom se zahleděl kamsi do dálky a pokračoval nezvyklým hlasem. „Tak začalo jedno z největších hledání v dějinách. Závodili jsme s ra'zaky a Morzanem - posledním z Křivopřísežníků a nejlepším královým sluhou -, kdo najde vejce první."

„Morzan!" přerušil ho rozčileně Eragon. „To on zradil Jezdce Galbatorixovi!" *A je to tak dávno, co k tomu došlo. Morzan už musel být v té době velmi starý*. Eragonovi se náhle sevřel žaludek, protože si uvědomil, jak dlouhou dobu Jezdci žili.

„Tak?" zeptal se Brom s povytaženým obočím. „Ano, byl starý, ale silný a nemilosrdný. Byl jedním z prvních králových stoupenců a zdaleka ten nejoddanější. A protože mezi námi už předtím došlo ke krveprolití, honba za vejcem se změnila v osobní spor. Když jsme zjistili, že vejce je v Gil'eadu, spěchal jsem tam a bojoval o ně s Morzanem. Byl to zuřivý boj, ale nakonec jsem ho zabil. Během střetu nás s Jeodem oddělili. Neměl jsem čas ho hledat, a proto jsem vzal vejce a donesl ho k Vardenům, kteří mě požádali, abych vycvičil toho, kdo se stane novým Jezdcem. Souhlasil jsem a rozhodl se skrýt v Carvahallu - kde jsem byl několikrát předtím -, dokud se se mnou Vardenové nespojí. Nikdy mě však nepovolali."

„Jak se ale později Safiřino vejce objevilo v Dračích horách? Ukradli snad královi další vejce?“ zeptal se Eragon.

Brom zabručel: „To je nepravděpodobné. Nechává ta dvě zbývající tak důkladně střežit, že by to byla sebevražda pokusit se je ukrást. Ne, Safira se do Dračích hor dostala od Vardenů a myslím, že vím jak. Jeho strážce chtěl asi vejce ochránit a pokusil se ho ke mně poslat pomocí kouzla.“

„Vardenové se se mnou nespojili, aby mi vysvětlili, jak o vejce přišli. Proto mám podezření, že Království jejich kurýry odhalilo a poslalo na ně ra’zaky. Jsem si jistý, že se nemohli dočkat, až mě najdou, protože se mi podařilo překazit mnohé jejich plány.“

„Takže ra’zakové o mně nevěděli, když přijeli do Carvahallu,“ dokončil užasle Eragon.

„To je pravda,“ odvětil Brom. „Kdyby si ten osel Sloun nepouštěl pusu na špacír, nemuseli by se o tobě vůbec dozvědět. Všechno by mohlo dopadnout úplně jinak. Vlastně ti vděčím za svůj život. Kdyby se ra’zakové tolik neupjali na tebe, možná by mě zastihli nepřipraveného, a to by byl konec Broma vypravěče. Utekli jedině proto, že jsem silnější než oba dva dohromady, zvláště ve dne. Určitě mě chtěli v noci omámit nějakou drogou a pak se mě vyptávat na vejce.“

„Poslal jsi o mně Vardenům zprávu?“

„Ano. Jsem si jistý, že budou chtít, abych tě k nim přivedl, jakmile to bude možné.“

„Ale to neuděláš, nebo ano?“

Brom zavrtěl hlavou. „Ne, neudělám.“

„Proč ne? Být u Vardenů je určitě bezpečnější než se honit za ra‘zaky, zvláště pro nového, nezkušeného Jezdce.“

Brom si odfrkl a zálibně se na Eragona podíval. „Vardenové jsou nebezpeční lidé. Když k nim půjdeme, zapletou tě do své politiky a intrik. Jejich vůdci by tě mohli posílat do akcí, na které bys nemusel být dost silný, jen aby dali najevo svůj vliv. Chci, abys byl dobře připravený, než se dostaneš do blízkosti Vardenů. Dokud budeme pronásledovat ra’zaky, alespoň se nemusím strachovat, že ti někdo otráví vodu k pití. Tohle je menší zlo. A dokud tě trénuji,“ řekl s úsměvem, „jsi šťastný... Tuatha du orothrim je jenom fáze ve tvé výuce.

Pomohu ti najít - a možná i zabít - ra'zaky, neboť jsou mými nepřáteli stejně jako tvými. Ale pak si budeš muset vybrat."

„A to mezi...?" zeptal se Eragon opatrně.

„Zda se přidáš k Vardenům," řekl Brom. „Pokud zabiješ ra'zaky, jediným únikem před Galbatorixovým hněvem bude přijmout útočiště u Vardenů, uprchnout do Surdy, nebo požádat krále o milost a přidat se k němu. Dokonce i když ra'zaky nezabiješ, nakonec budeš této volbě stejně čelit."

Eragon chápal, že nejlepší způsob, jak získat útočiště, by bylo přidat se k Vardenům, ale nechtělo se mu celý život strávit bojem proti Království, tak jako to dělali oni. Dlouho přemítal nad Bromovými scénáři a pokoušel se je zvážit ze všech úhlů. „Stále jsi mi nevysvětlil, jak to, že toho tolik víš o dracích."

„Ne, nevysvětlil," odvětil Brom s úšklebkem. „To bude muset počkat do příště."

Proč já? zeptal se Eragon sám sebe. Čím jsem tak zvláštní, že bych se měl stát Jezdcem? „Setkal ses někdy s mou matkou?" vyhrkl náhle.

Brom se zatvářil vážně. „Ano, setkal."

„Jaká byla?"

Stařec si povzdechl. „Byla velmi vznešená a hrdá, stejně jako Gero. Nakonec ji to zničilo, ale přesto to byl jeden z jejích největších darů... Vždy pomáhala chudým a těm, co neměli v životě štěstí, a to bez ohledu na svou vlastní situaci."

„Znal jsi ji dobře?" zeptal se dychtivě Eragon.

„Dost na to, aby mi chyběla, když odešla."

Zatímco se Kadok kolébal po cestě, Eragon vzpomínal na dobu, kdy měl Broma za obyčejného špinavého starce, co jen vypráví příběhy. Poprvé si uvědomil, jak moc se mýlil.

Sdělil Safiře, co zjistil. Bromova odhalení ji zaujala, ale zhrozila se při pomyšlení, že by se měla stát Galbatorixovým majetkem. Nakonec řekla: *No nejsi rád, že jsi nezůstal v Carvahallu? Pomysli na všechny ty zajímavé zážitky, o které bys přišel!* Eragon s předstíraným zoufalstvím zasténal.

Když toho dne zastavili, Eragon se vydal hledat vodu a Brom mezitím začal připravovat večeři. Eragon šel velkým kruhem kolem tábořiště a mnul si ruce, aby si je zahřál. Bedlivě naslouchal, zda neuslyší potok nebo říčku. Mezi stromy bylo šero a vlhko.

Našel pramen až pěkný kus od tábora; naklonil se ze břehu. Pak ponořil konečky prstů do vody a pozoroval, jak voda šplouchá přes kameny. Ledová horská voda proudila a chladila jeho kůži, až ji měl zkřehlou. *Je jí jedno, co se stane nám nebo komukoli jinému,* pomyslel si Eragon. Zachvěl se a vstal.

Na protějším břehu potoka upoutal jeho pozornost nezvyklý otisk. Měl podivný tvar a byl nesmírně veliký. Zvědavě přeskočil potůček na skalnatý výběžek, jenže nohama dopadl na místo pokryté vlhkým mechem. Rychle se zachytil větve, ale ta se zlomila a Eragon před sebe stačil jen strčit ruku, aby zmírnil pád. Ucítil, jak mu křuplo v pravém zápěstí, a skulil se na zem. Paží mu projela řezavá bolest.

Mezi zaťatými zuby procedil nekonečný řetězec kleteb, když se snažil potlačit bolestivý výkřik. Napůl zaslepený bolestí se svíjel na zemi a držel si ruku. *Eragone!* ozval se Safiřin polekaný výkřik. *Co se stalo?*

Zlomil jsem si zápěstí... taková hloupost... spadl jsem.

Už jdu, řekla Safira.

Ne - dokážu se dostat zpátky. Nechoď... Stromy jsou tu příliš blízko u sebe... pro tvá křídla.

Poslala mu krátkou řadu obrázků, jak se k němu prodírá lesem, až dřevo létá do všech stran, a pak řekla: *Pospěš si*.

Zasténal a s námahou se postavil. Otisk byl vmáčklý hluboko do země několik stop od něj. Byla to šlápota po mohutné okované botě. Eragon si okamžitě vzpomněl na stopy roztroušené kolem hromady těl v Yazuaku. „Urgal," vyhrkl a zalitoval, že u sebe nemá Zar'roc; jednou rukou nedokáže střílet lukem. Zvedl hlavu a v duchu vykřikl: *Safiro! Jsou tu urgalové! Ochraň Broma!*

Eragon přeskočil zpátky přes potok a hnal se k jejich tábořišti, s loveckým nožem nachystaným v ruce. Za každým stromem a keřem viděl nepřátele. *Doufám, že je tu jen jeden urgal*. Vřítil se do tábora a tak tak se sehnul, když mu Safira máchla ocasem nad hlavou. „Přestaň. To jsem já!"vykřikl.

Aj, řekla Safira. Křídla měla složená na hrudi jako štít.

„Aj?“ zavrčel Eragon. „Mohlas mě zabít! Kde je Brom?“

„Tady jsem,“ vyštěkl Bromův hlas zpoza Safiřiných křídel. „Řekni svému bláznivému drakovi, ať mě pustí; mě odmítá poslechnout.“

„Pusť ho!“ řekl Eragon podrážděně. „Copak jsi mu to neřekla?“

Ne, řekla provinile. *Řekl jsi jen, ať ho ochráním*. Zvedla křídla a Brom vztekle vylezl ven.

„Našel jsem stopu urgala. Čerstvou.“

Brom okamžitě zvážněl. „Osedlej koně. Odjíždíme.“ Uhasil oheň, ale Eragon se ani nehnul. „Co máš s rukou?“

„Zlomil jsem si zápěstí,“ řekl a zavrávoral.

Brom zaklel a osedlal mu Kadoka. Pomohl Eragonovi na koně a řekl: „Jakmile to bude možné, dáme ti na ruku dlahu. Zkus do té doby nehýbat zápěstím.“ Eragon levou rukou pevně sevřel uzdu. Brom řekl Safiře: „Už je skoro tma, klidně můžeš letět přímo nad námi. Pokud se ukážou urgalové, dvakrát si rozmyslí, jestli nás napadnou, když budeš nablízku ty.“

To bych jim taky radila, jinak už nebudou mít víckrát příležitost o něčem přemýšlet, poznamenala Safira a vznesla se.

Světlo se rychle vytrácelo a koně už byli unavení, ale bez oddechu je pobízeli dál. Eragonovo nateklé a zarudlé zápěstí nepřestávalo bolet. Když byli asi míli od tábora, Brom se zastavil. „Poslouchej,“ řekl.

Eragon za nimi zaslechl tlumené troubení loveckého rohu. Když utichlo, zmocnila se ho panika. „Museli nás najít,“ řekl Brom. „A možná objevili i Safiřiny stopy. Teď nás budou pronásledovat. Nemívají ve zvyku nechat svou kořist upláchnout.“ Vtom se rozezněly dva rohy. Byly mnohem blíž než ten první. Eragonovi přeběhl mráz po zádech. „Naší jedinou nadějí je utíkat,“ řekl Brom. Pohlédl k nebi a s neurčitým výrazem ve tváři zavolal na Safiru.

Vyřítila se z nočního nebe a přistála. „Slez z Kadoka a jeď s ní. Bude to tak pro tebe bezpečnější,“ nakázal mu Brom.

„A co ty?“ namítl Eragon.

„Já budu v pořádku. Teď leťte!“ Eragon neměl sílu se s ním dál přít, a tak vyšplhal na Safiru. Mezitím Brom uvázal Kadoka za Sněž-

ného bleska a odjel. Safira letěla za ním a držela se nízko nad koňmi, kteří běželi tryskem.

Eragon se co nejvíc přitiskl k Safiře; trhl sebou, kdykoli mu její pohyby pohnuly se zápěstím. Nedaleko zatroubil roh a znovu je polilo horko. Brom se prodíral podrostem a nutil koně jet na hranici jejich sil. Rohy znovu jednohlasně zatroubily blízko za ním a pak utichly.

Minuty ubíhaly. *Kde jsou?* uvažoval Eragon. Znovu zazněl lovecký roh, tentokrát v dálce. S úlevou si oddechl a opřel se Safiře o krk, zatímco Brom na zemi pod ním zvolnil svůj bezhlavý úprk. *To bylo těsné*, řekl Eragon.

Ano, ale neměli bychom se zastavovat, dokud - Safiru přerušil roh, který zaburácel přímo pod nimi. Eragon sebou vylekaně trhl a Brom se dal znovu na zběsilý útěk. Rohatí urgalové se s hlasitými výkřiky vyřítili na koních podél cesty a rychle se přibližovali. Měli Broma skoro na dohled; stařec už nemohl stačit jejich tempu. *Musíme něco udělat!* zvolal Eragon.

Co?

Přistaň před urgaly!

Zbláznil ses? zeptala se nevěřícně Safira.

Přistaň! Vím, co dělám, řekl Eragon. *Na nic jiného už nezbývá čas. Každou chvíli Broma dohoní!*

Dobře, jak chceš. Safira ve vzduchu předstihla urgaly, pak se otočila a připravila se k přistání na cestu. Eragon soustředil všechny svoje síly a ucítil povědomou zábranu ve své mysli, která ho dělila od kouzelných sil. Přesto ještě vyčkával a nepokoušel se ji prorazit. Sevřelo se mu hrdlo.

Jak urgalové pádili po cestě, vykřikl: „Teď!“ Safira zprudka stáhla křídla, zamířila nad stromy přímo dolů a přistála na pěšině, až se kolem ní rozletěla sprška hlíny a kamení.

Urgalové poplašně vykřikli a prudce přitáhli uzdy svých koní. Zvířata prudce zabrzdila a narážela do sebe, ale urgalové se rychle vymotali, aby se postavili Safiře, a byli připraveni zaútočit. Zabodávali do ní nenávistné pohledy. Bylo jich dvanáct, dvanáct ohavných a pošklebujících se bestií. Eragon se divil, proč neutekli. Myslel si, že

samotný pohled na Safiru je odstraší. *Na co čekají? Zaútočí na nás, nebo ne?*

Najednou zničehonic nejvyšší urgal pokročil kupředu a zavrčel: „Náš pán chce s tebou mluvit, člověče!“ Netvor mluvil hrdelním, burácivým hlasem.

Je to past, varovala Safira Eragona dřív, než stačil cokoli říct. *Neposlouchej ho.*

Tak si aspoň poslechneme, co nám chce říct, rozhodl se nakonec Eragon, ale nepřestával být obezřetný. „Kdo je tvůj pán?“ zeptal se.

Urgal se ušklíbl: „Ve své malosti si nezasloužíš poznat jeho jméno. Vládne nebi i celé zemi. Nejsi pro něj víc než zbloudilý mravenec. Přesto nařídil, že mu tě máme přivést *živého*. Měl by sis vážit jeho ctěného zájmu!“

„Nikdy nepůjdu s vámi ani s žádným jiným ze svých nepřátel!“ prohlásil Eragon a vzpomněl na Yazuak. „Ať už sloužíte Stínovi, urgalovi nebo jinému zvrácenému zloduchovi, o kterém jsem nikdy neslyšel, vůbec s ním netoužím vyjednávat.“

„To ovšem děláš velikou chybu,“ zavrčel urgal a vycenil tesáky. „Neunikneš mu. Nakonec před naším pánem poklekneš. A pokud budeš klást odpor, čekají tě nekonečná muka.“

Eragon uvažoval, kdo má takovou moc, že dokázal získat urgaly pod své velení. Je snad v zemi nějaká třetí moc - vedle Království a Vardenů? „Nestojím o vaši nabídku. A řekněte svému pánovi, že je mi úplně lhostejný!“

Urgaly zachvátil vztek; jejich vůdce zařval a zaskřípal zuby. „Pak tě k němu dovlečeme násilím!“ Mávl paží a urgalové vyrazili k Safiře. Eragon pohotově zvedl pravou ruku a vykřikl: „Jierda!“

Ne! zvolala Safira, ale už bylo příliš pozdě.

Urgalové znejistěli, když se Eragonova dlaň rozzářila. Z ruky mu vyletěly paprsky světla a zasáhly každého z nich do břicha. Vymrštilo je to do vzduchu a do stromů, takže dopadli v bezvědomí na zem.

Kouzlo však z Eragona vysálo všechny síly a on se bezvládně sesul ze Safiry. Mysl se mu zamlžila a otupila. Když se nad ním Safira sehnula, uvědomil si, že možná zašel příliš daleko. Aby zvedl a odhodil dvanáct urgalů, spotřeboval nesmírné množství energie. Zachvátil ho strach, ale mermomocí se snažil udržet se při vědomí.

Koutkem oka zahlédl jednoho z urgalů, jak se vyškrábal na nohy a v ruce měl přichystaný meč. Eragon se snažil Safiru varovat, ale byl příliš slabý. *Ne*... pomyslel si otupěle. Urgal se plížil k Safiře, dokud nebyl až za jejím ocasem, a pak pozdvihl meč, aby ji sekl do krku. *Ne...!* Safira se k netvorovi prudce otočila a divoce zařvala. Oslepující rychlostí sekla drápy. Všude se rozstříkla krev, jak roztrhla urgala na kusy.

Odhodlaně scvakla čelisti a vrátila se k Eragonovi. Něžně obtočila zkrvavené drápy kolem jeho trupu, zavrčela a vyskočila do vzduchu. Eragon viděl všechno kolem rozmazaně a cítil nesmírnou bolest a vyčerpání. Uspávající zvuk Safiřiných křídel ho uvedl do mrákotného polospánku: nahoru, dolů; nahoru, dolů; nahoru, dolů...

Když Safira konečně přistála, Eragon si matně uvědomoval, že s ní mluví Brom. Eragon nerozuměl, co říkají, ale museli se na něčem domluvit, protože Safira znovu vzlétla.

Jeho omámenost přešla ve spánek, který ho zahalil jako měkká přikrývka.

Vidina dokonalosti

Eragon se schoulil pod přikrývkami a vůbec se mu nechtělo otevřít oči. Podřimoval, ale pak si něco nejasně uvědomil... *Jak jsem se sem dostal?* Zmateně si přitáhl přikrývku ještě pevněji a ucítil něco tvrdého na pravé paži. Pokusil se pohnout zápěstím. Ucítil pronikavou bolest. *Urgalové!* Vylekaně se posadil.

Ležel na nevelké, pusté mýtině, kde se na malém táboráku ohříval kotlík dušeného masa. Na větvi zašvitořila veverka. Luk s toulcem měl položený vedle deky. Pokusil se vstát a křečovitě se ušklíbl, protože měl zesláblé a rozbolavělé svaly. Na pohmožděné pravé paži měl těžkou dlahu.

Kde jsou všichni? zauvažoval nešťastně. Pokusil se přivolat Safiru, ale nešlo to a to ho znepokojilo. Jelikož se ho zmocnil hrozný hlad, pustil se do dušeného masa. Stále byl ale hladový, a proto se chtěl podívat do brašny v naději, že najde aspoň kus chleba. Jenže brašny ani koně na pasece nebyli. *Určitě to má nějaké rozumné vysvětlení*, uklidňoval v duchu sám sebe.

Chvíli bloumal po mýtině, pak se vrátil ke svým přikrývkám a přetáhl je přes sebe. Protože neměl nic lepšího na práci, seděl opřený o strom a pozoroval mraky, které se mu honily nad hlavou. Hodiny míjely, ale Brom se Safirou se neukázali. *Doufám, že se jim nic nestalo*.

Jak se odpoledne vleklo, Eragon se začal nudit, a tak se rozhodl, že prozkoumá okolní les. Když se unavil, odpočinul si pod jedlí, která vyrůstala u balvanu s miskovitou prohlubní, naplněnou průzračnou rosou.

Eragon zíral na vodu a přemítal nad Bromovými pokyny, které se týkaly nazírání. *Možná bych se mohl podívat, kde je Safira. Brom říkal, že nazírání ubírá hodně energie, ale já mám víc sil než on...* Zhluboka se nadechl a zavřel oči. V mysli si utvořil co nejživější obrázek Safiry. Bylo to mnohem náročnější, než čekal. Pak vyslovil: „Draumr kópa!" a zahleděl se do vody.

Její povrch se úplně vyhladil, znehybnělý neviditelnou silou. Zmizely odrazy a voda se vyčistila. Mihotal se na ní obraz Safiry. Její

okolí bylo čistě bílé, ale Eragon poznal, že letí. Na zádech jí seděl Brom, vousy mu vlály ve větru a na kolenou měl meč.

Vyčerpaný Eragon nechal obraz zmizet. *Aspoň jsou v bezpečí.* Dal si několik minut oddech, aby nabral síly, a potom se znovu naklonil nad vodu. *Rorane, jak se ti vede?* V představách viděl svého bratrance velmi jasně. Bez delšího rozvažování se připravil ke kouzlu a zašeptal starověká slova.

Voda se uklidnila a na její hladině se objevil obraz. Byl na něm Roran a seděl na neviditelné židli. Stejně jako v případě Safiry bylo i jeho okolí úplně bílé. Na Roranově tváři zaznamenal nové rysy - mnohem víc se teď podobal strýci Gerovi. Eragon se snažil udržet obrázek co nejdéle. Je Roran v Therinsfordu? Každopádně je někde, kde jsem nikdy nebyl.

Tím vypětím mu na čele vyrazily kapičky potu. Povzdechl si a hodnou dobu byl rád, že jenom sedí. Pak dostal absurdní nápad. *Co kdybych se pokusil nazřít něco, co jsem si vytvořil ve svých představách nebo viděl ve snu?* Usmál se. *Možná by se mi ukázalo, jak vypadá moje vlastní vědomí.*

Byla to příliš lákavá myšlenka, než aby ji jen tak odložil. Znovu zaklekl k vodě. *Tak na co se podívám?* Napadlo ho několik věcí, ale všechny zavrhl, když si vzpomněl na sen o ženě v cele.

Když se v myšlenkách zaměřil na tento výjev, vyslovil kouzelná slova a napjatě pozoroval vodu. Chvíli čekal, ale nic se nestalo. Zklamaně to už skoro vzdal, když tu na vodě zavířila inkoustově černá barva, která zastřela její hladinu. Ve tmě se mihotalo světlo svíce, které postupně sílilo, až osvítilo kamennou celu. Žena ze snu byla schoulená na lůžku někde v rohu. Zvedla hlavu, až jí černé vlasy spadly dozadu, a zadívala se přímo na Eragona. Ztuhl a pod silou jejího upřeného pohledu se nedokázal ani pohnout. Po zádech mu přeběhl mráz, když se jejich oči setkaly. Pak se žena zachvěla a bezvládně se zhroutila.

Voda se vyčistila. Eragon se zhoupl na patách a zalapal po dechu. „To není možné.“ *Nemůže být skutečná; jenom se mi o ní zdálo! Jak mohla poznat, že se na ni dívám? A jak jsem mohl na dálku nahlédnout do kobky, kterou jsem nikdy neviděl?* Zavrtěl hlavou a zauvažoval, jestli už někdy měl ve snu vidění.

Jeho myšlenky přerušily rytmické údery Safiřiných křídel. Pospíchal zpět na mýtinu a přišel tam, právě když Safira přistála. Brom jí seděl na zádech, jak už Eragon předtím viděl, ale tentokrát měl meč od krve. Ve tváři měl křečovitý výraz a okraje plnovousu potřísněné červenými skvrnami. „Co se stalo?“ zeptal se Eragon v obavách, že je Brom zraněn.

„Co se stalo?“ zaburácel stařec. „Snažil jsem se napravit ten tvůj průšvih!“ Máchl mečem ve vzduchu tak prudce, až za ním létaly kapičky krve. „Víš vůbec, co jsi s tím svým malým kouzlem natropil? Chápeš to?“

„Zastavil jsem urgaly, aby tě nechytili,“ řekl Eragon a žaludek se mu sevřel.

„Ano,“ zavrčel Brom, „ale tohle kouzlíčko tě skoro zabilo! Spal jsi dva dny. Bylo tam dvanáct urgalů. *Dvanáct!* Ale ani to ti nezabránilo, aby ses nepokusil odhodit je všechny zpátky až někam do Teirmu, co? Co sis myslel? Poslat kámen vzduchem a prostřelit každému z nich hlavu, to by bylo chytré. Ale ne, ty jsi je musel omráčit, aby mohli později utéct. Poslední dva dny jsem strávil tím, že jsem se je snažil vystopovat. Přestože mi Safira pomáhala, třem se podařilo utéct!“

„Nechtěl jsem je zabít,“ řekl Eragon a cítil se velmi hloupě.

„V Yazuaku jsi s tím neměl problém.“

„Tam jsem neměl na výběr a navíc jsem nedokázal ovládat to kouzlo. Tentokrát mi to prostě připadalo... příliš tvrdé.“

„Příliš tvrdé!“ zvolal Brom. „Vůbec to není tvrdé, zvlášť když oni sami by s tebou neměli slitování. A proč, proboha proč ses jim ukazoval?“

„Říkal jsi, že našli Safiřiny stopy. Na tom už nesešlo, jestli uvidí i mě,“ hájil se Eragon.

Brom zabodl meč do hlíny a vykřikl: „Říkal jsem, že *pravděpodobně* našli její stopy. Nevěděli jsme to jistě. Možná věřili, že pronásledují nějaké zatoulané pocestné. Ale proč by si to měli myslet teď? Přece jsi *přistál přímo před nimi!* A protože jsi je nechal naživu, prohánějí se teď krajinou a vykládají všelijaké fantastické příběhy! Mohl by se to doslechnout dokonce i král!“ Rozhodil ruce do stran. „Po tomhle si snad ani nezasloužíš nazývat se Jezdcem, *chlapečku*.“

Brom vyškubl svůj meč ze země a odkráčel k ohni. Z pláště vytáhl útržek látky a nazlobeně jím začal čistit čepel.

Eragon byl jako omráčený. Pokusil se požádat Safiru o radu, ale ona mu jenom řekla: *Promluv si s Bromem.*

Eragon váhavě přešel k ohni a zeptal se: „Pomohlo by, kdybych ti řekl, že mě to mrzí?“

Brom si povzdechl a zastrčil meč do pouzdra. „Ne, nepomohlo. Tvoje pocity nezmění to, co se stalo.“ Pak zabodl Eragonovi prst do prsou. „Několikrát jsi špatně volil, což mohlo mít nedozírné následky. Z nichž tím ne zrovna nejméně významným je fakt, že jsi málem zemřel. Zemřel, Eragone! Od nynějška budeš muset začít přemýšlet. Asi to bude mít nějaký důvod, že jsme se narodili s mozkem v hlavě, a ne s kamením.“

Eragon rozpačitě přikývl. „Přesto si myslím, že to není tak zlé, jak si myslíš. Urgalové už o mně věděli. Měli rozkaz mě zajmout.“

Brom samým údivem vyvalil oči. Strčil si nezapálenou dýmku do úst. „Ne, není to tak špatné, jak jsem myslel. Je to ještě horší! Safira mi říkala, že jsi mluvil s urgaly, ale o tomhle se nezmínila.“ Slova Eragonovi létala z úst jako blesky, jak Bromovi spěšně popisoval ten rozhovor. „Cože, takže teď tedy mají nějakého vůdce?“ zeptal se Brom.

Eragon přikývl.

„A ty jsi se právě vzepřel jeho přání, urazil ho a napadl jeho muže?“ Brom nevěřícně zavrtěl hlavou. „Nemyslel jsem, že by to někdy mohlo být tak hrozné. Kdyby všichni ti urgalové zemřeli, o tvojí drzosti by se nikdo nedoslechl, ale teď to nebudeme moci brát na lehkou váhu. Gratuluji ti, právě sis znepřátelil jednu z nejmocnějších bytostí v Alagaësii.“

„Dobrá, udělal jsem chybu,“ řekl Eragon podrážděně.

„Ano, to udělal,“ souhlasil Brom s hněvivým zábleskem v očích. „Přesto mě znepokojuje, že nevím, kdo je tím vůdcem urgalů.“

Eragon se zachvěl a potichu se zeptal: „Co bude dál?“

Brom se na nepříjemně dlouhou dobu odmlčel. „Tvoje ruka se bude několik týdnů hojit. Asi bych se v tom čase měl pokusit dostat do tebe trochu víc rozumu. Myslím, že zčásti je tohle všechno moje chyba. Učil jsem tě, *jak* se věci dělají, ale už jsem ti neřekl, *zda* bys

je měl dělat. Chce to rozvážnost, a to je něco, co očividně postrádáš. Nepomohla by ti ani všechna kouzla v Alagaësii dohromady, pokud nevíš, kdy je máš použít."

„Ale stále budeme směřovat do Dras-Leony, že?" zeptal se Eragon.

Brom obrátil oči v sloup. „Ano, můžeme dál hledat ra'zaky, ale i kdybychom je našli, nebude to nic platné, dokud zas nebudeš v pořádku." Začal odsedlávat Safiru. „Už se cítíš líp, abys mohl jet?"

„Myslím, že ano."

„Dobře, tak to dnes ještě ujedeme pár mil."

„Kde jsou Kadok se Sněžným bleskem?"

Brom ukázal stranou. „Kus támhletím směrem. Uvázal jsem je tam, kde mají dost trávy." Eragon se připravil k odjezdu a pak následoval Broma ke koním.

Safira kousavě poznamenala: *Kdybys mi vysvětlil, co plánuješ, nic z toho by se nestalo. Byla bych ti řekla, že je to špatný nápad, nechat urgaly naživu. Dělala jsem, oč jsi mě požádal, protože jsem předpokládala, že to je více méně přiměřené!*

Nechci o tom mluvit.

Jak si přeješ, sykla.

Když jeli, musel Eragon na každém hrbolu a výmolu cesty zatnout bolestí zuby. Kdyby byl sám, zastavil by. Ale s Bromem po boku se neopovážil naříkat. Brom mu také začal vtloukat do hlavy složité scénáře týkající se urgalů, kouzel a Safiry. Mluvili o nejrůznějších možných soubojích. Někdy v nich účinkoval Stín, jindy zas další drak. Eragon zjistil, že je možné trápit nejen jeho tělo, ale zároveň i duši. Většinu otázek zodpověděl špatně a byl z toho čím dál otrávenější.

Když zastavili na noc, Brom úsečně zabručel: „To byl jenom začátek." Eragon z jeho hlasu poznal, že je zklamaný.

Mistr meče

Příští den pro ně nebyl tak náročný. Eragon už se cítil lépe a dařilo se mu správně odpovídat na víc Bromových otázek než předchozího dne. Po obzvláště obtížném cvičení se Eragon zmínil o tom, jak nazřel ženu ze snu. Brom se zatahal za vousy. „Říkáš, že byla uvězněná?“

„Ano.“

„A viděl jsi její tvář?“ zeptal se s napětím v hlase Brom.

„Ne moc jasně. Bylo tam málo světla, ale i tak mohu říct, že byla velmi krásná. Je to divné; nedělalo mi žádný problém vidět její oči. A ona se na mě dívala.“

Brom zavrtěl hlavou. „Pokud vím, je nemožné, aby kdokoli poznal, že ho někdo na dálku pozoruje.“

„Nevíš, kdo by to mohl být?“ zeptal se Eragon, zaskočený dychtivostí ve svém hlase.

„To opravdu nevím,“ připustil Brom. „Kdybys mě nutil, asi bych ti řekl pár domněnek, ale žádná z nich by nebyla moc pravděpodobná. Tenhle tvůj sen je neobvyklý. Nějak se ti podařilo ve spánku nazřít něco, cos nikdy neviděl - a navíc aniž bys musel vyslovit kouzelná slova. Sny sice občas zasáhnou do světa duchů, ale tohle je jiné.“

„Možná bychom - abychom to pochopili - měli prohledat každé vězení a kobku, dokud tu ženu nenajdeme,“ zažertoval Eragon. Vlastně to považoval za celkem dobrý nápad. Brom se zasmál a jel dál.

Bromův tvrdý výcvik vyplňoval skoro každou hodinu jejich času, zatímco dny pomalu přešly v týdny. Kvůli dlaze musel Eragon při soubojích používat levou ruku. Zanedlouho dokázal bojovat levou rukou stejně dobře jako předtím pravou.

V době, kdy překročili Dračí hory a dorazili k pláním, už v Alagaësii panovalo jaro a zaplavilo krajinu množstvím květin. Holé opadavé stromy byly poseté červenohnědými pupeny a mezi loňskými suchými stonky začala prorážet nová stébla trávy. Ptáci se vrátili ze svých zimovišť, aby se pářili a stavěli hnízda.

Naši poutníci se drželi řeky Toark a směřovali jihovýchodním směrem, podél okraje Dračích hor. Řeka se plynule rozšiřovala, jak do ní z každé strany vtékaly přítoky a zásobovaly její vymleté koryto vodou. Když byla široká víc než tři míle, Brom ukázal na ostrůvky naplavenin roztroušené po hladině. „Už jsme blízko jezera Leona," řekl. „Musí to být jen pár mil odsud."

„Myslíš, že se tam stačíme dostat před setměním?" zeptal se Eragon.

„Můžeme to zkusit."

Brzy se zešeřilo a skoro nebylo vidět na cestu, ale mohli jet dál po zvuku řeky, která tekla podél cesty. Pak vyšel měsíc, jehož jasný kotouč zářil dost jasně, aby viděli, co leží před nimi.

Jezero Leona vypadalo jako tenký stříbrný plát vytepaný do země. Jeho hladina byla tak klidná a nehybná, jako by to ani nebyla voda. Kromě světlého pruhu měsíčního světla, které se na ní odráželo, byla od okolní pevniny k nerozeznání. Safira stála na skalnatém pobřeží a sušila si roztažená křídla. Eragon se s ní přivítal a ona mu řekla: *Voda je báječná - hluboká, chladivá a čistá.*

Zítra si možná zaplavu, odvětil. Utábořili se pod skupinou stromů a brzy usnuli.

Za úsvitu Eragon nedočkavě vyběhl, aby si prohlédl jezero v denním světle. Modravá vodní plocha se vlnila ve vějířovitých útvarech v místech, kde se do ní opíral vítr. Její průzračná velikost ho naplňovala radostí. Zavýskal a vběhl do vody. *Safiro, kde jsi? Pojďme si užít trochu legrace!*

Jakmile na ni Eragon vyšplhal, vyskočila nad vodu. Vznesla se do výšky, zakroužila nad jezerem, ale ani z této výšky nebyl vidět protější břeh. *Nechceš se trochu vykoupat?* zeptal se Eragon.

Rozverně se zazubila. *Drž se!* Přitáhla křídla a snesla se nad vodu, až drápy narážela do vlnek. Voda se třpytila ve slunečním světle, když plachtili nad její hladinou. Eragon znovu zavýskal. Pak Safira složila křídla a potopila se do jezera; její hlava a krk projely hladinou jako oštěp.

Voda zasáhla Eragona jako ledová stěna, až mu vyrazila dech a skoro ho srazila Safiře ze zad. Pevně se jí držel kolem krku, když mí-

řila zpět k hladině. Třemi mocnými záběry nohou byla nahoře, prorazila klidnou hladinu vody a rozstříkla k nebi spršku třpytivých kapek. Eragon zalapal po dechu a zatřásl hlavou, aby oklepal z vlasů přebytečnou vodu. Safira plula přes jezero a ocas používala jako kormidlo.

Připraven?

Eragon přikývl, zhluboka se nadechl a ještě pevněji sevřel paže. Tentokrát plynule vklouzli pod hladinu. Průzračnou vodou viděli na desítky metrů kolem sebe. Safira se kroutila a stáčela v neuvěřitelných figurách a klouzala vodou jako úhoř. Eragon měl pocit, jako by jel na bájném mořském hadovi.

Právě když už mu docházel dech, prohnula se Safira v zádech a vynořila hlavu ven. Obklopil je vodopád kapek, když vyskočila do vzduchu a prudce roztáhla křídla. Dvěma mocnými máchnutími nabrala výšku.

Páni! To bylo něco, zvolal Eragon.

Ano, souhlasila šťastně Safira. *I když je škoda, že nedokážeš déle zadržet dech*.

S tím nic nenadělám, řekl a vymačkal si vodu z vlasů. Šaty měl zmáčené a vítr proudící ze Safiřiných křídel ho studil. Zatahal se za dlahu - zápěstí už ho svrbělo.

Když Eragon uschl, osedlali s Bromem koně a vyrazili v dobré náladě dál kolem jezera Leona, zatímco Safira se rozpustile potápěla a zas vynořovala z vody.

Před večeří Eragon obrnil kouzlem Zar'rocovo ostří v očekávání obvyklého zápasu. Ani jeden z nich se však nepohnul a oba vyčkávali, až zaútočí ten druhý. Eragon pátral po okolí a hledal cokoli, co by mu umožnilo získat výhodu. Jeho pozornost upoutal klacek poblíž ohně.

Eragon se vrhl k zemi, popadl klacek a mrštil jím po Bromovi. Jenže zavadil o dlahu a Brom letícímu kusu dřeva snadno uhnul. Stařec vyrazil kupředu a ohnal se mečem. Eragon se na poslední chvíli přikrčil pod čepelí, která mu prosvištěla kolem hlavy. Zavrčel a zuřivě skočil na Broma.

Dopadli na zem a každý z nich se usilovně snažil dostat toho druhého na lopatky. Eragon se stočil na stranu a máchl Zar'rocem těsně

nad zemí Bromovi po holeni. Brom odrazil úder rukojetí svého meče a vyskočil na nohy. Eragon se postavil a bleskurychle se otočil, aby znovu zaútočil a vedl Zar'roc ve složitém řetězci úderů. Od čepelí jim létaly jiskry, jak meče znovu a znovu narážely o sebe. Brom odrazil každou ránu s tváří strnulou v neustálém soustředění. Ale Eragon poznal, že začíná být unavený. Neodbytné rány pokračovaly, jak se každý z nich snažil nalézt slabinu v obraně toho druhého.

Eragon však cítil, že nastává obrat. Úder za úderem získával převahu; Bromovy obranné manévry se zpomalovaly a on musel začít ustupovat. Eragon snadno odvracel jeho rány. Starci na čele pulsovaly žíly a na krku mu samým úsilím vystupovaly šlachy.

S náhle nabytou sebejistotou Eragon mával Zar'rocem rychleji než kdy předtím a utkal kolem Bromova meče ocelovou sít. Náhle bleskurychle a prudce udeřil plochou čepele proti Bromově obrannému výpadu a vyrazil mu meč z ruky. Než stačil Brom zareagovat, Eragon mu přitiskl Zar'roc ke krku.

Stáli a ztěžka oddechovali. Rudý hrot meče spočíval na Bromově klíční kosti. Eragon pomalu spustil paži a ustoupil. Bylo to poprvé, co Broma porazil, aniž by se musel uchýlit ke lsti. Brom sebral ze země svůj meč a zasunul ho do pochvy. Stále ztěžka oddechoval a řekl: „Pro dnešek jsme skončili."

„Ale vždyť jsme sotva začali," namítal Eragon.

Brom zavrtěl hlavou. „S mečem už tě toho víc nenaučím. Ze všech bojovníků, s nimiž jsem se utkal, pouze tři mě dokázali takhle přemoci a pochybuji, že by to kterýkoli z nich zvládl levou rukou." Smutně se pousmál. „Možná už nejsem tak mladý, jak jsem býval, ale mohu ti říct, že jsi nadaný a výjimečný šermíř."

„Znamená to, že už spolu nebudeme každý večer zápasit?" zeptal se Eragon.

„Och, z toho se nevyvlékneš," zasmál se Brom. „Ale trochu zvolníme. Nestane se nic hrozného, když tu a tam vynecháme." Otřel si čelo. „Přesto si pamatuj, že pokud někdy budeš mít tu smůlu, že budeš muset bojovat s elfem - ať už trénovaným nebo ne, s mužem či ženou -, počítej s tím, že prohraješ. Elfové jsou spolu s draky a dalšími kouzelnými bytostmi mnohokrát silnější, než příroda zamýšlela.

Dokonce i ten nejslabší elf by tě dokázal porazit. To samé platí o ra‘zacích - nejsou to lidé a unaví se mnohem pomaleji než my.“

„Existuje způsob, jak se jim vyrovnat?“ zeptal se Eragon a uvelebil se se zkříženýma nohama u Safiry.

Bojoval jsi dobře, řekla. Usmál se.

Brom se usadil a pokrčil rameny. „Pár by jich bylo, ale žádný z nich teď nemáš k dispozici. Kouzla ti dovolí porazit všechny, kromě těch nejsilnějších protivníků. Na ty budeš potřebovat Safiřinu pomoc a hrozně moc štěstí. Nezapomeň, že když kouzelné bytosti používají kouzla, dokáží věci, které by člověka zabily, protože mají mnohem větší schopnosti.“

„Jak můžeš bojovat proti kouzlu?“ zeptal se Eragon.

„Jak to myslíš?“

„No,“ řekl a opřel se o loket. „Předpokládejme, že by mě napadl Stín. Jak bych se mohl bránit jeho kouzlu? Většina kouzel se provádí okamžitě a kvůli tomu je nemožné včas zareagovat. A i kdybych to dokázal, jak bych mohl zrušit kouzlo nepřítele? Vypadá to, že bych měl znát jeho záměr ještě *předtím*, než ho vykoná.“ Odmlčel se. „Prostě si nedokážu představit, jak by se to dalo udělat. Ten, kdo zaútočí první, vyhraje.“

Brom si povzdechl. „To, o čem mluvíš - ‘souboj čarodějů’ se tomu říká -, je mimořádně nebezpečné. Neuvažoval jsi nikdy nad tím, jak mohl Galbatorix přemoci všechny Jezdce, když mu při tom pomáhalo jen dvanáct zrádců?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlel,“ uznal Eragon.

„Existuje několik důvodů. O některých se dozvíš později, ale ten hlavní je, že Galbatorix dokázal a stále dokáže mistrovsky proniknout do lidských myslí. Abys věděl, v souboji čarodějů platí přísná pravidla, která musejí obě strany dodržovat, jinak oba protivníci zemřou. Zaprvé je to pravidlo, že nikdo nesmí použít kouzlo dřív, dokud jeden ze zúčastněných nezíská přístup do mysli toho druhého.“

Safira pohodlně obtočila ocas kolem Eragona a zeptala se: *Nač čekat? Tou dobou, kdy si nepřítel uvědomí, žes zaútočil, už pro něj bude příliš pozdě, aby jednal*. Eragon zopakoval otázku nahlas.

Brom zavrtěl hlavou. „Kdepak, nebude. Kdybych proti tobě nečekaně použil sílu, Eragone, určitě bys zemřel, ale v tom kratičkém

okamžiku, než by bylo po tobě, bys měl čas na protiútok. Proto, pokud si jeden z bojovníků nepřeje zemřít, žádná strana nezaútočí, dokud jeden z nich neprolomí obranu toho druhého."

„Co se stane pak?" vyptával se Eragon.

Brom pokrčil rameny a řekl: „Jakmile jsi jednou uvnitř nepřítelovy mysli, je dost snadné předvídat, co udělá, a předejít tomu. Dokonce i s touto výhodou však můžeš prohrát, pokud neumíš zrušit zaklínadlo."

Naplnil si dýmku a zapálil ji. „A to vyžaduje mimořádně rychlé myšlení. Než se můžeš bránit, musíš pochopit přesnou podstatu sil namířených proti tobě. Pokud jsi napaden žárem, musíš vědět, zda se k tobě přenáší vzduchem, ohněm nebo nějakým jiným způsobem. Teprve až zjistíš tohle, můžeš bojovat s kouzlem například tak, že zmrazíš rozpálený materiál."

„To zní obtížně."

„Je to nesmírně těžké," potvrdil Brom. Z jeho dýmky stoupal oblak kouře. „Zřídka dokáží lidé přežít takový souboj déle než pár vteřin. Ohromné množství úsilí a potřebných dovedností odsuzují dopředu k rychlé smrti každého, kdo nemá řádný výcvik. Až budeš pokročilejší, začnu tě učit nejdůležitější metody. Do té doby, pokud se někdy ocitneš v souboji čarodějů, ti radím utéct, jak nejrychleji dokážeš."

Bahno Dras-Leony

Poobědvali v rušné vesnici jménem Fasaloft. Bylo to okouzlující místo, postavené na svahu, ze kterého se nabízel překrásný výhled na jezero. Když jedli ve společenské místnosti nocleharny, Eragon soustředěně naslouchal klepům a pocítil úlevu, že nezaslechl žádné zvěsti o sobě ani o Safiře.

Cesta, která se v těchto místech rozšiřovala v silnici, se během posledních dvou dní postupně zhoršovala. Kola povozů spolu s podkovami rozbrázdily zemi, takže mnoho úseků bylo neprůjezdných. Protože přibývalo pocestných, Safira se musela během dne skrývat a v noci pak Broma s Eragonem dohánět.

Několik dní pak pokračovali na jih po dlouhém pobřeží jezera Leona. Eragon už začal uvažovat, zda ho vůbec někdy objedou. Proto ho povzbudilo, když potkali lidi, kteří jim řekli, že Dras-Leona už je sotva den jízdy před nimi.

Eragon vstal příštího rána časně. Prsty si nedočkavě pohrával při pomyšlení, že konečně najdou ra'zaky. *Vy dva musíte být velmi opatrní*, řekla Safira. *Ra'zakové by mohli mít špehy vyhlížející pocestné, kteří odpovídají vašemu popisu.*

Uděláme vše pro to, abychom nevzbudili podezření, ujistil ji. *Neboj se, dobře to s Bromem promyslíme.*

Sklonila hlavu tak nízko, až se jejich oči setkaly *Možná, ale uvědom si, že tě nebudu moci chránit tak jako před urgaly. Budu příliš daleko, než abych ti mohla přijít na pomoc, a v těch úzkých uličkách, které máte vy lidé tak rádi, bych ani dlouho nevydržela. Při téhle štvanici dělej to, co řekne Brom; on je moudrý.*

Já vím, řekl zasmušile.

Pojedeš s Bromem k Vardenům? Jakmile budou ra'zakové mrtví, bude tě k nim chtít vzít. A protože Galbatorix bude kvůli smrti ra'zaků zuřit, mohlo by to pro nás být to nejbezpečnější řešení.

Eragon se poškrábal na paži. *Nechci pořád jen bojovat s Královstvím tak jako Vardenové. Život je přece víc než jen neustálá válka. Ještě budu mít čas to zvážit, až zničíme ra'zaky.*

Tím bych si nebyla tak jistá, varovala ho a pak se odletěla schovat, dokud zas nebude noc.

Silnice byla ucpaná sedláky, kteří vezli své zboží na trh do Dras-Leony. Brom s Eragonem museli zpomalit a čekat, až jim farmářské vozy uvolní cestu.

I když v dálce viděli kouř už před polednem, ujeli ještě několik mil, než bylo město jasně vidět. Na rozdíl od Teirmu, postaveného plánovitě a s rozmyslem, představovala Dras-Leona spletitý chaos, který se rozprostíral na břehu jezera Leona. Polorozpadlé budovy stály v křivolakých ulicích a střed města byl obehnaný špinavou, světle žlutou zdí pomazanou blátem.

Několik mil na východ se jako ponurá loď ze zlého snu tyčila do nebe holá skála s věžičkami a sloupy. Strmé, skoro kolmé stěny vyrůstaly ze země jako členitý výstupek zemské kostry.

Brom ukázal tím směrem. „*Tohle je* Helgrind. To je důvod, proč Dras-Leona vyrostla zrovna tady. Lidé jsou jím okouzlení, i když je to nebezpečná a zlovolná věc.“ Mávl rukou k budovám uvnitř městských hradeb. „Nejdřív bychom se měli jet podívat do středu města.“

Jak se vlekli po silnici do Dras-Leony, Eragon si všiml, že nejvyšší budovou za hradbami města je katedrála. Nápadně se podobala Helgrindu, zvláště když na její klenby a zdobené věže dopadalo sluneční světlo. „Koho tady uctívají?“ zeptal se.

Brom se znechuceně ušklíbl. „Modlí se k Helgrindu. To, co tu vyznávají, je kruté náboženství. Pijí lidskou krev a obětují lidské maso. Jejich kněžím často chybí různé části těla, protože věří, že čím víc kostí a šlach se vzdáš, tím méně jsi svázaný se světem smrtelníků. Tráví spoustu času hádkami, který ze tří helgrindských vrcholků je nejvyšší a nejvýznamnější a jestli by měli ten čtvrtý - a nejnižší - také uctívat.“

„To je strašné,“ řekl Eragon a zachvěl se.

„Ano,“ řekl zarputile Brom. „Ale nikdy to neříkej těm, kdo tomu věří. V rámci ‘pokání’ bys raz dva přišel o ruku.“

U mohutných bran Dras-Leony vedli koně tlačenicí lidí. Po obou stranách brány bylo postaveno deset vojáků, kteří lhostejně hleděli do davu. Eragon s Bromem prošli do města bez problémů.

Domy uvnitř městských hradeb byly vysoké a úzké, aby si tak vynahradily nedostatek prostoru. Ty, které stály u hradeb, se o ně opíraly. Většina střech přečnívala nad úzkými, klikatými uličkami a zakrývala nebe, takže bylo těžké rozeznat, zda je noc, nebo den. Skoro všechny budovy byly vystavěné z hnědého neopracovaného dřeva, které naplňovalo město ještě větší temnotou. Vzduch zapáchal kanály, ulice byly špinavé.

Mezi domy pobíhala skupina otrhaných dětí a prala se o zbytky chleba. Znetvoření žebráci se hrbili u vstupních bran a žadonili o peníze. Jejich zoufalé prosby zněly jako sbor zatracenců. Eragon na to zíral s očima dokořán. *Takhle nezacházíme ani se zvířaty*, pomyslel si rozzlobeně. „Tady bych nechtěl bydlet," řekl a při pohledu na tu bídu se v něm všechno bouřilo.

„Dál ve městě to bude lepší," uklidňoval ho Brom. „Teď potřebujeme najít hostinec a naplánovat si taktiku. Dras-Leona může být nebezpečná i pro ty nejobezřetnější poutníky. Nechci zůstávat na ulici déle, než bude nutné."

Pronikali hloub do Dras-Leony a zanechali nehezký vstup do města daleko za sebou. Když vešli do bohatších čtvrtí, Eragon se podivil: *Jak mohou tito lidé žít v pohodlí, když je utrpení kolem nich tak očividné?*

Ubytování našli u Zlaté koule, která byla levná, ale nijak zjevně sešlá. Ke zdi pokoje byla přimáčknutá úzká postel a vedle ní stál rozviklaný stůl s umyvadlem. Eragon letmo pohlédl na slamník a řekl: „Budu spát na zemi. V tom slamníku je nejspíš dost štěnic na to, aby mě sežraly zaživa."

„No, nerad bych je připravil o potravu," poznamenal Brom a shodil svá zavazadla na postel. Eragon odložil své vaky na podlahu a vytáhl z nich luk.

„Co teď?" zeptal se.

„Dáme si nějaké jídlo a pivo. Potom půjdeme spát. Zítra můžeme začít hledat ra'zaky." Než odešli z pokoje, Brom ho upozornil: „Ať se stane cokoli, dávej si pozor na jazyk. Pokud budeme prozrazeni, musíme okamžitě odjet."

Jídlo v hostinci nebylo sice nic moc, ale pivo bylo výborné. Když se potáceli zpátky do pokoje, Eragonovi už pěkně hučelo v hlavě.

Rozložil na podlaze přikrývky a vklouzl do nich, zatímco Brom se svalil na postel.

Těsně před usnutím se Eragon spojil se Safirou: *Zůstaneme tady pár dní, ale ne tak dlouho jako v Teirmu. Až vypátráme, kde jsou ra'zakové, možná bys nám mohla pomoct je dostat. Promluvíme si ráno. Teď mi to tak jasně nemyslí.*

Jsi opilý, odpověděla mu vyčítavým tónem. Eragon nad tím chvíli uvažoval a pak jí musel dát zcela za pravdu. Její nesouhlas byl zřejmý, ale řekla jenom: *To ráno ti nezávidím*.

Ty nemusíš, zamumlal. *Ale Brom bude. Vypil toho dvakrát víc než já*.

Stopy oleje

Co jsem čekal? dumal Eragon ráno. Hlava mu třeštila a jazyk se mu motal. Když se pod postelí mihla krysa, trhl sebou.

Jak se cítíš? zeptala se škodolibě Safira.

Eragon si jí nevšímal.

O chvíli později se Brom s bručením vykulil z postele. Ponořil hlavu do studené vody v umyvadle a pak odešel z pokoje. Eragon za ním vyšel na chodbu. „Kam jdeš?“ zeptal se.

„Vzpamatovat se,“ utrousil neochotně Brom.

„Půjdu taky.“ U baru Eragon zjistil, že Bromova léčebná metoda spočívá v tom, že se vypije značné množství horkého čaje a ledové vody a to vše se spláchne koňakem. Když se vrátili do pokoje, Eragon už byl schopen zase trochu fungovat.

Brom si připásal meč a uhladil si záhyby pláště. „Nejdřív se potřebujeme nenápadně zeptat na pár věcí. Chci zjistit, kam se v Dras-Leoně vozí seitrový olej a kam ho odtud odnášejí dál. Pravděpodobně jsou do jeho přepravy zapojeni vojáci nebo dělníci. Musíme je najít a s některým z nich si popovídat.“

Vyrazili z hostince a pátrali po skladištích, do nichž by se mohl seitrový olej dodávat. Poblíž centra Dras-Leony začaly ulice stoupat směrem k paláci z leštěné žuly. Byl postavený na vyvýšeném kopci a převyšoval všechny budovy kromě katedrály.

Nádvoří paláce bylo zdobené perleťovou mozaikou a části zdí byly vykládané zlatem. Ve výklencích stály černé sochy s kouřícími tyčemi kadidla ve studených rukou. Každé čtyři metry stála hlídka vojáků a ostražitě pozorovala kolemjdoucí.

„Kdo tady bydlí?“ zeptal se Eragon s obdivem.

„Marcus Tábor, vládce města. Zodpovídá se pouze králi a vlastnímu svědomí, které poslední dobou moc nefunguje,“ řekl Brom. Prošli kolem paláce a prohlíželi si elegantní domy, které ho obklopovaly.

Za celé dopoledne se nedozvěděli nic užitečného, a tak si dali oběd. „Tohle město je příliš veliké, abychom ho prohledávali společně,“ řekl Brom. „Pátrej na vlastní pěst. Do setmění se sejdeme u Zla-

té koule.“ Zamračil se na Eragona zpod huňatého obočí. „Doufám, že zas neprovedeš nějakou hloupost.“

„Spolehni se,“ slíbil Eragon. Brom mu podal pár mincí a odkráčel opačným směrem.

Po zbytek dne Eragon hovořil s obchodníky a dělníky a snažil se být co nejpříjemnější a nejpřirozenější. Jeho otázky ho dovedly z jednoho konce města na druhý a pak zase zpátky. Zdálo se, že nikdo o oleji nic neví. Ať se dostal kamkoli, vždy na něj shlížela katedrála. Jejím vysokým věžím nešlo uniknout.

Nakonec našel muže, který pomáhal seitrový olej nakládat a vzpomněl si, kam ho odváželi. Eragon se na to skladiště šel celý rozrušený podívat a pak se vrátil do Zlaté koule. Brom se vrátil za víc než hodinu, skleslý vyčerpáním. „Zjistil jsi něco?“ zeptal se ho Eragon.

Brom si uhladil bílé vlasy. „Dnes jsem slyšel spoustu zajímavých věcí, třeba to, že Galbatorix do týdne navštíví Dras-Leonu.“

„Cože?“ zvolal Eragon.

Brom se shrbil u zdi a vrásky na čele se mu prohloubily. „Tábor si zřejmě začal trochu moc dovolovat, a tak se Galbatorix rozhodl, že mu udělí menší lekci. Je to poprvé, co za posledních víc než deset let král opustí Urû’baen.“

„Myslíš, že o nás ví?“ zeptal se Eragon.

„Samozřejmě, že o nás ví, ale určitě neví, že jsme teď zrovna tady. Kdyby to věděl, už bychom byli ve spárech ra’zaků. Znamená to ovšem, že všechno, co v souvislosti s ra’zaky podnikneme, musíme provést před Galbatorixovým příjezdem, abychom od něj byli včas aspoň padesát mil daleko. Jedna věc je však pro nás výhodná -, a to že tady ra’zakové určitě jsou a připravují jeho návštěvu.“

„Chci ra’zaky dostat,“ řekl Eragon se zaťatými pěstmi. „Ale ne, pokud to znamená utkat se s králem. Asi by mě rozcupoval na kousky.“

Brom vypadal pobaveně. „Velmi dobře: opatrnost. A máš pravdu; proti Galbatorixovi bys neměl šanci. Teď mi řekni, cos zjistil ty. Možná tak potvrdíš to, co jsem slyšel.“

Eragon pokrčil rameny. „Většinou to byly nesmysly, ale mluvil jsem s mužem, který ví, kam se olej vozí. Je to takové staré skladiště. Kromě toho jsem nic užitečného neobjevil."

„Můj den byl o něco plodnější než ten tvůj. Slyšel jsem to samé co ty, a tak jsem šel do toho skladu a mluvil s tamními dělníky. Nestálo mě to ani moc přemlouvání a brzy mi prozradili, že bedýnky se seitrovým olejem se ze skladu posílají do paláce."

„A pak ses vrátil sem," dokončil za něj Eragon.

„Kdepak! Nepřerušuj mě. Potom jsem šel do paláce a pronikl jsem jako potulný zpěvák do křídla pro služebnictvo. Několik hodin jsem se tam procházel, bavil jsem služky a další lidi písněmi i básněmi - a mezitím jsem se celou tu dobu vyptával." Brom si pomalu nacpal dýmku tabákem. „Je opravdu neuvěřitelné, kolik toho služební zjistí. Řekl bys, že jeden hrabě má tři milenky a všechny bydlí ve stejném křídle paláce?" Nevěřícně zavrtěl hlavou a zapálil si dýmku. „Vedle těchto skvělých pikantností jsem se úplně náhodou dozvěděl, kam se olej z paláce posílá."

„A to...?" zeptal se netrpělivě Eragon.

Brom si potáhl z dýmky a vypustil kroužek kouře. „Samozřejmě ven z města. Vždycky za úplňku pošlou dva otroky k úpatí Helgrindu se zásobami na jeden měsíc. Kdykoli přijde seitrový olej do Dras-Leony, posílají ho spolu se zásobami jídla. Otroky už pak nikdy nikdo nespatří. Když je jednou někdo tajně sledoval, zmizel také."

„Myslel jsem, že Jezdci zrušili obchod s otroky," podivil se Eragon.

„Bohužel pod vládou krále začal znovu vzkvétat."

„Takže ra'zakové jsou v Helgrindu," řekl Eragon a přemýšlel o skalnaté hoře.

„Tam nebo někde poblíž."

„Pokud jsou v Helgrindu, budou buď ve spodní části - a chráněni silnými kamennými dveřmi -, nebo jsou vysoko, kam se mohou dostat jen jejich létající zvířata nebo Safira. Vršek nebo spodek, jejich úkryt bude bezpochyby dobře zamaskovaný." Na chvíli se zamyslel. „Pokud budeme se Safirou létat kolem Helgrindu, ra'zakové nás určitě uvidí - a to ani nemluvím o celé Dras-Leoně."

„To bude problém," souhlasil Brom.

Eragon se zamračil. „Co kdybychom šli se zásobami místo těch dvou otroků? Zanedlouho bude úplněk. Měli bychom tak dokonalou příležitost dostat se do blízkosti ra'zaků.“

Brom se zamyšleně zatahal za vousy. „To je přinejmenším riskantní. Pokud ty otroky zabíjejí na dálku, dostaneme se určitě do nesnází. Pokud ra'zaky neuvidíme, nemůžeme je zranit.“

„Nevíme, jestli vůbec ty otroky zabíjejí,“ namítl Eragon.

„Jsem si jistý, že ano,“ řekl Brom s vážnou tváří. Pak mu zajiskřilo v očích a vyfoukl další kroužek kouře. „Přesto je to zajímavý nápad. Kdyby byla Safira ukrytá někde poblíž a...“ Jeho hlas zeslábl. „Mohlo by to fungovat, ale budeme si muset pospíšit. Do příjezdu krále nezbývá moc času.“

„Neměli bychom jít k Helgrindu a porozhlédnout se tam? Bylo by dobré vidět okolí za denního světla, aby nás nezaskočili,“ navrhl Eragon.

Brom poklepával prsty na svou hůl. „To můžeme udělat později. Zítra se vrátím do paláce a vymyslím, jak bychom mohli nahradit otroky. Přesto budu muset být opatrný, abych nevzbudil podezření - snadno by mě mohli odhalit špehové a dvořané, kteří o ra'zacích vědí.“

„Nemohu tomu uvěřit; nakonec jsme je přece jen našli,“ šeptl Eragon. Hlavou mu proběhl obraz mrtvého strýce a vypálené farmy. Sevřel čelisti.

„To nejtěžší nás teprve čeká, ale ano, dosud jsme si vedli dobře,“ řekl Brom. „Když se na nás usměje štěstí, možná brzy dosáhneš své odplaty a Vardenové se zbaví nebezpečného nepřítele. Co bude dál to už bude jen na tobě.“

Eragon se v duchu spojil se Safirou a vítězoslavně jí oznámil: *Našli jsme doupě ra'zaků!*

Kde? Rychle jí vysvětlil, co zjistili. *Helgrind*, zadumala se. *Příhodné místo pro takové zloduchy*.

Eragon souhlasil. *Až tady skončíme, možná bychom se mohli zastavit v Carvahallu*.

To bys chtěl? zeptala se nečekaně trpce. *Vrátit se ke svému předchozímu životu? Víš přece, že to se nestane, tak si přestaň dělat naděje. V určitém okamžiku se budeš muset rozhodnout, ke komu se*

přidáš. Budeš se po zbytek života skrývat, nebo pomůžeš Vardenům? To jsou jediné možnosti, které ti zbyly, pokud se nepřidáš ke Galbatorixovi, na což já nikdy nepřistoupím.

Tiše jí řekl: *Pokud si musím vybrat, spojím svůj osud s Vardeny, jak dobře víš*.

Ano, ale jednou to budeš muset vyslovit nahlas. A nechala ho, aby mohl nad jejími slovy přemýšlet.

Vyznavači Helgrindu

Když se Eragon probudil, byl v pokoji sám. Na zdi byl uhlem načmáraný vzkaz, na němž stálo:

Eragone,

budu dnes pryč dlouho do noci. Peníze na jídlo máš pod slamníkem. Prohlédni si město, zabav se, ale buď nenápadný!

Brom

P S. Vyhýbej se paláci. Nechoď nikam bez svého luku! Měj ho pořád napjatý.

Eragon očistil stěnu a pak vytáhl peníze zpod slamníku. Zavěsil si přes záda luk a pomyslel si: *Kéž bych nemusel pořád chodit ozbrojený.*

Odešel ze Zlaté koule, loudal se ulicemi a zastavoval se, aby si mohl prohlédnout všechno, co ho zaujalo. Byla tu spousta nezvyklých obchodů, ale žádný tak zajímavý jako Angelin bylinkářský krámek v Teirmu. Občas zíral na tmavé, stěsnané domy a přál si být z města pryč. Když dostal hlad, koupil si kus sýra a pecen chleba a najedl se vsedě na obrubníku.

Později na vzdáleném okraji Dras-Leony uslyšel dražitele, jak spěšně vyvolává ceny. Zvědavě zamířil za hlasem a přišel k širokému průjezdu mezi dvěma domy. Na pódiu vysokém asi do pasu stálo deset lidí. Před nimi se shromáždil barevný a rozjásaný dav honosně oblečených měšťanů. *Kde je ale zboží, co se tu prodává?* podivil se Eragon.

Dražitel dočetl seznam a pokynul na mladíka za pódiem, aby k němu přistoupil. Muž nemotorně vylezl nahoru; na nohou a rukou táhl řetězy. „A tady máme náš první kus," vyhlásil dražebník. „Zdravý muž z pouště Hadarak, zajatý teprve minulý měsíc, ve skvělé formě. Podívejte se na ty paže a nohy; je silný jako býk! Byl by vynikajícím nosičem štítu, nebo - pokud byste mu nedali takovou důvěru - by se

hodil na těžkou práci. Ale dovolím si poznamenat, pánové a dámy, že to by byla škoda. Je chytrý jako liška a třeba ho i přimějete, aby promluvil civilizovaným jazykem!“

Dav se zasmál a Eragon vzteky zaskřípal zuby. Na rtech měl slovo, které by otroka osvobodilo, a užuž zvedal paži, která se teprve nedávno zbavila dlahy. Značka na dlani se mu zableskla. Skoro už vyslovil starověké slovo a vypustil kouzlo, když vtom mu to došlo: Ten otrok se odtud nikdy nedostane! Chytili by ho dřív, než by doběhl k hradbám. Kdyby se mu pokusil pomoci, celou situaci by tím jenom zhoršil. Stáhl paži zpět a potichu zaklel. *Mysli! Přesně takhle ses dostal do potíží s urgaly*.

Bezmocně pozoroval, jak otroka prodali vysokému muži s orlím nosem. Další otrok byla drobounká dívenka, ne starší než šest let, kterou vytrhli plačící matce z náručí. Když dražitel začal licitovat, Eragon se přinutil odejít. Vřelo to v něm zlostí a rozhořčením.

Teprve když minul několik budov, přestal k němu doléhat její pláč. *Chtěl bych teď potkat zloděje, který se mi právě pokouší proříznout měšec*, pomyslel si vztekle a skoro si přál, aby se to stalo. Zoufale udeřil do nejbližší zdi, až si sedřel klouby.

Těmto věcem bych přece mohl zabránit, když budu bojovat proti Království, uvědomil si náhle. *Se Safirou po boku bych mohl tyto otroky osvobodit. Byl jsem obdařen zvláštními silami; bylo by ode mě sobecké nepoužívat je ku prospěchu ostatních. Pokud to neudělám, nemusím vůbec být Jezdcem*.

Po chvíli vzhlédl, aby zjistil, kam se to dostal, a překvapilo ho, že stojí před katedrálou. Její točité věže byly pokryté reliéfy a ozdobnými spirálami. Podél okapů se skláněly spletité chrliče. Na stěnách se kroutila výstřední zvířata a bájní hrdinové a králové pochodovali po jejich dolních okrajích, zamrzlí v chladném mramoru. Z boku katedrálu lemovaly žebrové oblouky a vysoká okna s barevnými vitrážemi spolu se sloupy nejrůznějších velikostí. Celé budově vévodila osamělá věž vysoká jako stěžeň.

Ve stínu průčelí katedrály byly zapuštěné kované dveře vykládané řadou stříbrného písma, ve kterém Eragon poznal starověký jazyk. Podle něj tam stálo cosi jako: *Nechť ty, kdo sem vejdeš, pochopíš svou pomíjivost a zapomeneš na své vazby k tomu, co je ti drahé*.

Z celé té stavby běhal Eragonovi mráz po zádech. Obklopovalo ji cosi hrozivého, jako by to byl dravec, který ve městě nehybně čeká na svou další oběť.

Ke vchodu do chrámu vedly široké schody. Eragon po nich slavnostně vystoupal a zastavil se před portálem. *Jestlipak mohu vejít dovnitř?* Skoro provinile zatlačil do dveří. Hladce se otevřely po naolejovaných pantech. Vstoupil dovnitř.

Prázdnou katedrálu naplňovalo ticho zapomenuté hrobky. Vzduch byl suchý a chladivý. Holé stěny se vzpínaly ke klenutému stropu, který byl tak vysoký, že se pod ním Eragon cítil drobný jako mravenec. Okna ve zdech byla zdobená vitrážemi, znázorňujícími výjevy plné zloby, nenávisti a žalu, zatímco strašidelné paprsky světla, které jimi procházely, zaplavovaly žulové lavice průzračnými odlesky a zbytek katedrály ponechávaly v přítmí. Na Eragonovy ruce dopadaly temně modré stíny.

Mezi okny stály sochy se strnulýma, bledýma očima. Opětoval jejich chladné pohledy a pak pomalu vykročil uličkou ve středu, plný obav, aby nenarušil velebné ticho. V kožených botách neslyšně našlapoval po naleštěné kamenné podlaze.

Oltář tvořila obrovská kamenná deska bez jakýchkoli ozdob. Dopadal na ni osamělý paprsek světla, který odhaloval smítka zlatavého prachu poletující ve vzduchu. Za oltářem byly vidět píšťaly varhan, které protínaly strop a otvíraly se k nebi. Tento nástroj by hrál, jen kdyby Dras-Leonou otřásala vichřice.

Eragon z úcty poklekl před oltářem a sklonil hlavu. Nemodlil se však, vzdal pouze hold katedrále jako takové. Z kamene vyzařovalo utrpení živých, jehož byla svědkem, a také pochmurnost prapodivných obřadů, které se v jejích stěnách odehrály. Bylo to odstrašující místo, pusté a studené. Přesto v jeho mrazivém doteku probleskoval nádech věčnosti a možná i moci, která v něm spočívala.

Nakonec Eragon zvedl hlavu a vstal. Klidný a vážný zašeptal sám pro sebe slova ve starověkém jazyce a otočil se k odchodu. Vtom ale ztuhl. Srdce mu leknutím poskočilo a začalo bít jako poplašný zvon.

Ve vchodu do katedrály stáli ra'zakové a pozorovali ho. Měli tasené meče a jejich ostří v karmínovém světle krvavě rudě plála. Ten menší něco zasyčel. Žádný z nich se však nepohnul.

V Eragonovi se vzedmula vlna vzteku. Pronásledoval ra'zaky už tolik týdnů, že se bolest způsobená jejich vražedným skutkem otupila. Ale teď měl pomstu na dosah ruky. Jeho hněv vybuchl jako sopka, poháněný ještě potlačovanou zlobou z neutěšené situace otroků. Popadl luk a z úst se mu vydral výkřik, který se rozléhal jako hromobití. Obratně zasadil šíp do tětivy a vystřelil. Bezprostředně za ním vyslal další dva.

Ra'zakové se však šípům vyhnuli s nadlidskou rychlostí. Se syčením se hnali uličkou mezi lavicemi a pláště za nimi vlály jako havraní křídla. Eragon sáhl po dalším šípu, ale pak mu ruku zastavilo varování. *Pokud věděli, kde mě hledat, pak je v nebezpečí také Brom! Musím ho varovat!* Pak k Eragonově zděšení do katedrály napochodovala řada vojáků a on zahlédl, že se venku přede dveřmi vlní celé moře uniforem.

Eragon nenávistně pohlédl na blížící se ra'zaky, rozhlédl se a hledal únikovou cestu. Jeho pozornost upoutala ulička nalevo od oltáře. Vyřítil se klenutým průchodem a uháněl chodbou, která vedla do převorství se zvonicí. Za zády slyšel dusot bot ra'zaků, což ho přimělo ještě zrychlit. Pak chodba nečekaně skončila zavřenými dveřmi.

Opřel se do nich, aby je vyrazil, ale dřevo bylo příliš pevné. Ra'zakové už byli skoro za ním. V zoufalství se nadechl a vykřikl: „Jierda!“ Se zábleskem se dveře roztříštily na kousky a sesuly se na podlahu. Eragon jimi proskočil do malého pokoje a běžel dál.

Prohnal se několika komnatami a vylekal skupinu kněžích. Za ním se nesly výkřiky a kletby. Převorský zvon vyzváněl na poplach. Eragon prokličkoval kuchyní, minul dvojici mnichů a pak proklouzl postranními dveřmi ven. Zastavil se v zahradě obehnané vysokou cihlovou zdí, na níž nebylo čeho se zachytit. Nebyly tu žádné další východy.

Obrátil se k útěku, za ním se ale ozvalo slabé zasyčení, jak ra'zakové vbíhali do dveří. V zoufalství pospíchal ke zdi a připravil si ruce. Tady by mu nepomohlo ani kouzlo - pokud by jím prolomil zeď, byl by tak vysílený, že už by nemohl utíkat.

Vyskočil. I když měl paže co nejvíc natažené, zachytil se okraje zdi jenom konečky prstů. Zbytkem těla narazil do cihel, až mu to vzalo dech. Ztěžka oddechoval, visel tam a snažil se nespadnout.

Ra‘zakové se přikradli do zahrady a otáčeli hlavou na všechny strany jako vlkodavové, kteří větří svou kořist.

Eragon je ucítil a přitáhl se rukama nahoru. V ramenou mu to zacukalo bolestí, vydrápal se však na zeď a překulil se na druhou stranu. Klopýtl, pak ale znovu nabyl rovnováhy a vyrazil uličkou, právě když ra'zakové přeskakovali zeď. To Eragona povzbudilo k dalšímu zběsilému úprku.

Utíkal víc než míli, pak ale musel zastavit, aby popadl dech. Jelikož si nebyl jistý, zda ra'zaky setřásl, vběhl na přelidněné tržiště a skočil pod odstavený vůz. *Jak mě našli?* podivil se a ztěžka oddechoval. *Nemohli vědět, kde jsem... leda že by se něco stalo Bromovi!* Spojil se v duchu se Safirou a řekl: *Ra'zakové mě našli. Všichni jsme v nebezpečí! Zkontroluj, jestli je Brom v pořádku. Pokud je, varuj ho a řekni mu, že se sejdeme v hostinci. A buď připravena sem co nejrychleji přiletět. Možná budeme potřebovat tvou pomoc při útěku.*

Mlčela a pak odměřeně řekla: *Sejdete se v hostinci. Nezastavuj se, jsi v obrovském nebezpečí.*

„Jako bych to nevěděl," zamumlal Eragon a vykulil se zpod vozu. Pospíchal zpět do Zlaté koule, spěšně sbalil všechny věci, osedlal koně a vyvedl je na ulici. Brom přišel záhy po něm, s holí v ruce a vážně se mračil. Vyhoupl se na Sněžného bleska a zeptal se: „Co se stalo?"

„Byl jsem v katedrále a najednou se za mnou objevili ra'zakové," líčil mu Eragon, když nasedal na Kadoka. „Utíkal jsem co nejrychleji zpátky, ale mohou tu být každou chvíli. Safira se k nám přidá, jakmile vyjedeme z Dras-Leony."

„Musíme se dostat za hradby dřív, než zavřou brány, pokud to už neudělali," řekl Brom. „Jestli jsou zavřené, bude skoro nemožné odjet. Ať se stane cokoli, zůstávej mi pořád nablízku." Eragon ztuhl, když z jednoho konce ulice vypochodoval oddíl vojáků.

Brom zaklel, šlehl Sněžného bleska uzdou a vyrazil kupředu. Eragon se sklonil nízko nad Kadoka a následoval ho. Během divoké, nebezpečné jízdy několikrát málem spadli, když se cestou k hradbám hnali skrz davy lidí, které ucpávaly ulice. Když konečně uviděli bránu, Eragon v hrůze přitáhl Kadokovi uzdu. Už byla napůl zavřená a v cestě jim stála dvojitá řada kopiníků.

„Rozsekají nás na kusy!“ zvolal.

„Musíme se pokusit to stihnout,“ pravil Brom rázně. „Já se postarám o muže, ale ty nám musíš podržet bránu.“ Eragon přikývl, zaťal zuby a zaryl Kadokovi paty do slabin.

Uháněli směrem k hradbě neochvějných vojáků, kteří namířili svá kopí koním na šíji a zapřeli si zbraně o zem. I když koně odfrkávali strachy, Eragon s Bromem je drželi pod kontrolou. Eragon slyšel, jak vojáci křičí, ale soustředil se na bránu, která se pomalu zavírala.

Jak se blížili k ostrým kopím, Brom zvedl ruku a promluvil. Slova zapůsobila dokonale; vojáci se sesypali na stranu jako řádka z domina. V té chvíli se mezera v bráně ještě zmenšila. Eragon doufal, že to pro něj nebude příliš náročný úkol, posbíral všechny síly a vykřikl: „Du grind huildr!“

Brána vydala hluboký řezavý zvuk, zatřásla se a pak se se skřípotem zastavila. Dav i strážní utichli a užasle zírali. Za klapotu koňských kopyt Brom s Eragonem vystřelili z dras-leonských hradeb. V okamžiku, kdy byli volní, Eragon bránu pustil. Trhla sebou a zabouchla se.

Zavrávoral vysílením, se kterým počítal, ale dokázal jet dál. Brom ho pozorně sledoval. Prchali dál předměstími, zatímco z hradeb se ozývalo poplašné troubení. Safira je čekala na kraji města skrytá za skupinou stromů. Oči jí plály hněvem; ocasem švihala sem a tam. „Rychle, leť na ní,“ řekl Brom. „A tentokrát zůstaň ve vzduchu, i kdyby se se mnou dělo cokoli. Namířím si to na jih. Leť poblíž. Teď už je jedno, jestli Safiru někdo uvidí.“ Eragon rychle vyšplhal na Safiru. Jak se země pod nimi vzdalovala, pozoroval Broma, jak se tryskem žene po silnici.

Jsi v pořádku? zeptala se Safira.

Ano, řekl Eragon. *Ale jen díky tomu, že jsme měli nesmírné štěstí.*

Z nozder vypustila oblak kouře. *Všechen ten čas, co jsme strávili hledáním ra'zaků, byl k ničemu.*

Já vím, řekl a nechal svou hlavu klesnout na její šupiny. *Kdyby ra'zakové byli naši jediní nepřátelé, byl bych tam zůstal a bojoval. Ale se všemi těmi vojáky po jejich boku by to nikdy nebyl rovný souboj!*

Chápeš, že teď se o nás bude mluvit? Tohle nebyl zrovna nenápadný útěk. Vyhnout se pronásledování ze strany Království bude těžší než kdykoli předtím. V jejím hlase zazněl tón, na který nebyl zvyklý.

Vím.

Letěli rychle a nízko nad silnicí. Jezero Leona se za nimi vzdalovalo; krajina začala být suchá a kamenitá a posetá houževnatým, trnitým křovím a vysokými kaktusy. Nebe se zatáhlo mraky. V dálce se mihl blesk. Když začal skučet vítr, Safira slétla střemhlav dolů k Bromovi. Zastavil koně a zeptal se: „Co se děje?“

„Ten vítr je příliš silný.“

„Není to tak zlé,“ namítl Brom.

„V té výšce ano,“ řekl Eragon a ukázal na nebe.

Brom zaklel a podal mu Kadokovu uzdu, aby si mohl přesednout. Klusali pryč a Safira je následovala, i když po zemi měla potíže udržet tempo s koňmi.

Vichřice zesílila, nesla vzduchem prach a točila se ve větrných vírech. Omotali si kolem hlavy šály, aby si chránili oči. Bromovi vlál plášť ve větru a plnovous se mu třepotal kolem obličeje, jako by byl živý. I když bylo jasné, že by to vše ještě zhoršilo, Eragon doufal, že začne pršet, aby déšť zahladil jejich stopy.

Zanedlouho je tma přinutila zastavit. Nechali se vést pouze hvězdami, pokud byly vidět, a po chvíli sešli ze silnice, aby se utábořili za dvěma velkými balvany. Bylo příliš nebezpečné zapalovat oheň, a tak pojedli studené jídlo a Safira je skryla před větrem.

Po skromné večeři se Eragon bez obalu zeptal: „Jak nás mohli najít?“

Brom se chystal zapálit si dýmku, ale pak si to rozmyslel a odložil ji. „Jedna ze služebných v paláci mě varovala, že jsou mezi nimi špehové. Zvěsti o mně a mých otázkách se nějak musely dostat k Táborovi... a přes něj k ra’zakům.“

„Do Dras-Leony se tedy vrátit nemůžeme?“ ujišťoval se zkroušeně Eragon.

Brom zavrtěl hlavou. „Příštích pár let asi ne.“

Eragon se chytil rukama za hlavu. „Pak bychom se měli ra'zakům ukázat! Pokud někde někdo uvidí Safiru, přispěchají kamkoli, kde zrovna bude."

„A s nimi padesát vojáků," řekl Brom. „Každopádně teď stejně nemá cenu se o tom bavit. V tuhle chvíli se musíme soustředit na to, abychom zůstali naživu. Dnešní noc bude nejnebezpečnější, protože ra'zakové po nás budou slídit ve tmě, kdy jsou nejsilnější. Budeme muset do rána držet hlídky."

„Dobře," řekl Eragon a vstal. Zaváhal a přimhouřil oči. Koutkem oka zachytil záblesk pohybu, malou barevnou skvrnku, která vystupovala z okolní temnoty. Vyšel na okraj tábořiště, aby se lépe podíval.

„Co je to?" zeptal se Brom, když rozbaloval přikrývky.

Eragon zíral do tmy a pak se obrátil zpět. „Nevím. Zdálo se mi, že něco vidím. Musel to být nějaký pták." Vtom mu temenem hlavy projela ostrá bolest a Safira zaburácela. Pak se Eragon v bezvědomí svalil na zem.

Odplata ra‘zaků

Eragona vzbudilo tlumené bušení. Pokaždé, když mu v hlavě zapulsovala krev, ucítil novou vlnu bolesti. Otevřel oči a trhl sebou; hleděl přímo do rozzářené lucerny a do očí se mu vehnaly slzy. Zamrkal a odvrátil pohled. Jakmile se ale pokusil posadit, uvědomil si, že má ruce svázané za zády.

Otupěle se otočil a uviděl Bromovy paže. Uklidnilo ho, když zjistil, že jsou také svázané. Proč cítí takovou úlevu? Urputně se na to snažil přijít, dokud ho to konečně netrklo: *Přece by nesvazovali mrtvého!* Kdo jsou ale ti ‘oni‘? Natočil hlavu ještě dál a zarazil se, protože mu do zorného úhlu vstoupil pár černých bot.

Eragon vzhlédl a uviděl tvář ra’zaka v mnišské kutně. Projel jím děsivý strach. Zapátral myslí, aby použil kouzlo, a už měl na jazyku slovo, kterým by ra’zaka zabil, ale pak zaváhal a prostoupil jím pocit zmatení. Nemohl si na to slovo vzpomenout. Zoufale to zkoušel znovu a znovu, až se mu úplně vysmeklo.

Ra’zak nad ním se chladně zasmál. „Zdá ssse, že droga zabrala, co? Myslím, že tentokrát už nám dáššš pokoj.“

Nalevo se ozval rachot a Eragon zděšeně zjistil, že druhý ra’zak nasazuje Safiře přes hlavu náhubek. Křídla měla přitažená k bokům černými řetězy, na nohách měla okovy. Eragon se s ní pokusil spojit, ale nic necítil.

„Velice dobře ssspolupracovala, když jsme jí pohrozili, že tě zabijeme,“ zasyčel ra’zak. Dřepl si k lucerně a prohrabával Eragonovy brašny; prohlížel a odhazoval nejrůznější věci, dokud nevytáhl Zar’roc. „Jak překrásná věc pro někoho tak... bezvýznamného. Asssi sssi ho nechám.“ Sklonil se blíž a ušklíbl se: „Nebo možná, pokud se budeš chovat rozumně, ti ho náš pán dovolí leštit.“ Jeho vlhký dech páchl po syrovém mase.

Pak v rukou obrátil meč a polekaně vykřikl, když uviděl symbol na pouzdře. Jeho společník k němu přispěchal. Oba stáli nad mečem, syčeli a pomlaskávali. Nakonec se obrátili k Eragonovi. „Budeš našemu pánovi dobře sssloužit, že?“

Eragon s námahou přinutil svůj ztěžklý jazyk k řeči: „Pokud ano pak vás zabiju."

Mrazivě se zachechtali. „Och ne, jsme příliš cenní. Ale ty... ty jsi jen na *jedno* použití." Safira zhluboka zavrčela; z nozder se jí valil kouř. Ale ra'zakové si toho nevšímali.

Jejich pozornost odvedl Brom, který zasténal a překulil se na bok. Jeden z ra'zaků ho popadl za košili a bez námahy ho zvedl do vzduchu. „Přestává to půsssobit."

„Dej mu další."

„Tak ho prossstě zabijeme," řekl menší ra'zak. „Způsobil nám už dost potíží."

Ten vyšší přejel prstem po meči. „Dobrý plán. Ale pamatuj, že král nám nakázal přivést je *živé*."

„Můžeme říccct, že zemřel, když jsme je zajímali."

„A co tenhle?" zeptal se ra'zak a ukázal mečem na Eragona. „Co když bude mluvit?"

Jeho společník se zasmál a vytasil ohavnou dýku. „To se neodváží."

Dlouho bylo ticho a pak ten druhý řekl: „Dohodnuto."

Odtáhli Broma doprostřed tábora a srazili ho na kolena. Brom se sesul ke straně. Eragon vše pozoroval s narůstajícím strachem. *Musím se osvobodit!* Trhnul lanem, jímž měl svázaná zápěstí, ale bylo příliš pevné, než aby ho dokázal přetrhnout. „Nic takového nezkoušej," řekl vyšší ra'zak a dloubl ho mečem. Pak zvedl nos do výšky a zavětřil; zdálo se, že ho něco znepokojilo.

Druhý ra'zak zavrčel, trhl Bromovi hlavou dozadu a přitiskl mu dýku k obnaženému hrdlu. Přesně v tu chvíli se ozvalo tlumené zasvištění, po němž následoval ra'zakův výkřik. Z ramena mu vyčuhoval šíp. Ra'zak, který byl blíž Eragonovi, klesl k zemi a tak tak se vyhnul dalšímu šípu. Vyrazil ke zraněnému společníkovi a oba zírali do tmy a vztekle syčeli. Ani se nepokoušeli zastavit Broma, který se se zakaleným zrakem vyškrábal na nohy. „K zemi!" křikl na něj Eragon.

Brom zavrávoral a potácel se směrem k němu. Když do tábořiště svištěly další a další šípy neviditelných útočníků, ra'zakové se odkulili za pár balvanů. Chvíli se nic nedělo, pak začaly létat šípy z pro-

tější strany. Ra'zakové, které útok zaskočil, reagovali pomalu. Pláště měli na několika místech proděravělé a jednomu z nich se do paže zarýval roztříštěný šíp.

S divokým výkřikem menší ra'zak prchal k silnici a za běhu ještě surově nakopl Eragona do boku. Jeho společník váhal a potom popadl dýku ze země a uháněl za ním. Když vybíhal z tábora, mrštil ještě nožem po Eragonovi.

Bromovi najednou zablesklo v očích podivné světlo. Vrhl se před Eragona s ústy otevřenými v neslyšném výkřiku. Dýka ho zasáhla se slabým klepnutím a on ztěžka dopadl na rameno. Hlava mu bezvládně visela.

„Ne!“ vykřikl Eragon, i když cítil mučivou bolest pod žebry. Uslyšel kroky, pak se mu zastřel zrak a dál už nic nevěděl.

Murtagh

Dlouhou chvíli si Eragon uvědomoval jenom pálení v boku. Každé nadechnutí ho bolelo. Cítil se, jako by pobodali jeho, a ne Broma. Neuvědomoval si čas; nedokázal říci, zda od té chvíle uběhly týdny nebo jen pár minut. Když se konečně probral, otevřel oči a zvědavě pohlédl na ohýnek plápolající pár kroků od něj. Ruce měl stále ještě svázané, ale droga už vyprchala, protože už zase mohl jasně myslet. *Safiro, jsi zraněná?*

Ne, ale vy s Bromem ano. Nakláněla se nad Eragonem a křídla měla ochranitelsky roztažená na obě strany.

Safiro, tys asi nezapálila ten oheň, viď? A nemohla ses sama dostat z těch řetězů.

Ne.

Myslel jsem si to. Eragon se vyškrábal na kolena a uviděl, že na druhé straně ohně sedí nějaký mladík.

Cizinec v ošoupaných šatech působil klidným, sebejistým dojmem. V rukou měl luk a u boku jedenapůlruční meč. V klíně mu ležel roh se stříbrným kováním a z boty mu vyčuhovala rukojeť dýky. Vážnou tvář a divoké oči měl lemované prameny hnědých vlasů. Zdál se být o pár let starší než Eragon a asi o palec vyšší. Za ním stál uvázaný šedý kůň. Cizinec ostražitě sledoval Safiru.

„Kdo jsi?" zeptal se Eragon a opatrně se nadechl.

Cizincovy ruce sevřely luk. „Murtagh." Jeho hlas byl hluboký a vyrovnaný, ale kupodivu plný citu.

Eragon si protáhl ruce pod nohama, aby je měl před sebou. Zaťal zuby, protože znovu ucítil palčivou bolest v boku. „Proč jsi nám pomohl?"

„Nejste jediní nepřátelé, které ra'zakové mají. Stopoval jsem je."

„Ty víš, kdo jsou?"

„Ano."

Eragon se zaměřil na provazy, jimiž měl svázaná zápěstí, a připravil se ke kouzlu. Zaváhal, neboť věděl, že Murtagh na něj upírá oči, ale pak usoudil, že na tom nezáleží. „Jierda!" zabručel. Lana na

zápěstích okamžitě praskla. Promnul si ruce a zápěstí, aby se mu zase prokrvily.

Murtagh se pomalu nadechl. Eragon se narovnal a pokusil se vstát, ale žebra ho nesnesitelně pálila. Klesl zpátky na zem a ztěžka oddechoval se zaťatými zuby. Murtagh se mu pokusil přijít na pomoc, ale Safira ho s výhružným zavrčením zastavila. „Byl bych ti pomohl už dřív, ale tvůj drak mě k tobě nepustil."

„Jmenuje se Safira," procedil Eragon mezi zuby a obrátil se k ní. *A teď už ho pusť! Tohle sám nezvládnu. Krom toho nám zachránil život.* Safira znovu zavrčela, ale složila křídla a ustoupila. Murtagh vykročil vpřed, ale nespouštěl z ní oči.

Chytil Eragona za paži a jemně ho zvedl na nohy Eragon vyjekl bolestí; bez opory by byl upadl. Přešli k ohni, kde na zádech ležel Brom. „Jak je na tom?" zeptal se Eragon.

„Špatně," řekl Murtagh a opatrně Eragona usazoval. „Nůž mu projel přesně mezi žebry. Za chviličku se na něj můžeš podívat, ale nejdřív bychom měli zjistit, jakou škodu napáchali ra'zakové na tobě." Pomohl Eragonovi odhrnout košili a pak hvízdl. „Ouvej!"

„Ouvej," souhlasil chabě Eragon. Po celém levém boku se mu táhla skvrnitá podlitina. Kůži měl zarudlou, nateklou a na několika místech sedřenou. Murtagh položil ruku na modřinu a jemně ji zmáčkl. Eragon vykřikl a Safira varovně zavrčela.

Murtagh na Safiru letmo pohlédl a rychle sáhl po přikrývce. „Myslím, že máš zlomených pár žeber Těžko říct, ale nejmíň dvě, možná tři. Máš štěstí, že nekašleš krev." Natrhal přikrývku na proužky a ovázal Eragonovi hrudník.

Eragon si stáhl košili. „Jo... to mám štěstí." Mělce se nadechl, doploužil se k Bromovi a uviděl, že Murtagh mu na jednom místě rozřízl plášť, aby mu obvázal ránu. Roztřesenými prsty obvaz povolil.

„To bych nedělal," varoval ho Murtagh. „Bez něj vykrvácí." Eragon si ho nevšímal a sundal Bromovi látku z boku. Rána byla krátká a úzká, zato však hluboká. Řinula se z ní krev. Jak už zjistil, když byl zraněný Gero, rány způsobené ra'zaky se hojily pomalu.

Stáhl si rukavice a v mysli přitom zoufale pátral po léčivých slovech, která ho učil Brom. *Pomoz mi, Safiro,* zaprosil. *Jsem příliš zesláblý, než abych to zvládl sám.*

Safira se přikrčila vedle něj a upřela oči na Broma. *Jsem tady, Eragone.* Jakmile se její mysl spojila s jeho, tělo se mu zalilo novou energií. Zaměřil ji na ta slova. Ruka, kterou držel nad ránou, se mu třásla. „Waíse heill!“ řekl. Dlaň se mu zableskla a Bromovi se zacelila kůže, jako by nebyla nikdy porušena. Murtagh to celé sledoval.

Bylo to rychle hotové. Světlo ohně pohasínalo a Eragon se posadil; šly na něj mdloby. *Nikdy předtím jsem to nedělal,* řekl.

Safira přikývla. *Společně můžeme dělat kouzla, která každý zvlášť nezvládneme.*

Murtagh si prohlédl Bromův bok a zeptal se: „Je úplně uzdravený?“

„Umím spravit jen to, co je na povrchu. Neznám toho tolik, abych dokázal vyléčit vnitřní rány. Teď je to na něm. Udělal jsem, co se dalo.“ Na okamžik se mu zavřely oči vysílením. „Hlava... jako by se mi vznášela v oblacích.“

„Asi by ses měl najíst,“ řekl Murtagh. „Uvařím polévku.“

Zatímco Murtagh připravoval jídlo, Eragon uvažoval, kdo tenhle cizinec asi je. Měl meč i luk prvotřídní kvality, stejně jako roh. Buď je to zloděj, anebo je zvyklý mít peníze - a hodně peněz. *Proč pronásledoval ra'zaky? Co udělali, že si ho znepřátelili? Zajímalo by mě, jestli pracuje pro Vardeny...*

Murtagh mu podal misku vývaru. Eragon ochutnal a zeptal se: „Jak je to dlouho, co ra'zakové utekli?“

„Několik hodin.“

„Musíme odejít, než se vrátí s posilami.“

„Ty bys snad mohl cestovat,“ řekl Murtagh a pohodil hlavou směrem k Bromovi. „Ale on ne. Když tě někdo bodne mezi žebra, nevstaneš a jen tak si neodjedeš.“

Kdybychom vyrobili nosítka, mohla bys Broma nést v drápech tak jako Gera? zeptal se Eragon Safiry.

Ano, ale přistání bude nepříjemné.

Hlavně, že to půjde. Eragon řekl Murtaghovi: „Safira ho může nést, ale potřebujeme nosítka. Mohl bys nějaká udělat? Já nemám sílu.“

„Počkej tady.“ Murtagh odešel z tábořiště s vytaseným mečem. Eragon se zatím belhal ke svým brašnám a sebral luk tam, kde ho prve pohodil ra’zak. Napjal tětivu, našel toulec a pak si vzal Zar’roc, který ležel skrytý ve stínu. Nakonec vzal přikrývku na výrobu nosítek.

Murtagh se vrátil se dvěma mladými stromky. Položil je podél sebe na zem a pak mezi ně upevnil deku. Opatrně přivázal Broma k provizorním nosítkům, Safira je chytila a nemotorně se vznesla. „Nikdy by mě ani nenapadlo, že něco takového uvidím,“ řekl Murtagh s podivným tónem v hlase.

Když Safira zmizela na temném nebi, Eragon dopajdal ke Kadokovi a s námahou se vytáhl do sedla. „Díky za tvou pomoc. Teď bys měl odjet. Uháněj od nás, co nejdál můžeš. Byl bys v nebezpečí, kdyby tě královští přisluhovači našli s námi. My tě nedokážeme ochránit a nechci, aby se ti kvůli nám něco stalo.“

„Úžasný proslov,“ řekl Murtagh a udusával oheň. „Ale kam půjdete? Je tady poblíž nějaké místo, kde si můžete v bezpečí odpočinout?“

„Ne,“ připustil Eragon.

Murtaghovi se zablýsklo v očích a prsty si poklepával na rukojeť meče. „V tom případě myslím, že vás budu doprovázet, dokud nebudete mimo nebezpečí. Stejně nemám kam jít. Krom toho, pokud vám zůstanu nablízku, mohl bych se dostat k ra’zakům dřív, než kdybych byl sám. Kolem takového Jezdce se dějí zajímavé věci.“

Eragon zaváhal, protože si nebyl jistý, zda by měl přijmout pomoc od úplného cizince. Přesto si nepříjemně uvědomoval, že je příliš slabý, než aby mohl volit jinak. *Pokud se ukáže, že je Murtagh nespolehlivý, Safira ho vždycky může zahnat*. „Přidej se k nám, jestli chceš,“ řekl s pokrčením ramen.

Murtagh přikývl a nasedl na svého šedého hřebce. Eragon chytil uzdu. Sněžného bleska a vyrazili z tábořiště do neznámé divočiny. I když srpek měsíce vyzařoval jen bledé světlo, věděl, že i tak ra’zakům pomůže při stopování.

Přestože se Eragon chtěl Murtagha dál vyptávat, zůstával potichu a šetřil síly na jízdu. Před úsvitem Safira řekla: *Musím zastavit. Už mě bolí křídla a Brom potřebuje ošetřit. Objevila jsem dobré místo k odpočinku, asi dvě míle od tebe*.

Našli ji, jak sedí na úpatí širokého pískovcového masívu, který se prohnutě zvedal do výšky jako obrovský kopec. V jeho stěnách byly různě velké prohlubně a jeskyně. Podobné útvary byly roztroušené všude po okolí. Safira se zdála být spokojená sama se sebou. *Našla jsem jeskyni, která není vidět ze země. Je dost velká pro nás všechny, včetně koní. Pojďte za mnou*. Otočila se a začala šplhat po pískovci; ostré drápy se jí zarývaly do skály. Koně s tím měli potíž, protože jim kovaná kopyta po pískovci klouzala. Eragon s Murtaghem je museli skoro hodinu táhnout a postrkovat, než se jim je podařilo dostat do jeskyně.

Jeskyně byla dobrých sto stop dlouhá a víc než dvacet široká. Přesto měla jen malý vstupní otvor, který je mohl dobře chránit před nepřízní počasí a zraky slídilů. Její konec byl zahalený ve tmě, která zakrývala zdi jako koberec z měkké černé vlny.

„Působivé," řekl Murtagh. „Nasbírám dříví na oheň." Eragon pospíchal k Bromovi. Safira ho uložila na malé skalní římse v zadní části jeskyně. Eragon stiskl Bromovu bezvládnou ruku a starostlivě pozoroval jeho vrásčitou tvář. Po několika minutách si povzdechl a odešel k ohni, který mezitím Murtagh připravil.

Jedli mlčky a pak se pokusili dát Bromovi napít. Jenže stařec nepil. Zklamaně rozložili přikrývky a usnuli.

Jezdcův odkaz

Probuď se, Eragone. Pohnul se a zasténal.

Potřebuji tvou pomoc. Děje se něco zlého! Eragon se ten hlas pokusil ignorovat a znovu usnul. *Vstávej!* ozvalo se znovu.

Jdi pryč, zamručel.

Eragone! Řev se rozlehl jeskyní. Zprudka se posadil a zašmátral po luku. Safira se skláněla nad Bromem, který se skulil ze skalní římsy a házel sebou. Tvář měl křečovitě staženou a pěsti zaťaté. Eragon k němu přiběhl a obával se toho nejhoršího.

„Pomoz mi ho přidržet, nebo se zraní!" zakřičel na Murtagha a chytil Bromovy ruce. Ucítil bodavou bolest v boku, když se starcovo tělo sevřelo v křeči. Společnými silami Broma přidrželi, dokud křeče neustaly. Pak ho opatrně položili zpátky na skalní výstupek.

Eragon sáhl Bromovi na čelo. Kůži měl tak horkou, že teplo bylo cítit až palec od jeho těla. „Podej mi vodu a nějaký hadr," řekl ustaraně. Murtagh mu je přinesl a Eragon Bromovi jemně omyl tvář, aby ji zchladil. Když jeskyně znovu utichla, všiml si, že venku svítí slunce. *Jak dlouho jsme spali?* zeptal se Safiry.

Pěknou chvíli. Většinu času jsem hlídala Broma. Šlo to, dokud sebou před chvílí nezačal házet. Vzbudila jsem tě, až když spadl na zem.

Protáhl se a trhl sebou, když ho bodlo pod žebry. Nějaká ruka mu najednou sevřela rameno. Brom prudce otevřel oči a upřel na Eragona skelný pohled. „Ty!" vydechl. „Dones mi měch s vínem!"

„Brome?" zvolal Eragon. Potěšilo ho, že ho slyší mluvit. „Neměl bys pít víno, jen ti přitíží."

„Dones ho, chlapče - prostě ho dones..." zavzdychal Brom. Pak mu ruka sklouzla z Eragonova ramene.

„Hned budu zpátky - vydrž." Eragon uháněl k brašnám a horečně je prohrabával. „Nemůžu ho najít!" zvolal a zoufale se rozhlížel.

„Tady, vezmi si můj," řekl Murtagh a podal mu kožený měch.

Eragon ho popadl a vrátil se k Bromovi. „Mám to víno," řekl a klekl si k němu. Murtagh ustoupil zpět ke vchodu jeskyně, aby měli soukromí.

Bromova další slova byla sotva slyšitelná a neurčitá. „Dobrá..." Pohnul ochablou paží. „Teď... omyj mi tím vínem pravou ruku."

„Co..." chtěl se zeptat Eragon.

„Na nic se neptej! Mám málo času." Eragon zmateně odzátkoval měch a polil Bromovi dlaň. Vmasíroval víno starci do kůže a rozetřel je i kolem prstů a po hřbetu ruky. „Víc," zachroptěl Brom. Eragon mu na ruku znovu šplíchl víno. Silně ji drhnul, dokud z Bromovy dlaně nezačala pouštět hnědá barva. Pak přestal a úžasem otevřel ústa dokořán. Na Bromově dlani se objevila gedwëy ignasia.

„Ty jsi Jezdec?" zeptal se nevěřícně.

Bromovi po tváři přelétl bolestný úsměv. „Kdysi dávno to bývala pravda... ale už není. Když jsem byl mladý... mladší, než jsi ty, vybrali mě... vybrali si mě Jezdci, abych se stal jedním z nich. Během výcviku jsem se spřátelil s jedním učedníkem... Morzanem, to bylo ještě předtím, než se stal Křivopřísežníkem." Eragon zalapal po dechu - to přece bylo před více než sto lety. „Pak nás ale zradil a přidal se ke Galbatorixovi... a v boji o Dorú Areabu - město na Vroengardu - byla moje mladá dračice zabita. Jmenovala se... Safira."

„Proč jsi mi to neřekl dřív?" zeptal se tiše Eragon.

Brom se zasmál. „Protože... to nebylo potřeba." Odmlčel se. Těžko se mu dýchalo. Ruce měl sevřené. „Jsem starý, Eragone... tak starý. I když můj drak zemřel, měl jsem delší život než většina lidí. Nevíš, jaké to je, dožít se takového věku, ohlédnout se a zjistit, že si na mnohé už ani nepamatuješ; pak pohlédnout před sebe a vědět, že před tebou leží ještě mnoho let... Po všech těch letech stále truchlím po své Safiře... a nenávidím Galbatorixe za to, o co mě připravil." Jeho rozrušené oči se zavrtávaly do Eragona, když mu naléhavě radil: „Nedovol, aby se totéž stalo tobě. Nedovol! Hlídej Safiru svým vlastním životem, protože bez ní bys už neměl pro co žít."

„Takhle bys neměl mluvit. Nic se jí nestane," namítal znepokojeně Eragon.

Brom otočil hlavu na stranu. „Možná blouzním." Nepřítomným pohledem se podíval na Murtagha a pak ho upřel na Eragona. Jeho hlas zesílil. „Eragone! Už déle nevydržím. Tohle... tohle je těžké zranění, vysává ze mě sílu. Už nemám energii s tím bojovat... Než odejdu, přijmeš mé požehnání?"

„Všechno zas bude dobré," řekl Eragon se slzami v očích. „Nemusíš to dělat."

„Tak už to chodí... musím. Přijmeš mé požehnání?" Eragon sklonil hlavu a odevzdaně přikývl. Brom mu položil roztřesenou ruku na čelo. „Pak ti žehnám. Nechť ti příští roky přinesou mnoho štěstí." Kývl na něj, aby se naklonil blíž. Velmi tiše mu pošeptal sedm slov ze starověkého jazyka a pak mu ještě tišeji řekl, co znamenají. „To je vše, co ti mohu dát... Používej je pouze v krajní nouzi."

Brom nepřítomně obrátil oči ke stropu. „A teď," zamumlal, „už se vydám do toho největšího dobrodružství ze všech..."

Eragon plakal, držel ho za ruku a konejšil ho, jak nejlépe uměl. Soustředěně a vytrvale nad ním bděl, neodcházel se napít ani najíst. Jak dlouhé hodiny míjely, Brom zesinal a jeho oči pomalu vyhasínaly. Ruce mu zchladly. Kolem něj se šířila atmosféra prázdnoty a smutku. Eragon byl bezmocný, už pro něj nedokázal nic udělat. Mohl se jen dívat, jak si rána ra'zaků vybírá svou oběť.

Byl podvečer a stíny už se prodloužily, když Brom náhle ztuhl. Eragon ho volal jménem a přivolal i Murtagha na pomoc, ale už nemohli nic dělat. Všude kolem se rozhostilo mrtvé ticho a Brom naposledy pohlédl Eragonovi do očí. Pak se po jeho tváři náhle rozlil spokojený výraz a on naposledy vydechl. A tak zemřel Brom vypravěč.

Eragon zatlačil roztřesenými prsty Bromovy oči a vstal. Safira stojící za ním zvedla hlavu, žalostně zařvala k nebi a začala usedavě naříkat. Eragonovi se po tvářích kutálely slzy a prostoupil jím pocit hrozné ztráty. Zajikavě ze sebe dostal: „Musíme ho pohřbít."

„Mohli by nás vidět," varoval ho Murtagh.

„To je mi jedno!"

Murtagh zaváhal, pak vynesl Bromovo tělo z jeskyně, spolu s jeho mečem a holí. Safira je následovala.

„Nahoru," řekl zastřeným hlasem Eragon a ukázal na vrcholek pískovcové hory.

„Nemůžeme vykopat hrob do kamene," namítl Murtagh.

„Já ano."

Eragon se vyšplhal na hladký vrchol kopce a přemáhal při tom bolest v boku. Murtagh položil Broma na kámen.

Eragon si promnul oči a upřel pohled do pískovce. Pohnul rukou a řekl: „Moi stenr!“ Kámen se zavlnil. Najednou byl tekutý jako voda a vznikla v něm prohlubeň v délce lidského těla. Modeloval pískovec, jako by to byl mokrý jíl, dokud kolem prohlubně nevytvořil do pasu vysoké stěny.

Uložili Broma doprostřed neotesané hrobky spolu s jeho holí i mečem. Eragon ustoupil o krok a znovu pomocí kouzla tvaroval kámen. Ten se spojil nad Bromovou nehybnou tváří a vystoupal do výšky, až utvořil štíhlou věžičku. Jako poslední hold vyryl Eragon do kamene runy, jimiž sděloval:

ZDE LEŽÍ BROM
Tento muž býval Dračím jezdcem
a pro mě byl
jako otec.
Ať jeho jméno žije navěky.

Pak sklonil hlavu a truchlil. Stál tam jako živoucí socha až do večera, kdy se světlo začalo vytrácet z krajiny.

Té noci se mu znovu zdálo o uvězněné ženě.

Dokázal říct, že je s ní něco v nepořádku. Dech měla nepravidelný u chvěla se - zda zimou, či bolestí, to nevěděl. Jediné, co v pološeru cely jasně viděl, byla její ruka, visící přes okraj lůžka. Z konečků prstů jí skapávala tmavá tekutina. Eragon věděl, že je to krev.

Diamantová hrobka

Když se Eragon probudil, měl oči plné písku a ztuhlé tělo. Kromě koní byla jeskyně prázdná. Nosítka byla pryč a po Bromovi tu nezůstalo ani stopy. Šel ke vchodu a posadil se na zvětralý pískovec. *Takže ta čarodějnice Angela měla pravdu - v mé budoucnosti měla být další smrt*, pomyslel si a sklíčeně hleděl do krajiny. Zlatavé slunce vnášelo do časného rána pouštní žár.

Po netečné tváři mu sklouzla slza, vypařila se ve slunečním svitu a zanechala mu na kůži slaný povlak. Se zavřenýma očima vstřebával teplo a nemyslel vůbec na nic. Nehtem bezcílně čmáral do pískovce. Když znovu otevřel oči, zjistil, že tam napsal *Proč já?*.

Ještě tam seděl, když se Murtagh vyšplhal k jeskyni s párem králíků v rukou. Beze slova se usadil vedle Eragona. „Jak je ti?“ zeptal se.

„Hrozně.“

Murtagh si ho zamyšleně prohlížel. „Uzdravíš se z toho?“ Eragon pokrčil rameny. Po několikaminutovém rozjímání Murtagh řekl: „Nerad se na to ptám v takové chvíli, ale musím to vědět... Je to *ten* Brom? Ten, který pomohl ukrást dračí vejce králi, hnal se za ním přes celé Království a v souboji zabil Morzana? Slyšel jsem, jak ho tím jménem oslovuješ, a četl jsem nápis, který jsi vyryl na jeho hrobku, ale musím to vědět jistě: je to on?“

„Ano,“ hlesl Eragon. Murtaghovi se ve tváři objevil výraz znepokojení. „Jak tohle všechno víš? Mluvíš o věcech, které jsou pro většinu lidí tajemstvím, a vystopoval jsi ra’zaky právě ve chvíli, kdy jsme potřebovali pomoc. Patříš k Vardenům?“

Murtagh na něj pohlédl nevyzpytatelnýma očima. „Prchám, stejně jako ty.“ V jeho slovech byl cítit potlačovaný zármutek. „Nepatřím k Vardenům ani ke Království. Nejsem oddaný nikomu jinému než sobě. Pokud jde o to, jak jsem vás zachránil, připouštím, že jsem zaslechl zvěsti o novém Jezdci. Usoudil jsem, že když budu pronásledovat ra’zaky, mohl bych zjistit, zda je na těch povídačkách něco pravdy.“

„Myslel jsem, že chceš ra’zaky zabít,“ řekl Eragon.

Murtagh se zasmušile usmál. „To ano, ale kdybych to udělal, nikdy bych se s vámi nesetkal.“

Ale Brom by byl ještě naživu... Kéž by tu byl. On by poznal, zda se dá Murtaghovi věřit. Eragon si vzpomněl, jak Brom v Daretu vytušil Trevorovy úmysly, a zauvažoval, zda by totéž dokázal s Murtaghem. Pokusil se spojit s Murtaghovým vědomím, ale náhle narazil na ocelovou zeď. Pokusil se ji obejít. Celá Murtaghova mysl však byla obehnaná neprostupnou zábranou. *Jak se to naučil? Brom říkal, že jen málo lidí, pokud vůbec někdo, dokáže bez výcviku zabránit druhým, aby jim pronikli do mysli. Tak kdo je tenhle Murtagh, že má takové schopnosti?* S bolestným pocitem osamělosti se Eragon zamyšleně zeptal: „Kde je Safira?“

„Nevím,“ řekl Murtagh. „Nějakou dobu mě sledovala, když jsem šel na lov, a pak někam odletěla. Naposledy jsem ji viděl před polednem.“ Eragon seskočil z pískovce na zem a vrátil se do jeskyně. Murtagh šel za ním. „Co teď budeš dělat?“

„Nejsem si jistý.“ A ani o tom nechci přemýšlet. Smotal si přikrývky a přivázal je ke Kadokovým brašnám na sedle. Bolela ho žebra. Murtagh šel uvařit maso. Když si Eragon přerovnával věci v brašnách, narazil na Zar’roc. Jeho rudá pochva se jasně zaleskla. Vytáhl z něj meč... a potěžkal ho v rukou.

Nikdy Zar’roc nenosil ani ho nepoužil v boji - jedině když s Bromem zápasili; nechtěl totiž, aby ho lidé viděli. Tím už se teď nezabýval. Ra’zakové vypadali překvapeně a vyděšeně, když meč objevili; to byl víc než dostatečný důvod, aby ho začal nosit. Rozechvěle si sundal luk a připásal si meč. Od této chvíle se budu bránit mečem. *Ať celý svět vidí, kdo jsem. Už se nebojím. Teď jsem Jezdec, celou svou bytostí.*

Probíral se Bromovými brašnami, ale našel jen šaty, pár podivných věcí a malý váček s penězi. Vzal si mapu Alagaësie, odložil brašny a dřepl si u ohně. Murtagh vzhlédl od králíka, kterého právě stahoval z kůže, a přimhouřil oči. „Ten meč - můžu se na něj podívat?“ zeptal se a otřel si ruce.

Eragon zaváhal. Neměl chuť vzdávat se své zbraně byť jen na okamžik, ale nakonec přikývl. Murtagh si soustředěně prohlížel symbol na čepeli. Tvář mu najednou potemněla. „Kde jsi ho vzal?“

„Dal mi ho Brom. Proč?“

Murtagh zastrčil meč zpátky do pochvy a rozzlobeně zkřížil paže na prsou. Ztěžka oddechoval. „Ten meč,“ řekl rozrušeně, „kdysi býval stejně slavný jako jeho majitel. Poslední Jezdec, který jej nosil, byl Morzan - nemilosrdný, krutý muž. Myslel jsem, že jsi nepřítel Království, a pak zjistím, že nosíš meč potřísněný krví - meč Křivopřísežníka!“

Eragon znepokojeně pohlédl na Zar’roc. Došlo mu, že ho Brom musel vzít Morzanovi po jejich souboji v Gil’eadu. „Brom mi nikdy neřekl, kde k němu přišel,“ odpověděl po pravdě. „Neměl jsem ani ponětí, že byl Morzanův.“

„Nikdy ti to neřekl?“ zeptal se Murtagh s nevěřícným tónem v hlase. Eragon zavrtěl hlavou. „To je divné. Nenapadá mě žádný důvod, proč by ti to měl tajit.“

„Ani mě ne. Ale on měl spoustu tajemství,“ řekl Eragon. Znepokojovalo ho, že drží v ruce meč muže, který zradil Jezdce Galbatorixovi. *Tenhle meč pravděpodobně ve své době zabil mnoho Jezdců*, pomyslel si zhnuseně. *A co je horší, mnoho draků!* „I tak si ho nechám. Nemám svůj vlastní meč. Než si nějaký pořídím, budu používat Zar’roc.“

Murtagh sebou trhl, když Eragon vyslovil to jméno. „Je to tvá volba,“ uzavřel a s pohledem zabodnutým do země se vrátil ke stahování králíka.

Když bylo jídlo hotové, Eragon jedl pomalu, přestože měl docela hlad. Horký pokrm mu udělal dobře. „Musím prodat svého koně,“ poznamenal, když dojídali.

„Proč ne toho Bromova?“ zeptal se Murtagh. Zdálo se, že už překonal špatnou náladu.

„Sněžného bleska? Protože Brom slíbil, že se o něj postará. A protože... tu není, udělám to za něj.“

Murtagh si odložil misku do klína. „Když to tak chceš, určitě v nějakém městě nebo vesnici najdeme kupce.“

„My?“ zeptal se Eragon překvapeně.

Murtagh na něj úkosem pohlédl a nahlas uvažoval. „Už tady déle nebudeš moci zůstat. Pokud jsou ra’zakové poblíž, Bromův hrob bude jako maják, který jim ukáže cestu.“ Na to Eragon nepomyslel. „A

tvoje žebra se budou ještě nějaký čas hojit. Vím, že se dokážeš ochránit kouzly, ale potřebuješ společníka, který může zvedat věci a bojovat mečem. Rád bych s tebou cestoval, aspoň nějaký čas. Ale musím tě upozornit, že mě hledá Království. Možná to neskončí úplně nejlíp.“

Eragon se slabě zasmál a zjistil, že mu tečou slzy, protože to strašlivě bolelo. Jakmile se znovu vzpamatoval, řekl: „Je mi to jedno, ať si tě hledá třeba celá armáda. Máš pravdu. Potřebuji pomoc. Budu rád, když půjdeš se mnou, ale ještě to musím probrat se Safirou. Musím však varovat i já tebe, protože Galbatorix už možná za mnou poslal celou svou armádu. Se mnou a se Safirou na tom s bezpečím nebudeš o nic líp, než kdybys byl sám.“

„To vím,“ řekl Murtagh a pohotově se ušklíbl. „Ale ani to mě neodradí.“

„Dobrá.“ Eragon se vděčně usmál.

Zatímco mluvili, Safira vlezla do jeskyně a pozdravila Eragona. Byla ráda, že ho vidí, ale v jejích myšlenkách a slovech byl cítit hluboký zármutek. Položila velikou modrou hlavu na zem a zeptala se: *Už je ti líp?*

Vůbec ne.

Ten staroušek mi chybí.

Mně také... nikdy mě nenapadlo, že je Jezdec. Brom! On byl skutečně velmi starý - tak jako Křivopřísežníci. Všechno, co mě z kouzel naučil, se musel naučit od samotných Jezdců.

Safira se trochu posunula. *Poznala jsem, kdo je, jakmile mě pohladil u vás na farmě.*

A tys mi to neřekla? Proč?

Požádal mě, abych si to nechala pro sebe, odpověděla prostě.

Eragon se rozhodl, že jí to nebude vyčítat. Safira mu nikdy nechtěla ublížit. *Brom měl spoustu tajemství,* řekl jí a pak jí vyložil, jak je to se Zar'rocem a jak to Murtagha rozladilo. *Už chápu, proč mi Brom neprozradil, odkud meč pochází, když mi ho dával. Kdyby to udělal, patrně bych od něj při první příležitosti utekl.*

Udělal bys nejlíp, kdyby ses toho meče zbavil, řekla s odporem. *Vím, je to jedinečná zbraň, ale asi bys působil lepším dojmem s normálním mečem než s tím Morzanovým řeznickým náčiním.*

Možná. Safiro, kam teď poputujeme dál? Murtagh se nabídl, že půjde s námi. Neznám jeho minulost, ale zdá se být poctivý. Neměli bychom se teď vydat k Vardenům? Jen nevím, jak je najdeme. Brom nám to neřekl.

Mně ano, řekla Safira.

Eragon se rozčílil. *Proč všechno, co věděl, svěřoval tobě a mně ne?*

Postavila se nad něj, šupiny jí zašustily o suchou skálu a upřela na něj své hluboké oči. *Když jsme odjeli z Teirmu a napadli nás urgalové, řekl mi spoustu věcí, z nichž některé neprozradím, dokud to nebude nutné. Měl obavy ze své smrti a z toho, co se pak stane s tebou. Mimo jiné mi sdělil, že v Gil'eadu žije muž jménem Dormnad, který nám pomůže najít Vardeny. Brom také chtěl, abys věděl, že tě ze všech lidí v Alagaësii považoval za nejvhodnějšího člověka, který by měl převzít odkaz Jezdců.*

Eragonovi vhrkly slzy do očí. Tohle bylo to největší uznání, které kdy mohl od Broma dostat. *To je závazek, který ponesu se ctí.*

Dobře.

Takže pojedeme do Gil'eadu, prohlásil Eragon. Navracely se mu síly i smysl bytí. *A co Murtagh? Myslíš, že by měl jet s námi?*

Vděčíme mu za své životy, řekla Safira. *Ale i kdyby to tak nebylo, už nás oba stejně viděl. Měli bychom si ho držet nablízku, aby Království nevyzradil naši polohu a popis, ať už dobrovolně nebo proti své vůli.*

Musel jí dát za pravdu. Pak jí vyprávěl o svém snu. *To, co jsem viděl, mě zneklidňuje. Cítím, že jí nezbývá moc času; brzy se stane něco strašného. Je ve smrtelném nebezpečí - tím jsem si jistý -, ale nevím, jak ji najít! Může být kdekoli.*

A co ti říká tvé srdce? zeptala se Safira.

Srdce mi už dávno odumřelo, poznamenal s náznakem černého humoru. *Přesto si myslím, že bychom měli jet na sever do Gil'eadu. S trochou štěstí může být některé z měst po cestě právě tím místem, kde ji drží. Mám strach, že až se mi o ní bude zdát příště, uvidím už jen hrob. To nesnesu.*

Proč?

Nejsem si jistý, řekl a pokrčil rameny. *Prostě když ji vidím, připadá mi jako to nejvzácnější na světě, co nesmím ztratit... Je to hrozně divné*. Safira otevřela dlouhou tlamu a nehlučně se zasmála, až se jí zaleskly tesáky. *Co je?* utrhl se na ni nasupeně Eragon. Ale ona jen zavrtěla hlavou a potichu odešla.

Eragon si něco zabručel pro sebe a pak sdělil Murtaghovi, jak se rozhodli. Murtagh řekl: „Pokud najdete toho Dormnada a pojedete dál za Vardeny, rozloučím se s vámi. Setkání s Vardeny by pro mě bylo stejně nebezpečné, jako kdybych vešel neozbrojený do Urû'baenu a ohlásil svůj příchod fanfárami."

„Nemusíme se tedy hned tak loučit," řekl Eragon. „Do Gil'eadu je to dlouhá cesta." Trochu mu přeskočil hlas, a tak zamžoural do slunce, aby se rozptýlil. „Měli bychom vyjet, než se připozdí."

„Máš dost sil na cestu?" ujišťoval se zamračeně Murtagh.

„Musím něco dělat, jinak se zblázním," řekl stroze Eragon. „Bojovat, nacvičovat kouzla ani sedět se založenýma rukama teď nepokládám za vhodné, a tak jsem zvolil jízdu."

Uhasili oheň, sbalili věci a vyvedli Kadoka a Sněžného bleska z jeskyně. Eragon podal jejich uzdy Murtaghovi a požádal ho: „Jdi napřed, hned sejdu za tebou." Murtagh začal pomalu sestupovat z jeskyně.

Eragon se škrábal nahoru po pískovci a chvílemi odpočíval, když mu zraněný bok nedovoloval, aby se nadechl. Na vrcholku už na něj čekala Safira. Stáli spolu před Bromovým hrobem a vzdali mu poslední hold. *Nemohu uvěřit, že je pryč... navždy*. Když se Eragon otočil k odchodu, Safira natáhla svůj dlouhý krk, až se špičkou čenichu dotkla hrobky. Boky se jí zachvěly a vzduchem se rozeznělo tlumené hučení.

Pískovec kolem jejího čumáku se tetelil jako zlatavá rosa, až se změnil v průzračnou hmotu, třpytící se mihotavými stříbrnými paprsky. Eragon užasle pozoroval, jak na povrchu hrobky začínají vystupovat bílé diamantové žilky a vytvářejí dokonale skvostnou síť. Průzračná hrobka vrhala na zem jiskřivé stíny a zrcadlila se v zářivých barvách, které se nádherně prolínaly, a pískovec se mezitím dále proměňoval. Safira se spokojeným odfrknutím ustoupila o krok a prohlédla si své dílo.

Hrubě otesané pískovcové mauzoleum se během pár okamžiků proměnilo v oslnivou diamantovou hrobku, která odkrývala Bromovu neporušenou tvář. Eragon na něj toužebně hleděl. Stařec vypadal, jako by jen spal. *Co jsi to udělala?* zeptal se udiveně Safiry.

Tohle je jediný dárek, jaký jsem mu mohla dát. Teď už ho čas nikdy nezahubí. Může v pokoji odpočívat navěky.

Děkuji. Eragon jí položil ruku na bok a společně odešli.

Zajetí v Gil‘eadu

Jízda byla pro Eragona nesmírně bolestivá - kvůli jeho polámaným žebrům nemohli jet svižněji než rychlostí chůze. Nemohl se zhluboka nadechnout, aniž by při tom nepocítil nápor bolesti. Přesto odmítal zastavit. Safira letěla nedaleko od nich a byla s ním spojená myslí, aby mu dodávala sílu a útěchu.

Murtagh jel sebejistě vedle Kadoka a plynule se pohupoval s pohyby svého koně. Eragon si chvíli prohlížel šedé zvíře. „Máš krásného koně. Jak se jmenuje?“

„Tornak, po muži, který mě učil bojovat.“ Murtagh poplácal koně po boku. „Dostal jsem ho jako hříbě. Těžko bys v celé Alagaësii našel odvážnější a inteligentnější zvíře, samozřejmě kromě Safiry.“

„Je to nádherný kůň,“ obdivoval se mu Eragon.

Murtagh se zasmál. „Ano, ale Sněžný blesk se mu skoro vyrovná. Nikdy jsem druhého takového koně neviděl.“

Přestože toho dne ujeli jen krátkou vzdálenost, Eragon byl rád, že už zase pokračují v cestě. Nemusel tolik myslet na jiné, smutné věci. Jeli neosídleným krajem. Silnici do Dras-Leony měli několik mil po své levici a právě objížděli město širokým obloukem. Gil’ead byl skoro tak daleko na sever jako Carvahall.

V jedné malé vesničce prodali Kadoka. Když si nový majitel koně odváděl pryč, Eragon s lítostí strčil do kapsy těch několik mincí, co za něj dostal. Bylo těžké vzdát se Kadoka potom, co spolu projeli půl Alagaësie a bojovali proti urgalům.

Dny nepozorovaně míjely a jejich malá skupinka cestovala osamoceně dál. Eragon s potěšením zjistil, že s Murtaghem mají mnoho společných zájmů; trávili hodiny diskusemi o vybraných tématech lukostřelby a lovu.

Byla tu jen jedna věc, které se v nevyslovené shodě v rozhovorech vyhýbali: jejich minulost. Eragon nevysvětlil, jak našel Safiru, kde se setkal s Bromem ani odkud pochází. Podobně i Murtagh mlčel o tom, proč ho pronásleduje Království. Byla to jednoduchá úmluva, ale fungovala.

Přesto se v takové blízkosti nemohli vyhnout vzájemnému poznávání. Eragona zaujalo, jak dobře je Murtagh obeznámen s mocenskými boji a politickou situací Království. Zdálo se, že ví, co dělá každý šlechtic a dvořan a jak to ovlivňuje všechny ostatní. Eragon pozorně naslouchal a hlavou mu vířily pochybnosti.

První týden uběhl a po ra’zacích nebylo ani stopy, což poněkud zmírnilo Eragonovy obavy. I tak však stále v noci drželi hlídky. Eragon čekal, že cestou do Gil’eadu narazí na urgaly, ale nenašli žádné jejich stopy. *Myslel jsem, že se to v těchhle odlehlých místech bude hemžit nestvůrami,* uvažoval. *Přesto si nestěžuji, pokud odtáhly jinam.*

O té ženě už se mu nezdálo. Ačkoli se ji pokoušel pozorovat na dálku, viděl jen prázdnou celu. Kdykoli projížděli kolem nějakého města, vždycky si ověřil, zda tam mají vězení. Pokud tam nějaké stálo, přestrojil se a navštívil ho, ale nikde ženu nenašel. Jeho převleky musely být čím dál důmyslnější, protože viděl v různých městech vylepené cedule se svým jménem a popisem, které nabízely značnou odměnu za jeho dopadení.

Cesta na sever je zavedla směrem k hlavnímu městu Urû’baen, které obklopovala hustě osídlená oblast, kde bylo těžké uniknout pozornosti. Vojáci hlídkovali na silnicích a střežili mosty. Trvalo jim několik únavných, nepříjemných dní, než velkoměsto objeli.

Jakmile byli bezpečně za Urû’baenem, ocitli se na okraji rozlehlých plání. Byly to ty samé, přes něž Eragon jel, když opustil údolí Palancar, jen byl na jejich opačném konci. Drželi se při jejich okraji a pokračovali na sever podél řeky Ramr.

V té době nastal čas Eragonových šestnáctých narozenin. V Carvahallu by se určitě oslavovalo, že se už stal mužem, ale v těchto neutěšených podmínkách se o tom Murtaghovi ani nezmínil.

Safiře bylo téměř půl roku a značně vyrostla. Zmohutněla jí křídla, neboť potřebovala každou jejich píď, aby uzvedla své svalnaté tělo se silnými kostmi. Tesáky vystupující z jejích čelistí měly špičky ostré jako Zar’roc a už byly skoro stejně silné jako Eragonova pěst.

Nakonec přišel den, kdy si Eragon naposledy odmotal obvazy z boku. Žebra už se mu úplně zahojila a zůstala mu jen malá jizva v

místě, kde ho zasáhla ra'zakova bota. Safira pozorovala, jak se pomalu protahuje. Když nepocítil žádnou bolest, vložil do toho radostnou energii a spokojeně si procvičil svaly. Dříve by se v takovou chvíli usmál, ale po Bromově smrti se usmíval jen zřídka.

Natáhl si tuniku a vrátil se k ohýnku, který si rozdělali. Seděl u něj Murtagh a ořezával kus dřeva. Eragon vytasil Zar'roc. Murtagh zpozorněl, i když ve tváři nedal znát žádné znepokojení. „Když jsem teď konečně nabral síly, nechtěl by sis zabojovat?" zeptal se Eragon.

Murtagh odhodil dřevo stranou. „S ostrými meči? Mohli bychom jeden druhého zabít."

„Pojď, dej mi ten svůj," pobídl ho Eragon. Murtagh zaváhal, ale pak mu podal jedenapůlruční meč. Eragon kouzlem zajistil hrany tak, jak ho to naučil Brom. Když si Murtagh udiveně prohlížel čepel, Eragon ho ubezpečil: „Až skončíme, zase to spravím."

Murtagh zkontroloval, zda má meč vyvážený. Spokojeně řekl: „Bude to dobré." Eragon zabezpečil Zar'roc, zaujal přikrčený postoj a ohnal se Murtaghovi po rameni. Jejich meče se střetly ve vzduchu. Eragon se s mávnutím meče stáhl, pak znovu vyrazil a sekl, Murtagh odrazil útok a odskočil.

Je pěkně rychlý! pomyslel si Eragon.

Postupovali tam i zpět a pokoušeli se jeden druhého přemoci. Po obzvlášť prudké výměně ran se Murtagh najednou rozesmál. Nejenže ani jeden z nich nedokázal získat výhodu, ale měli tak vyrovnané síly, že se stejně rychle i unavovali. Zašklebením dávali druhému najevo uznání za pěkný úder a bojovali dál, dokud neměli ruce jako z olova a neřinul se z nich pot.

Nakonec Eragon zvolal: „Dost, konec!" Murtagh se zastavil uprostřed máchnutí a celý zadýchaný si sedl. Eragon se skácel na zem a hrud se mu prudce zdvihala. Žádný z jeho zápasů s Bromem nebyl tak úporný.

Murtagh se zhluboka nadechl: „Jsi skvělý! Celý svůj život jsem se učil boji s mečem, ale nikdy jsem nebojoval s někým, jako jsi ty. Kdybys chtěl, mohl bys být králův mečířský mistr."

„Ty jsi stejně tak dobrý," poznamenal Eragon a stále ještě lapal po dechu. „Ten muž, co tě učil, Tornak, si mohl vydělat jmění na šer-

mířské škole. Lidé by přicházeli ze všech končin Alagaësie, aby se u něj učili.“

„Je mrtvý,“ řekl Murtagh krátce.

„To je mi líto.“

A tak si zvykli po večerech bojovat, díky čemuž byli svěží a jako šermířská dvojice sehraní. Jelikož se Eragon uzdravil, znovu začal trénovat kouzlení. Murtagh se ho při tom vyptával a brzy se ukázalo, že toho ví o kouzlení překvapivě dost, i když neznal jemné podrobnosti a sám neuměl kouzla použít. Kdykoli si Eragon procvičoval starověký jazyk, Murtagh potichu naslouchal a občas se zeptal, co některé slovo znamená.

Společně zastavili koně na předměstí Gil’eadu. Než sem dorazili, trvalo jim to skoro měsíc, během kterého jaro konečně vymýtilo poslední pozůstatky zimy. Eragon cítil, jak se během svého putování mění, cítil se silnější a vyrovnanější. Stále myslel na Broma a mluvil o něm se Safirou, ale z větší části se snažil bolestivé vzpomínky neprobouzet.

Už z dálky bylo znát, že tohle město je nebezpečné a divoké, plné dřevěných srubů a štěkajících psů. V jeho středu stála rozlehlá kamenná pevnost. Vzduch byl zastřený modrým kouřem. Město vypadalo spíš jako dočasná obchodní stanice než jako trvalé sídlo. Pět mil za ním se nejasně rýsoval obrys jezera Isenstar.

Kvůli bezpečnosti se rozhodli, že se utáboří asi dvě míle od města. Zatímco se vařila večeře, Murtagh řekl: „Nejsem si jistý, jestli bys měl jít do Gil’eadu právě ty.“

„Proč? Umím se opravdu dobře přestrojit,“ řekl Eragon. „A Dormnad bude chtít vidět gedwëy ignasia jako důkaz, že jsem opravdu Jezdec.“

„Možná,“ přikývl Murtagh. „Ale tebe chce Království mnohem víc než mě. Pokud mě zajmou, mohl bych nakonec utéct. Ale pokud dostanou tebe, odvlečou tě ke králi, kde tě pomalu umučí k smrti - pokud se k němu nepřidáš. Navíc Gil’ead je jedna z hlavních vojenských základen. To nejsou domy, jsou to kasárna. Když tam půjdeš, jako by ses králi naservíroval na zlatém podnose.“

Eragon se zeptal Safiry na její názor. Obtočila mu ocas kolem nohou a lehla si vedle něj. *Mě se ani nemusíš ptát; zdá se mi to rozumné. Znám určitá slova, která mu mohu říct, aby přesvědčil* Dormnada *o své pravdomluvnosti. A Murtagh má pravdu; pokud má někdo riskovat zajetí, měl by to být on, protože on by to na rozdíl od tebe přežil.*

Ušklíbl se. *Nelíbí se mi, že by se měl kvůli nám vystavovat nebezpečí.* „Dobrá, můžeš jít," řekl nakonec nerozhodně. „Ale pokud něco selže, přijdu ti na pomoc."

Murtagh se zasmál. „To je přímo námět pro legendu: jak se osamělý Jezdec sám postavil královĕ armádě." Znovu se zachechtal a vstal. „Je tu něco, co bych měl vědět, než vyrazím?"

„Neměli bychom si odpočinout a počkat do zítřka?" zeptal se opatrně Eragon.

„Proč? Čím déle tady zůstaneme, tím větší je pravděpodobnost, že nás objeví. Pokud tě ten Dormnad může zavést k Vardenům, je potřeba ho co nejrychleji najít. Ani jeden z nás by neměl zůstávat poblíž Gil'eadu déle než pár dní."

Znovu z jeho úst promlouvá moudrost, poznamenala suše Safira. Sdělila Eragonovi, co by se mělo říct Dormnadovi, a on předal informaci Murtaghovi.

„Výborně," řekl Murtagh a upravil si meč. „Pokud nenastanou nějaké potíže, vrátím se během pár hodin. Doufám, že na mě zbude nějaké jídlo." S mávnutím ruky vyskočil na Tornaka a odjel. Eragon seděl u ohně a znepokojeně poklepával na rukojeť Zar'rocu.

Hodiny ubíhaly, ale Murtagh se nevracel. Eragon přecházel kolem ohně se Zar'rocem v ruce, zatímco Safira pozorně sledovala Gil'ead. Pohybovala pouze očima. Žádný z nich nevyslovil své obavy, i když Eragon se už zvolna připravoval k odjezdu - pro případ, že by z města vyrazil oddíl vojáků a zamířil k táboru.

Podívej! vykřikla náhle Safira.

Eragon se polekaně otočil ke Gil'eadu. V dálce uviděl jezdce, který vyrazil z města a divoce se hnal k jejich tábořišti. *Tohle se mi nelíbí,* řekl a vyšplhal na Safiru. *Buď připravená odletět.*

Jsem připravená na víc než jen na to.

Jak se jezdec blížil, Eragon v něm rozpoznal Murtagha, přikrčeného nízko v sedle. I když ho nikdo nepronásledoval, přesto nezpomaloval. Přihnal se do tábořiště, seskočil z koně a vytasil meč. „Co se děje?“ zeptal se Eragon.

Murtagh se zamračil. „Sledoval mě někdo z Gil’eadu?“

„Nikoho jsme neviděli.“

„Dobře. Tak mě nechte nejdřív najíst, než vám všechno vysvětlím. Mám hrozný hlad.“ Popadl misku a s vervou se pustil do jídla. Po několika rychlých soustech řekl s plnými ústy: „Dormnad souhlasil, abychom se sešli za Gil’eadem zítra za úsvitu. Pokud se přesvědčí, že jsi skutečně Jezdec a že to není léčka, vezme tě k Vardenům.“

„Kde se s ním máme sejít?“ zeptal se Eragon.

Murtagh ukázal na západ. „Na malém kopci na druhé straně silnice.“

„Tak co se stalo?“

Murtagh si nabral do misky další jídlo. „Je to celkem prosté, ale o to nebezpečnější: na ulici si mě všiml někdo, kdo mě zná. Udělal jsem jediné, co jsem mohl - utekl jsem. Přesto bylo příliš pozdě; poznal mě.“

Byla to smůla, ale Eragon neměl představu, nakolik zlá ta zpráva je. „Protože tvého přítele neznám, musím se zeptat: řekne to někomu?“

Murtagh se nervózně zasmál. „Kdybys ho *znal*, neptal by ses tak. Má pěkně prořízlou pusu a má ji stále dokořán. Vyvrhne z ní všechno, co ho zrovna napadne. Otázka nezní, *jestli* to vyklábosí, ale *komu*. Pokud se to dostane ke špatným uším, budeme mít potíže.“

„Pochybuji, že pošlou vojáky, aby tě hledali v téhle tmě,“ poznamenal Eragon. „Můžeme se spolehnout, že budeme v bezpečí přinejmenším do rána, a tou dobou už budeme odjíždět s Dormnadem.“

Murtagh zavrtěl hlavou. „Ne, pojedete s ním jenom vy. Jak už jsem řekl, nepůjdu k Vardenům.“

Eragon na něj nešťastně pohlédl. Přál si, aby Murtagh zůstal. Během jejich putování se spřátelili a nechtěl o něj přijít. Začal něco namítat, ale Safira ho okřikla a něžně dodala: *Počkej do zítřka. Teď není ten správný čas.*

Dobře, řekl rozmrzele. Povídali si, dokud na nebi nevyšly jasné hvězdy, a pak šli spát, zatímco Safira držela první hlídku.

Eragon se probral dvě hodiny před svítáním a ucítil mravenčení v dlani. Všude bylo ticho a klid, ale něco si žádalo jeho pozornost, jako by ho v duchu něco svrbělo. Připnul si Zar'roc a opatrně se postavil, aby nenadělal hluk. Safira na něj zvědavě pohlédla obrovskýma jasnýma očima. *Co je?* zeptala se.

Nevím, řekl Eragon. Neviděl nic podezřelého.

Safira pozorně nasála vzduch. Trochu zasyčela a zvedla hlavu. *Nedaleko cítím koně, ale nehýbou se. Nějak podivně páchnou.*

Eragon se připlížil k Murtaghovi a zatřásl mu ramenem. Murtagh se se škubnutím probudil, prudce vytáhl dýku zpod přikrývky a tázavě se na Eragona podíval. Eragon mu dal znamení, že má být zticha, a zašeptal: „Někde poblíž jsou koně."

Murtagh beze slova vytasil meč. Potichu zaujali místa každý po jednom boku Safiry a připravili se na útok. Zatímco vyčkávali, na východě vyšla jitřenka. V koruně stromu zašvitořila veverka.

Vtom se za Eragonem ozvalo zuřivé vrčení a on se s mečem vysoko zdviženým prudce otočil. Na kraji tábora stál obrovský urgal a držel zbraň s odporným hrotem. *Kde se tu vzal? Nikde jsme nenarazili na jejich stopy!* pomyslel si Eragon. Urgal zařval a zamával zbraní, ale nevyrazil kupředu.

„Brisingr!" vykřikl Eragon a zaútočil kouzlem. Urgalova tvář se zkroutila zděšením a pak jeho tělo vybuchlo v záblesku modrého světla. Na Eragona vystříkla krev a hnědá masa urgalova těla proletěla vzduchem. Za jeho zády poplašně zatroubila Safira a postavila se na zadní. Eragon se hbitě otočil. Zatímco se zabýval prvním urgalem, z boku jich vyběhla celá skupina. *Naletím na tu nejhloupější lest!*

Vzduchem hlasitě zařinčela ocel, když Murtagh zaútočil na urgaly. Eragon se k němu chtěl připojit, ale zabránily mu v tom čtyři další zrůdy. První urgal se mu ohnal mečem po rameni. Uskočil a zabil jej pomocí kouzla. Druhého udeřil Zar'rocem do krku, divoce se otočil a píchl třetího přímo do srdce. Když s ním byl hotov, čtvrtý urgal se právě hnal k němu a mával těžkým kyjem.

Eragon viděl, jak se blíží, a pokusil se zvednout meč na svoji obranu, ale už to nestihl. Když ho do hlavy zasáhl kyj, stačil jen vy-

křiknout: „Uleť, Safiro!“ Pak se mu před očima zajiskřilo a on ztratil vědomí.

Du Súndavar Freohr

První, co Eragon zaznamenal, bylo, že je v teple a suchu, tvář má přitisknutou k drsné látce a ruce volné. Zavrtěl sebou, ale trvalo mu několik minut, než byl schopen se posadit a prohlédnout si své okolí.

Seděl v cele na úzké rozvrzané pryčně. Vysoko ve zdi bylo zasazené zamřížované okno. Okované dveře byly pevně zamčené a v horní polovině měly okénko, které bylo zamřížované stejně jako to ve zdi.

Když se Eragon pohnul, na tváři mu popraskala zaschlá krev. Chvíli mu trvalo, než si vzpomněl, že vlastně není jeho. Strašlivě ho bolela hlava - což se dalo čekat vzhledem k tomu, jakou dostal ránu - a mysl měl podivně zmatenou. Pokusil se použít kouzlo, ale nedokázal se dostatečně soustředit, aby si vzpomněl na nějaké starověké slovo. *Museli mě zase omámit,* usoudil nakonec.

Se zasténáním vstal a u boku mu náhle chyběla známá tíha Zar'rocu. Dopotácel se k oknu ve zdi. Když se postavil na špičky, viděl jím ven. Chvilku mu trvalo, než jeho oči přivykly jasnému dennímu světlu. Okno bylo těsně nad zemí. Kolem stěny jeho cely vedla rušná ulice plná lidí, za níž stály řady jednotvárných dřevěných domů.

Slabostí se Eragon sesul na podlahu a nepřítomně zíral do země. To, co viděl venku, ho znepokojilo, ale nebyl si jistý proč. Proklínal své zpomalené myšlení, zaklonil se tedy a snažil se vyčistit si mysl. V tu chvíli do místnosti vstoupil muž a položil na postel tác s jídlem a džbánek vody. *Není to od něj hezké?* pomyslel si Eragon a přívětivě se usmál. Snědl několik soust řídké zelné polévky a okoralého chleba, ale stěží to dokázal polknout. *Taky mi mohl donést něco lepšího,* zanaříkal a odložil lžíci.

Najednou si uvědomil, co je v nepořádku. *Chytili mě urgalové, ne lidé! Jak to, že jsem skončil tady?* Marně si tím paradoxem lámal hlavu. V duchu pokrčil rameny a prozatím odložil svůj objev na dobu, než zjistí, jak s ním naložit.

Posadil se na postel a zahleděl se do dálky. O několik hodin později mu donesli další jídlo. *Zrovna jsem dostal hlad,* pomyslel si za-

středně. Tentokrát už se dokázal najíst, aniž by se mu zvedal žaludek. Když dojedl, usoudil, že je čas si zdřímnout. Stejně leží na posteli - co jiného by měl dělat?

Jeho mysl odplývala pryč, obestírala ho dřímota. Pak se někde otevřely dveře a vzduchem se rozezněl hluk pochodujících okovaných bot. Rachot byl stále hlasitější, až to znělo, jako by někdo třískal do hrnce uvnitř Eragonovy hlavy. *Nemůžou mě nechat v klidu odpočinout?* reptal sám pro sebe. Jeho vyčerpání však přemohla zvláštní zvědavost, a tak se dovlekl ke dveřím a zamžoural jako sova.

Okénkem ve dveřích spatřil skoro deset metrů širokou chodbu. V protější stěně byla řada cel podobných té jeho. Chodbou pochodoval zástup vojáků s tasenými meči. Všichni měli stejné brnění; ve tváři měl každý z nich stejný tvrdý výraz a jejich nohy dopadaly na zem s automatickou přesností v jediném rytmu. Ten zvuk byl hypnotický. Byla to působivá demonstrace síly.

Eragon vojáky pozoroval, dokud ho to nezačalo nudit. Právě v tu chvíli si ale všiml mezery uprostřed zástupu. Dva urostlí muži tam nesli nějakou ženu v bezvědomí.

Dlouhé, temně černé vlasy jí zakrývaly tvář, přestože kolem hlavy měla ovázanou koženou čelenku, aby jí kadeře nepadaly do obličeje. Byla oblečená v tmavých kožených kalhotách a košili. Kolem útlého pasu měla připevněný nablýskaný opasek, z něhož jí u pravého boku visela prázdná pochva meče. Lýtka a drobná chodidla jí zakrývaly boty sahající až po kolena.

Hlava jí visela na stranu. Eragon zalapal po dechu a cítil se, jako by mu někdo dal ránu do břicha. Byla to ta žena ze snu. Její ostře řezaná tvář byla dokonalá jako nějaká malba. Oblá brada, vysoké lícní kosti a dlouhé řasy jí dodávaly cizokrajný vzhled. Jedinou vadou na kráse byla odřenina na čelisti; ale i tak to byla ta nejpůvabnější žena, jakou kdy viděl.

Eragonovi se rozpalovala krev v žilách, když se na ni díval. Něco se v něm probudilo - něco, co dosud nepocítil. Bylo to jako nějaká posedlost, ale silnější, skoro jako horečnaté blouznění. Pak se jí trochu svezly vlasy a odhalily zašpičatělé uši. Přeběhl mu mráz po zádech. Byla to elfka.

Vojáci pochodovali dál a odvlekli ji z dohledu. Za nimi kráčel vysoký, hrdý muž, za nímž vlál plášť ze sobolí kůže. Tvář měl mrtvolně bledou a vlasy rudé. Rudé jako krev.

Když procházel kolem Eragonovy cely, otočil hlavu a pohlédl mu kaštanovýma očima přímo do tváře. Odtáhl horní ret v krutém úsměvu a odhalil řadu špičatých zubů. Eragon ustoupil. Věděl, kdo ten muž je. *Stín. Bůh mě ochraňuj... Stín.* Procesí pokračovalo a také Stín zmizel z dohledu.

Eragon klesl k zemi a schoulil se. I ve svém zmateném stavu věděl, že přítomnost Stína znamená, že v zemi panuje zlo. Kdekoli se objevil, zůstaly po něm potoky krve. *Co tady dělá Stín? Vojáci ho měli zabít hned, jak ho zahlédli!* Pak se v myšlenkách vrátil k elfské ženě a znovu se ho zmocnily podivné pocity.

Musím utéct. Ale mysl se mu zastřela a jeho odhodlání rychle vyprchalo. Vrátil se na postel. V době, kdy chodba utichla, už zase tvrdě spal.

Jakmile Eragon otevřel oči, poznal, že se něco změnilo. Snáze se mu přemýšlelo; pochopil, že je v Gil'eadu. *Udělali chybu; droga přestává působit!* Plný nadějí se pokusil spojit se Safirou a použít kouzlo, ale obojí bylo stále ještě nad jeho možnosti. Pocítil tíživou úzkost, když přemýšlel, zda se jí a Murtaghovi podařilo utéct. Protáhl si paže a vykoukl z okna. Město se právě probouzelo; až na dva žebráky byla ulice prázdná.

Zatímco přemítal o elfce a Stínovi, bezmyšlenkovitě sáhl po džbánku s vodou. Když začal pít, všiml si, že voda mírně zapáchá, jako by v ní bylo několik kapek zkažené voňavky. S úšklebkem džbán odložil. *Musí v ní být ta droga a možná i v jídle!* Vzpomněl si, že když ho omámili ra'zakové, trvalo celé hodiny, než účinky drogy pominuly. *Pokud vydržím bez jídla dost dlouho, měl bych být schopen zase kouzlit. Pak můžu zachránit elfku...* Při té myšlence se usmál. Posadil se do kouta a snil o tom, jak by to mohl udělat.

O hodinu později vstoupil do cely tlustý žalářník s tácem jídla. Eragon počkal, až odejde, a odnesl tác k oknu. Dostal k jídlu jen chléb, sýr a cibuli, ale i tak mu z jejich vůně hladově zakručelo v bři-

še. Smířil se s tím, že má zkrátka špatný den, a shrnul jídlo z talíře ven z okna s nadějí, že si toho nikdo nevšimne.

Eragon se přemáhal, aby potlačil účinky drogy. Dělalo mu potíže soustředit se třeba jen chvíli, ale jak den postupoval, jeho vnímání se zostřovalo. Začínal si vybavovat několik slov starověkého jazyka, i když se nic nestalo, když je vyslovil. Zoufalstvím se mu chtělo vykřiknout.

Když mu donesli oběd, vystrčil ho z okna stejně jako snídani. Trápil ho hlad, ale nejvíc ho tížil nedostatek vody. Hrdlo měl vyprahlé. Mučilo ho pomyšlení, že by si mohl dát několik doušků studené vody. Každé nadechnutí mu ještě více vysoušelo ústa a hrdlo. I tak se však přinutil nevšímat si džbánu.

Jeho rozmrzelost narušil rozruch na chodbě. Nějaký muž se tam hlasitě dohadoval: „Nemůžete tam jít! Rozkazy jsou jasné: nikdo k němu nesmí!“

„Opravdu? A zrovna vy, kapitáne, budete chtít zemřít jen proto, abyste mi v tom zabránil?“ vpadl mu do řeči uhlazený hlas.

V odpověď se ozvalo tlumené: „Ne... ale král...“

„*Já* si to s králem vyřídím,“ přerušil ho ten druhý. „Teď odemkněte dveře.“

Po chvíli za dveřmi Eragonovy cely zařinčely klíče. Pokusil se nasadit ospalý výraz. *Musím se chovat, jako bych nechápal, co se děje. Nesmím dát najevo překvapení, ať už ten člověk řekne cokoli.*

Dveře se otevřely. Zatajil se mu dech, když pohlédl do tváře Stínovi. Bylo to jako hledět na posmrtnou masku nebo na vyleštěnou lebku, kterou potáhli kůží, aby vypadala aspoň trochu živě. „Zdravím,“ řekl Stín s ledovým úsměvem a odkryl tak špičaté zuby. „Na tuhle chvíli jsem dlouho čekal.“

„Kdo - kdo jste?“ zamumlal Eragon.

„Nikdo důležitý,“ odpověděl Stín s kaštanovýma očima jiskřícíma potlačovanou zlobou. Mávl pláštěm a posadil se. „Moje jméno nemusí zajímat někoho, kdo je ve tvém postavení. Stejně by pro tebe nic neznamenalo. To ty mě zajímáš. Kdo jsi ty?“

Otázka byla položena poměrně nevinně, ale Eragon věděl, že v ní musí být nějaká léčka nebo past, i když mu stále unikalo jaká. Něja-

kou chvíli předstíral, že se s otázkou potýká, a pak svraštil čelo a řekl: „Nejsem si jistý... Menuju se Eragon, ale to asi není ono, že?“

Stínovy úzké rty se upjatě roztáhly, když se pronikavě zasmál. „Ne, to tedy není. Máš zajímavou mysl, můj mladý Jezdče.“ Naklonil se k němu. Kůži na čele měl tenkou a průsvitnou. „Zřejmě musím jít přímo k věci. Jak se jmenuješ?“

„Era...“

„Ne! Tohle ne.“ Stín ho přerušil mávnutím ruky. „Nemáš nějaké jiné jméno, které používáš jen zřídka?“

Chce slyšet moje skutečné jméno, aby mě mohl ovládat! uvědomil si Eragon. *Ale nemůžu mu ho říct. Dokonce ani já sám ho neznám*. Rychle přemýšlel a snažil se přijít na nějaký klam, který by skryl jeho nevědomost. *Co kdybych si nějaké jméno vymyslel?* Zaváhal - může ho to snadno prozradit -, ale pak honem vytvořil jméno, které by obstálo i při pečlivějším zkoumání. Když už ho skoro vyslovil, rozhodl se zariskovat a pokusit se Stína odstrašit. Hbitě zpřeházel pár písmen, pak přihlouple přikývl a řekl: „Brom mi ho jednou říkal. Bylo to...“ Na několik vteřin se odmlčel, pak se mu rozjasnila tvář, jako by si vzpomněl. „Bylo to Du Súndavar Freohr.“ Což znamenalo skoro doslova „smrt stínů“.

V cele se rozhostilo ponuré ticho. Stín nehybně seděl a oči měl zastřené. Vypadal hluboce zamyšleně, jako by rozvažoval nad tím, co právě zjistil. Eragon zauvažoval, zda nezašel příliš daleko. Čekal, dokud se Stín nepohnul, a pak se naivně zeptal: „Proč jste tady?“

Stín na něj pohlédl s opovržením v červených očích a usmál se. „Abych se ti vysmál, samozřejmě. K čemu je vítězství, když si ho pořádně nevychutnáš?“ Z jeho hlasu byla cítit sebedůvěra, ale vypadal neklidně, jako by něco narušilo jeho plány. Najednou se postavil. „Musím vyřídit jisté záležitosti, ale zatímco budu pryč, udělal bys dobře, kdyby sis rozmyslel, komu bys raději sloužil: Jezdci, který zradil tvůj vlastní řád, nebo člověku, jako jsem já, i když zasvěcenému do tajemných umění. Až přijde čas volby, nebude žádná střední cesta.“ Obrátil se k odchodu, pak pohlédl na Eragonův džbán s vodou a tvář mu ztvrdla jako žula. „Kapitáne!“ vyštěkl.

Do cely přispěchal muž s širokými rameny a s mečem v ruce. „Ano, můj pane?“ zeptal se polekaně.

„Odložte tu hračku," nařídil mu Stín. Otočil se k Eragonovi a řekl ledově klidným hlasem: „Chlapec nevypil svou vodu. Jak je to možné?"

„Už jsem mluvil se žalářníkem. Každá miska a talíř byly dočista vyjedené."

„Výborně," řekl Stín, kterého to uchlácholilo. „Ale určitě dohlédněte, aby zase začal pít." Naklonil se ke kapitánovi a něco mu zamumlal do ucha. Eragon zachytil několik posledních slov: „...dávku navíc, pro jistotu." Kapitán přikývl. Stín obrátil svou pozornost zpět k Eragonovi. „Zítra si zase promluvíme, to budu mít víc času. Měl bys vědět, že mě nekonečně okouzlují jména. Už se moc těším, až budeme *mnohem* podrobněji hovořit o tom tvém."

Z toho, jak to řekl, neměl Eragon zrovna povzbudivý pocit.

Jakmile odešli, položil se na postel a zavřel oči. Teď se mu potvrdilo, jak byly Bromovy lekce cenné; spoléhal na ně, aby nezmatkoval a znovu nabyl sebedůvěru. *Na všechno mě připravil, musím toho jen využít*. Jeho myšlenky přerušil hluk blížících se vojáků.

Znepokojeně přešel ke dveřím a viděl dva z nich, jak táhnou elfku chodbou. Když mu zmizela z dohledu, sesul se na zem a pokusil se znovu dotknout svých kouzelných sil. Zaklel, když je stále nedokázal uchopit.

Pohlédl ven na město a zaskřípal zuby. Bylo pozdní odpoledne. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a snažil se trpělivě vyčkávat.

Boj proti stínům

Eragon sebou trhl a vylekaně se posadil na posteli. V cele byla tma. Něco se však změnilo! Celé hodiny cítil kouzlo na okraji svého vědomí, ale když se ho snažil použít, nikdy se nic nestalo. S očima planoucíma nervózní energií zatnul ruce a řekl: „Nagz reisa!“ Přikrývka se s plesknutím vznesla z postele a ve vzduchu se zmačkala do kuličky velké jako pěst. S měkkým žuchnutím pak přistála na zemi.

Eragon radostně vyskočil z postele. Nedobrovolný půst ho vysílil, ale jeho nadšení bylo silnější než hlad. *A teď opravdová zkouška*. Zapátral myslí a ucítil zámek na dveřích. Nesnažil se jej vylomit ani přeštípnout, ale prostě otočil jeho vnitřní mechanismus do odemčené polohy. Dveře cvakly, zavrzaly a otevřely se dovnitř.

Když poprvé použil kouzlo, aby zabil urgaly v Yazuaku, stálo ho to skoro všechnu energii, od té doby však podstatně zesílil. To, co by ho kdysi nesmírně vyčerpávalo, ho dnes jen mírně unavilo.

Opatrně vykročil do chodby. *Musím najít Zar'roc a tu elfku. Určitě je v jedné z těchto cel, ale nemám čas všechny prohlížet. A Zar'roc bude asi u Stína*. Uvědomil si, že jeho myšlení je stále otupené. *Proč jsem tady venku? Kdybych se vrátil do cely a kouzlem otevřel okno, mohl bych hned utéct. Ale pak bych nedokázal zachránit elfku... Safiro, kde jsi? Potřebuji tvou pomoc*. Potichu vynadal sám sobě, že se s ní nespojil dřív. Měla to být ta první věc poté, co znovu nabyl síly.

Její odpověď přišla s překvapivou rychlostí. *Eragone! Jsem nad Gil'eadem. Nic nedělej. Murtagh je na cestě.*

Co... Přerušily ho kroky. Prudce se otočil a přikrčil se, když do chodby napochodoval oddíl šesti vojáků. Najednou se zastavili a pohledem těkali mezi Eragonem a otevřenými dveřmi cely. Obličeje jim úplně zbledly. *Dobře, vědí, kdo jsem. Možná bych je mohl zahnat, abychom nemuseli bojovat.*

„Na něj!“ zařval jeden z vojáků a vyrazil kupředu. Ostatní muži tasili meče a vyrazili za ním chodbou.

Bylo to šílenství, bojovat se šesti muži, když neměl zbraň a byl zesláblý, ale myšlenka na elfku ho přiměla zůstat. Nedokázal ji tam

nechat. Třebaže zapochyboval, jestli se po dalším výkonu ještě udrží na nohou, okamžitě sebral síly a zvedl ruku s rozzářenou gedwëy ignasia. Vojákům se v očích objevil strach, ale byli to ostřílení bojovníci a nezastavili se. Ve chvíli, kdy otevřel ústa, aby vyslovil osudná slova, se ozvalo slabé zasvištění a Eragon zahlédl záblesk pohybu. Jeden z mužů se zhroutil na zem se šípem v zádech. Dva další byli zasaženi dřív, než si kdokoli stačil uvědomit, co se děje.

V místě, kudy vešli vojáci, stál na konci chodby otrhaný vousáč s lukem. U nohou mu ležela zjevně nepotřebná berle, protože muž stál zpříma a jistě.

Tři zbývající vojáci se otočili k novému protivníkovi. Eragon využil moment překvapení a vykřikl. „Thrysta!“ Jeden z mužů se chytil za srdce a zhroutil se k zemi. Eragon zavrávoral, protože kouzlo si vybralo svou daň. Další voják padl s šípem zabodnutým v krku. „Nezabíjej ho!“ zavolal Eragon na svého zachránce, který právě zamířil na posledního vojáka. Vousáč sklopil luk.

Eragon se zaměřil na vojáka před sebou. Muž ztěžka oddechoval; oči měl vykulené děsem. Teprve teď asi pochopil, že ho ušetřili.

„Viděl jsi, co umím,“ řekl Eragon příkře. „Pokud neodpovíš na moje otázky, strávíš zbytek života v hrozných mukách a utrpení. Teď mi řekni, kde je můj meč - má červenou pochvu i čepel - a ve které cele je ta elfka?“

Muž mlčky sevřel rty.

Eragonovi se zlověstně zablýskala dlaň, jak se připravoval ke kouzlu. „Špatná odpověď,“ vyštěkl. „Umíš si představit, kolik bolesti ti může způsobit jediné zrnko písku, když se ti do ruda rozžhavené usadí v žaludku? Zvláště když nezchladne příštích dvacet let a pomalu si bude propalovat cestu tvým tělem! Než se z něj dostane ven, bude z tebe stařec.“ Působivě se odmlčel. „To se stane, pokud mi neřekneš, co chci slyšet.“

Voják vyvalil oči, ale zůstával zticha. Eragon seškrábl z kamenné podlahy nějaké smítko a s ledovým klidem si ho prohlížel. „Tohle je trochu víc než zrnko písku, ale buď v klidu, aspoň tě propálí rychleji. Zase po něm ale zůstane větší díra.“ Při těch slovech se smítko rozzářilo třešňově červenou barvou, i když ho ještě nepálilo na ruce.

„Dobře, udělám, co chceš, jen to do mě nedávej!“ zakňučel voják. „Ta elfka je v poslední cele nalevo! O tvém meči nevím, ale pravděpodobně bude nahoře ve strážnici. Jsou tam všechny zbraně.“

Eragon přikývl a pak zašeptal: „Slytha.“ Voják měl v tu ránu oči v sloup a bezvládně se zhroutil.

„Zabil jsi ho?“

Eragon pohlédl na cizince, který stál jen pár kroků od něj. Přimhouřil oči a pokusil se odmyslet si plnovous. „Murtaghu! Jsi to ty?“ zvolal.

„Ano,“ řekl Murtagh a prudce si strhl vousy z oholené tváře. „Nechtěl jsem, aby viděli moji tvář. Zabils ho?“

„Ne, jenom spí. Jak ses dostal dovnitř?“

„Teď není čas na vysvětlování. Musíme se dostat o patro výš, než nás tu někdo najde. Během pár minut tam budeme mít připravenou cestu k útěku. Nesmíme to zmeškat.“

„Neslyšel jsi, co jsem říkal?“ zeptal se Eragon a ukázal při tom na vojáka v bezvědomí. „V tomhle vězení je elfka. Viděl jsem ji! Musíme ji zachránit. Potřebuji k tomu ale tvou pomoc.“

„Elfka...!“ bručel Murtagh a spěchal chodbou. „To je špatné. Měli bychom uprchnout, dokud to jde.“ Zastavil před celou, kterou voják označil, a zpod otrhaného pláště vytáhl svazek klíčů. „Vzal jsem je jednomu ze strážných,“ řekl na vysvětlenou.

Eragon natáhl ruku pro klíče. Murtagh pokrčil rameny a podal mu je. Eragon vybral ten správný a rozrazil dveře. Oknem prosvítal dovnitř zbloudilý paprsek měsíčního světla a zahaloval tvář elfky stříbřitým závojem.

Pohlédla na něj, napjatá a přikrčená, připravená na cokoli, co přijde. Držela hlavu zpříma s královskou důstojností. Měla tmavě zelené, skoro černé oči, nepatrně sešikmené jako kočka. Když k němu vzhlédly, projelo jím zděšení.

Chvíli na sebe upřeně hleděli a pak se elfka zachvěla a bez hlesu se zhroutila. Eragon ji stěží zachytil, než spadla na zem. Byla překvapivě lehká. Vycházela z ní vůně čerstvě rozdrceného borového jehličí.

Murtagh vešel do cely. „Je překrásná!“

„Ale zraněná.“

„Můžeme ji ošetřit později. Máš dost sil, abys ji nesl?“ Eragon zavrtěl hlavou. „Tak ji vezmu já,“ řekl Murtagh a přehodil si elfku přes rameno. „Teď nahoru!“ Podal Eragonovi dýku a pospíchal zpátky do chodby, poseté těly vojáků.

Těžkými kroky vedl Murtagh Eragona ke kamennému schodišti na konci chodby. Když po něm stoupali, Eragon se zeptal: „Jak se dostaneme ven, aniž by nás někdo zpozoroval?“

„Nijak,“ zabručel Murtagh.

To Eragona zrovna moc neuklidnilo. Úzkostlivě naslouchal, zda neuslyší vojáky nebo kohokoli dalšího, kdo by mohl být nablízku, a děsil se toho, co by se stalo, kdyby potkali Stína. Nad schody byl hodovní sál se širokými dřevěnými stoly. Na stěnách visely štíty a dřevěný strop byl podepřený prohnutým trámovím. Murtagh položil elfku na stůl a s obavami pohlédl ke stropu. „Mohl bys něco říct Safiře?“

„Ano.“

„Pověz jí, ať ještě pět minut počká.“

V dálce se ozvaly výkřiky. Kolem vstupu do sálu prošel oddíl vojáků. Eragon se semknutými rty potlačoval nervozitu. „Ať už plánuješ cokoli, nemyslím, že máme příliš času.“

„Prostě jí to řekni a zůstaň v úkrytu,“ odsekl Murtagh a odběhl.

Když Eragon předal vzkaz, znepokojilo ho, že slyší stoupat po schodech skupinu mužů. Přemáhal hlad a vyčerpání, ale stáhl elfku ze stolu a schoval ji pod něj. Přikrčil se k ní, zadržel dech a pevně sevřel dýku.

Do místnosti vběhlo deset vojáků. Spěšně ji prohledali, ale nakoukli jen pod pár stolů a pokračovali dál. Eragon se opřel o nohu stolu a oddechl si. Díky chvilkové úlevě si najednou uvědomil, že má palčivý hlad a vyprahlé hrdlo. Jeho pozornost upoutal džbán a talíř se zbytky jídla na druhé straně místnosti.

Vyrazil ze svého úkrytu, popadl jídlo a běžel zpátky ke stolu. Dvěma mocnými doušky vypil zlatavé pivo, které bylo ve džbánu. Pocítil úlevu, když mu chladivá tekutina stekla hrdlem a utišila podrážděnou sliznici. Potlačil říhnutí a hladově se zakousl do kusu chleba.

Murtagh se vrátil se Zar'rocem, podivným lukem a elegantním mečem bez pochvy. Podal Zar'roc Eragonovi. „Ten druhý meč a luk jsem našel ve strážnici. Nikdy jsem takové zbraně neviděl, a tak jsem usoudil, že patří té elfce."

„To můžeme zjistit hned," řekl Eragon s plnými ústy. Meč - štíhlý a lesklý se zahnutým jílcem, jehož konce se zužovaly do ostrých hrotů - dokonale pasoval do pouzdra, připnutého u jejího opasku. Nebylo podle čeho poznat, zda jí patří i luk, ale byl tak ladně tvarovaný, že pochyboval, že by mohl být někoho jiného. „Co teď?" zeptal se a nacpal si do pusy další sousto. „Nemůžeme tady zůstat věčnost. Vojáci nás dříve či později najdou."

„Teď," pravil Murtagh a vytáhl při tom luk a zasadil do něj šíp, „budeme čekat. Jak už jsem řekl, náš útěk je naplánovaný."

„Ty tomu nerozumíš - je tady Stín! Jestli nás najde, jsme ztraceni."

„Stín!" zvolal Murtagh. „V tom případě řekni Safiře, ať okamžitě přiletí. Měli jsme čekat, dokud se nevymění stráže, ale otálet tak dlouho by teď bylo příliš nebezpečné." Eragon předal stručný vzkaz a nezdržoval Safiru zbytečnými otázkami. „Překazil jsi mi plány, když jsi unikl sám," reptal Murtagh a sledoval vchody do místnosti, zda se neobjeví vojáci.

Eragon se usmál. „V tom případě jsem možná měl počkat. Ale i tak jsi to měl dokonale načasované. Nedokázal bych se ani odplazit, kdybych musel bojovat se všemi těmi vojáky pomocí kouzel."

„Jsem rád, že jsem ti mohl být k užitku," poznamenal Murtagh, ale vzápětí ztuhl, když zaslechl, jak opodál běží muži. „Musíme jen doufat, že nás Stín nenajde."

V tu chvíli se místností rozezněl chladný smích. „Obávám se, že na to už je příliš pozdě."

Murtagh s Eragonem se prudce otočili. Na konci místnosti stál samotný Stín. V ruce měl světlý meč s mělkou rýhou na čepeli. Rozepnul brož, která mu přidržovala plášť, a nechal jej sklouznout na zem. Měl tělo jako atlet, štíhlé a pevné, ale Eragon pamatoval na Bromovo varování a věděl, že Stínův vzhled klame; byl mnohokrát silnější než obyčejný smrtelník.

„Takže, můj mladý *Jezdče*, chceš se mnou změřit síly?“ ušklíbl se Stín. „Neměl jsem důvěřovat kapitánovi, když mi tvrdil, žes snědl všechno jídlo. Podruhé už tu chybu neudělám.“

„Já se o něj postarám,“ zašeptal Murtagh, odložil luk a vytasil meč.

„Ne,“ utrousil téměř neslyšně Eragon. „Mě chce živého, tebe ne. Chvilku ho dokážu zdržet, ale pak nás musíš dostat ven.“

„Dobrá, jdi,“ přitakal Murtagh. „Nebudeš ho muset zdržovat dlouho.“

„To doufám,“ řekl chmurně Eragon. Vytasil Zar’roc a pomalu se přibližoval. Na rudém ostří se blýskala světla loučí připevněných podél stěn.

Stín měl kaštanové oči rozžhavené jako uhlíky. Tlumeně se zasmál. „Opravdu si myslíš, že mě přemůžeš, pane Du Súndavar Freohr? Jak ubohé jméno. Čekal bych od tebe něco chytřejšího, ale mám za to, že na víc se nezmůžeš.“

Eragon se nehodlal nechat vyprovokovat. Hleděl Stínovi do tváře a vyčkával na záblesk v jeho očích nebo cuknutí rtů, zkrátka na cokoli, co by mohlo prozradit jeho příští tah. *Nemůžu použít kouzlo, jinak by mohl udělat totéž. Musí si myslet, že dokáže zvítězit, aniž by se musel uchýlit ke kouzlení - což také pravděpodobně dokáže.*

Než se kterýkoli z nich stačil pohnout, strop zaduněl a zatřásl se. Vyvalil se z něj prach, až vzduch v místnosti zešedl, a kolem začaly padat kusy dřeva, které se tříštily o podlahu. Ze střechy byly slyšet výkřiky a zvuk kovových úderů. V obavě, aby na něj nespadl trám, Eragon letmo pohlédl ke stropu. Stín toho krátkého vyrušení využil a zaútočil.

Eragon stěží stihl zvednout Zar’roc, aby včas odrazil ránu do žeber. Jejich ostří se střetla s pronikavým zařinčením, při němž mu zaskřípaly zuby a znecitlivěla mu paže. Kruci! Je silný! Sevřel Zar’roc oběma rukama a ohnal se jím vší silou Stínovi po hlavě. Stín však švihal mečem ve vzduchu rychleji, než Eragon považoval za možné, a hravě ho odrazil.

Nad nimi se ozval hrozivý skřípot, jako když někdo přejíždí železnými hřeby po skále. Na stropě se udělaly tři dlouhé praskliny. Šindele z břidlicové střechy propadávaly trhlinami do místnosti. Era-

gon si jich nevšímal, ani když se jedna z nich roztříštila na podlaze těsně vedle něj. Přestože trénoval s mistrem meče Bromem a s Murtaghem, který byl také mimořádný šermíř, nikdy ho nikdo z nich tolik nepřevyšoval. Stín si s ním jen *hrál*.

Eragon ustupoval k Murtaghovi a roztřesenými pažemi odrážel Stínovy údery. Každý další se zdál být silnější než ten předchozí. I kdyby si Eragon chtěl přivolat na pomoc kouzlo, už na to neměl dost sil. Pak Stín pohrdavě švihl zápěstím a vyrazil Eragonovi Zar'roc z rukou. Silný úder ho srazil na kolena, takže zůstal klečet a ztěžka oddechoval. Skřípění bylo hlasitější než předtím. Ať se dělo cokoli, přibližovalo se to.

Stín k němu povýšeně shlédl. „Mohl bys být v téhle hře mocnou figurkou, ale jsem zklamaný, pokud jsi předvedl vše, co umíš. Jestli byli i ostatní Jezdci takhle slabí, muselo by jich být nesmírné množství, aby dokázali ovládat Království."

Eragon vzhlédl a zavrtěl hlavou. Už pochopil Murtaghův plán. *Safiro, teď bude ta správná chvíle*. „Ne, na něco jsi zapomněl."

„A co by to mělo být?" zeptal se Stín posměšně.

Vtom se ozval silný hřmot, když se utrhl pořádný kus stropu a odkryl noční oblohu. „Draci!" snažil se Eragon překřičet okolní hluk a uskočil Stínovi z dosahu. Stín vztekle zavrčel a prudce máchl mečem. Netrefil se však a vrhl se vpřed. Vtom mu po tváři přelétl překvapený výraz, protože se mu do ramene zarazil jeden z Murtaghových šípů.

Stín se zasmál a popadl šíp dvěma prsty. „Jestli mě chceš zastavit, budeš se muset začít víc snažit." Další šíp ho však zasáhl přímo mezi oči. Zasténal a kroutil se bolestí. Kůže mu najednou zešedla a kolem Stína se utvořil mlžný opar, který zahalil jeho postavu. Ozval se ohlušující výkřik a potom se oblak rozplynul.

Po Stínovi nezbylo nic než plášť a hromádka šatstva. „Zabils ho!" zvolal Eragon. Z legend znal pouze dva hrdiny, kteří přežili zápas se Stínem.

„Tím si nejsem tak jistý," zapochyboval Murtagh.

Nějaký muž vykřikl: „Je to tak. Nezvládl to. Jděte dovnitř a seberte je!" Do hodovního sálu začali z obou stran proudit vojáci se sítěmi a kopími. Eragon s Murtaghem ustupovali ke zdi a elfku táhli s se-

bou. Muži kolem nich utvořili hrozivý půlkruh. Pak Safira strčila dovnitř hlavu dírou ve stropě a divoce zařvala. Mocnými drápy se zaryla do okraje otvoru a vytrhla další ohromný kus stropu.

Tři vojáci se otočili a utíkali, ale zbytek jich zůstal stát. S hlasitým třeskem praskl středový trám a uvolnil záplavu těžkých šindelí. Oddíly vojáků zachvátil chaos, jak se muži pokoušeli uskakovat smrtící spršce. Eragon s Murtaghem se přitiskli ke zdi, aby se vyhnuli padající suti. Safira znovu zařvala a vojáci se dali na úprk; někteří z nich však přesto skončili pod padajícími troskami.

Na závěr Safira s obrovským vypětím odtrhla zbytek stropu a seskočila se složenými křídly do hodovní síně. Pod její vahou se s ostrým křupnutím rozlomil stůl. Eragon vykřikl úlevou a objal ji. Spokojeně zavrněla. *Chyběl jsi mi, maličký.*

Ty mně taky. Ale je s námi ještě někdo. Uneseš nás tři?

Samozřejmě, řekla a odkopla z cesty šindele a stoly, aby se mohla vznést. Murtagh s Eragonem vytáhli elfku z úkrytu. Když ji Safira uviděla, překvapeně zasyčela. *Elf!*

Ano a je to ta žena, kterou jsem viděl ve snu, řekl Eragon a zvedl Zar'roc. Pomohl Murtaghovi připevnit elfku k sedlu a pak oba nasedli na Safiru. *Slyšel jsem, že se na střeše ještě bojuje. Jsou tam nahoře nějací muži?*

Byli, ale už nejsou. Jste připraveni?

Ano.

Safira vyskočila z hodovní síně na střechu pevnosti, kde byla rozhozena těla strážných. „Podívej!“ řekl Murtagh a ukázal rukou před sebe. Z věže na druhé straně nezastřešeného sálu vypochodovala řada lučištníků.

„Safiro, musíš odletět. Teď hned!“ varoval ji Eragon.

Rozevřela křídla, rozběhla se k okraji budovy a odrazila se od něj silnýma nohama. Pod nezvykle velkou zátěží však nebezpečně klesala. Zatímco se snažila udržet výšku, Eragon slyšel melodické brnkání pouštěných tětiv.

Tmou k nim svištěly šípy. Safira zařvala bolestí, když ji zasáhly, a rychle se stočila doleva, aby se vyhnula další palbě. Do nebe se zavrtávaly další šípy, ale naštěstí je před jejich smrtícími ranami už

ochránila noc. Eragon se rozčileně ohlédl přes Safiřin krk. *Kam tě zasáhli?*

Mám probodaná křídla... jeden z šípů ale neprošel úplně skrz. Stále ho tam mám. Namáhavě dýchala.

Jak daleko nás můžeš odnést?

Neboj, dost daleko. Eragon pevně svíral elfku. Přelétli Gil'ead a pak zanechali město za sebou a pod rouškou tmy se stočili k jihu.

Bojovník a léčitel

Safira se snesla na mýtinu, přistála na hřebeni kopce a položila roztažená křídla na zem. Eragon cítil, jak se pod ním třese. Byli jen pár mil od Gil'eadu.

Sněžný blesk s Tornakem, kteří stáli uvázaní na pasece, při Safiřině příletu neklidně odfrkávali. Eragon sklouzl na zem a okamžitě se věnoval Safiřiným zraněním, kdežto Murtagh šel chystat koně.

Protože ve tmě nebylo nic vidět, Eragon se rukama opatrně dotýkal Safiřiných křídel. Našel tři místa, kde jí šípy propíchly tenkou membránu a zanechaly po sobě krvácející otvory široké jako jeho palec. Také měla utržený malý kousek na zadním okraji levého křídla. Chvěla se, když prsty nahmátl její poranění. Přestože byl velice zemdlený, použil slova ze starověkého jazyka a vyhojil jí rány. Pak přešel k šípu, který jí uvízl v jednom z velkých svalů na křídle. Jeho hrot vyčuhoval ze spodní strany svalu a kapala z něj teplá krev.

Eragon zavolal Murtagha a dal mu pokyny: „Přidržuj jí křídlo dole. Musím ten šíp vytáhnout." Ukázal mu, kde ji má chytit. *Tohle bude bolet, upozornil Safiru, ale bude to rychle venku. Zkus se nehýbat - jinak nám ublížíš.*

Natáhla krk a popadla zahnutými zuby malý stromek. Trhnutím hlavy ho vyškubla ze země a pevně ho stiskla čelistmi. *Jsem připravená.*

Dobrá, řekl Eragon. „Pořádně drž," zašeptal pak Murtaghovi, odlomil hrot šípu a zbytek rázně vytáhl. Jakmile byl ze svalu venku, Safira zvrátila hlavu dozadu a mocně zaskučela. Mimoděk trhla křídlem, takže praštila Murtagha zespoda do brady a srazila ho k zemi.

Potom ještě zavrčela, zatřásla stromem, až je oba pokropila hlínou, a nakonec ho odhodila. Když Eragon zacelil ránu, pomohl Murtaghovi na nohy. „Zaskočila mě," připustil Murtagh a opatrně se dotkl odřené čelisti.

Promiň.

„Nechtěla tě uhodit," ujistil ho Eragon. Pak se podíval na elfku, která byla stále v bezvědomí. *Budeš ji muset dál nést na hřbetu,* řekl

Safiře. *Kdybychom ji vezli na koních, nemohli bychom jet dost rychle. Když je ten šíp venku, mělo by se ti teď letět líp*.

Safira sklopila hlavu. *Dobře*.

Děkuji, řekl Eragon a dojatě ji objal. *To, cos dokázala, bylo neuvěřitelné; nikdy na to nezapomenu*.

Pohled jí zjihl. *Už poletím*. Ustoupil, aby se mohla vznést. Jak mávla křídly, zvedla takový vítr, až elfce vlály vlasy na zádech. Za pár okamžiků byly pryč. Eragon pospíchal ke Sněžnému bleskovi, vytáhl se do sedla a s Murtaghem vyrazili na cestu.

Za jízdy se Eragon pokoušel vzpomenout si, co ví o elfech. Žijí dlouho - to se tradovalo -, i když nevěděl, jak dlouho. Mluví starověkým jazykem a mnozí z nich umějí kouzlit. Po pádu Jezdců odešli do ústraní. Od té doby žádného elfa v Království nikdo neviděl. *Tak proč je jedna z nich zrovna tady a teď? A jak se Království podařilo ji zajmout? Pokud umí kouzlit, patrně je omámená drogou, jako jsem byl já*.

Cestovali přes noc a nezastavovali, ani když je začala brzdit únava a vyčerpání. Pokračovali dál, přestože je pálily oči a zdřevěněly jim údy. Kdesi za nimi už po jejich stopách kolem Gil'eadu slídily řady jezdců s pochodněmi.

Po dlouhých nočních hodinách konečně nastávalo svítání. Eragon s Murtaghem v tiché shodě zastavili koně. „Měli bychom se utábořit," řekl znaveně Eragon. „Potřebuji se vyspat - ať už nás chytí nebo ne."

„Souhlasím," zívl Murtagh a promnul si oči. „Ať Safira někde přistane. Sejdeme se tam s ní."

Drželi se Safiřiných pokynů a našli ji, jak pije z potoka při úpatí malé skály. Elfka stále ležela zkroucená na jejím hřbetu. Když Eragon sesedl z koně, Safira je přivítala tlumeným zatroubením.

S Murtaghem odpoutali elfku ze Safiřina sedla a snesli ji na zem. Pak se opřeli o skalní stěnu a těžce oddechovali. Safira si elfku zvědavě prohlížela. *Zajímalo by mě, proč se ještě neprobrala. Už je to několik hodin, co jsme odletěli z Gil'eadu*.

Kdo ví, co jí udělali? řekl zamračeně Eragon.

Murtagh se k nim přidal. „Pokud vím, ona je první elf, kterého král zajal. Od té doby, co se skrývají, po nich neúspěšně pátral - až

donedávna. Takže buď našel jejich úkryt, nebo ji zajali náhodou. Řekl bych ale, že to byla náhoda. Kdyby našel útočiště elfů, vyhlásil by válku a poslal na ně svou armádu. A jelikož se tak nestalo, otázka zní: Dokázali z ní už Galbatorixovi muži dostat, kde elfové sídlí?“

„To se nedozvíme, dokud nenabude vědomí. Řekni mi, co se dělo poté, co mě zajali. Jak jsem se najednou ocitl v Gil’eadu?“

„Urgalové pracují pro Království,“ pravil Murtagh stručně a odhrnul si vlasy z čela. „A Stín podle všeho také. Viděli jsme se Safirou, jak tě urgalové předávali jemu - v té době jsem ale ještě nevěděl, kdo to je - a skupině vojáků. To oni tě odvlekli do Gil’eadu.“

Je to pravda, potvrdila Safira, která se schoulila vedle nich.

Eragonovi bleskla hlavou vzpomínka na to, jak mluvil u Teirmu s urgaly a oni se zmínili o svém pánovi. *Měli na mysli krále! Urazil jsem nejmocnějšího muže v Alagaësii!* uvědomil si s hrůzou. Pak si vzpomněl na otřesnou likvidaci vesničanů v Yazuaku. Pocítil prudkou nevolnost a vztek. *Urgalové jsou pod Galbatorixovým velením! Proč páchá taková zvěrstva na svých vlastních poddaných?*

Protože je zlý, prohlásila kategoricky Safira.

Eragon nasupeně vykřikl: „Tohle znamená válku! Jakmile se o tom lidé v Království dozvědí, vzbouří se a podpoří Vardeny.“

Murtagh si podpíral bradu. „I když se dozvědí o téhle ukrutnosti, málokdo se přidá na stranu Vardenů. S urgaly pod svým velením má král dost válečníků na to, aby uzavřel hranice Království a udržel se u moci, ať se budou lidé bouřit sebevíc. Když zavládne takový teror, prosadí si v Království, cokoli si zamane. A přestože ho lid nenávidí, mohl by je získat ke spolupráci, pokud budou mít společného nepřítele.“

„A tím by byl kdo?“ zeptal se zmateně Eragon.

„Elfové spolu s Vardeny. Pomocí fám je může vykreslit jako ty největší vyvrhele v Alagaësii - jako zloduchy, kteří vyčkávají, aby se zmocnili jejich země a majetku. Království by mohlo dokonce tvrdit, že urgalové zůstávali celou dobu nepochopeni a že to jsou ve skutečnosti přátelé a spojenci lidu proti tak hroznému nepříteli. Jenom by mě zajímalo, co jim král slíbil na oplátku za jejich služby.“

„To by nefungovalo," potřásl hlavou Eragon. „Nikdo by se nenechal tak snadno oklamat povídačkami o Galbatorixovi a urgalech. Navíc proč by to dělal? Svou moc už má."

„Ale jeho autoritu zpochybňují Vardenové, jimž jsou lidé nakloněni. Je tu také Surda, která se mu vzepřela a odtrhla se od Království. Galbatorix je silný uvnitř Království, ale za hranice jeho ruka nedosáhne. A nemyslím si, že lidé snadno prokouknou jeho podvody - podle mě uvěří čemukoli, co jim předloží. Už se to několikrát stalo." Murtagh ztichl a podrážděně se zahleděl do dálky.

Jeho slona Eragonovi dělala starosti. Safira se ho dotkla v myšlenkách: *Kam Galbatorix posílá urgaly?*

Cože?

V Carvahallu i v Teirmu jsi slyšel, že urgalové opouštějí území a táhnou na jihovýchod, jako by se chtěli vydat přes poušť Hadarak. Pokud je král skutečně řídí, proč je posílá zrovna tím směrem? Možná shromažďuje urgalskou armádu pro své tajné účely nebo staví urgalské město.

Eragon se při tom pomyšlení zachvěl. *Jsem příliš unavený, než abych nad tím teď dumal. Ať jsou Galbatorixovy plány jakékoli, nepochybně nám způsobí jen potíže. Kdybychom tak věděli, kde jsou Vardenové. Právě tam bychom měli zamířit, ale bez Dormnada jsme ztraceni. Je jedno, co uděláme, Království si nás najde.*

Nevzdávej se, řekla povzbudivě a pak suše dodala: *I když máš asi pravdu.*

Děkuji. Pohlédl na Murtagha. „Riskoval jsi vlastní život, abys mě zachránil; jsem tvým dlužníkem. Samotný bych nedokázal uniknout." Přesto v tom bylo ještě něco víc. Teď už je spojovalo silné pouto, stmelené bratrstvím v bitvě a poznamenané oddaností, kterou Murtagh prokázal.

„Jsem rád, že jsem mohl být prospěšný. To..." Murtagh zaváhal a otřel si tvář. „Teď mám hlavně starost, jak budeme moci cestovat dál s tolika muži v patách. Vojáci z Gil'eadu nás zítra budou pronásledovat. Jakmile najdou stopy koní, pochopí, že jsi neuletěl se Safirou."

Eragon zamračeně souhlasil. „Jak se ti podařilo vniknout do hradu?"

Murtagh se potichu zasmál. „Dal jsem pořádný úplatek a prolezl jsem odpadovou šachtou. Ale celý plán by byl k ničemu bez Safiry. Díky ní," zarazil se a pohlédl při těch slovech na dračici, „to jenom díky tobě jsme se odtamtud dostali živí."

Eragon jí vděčně položil ruku na šupinatý krk. Spokojeně zabručela, zatímco on okouzleně hleděl do elfčiny tváře. Neochotně vstal. „Měli bychom jí připravit nějaké lůžko."

Murtagh vyskočil na nohy a roztáhl pro elfku přikrývku. Když ji na ni pokládali, manžeta rukávu se jí roztrhla o větev. Eragon se chystal roztržené části látky přiložit k sobě, ale najednou mu cosi vyrazilo dech.

Paže elfky byla posetá množstvím modřin a ran; některé byly napůl zhojené, zatímco jiné byly čerstvé a ještě krvácely. Eragon zavrtěl zlostně hlavou a vyhrnul jí rukáv výš. Zranění pokračovala i na rameni. Roztřesenými prsty jí odhrnul halenu na zádech a děsil se, co uvidí.

Když kožený oděv sklouzl dolů, Murtagh zaklel. Elfčina záda byla silná a svalnatá, ale pokrytá strupy, kvůli kterým její kůže vypadala jako vyschlé, popraskané bláto. Museli ji nemilosrdně bičovat a cejchovali ji rozžhaveným železem ve tvaru drápu. Tam, kde neměla jizvy ani čerstvé rány, jí kůže od častého bití zfialověla až zčernala. Na levém rameni měla indigově modré tetování. Byl to stejný symbol, jako měl Brom na safírovém prstenu. Eragon v duchu přísahal, že zabije toho, kdo je zodpovědný za její mučení.

„Umíš to vyléčit?" zeptal se Murtagh.

„Já - nevím," řekl Eragon. Přepadla ho náhlá nevolnost. „Je toho hodně."

Eragone! řekla zostra Safira. *Tohle je elf. Nemůžeme ji nechat zemřít. I kdyby ses cítil sebeunavenější a sebehladovější musíš ji zachránit. Spojíme svoje síly, ale ty musíš provést to kouzlo.*

Ano... máš pravdu, zamumlal, neschopen od elfky odtrhnout oči. Odhodlaně si stáhl rukavice a řekl Murtaghovi: „Tohle bude nějakou dobu trvat. Nesehnal bys pro mě něco k jídlu? A taky vyvař hadříky na obvazy; nedokážu vyléčit všechny její rány."

„Kdybychom zapálili oheň, uvidí nás," namítl Murtagh. „Musíš použít nevyvařené obvazy a jídlo bude studené." Eragon se ušklíbl,

ale musel mu dát za pravdu. Když elfce zlehka položil ruku na záda, Safira se usadila vedle něj a upřela na ni třpytivé oči. Zhluboka se nadechl, pak se dotkl kouzelných sil a dal se do práce.

Vyslovil starověká slova: „Waíse heill!“ Popálenina se mu pod dlaní zachvěla a přes ni se utvořila nová neporušená kůže, která srostla, aniž by zanechala jizvu. Nevěnoval se modřinám a ránám, které nebyly smrtelně nebezpečné - kdyby je léčil všechny, spotřeboval by energii potřebnou pro zahojení vážnějších zranění. Jak ji Eragon uzdravoval, musel žasnout, že je ještě naživu. Museli ji opakovaně mučit až na pokraj smrti s takovou důmyslností, že mu z ní běhal mráz po zádech.

I když se snažil zachovat zdrženlivý odstup, nemohl si nevšimnout, že pod všemi těmi ohavnými ranami je elfčino tělo mimořádně krásné. Byl vyčerpaný a moc nad tím nepřemítal - i když mu občas zčervenaly uši a vroucně doufal, že Safira neví, na co myslí.

Ještě pracoval, když svítalo, a dělal jen krátké přestávky, aby se najedl a napil a mohl tak znovu nabrat energii po dlouhém půstu, dramatickém útěku i tomto léčení. Safira mu seděla po boku a propůjčovala mu své síly, kdykoli to bylo možné. Slunce už stálo vysoko na obloze, když se konečně postavil a se zasténáním si protáhl ztuhlé svaly. Ruce měl zsinalé a v očích cítil sucho a písek. Dopotácel se k brašnám a pořádně se napil z měchu s vínem. „Hotovo?“ zeptal se Murtagh.

Eragon roztřeseně přikývl. Nebyl ani s to promluvit. Tábořiště se kolem něj točilo; téměř omdlel. *Odvedl jsi dobrou práci*, řekla Safira konejšivě.

„Bude žít?“

„Já - já nevím,“ řekl vyčerpaně. „Elfové jsou silní, ale ani oni nemohou vydržet takovéhle týrání bez následků. Kdybych věděl o léčení víc, možná bych ji dokázal oživit, ale...“ Bezmocně rozhodil paže. Ruka se mu tak třásla, že část vína vylil. Další hlt mu však dodal trochu síly. „Raději bychom měli zase vyrazit.“

„Ne! Teď se musíš vyspat,“ protestoval Murtagh.

„Já... můžu spát v sedle. Tady přece nemůžeme zůstat, když nám jsou v patách všichni ti vojáci.“

Murtagh neochotně souhlasil. „V tom případě povedu Sněžného bleska a ty zatím budeš odpočívat.“ Osedlali koně, připoutali elfku k Safiře a opustili tábor. Eragon se za jízdy ještě najedl, aby doplnil vyčerpanou energii, a pak se opřel o Sněžného bleska a zavřel oči.

Voda z písku

Když se navečer zastavili, Eragon se necítil o nic lépe a nálada se mu jen zhoršila. Většinu dne cestovali dlouhými oklikami, aby je nevypátrali vojáci s loveckými psy. Když sesedl ze Sněžného bleska, zeptal se Safiry: *Jak je jí?*

Myslím, že se to nezhoršilo. Několikrát se pohnula, ale to bylo všechno. Safira se přikrčila nízko k zemi, aby mohli elfku vyzvednout ze sedla. Na okamžik se její ladné tělo přitisklo k Eragonovi. Spěšně ji položil na zem.

Pak připravili s Murtaghem skromnou večeři, při které jen s obtížemi přemáhali únavu. Když dojedli, Murtagh řekl: „Nemůžeme pokračovat tímhle tempem. Nezískáváme před vojáky žádný náskok. Uplyne den nebo dva a určitě nás dohoní.“

„Co víc můžeme dělat?“ odsekl Eragon. „Kdybychom byli jenom dva a ty bys byl ochotný nechat tu Tornaka, Safira by nás odtud dostala. Ale ještě s tou elfkou? To nepůjde.“

Murtagh se na něj pozorně zadíval. „Jestli chcete jít svou vlastní cestou, nebudu vás držet. Nemůžu čekat, že ty a Safira se mnou zůstanete a budete riskovat uvěznění.“

„Neurážej mě,“ zamumlal Eragon. „Vím dobře, že jsem na svobodě jedině díky tobě. Nenechám tě napospas Království. To bych se ti pěkně odvděčil!“

Murtagh sklonil hlavu. „Je hezké, že to říkáš.“ Po krátké odmlce dodal: „Ale neřeší to náš problém.“

„A co ho může vyřešit?“ zeptal se Eragon. Pak ukázal na elfku. „Kdyby nám tak mohla říci, kde jsou elfové; možná bychom u nich našli útočiště.“

„Vzhledem k tomu, jak pečlivě se skrývají, pochybuji, že by nám to prozradila. A i kdyby to udělala, nemuseli bychom u nich být zrovna vítáni. Proč by nás měli chtít chránit? Posledními Jezdci, se kterými se setkali, byl Galbatorix a Křivopřísežníci. A pochybuji, že na ně mají zrovna milé vzpomínky. A já dokonce nemám ani tu čest být Jezdcem jako ty. Ne, mě by tam rozhodně nechtěli.“

Přijali by nás, řekla Safira sebejistě a posunula si křídla do pohodlnější polohy.

Eragon pokrčil rameny. „I kdyby nás ochránili, nenajdeme je a elfky se nemůžeme zeptat, dokud se neprobere. Musíme utíkat, ale otázka je, kterým směrem - na sever, na jih, východ nebo západ?"

Murtagh si propletl prsty a přitiskl palce ke spánkům. „Jediné, co podle mě můžeme udělat, je opustit Království. Těch pár bezpečných míst, která se v něm nacházejí, je odtud velmi daleko. Těžko tam dorazíme, aby nás mezitím nechytili nebo nevystopovali... Sever nám nic nenabízí kromě lesů Du Weldenvarden - tam bychom se sice mohli skrýt, ale nechtěl bych se vracet kolem Gil'eadu. Na západ leží jen Království a moře. Směrem na jih je Surda, kde bys mohl najít někoho, kdo by nám prozradil, kudy se dostat k Vardenům. A co se týče východu..." Pokrčil rameny. „Mezi námi a čímkoli, co leží na východě, se rozkládá poušť Hadarak. Vardenové žijí někde za ní, ale bez přesného popisu cesty by nám mohlo trvat léta, než je najdeme."

Přesto bychom byli v bezpečí, poznamenala Safira. *Pokud ovšem nenarazíme na urgaly*.

Eragon si otřel čelo. Pulsující bolest hlavy rušila jeho myšlenky. „Jít do Surdy je příliš nebezpečné. Museli bychom putovat převážně po území patřícím Království a vyhýbat se každému městu i vesnici. Mezi námi a Surdou je příliš mnoho lidí, než abychom se tam dostali nepozorovaně."

Murtagh povytáhl obočí. „Takže ty chceš jít přes poušť?"

„Nevidím jinou možnost. Kromě toho, tak se dostaneme z Království dřív, než sem dorazí ra'zakové. Se svými létajícími oři se pravděpodobně objeví v Gil'eadu během několika dní, takže nemáme moc času."

„I kdybychom dojeli k poušti dřív, než se sem dostanou," řekl Murtagh, „mohou nás i tak dostihnout. Bude dost těžké jim uniknout."

Eragon podrbal Safiru na boku po drsných šupinách. „Jen za předpokladu, že dokážou sledovat naši stopu. Pokud nás ale chtějí dostihnout, musejí předjet vojáky, čímž budeme ve výhodě. Kdyby došlo k boji, myslím, že my tři je dokážeme porazit... pokud nás nepřepadnou tak jako mě s Bromem."

„Pokud se v bezpečí dostaneme na druhou stranu pouště, kam půjdeme?“ zeptal se pomalu Murtagh. „Tamní kraje už rozhodně nepatří Království. Bude tam málo měst, možná vůbec žádné. A pak je tu samotná poušť. Co o ní víš?“

„Jen že je horká, suchá a plná písku,“ přiznal Eragon.

„Stručné a výstižné,“ odvětil Murtagh. „Je plná jedovatých a nepoživatelných rostlin, jedovatých hadů, škorpiónů a spalujícího slunce. Viděl jsi velkou pláň cestou do Gil’eadu?“

Byla to řečnická otázka, ale Eragon přesto odpověděl: „Ano, už dříve.“

„Pak dobře znáš její nesmírnou rozlohu. Vyplňuje srdce Království. Teď si představ něco dvakrát až třikrát tak velkého a pochopíš velikost pouště Hadarak. A tu hodláš překročit.“

Eragon se pokusil představit si tak obrovský kus země, ale nedokázal to. Vytáhl z brašny mapu Alagaësie. Pergamen, který rozvinul na zemi, byl cítit plísní. Prozkoumal pláně a užasle zavrtěl hlavou. „Není divu, že Království u pouště končí. Všechno na druhé straně je pro Galbatorixe příliš daleko, než aby to mohl mít pod kontrolou.“

Murtagh mávl rukou nad pravou polovinou svitku. „Celé území za pouští, které ani není vyznačené na mapě, bylo pod vládou Jezdců. Kdyby král vychoval nové Jezdce pod svým velením, umožnilo by mu to rozšířit Království do neslýchaných rozměrů. Ale chtěl jsem se dostat k něčemu jinému. Poušť Hadarak je tak veliká a je v ní tolik nebezpečí, že máme jen mizivou šanci ji ve zdraví překročit. Bylo by zoufalé dát se zrovna tudy.“

„My *jsme* zoufalí,“ řekl důrazně Eragon. Dál pozorně studoval mapu. „Pokud pojedeme středem pouště, potrvá nám cesta přes ni měsíc nebo i dva. Ale kdybychom si to namířili na jihovýchod k Beorským horám, mohli bychom ji překonat mnohem rychleji. Pak můžeme buď pokračovat podél Beorských hor dál na východ do divočiny, nebo zamířit na západ do Surdy. Pokud je tahle mapa přesná, dělí nás od hor zhruba stejná vzdálenost jako ta, kterou jsme spolu urazili do Gil’eadu.“

„Ale to nám trvalo skoro měsíc!“

Eragon netrpělivě zavrtěl hlavou. „Naše cesta do Gil'eadu byla pomalá kvůli mým zraněním. Když napneme síly, jsme u Beorských hor za zlomek té doby."

„Tak dost. Už sis to obhájil," uznal Murtagh. „Ale než svolím, musíme přece jen ještě něco dořešit. Určitě sis všiml, že když jsem byl v Gil'eadu, nakoupil jsem zásoby pro nás a pro koně. Ale kde vezmeme dostatek vody? Kočovné kmeny, které žijí v Hadaraku, obvykle skrývají své studny a oázy, aby jim vodu nikdo neubral. A vézt s sebou víc tekutin než zásoby na den je nepraktické. Jen pomysli, kolik toho vypije třeba Safira! Spolu s koňmi spotřebují během jediné zastávky víc vody než my dva za celý týden. Pokud nedokážeš vyvolat déšť, kdykoli budeme potřebovat, netuším, jak bychom mohli putovat směrem, který navrhuješ."

Eragon se zhoupl na paty. Spustit déšť by zdaleka přesahovalo jeho možnosti. Zapochyboval, zda to vůbec nějaký Jezdec - byť ten nejsilnější - někdy dokázal. Pohnout takovým množstvím vzduchu by bylo jako zvednout horu. Potřeboval řešení, které z něj nevysaje všechny síly. *Zajímalo by mě, jestli je možné proměnit písek ve vodu? To by náš problém vyřešilo, ale jen kdyby mě to nestálo moc energie*.

„Mám nápad," řekl. „Něco zkusím a pak ti odpovím." Eragon opustil tábořiště se Safirou v zádech.

Co jdeš zkusit? zeptala se zvědavě.

„Nevím," zamumlal. *Safiro, mohla bys nést dost vody pro nás všechny*?

Zavrtěla obrovskou hlavou. *Ne, ani bych takovou váhu neuzvedla, natož abych s ní letěla*.

To je špatné. Klekl si a zvedl kámen s dutinou, do níž by se dal nalít doušek vody. Nacpal do otvoru hroudu hlíny a zamyšleně ji pozoroval. Teď přijde to nejtěžší. Nějak přeměnit hlínu ve vodu. *Ale jaká slova bych měl použít?* Chvíli nad tím dumal a pak vybral dvě, u kterých doufal, že by mohla fungovat. Prolomil již známou bariéru ve své mysli a zavelel: „Deloi moi!" Projelo jím ledové kouzlo.

Hlína z něj okamžitě začala velice rychle vysávat síly. Eragon si v duchu připomněl Bromovo varování, že jisté úkoly by mohly spotřebovat všechnu jeho sílu a stát ho život. Hruď se mu sevřela úzkostí.

Zkusil kouzlo zastavit, ale nešlo to. Byl s ním spoutaný, dokud se úkol nesplní nebo dokud nezemře. Dokázal jen nehybně čekat a každým okamžikem cítil, že je slabší a slabší.

Právě když už byl přesvědčený, že tu vkleče zemře, hlína se zachvěla a proměnila se v kapku vody. Eragon si s úlevou sedl a ztěžka oddechoval. Srdce mu bušilo jako o závod a žaludek se mu svíral hlady.

Co se stalo? zeptala se Safira.

Eragon zavrtěl hlavou, stále vyděšený z nečekaného vyčerpání, které ho přivedlo na pokraj sil. Teď byl jen rád, že nezkoušel přeměnit něco většího. *Tohle... tohle nepůjde*, řekl. *Nemám dost síly ani na to, abych opatřil pití sám pro sebe.*

Měl jsi být opatrnější, vyčinila mu. *Kouzlo může přinést nečekané výsledky, pokud spojuješ starověká slova novým způsobem.*

Zabodl se do ní pohledem. *To vím, ale tohle byl jediný způsob, jak vyzkoušet ten můj nápad. Nemohl jsem s tím čekat, až budeme v poušti!* Pak si ale připomněl, že mu jen chtěla pomoct. *Jak jsi dokázala proměnit Bromovu hrobku v diamant a nezemřít při tom? Já se stěží vypořádám s trochou hlíny, a ty se hned pustíš do pořádného kusu pískovce.*

Nevím, jak jsem to udělala, prohlásila klidně. *Prostě se to stalo.*

Dokázala bys to udělat znovu, ale tentokrát vyrobit vodu?

Eragone, řekla a zpříma mu pohlédla do tváře. *Nemám nad svými schopnostmi větší vládu než obyčejný pavouk. Takové věci se stanou, ať už to chci nebo nechci. Brom ti přece říkal, že kolem draků se dějí neobyčejné věci. No a já mohu jen potvrdit, že mluvil pravdu. Neměl pro to žádné vysvětlení a nemám ho ani já. Někdy dokážu měnit věci pouhým pocitem, skoro bezmyšlenkovitě. A po zbytek času - jako právě teď - jsem stejně bezmocná jako třeba Sněžný blesk.*

Nikdy nejsi úplně bezmocná, pravil něžně a položil jí ruku na krk. Dlouhou dobu oba mlčeli. Eragon si vzpomněl na hrobku, kterou vyrobil, a jak v ní Brom ležel. Stále ještě viděl před očima, jak se pískovec zalil přes starcovu tvář. „Aspoň jsme mu udělali důstojný pohřeb," zašeptal.

Líně zakroužil prstem v hlíně a zanechal v ní klikaté brázdy. Dvě čáry vytvořily miniaturní údolí, a tak kolem něj přikreslil hory. Neh-

tem načmáral řeku tekoucí údolím, pak ji prohloubil, protože se zdála být příliš mělká. Doplnil několik drobností, dokud nezjistil, že se vlastně dívá na kresbu údolí Palancar. Zmocnil se ho stesk po domově. Hrábl rukou a údolí zničil.

Nechci o tom mluvit, zamumlal nazlobeně, aby odradil Safiru od vyptávání. Pak zkřížil paže a zahleděl se do země. Skoro proti jeho vůli mu oči padly zpátky na místo, kde čmáral do hlíny. Překvapeně se napřímil. I když byla země suchá, žlábek, který tam předtím udělal, zvlhnul. Zvědavě odhrábl hlíny víc a několik palců pod povrchem našel vlhkou vrstvu. „Podívej na tohle!" zvolal dychtivě.

Safira natáhla čumák a zkoumala jeho objev. *Jak nám to pomůže? Voda v poušti je určitě skrytá tak hluboko, že bychom museli kopat několik týdnů, než bychom ji našli.*

Ano, řekl Eragon potěšeně, *ale pokud tam je, dokážu ji získat. Podívej!* Vyhloubil díru a pak v duchu uchopil kouzlo. Místo aby měnil hlínu ve vodu, prostě vytáhl na povrch vláhu, která už v zemi byla. Slabým praménkem se díra plnila vodou. Usmál se a napil se z ní. Tekutina byla studená a čistá, výborná na pití. *Vidíš?! Můžeme mít vše, co potřebujeme.*

Safira přičichla ke kaluži. *Tady ano. Ale v poušti? Možná tam ani není dost vody, kterou bys mohl přitáhnout k povrchu.*

Bude to fungovat, ujišťoval ji Eragon. *Jenom zvedám vodu, což je poměrně snadné. Pokud to budu dělat pomalu, síly mi vydrží. I kdybych musel vytáhnout vodu z hloubky padesáti metrů, nebude to problém. Hlavně když mi pomůžeš.*

Safira na něj pochybovačně pohlédla. *Jsi si jistý? Dobře si svou odpověď rozmysli, protože jestli se mýlíš, bude nás to stát život.*

Eragon zaváhal, ale pak odhodlaně prohlásil: *Jsem si jistý.*

Tak to jdi říct Murtaghovi. Já budu držet hlídku, zatímco budete spát.

Ale tys byla vzhůru celou noc stejně jako my, namítl. *Měla by sis odpočinout.*

Budu v pořádku - jsem silnější, než si myslíš, podotkla vlídně. Šupiny jí zašustily, jak se schoulila, a zahleděla se na sever, kde byli jejich pronásledovatelé. Eragon ji objal a ona zhluboka zavrněla, až se jí zachvěly boky. *Jdi.*

Chvíli otálel a pak se nerozhodně vrátil k Murtaghovi, který se zeptal: „Takže? Je pro nás cesta přes poušť otevřená?“

„Je,“ přikývl Eragon. Lehnul si do přikrývek a vyložil mu, na co přišel. Když skončil, otočil se k elfce. Její tvář byla to poslední, co viděl před usnutím.

Řeka Ramr

Přinutili se vstát brzy před svítáním. Nebe bylo šedivé. Eragon se třásl zimou. „Jak budeme převážet elfku? Už se nemůže dál vézt na Safiřiných zádech, jinak bude mít odřeniny od jejích šupin. Safira ji ani nemůže nést v drápech - unavuje ji to a přistání by bylo nebezpečné. Saně by nepomohly; rozmlátily by se při jízdě na kusy a nechci zpomalovat koně tíhou další osoby.“

Murtagh nad tím uvažoval a sedlal při tom Tornaka. „Kdybys jel na Safiře, mohli bychom elfku přivázat ke Sněžnému bleskovi, ale měli bychom stejně problém s těmi odřeninami.“

Mám řešení, řekla najednou Safira. *Proč mi ji nepřivážete na břicho? Budu se moci volně pohybovat a bude tam bezpečnější než kdekoli jinde. Jediné nebezpečí by bylo, kdyby po mně vojáci stříleli šípy, ale těm mohu snadno uletět.*

Nikdo z nich nepřišel s lepším nápadem, a tak rychle přijali ten její. Eragon podélně přeložil jednu ze svých přikrývek, upevnil ji kolem elfčiny útlé postavy a ženu donesl k Safiře. Další přikrývky a náhradní oblečení obětovali na výrobu dlouhých lan, která by obtočila Safiřin trup. Těmi elfku připoutali k Safiřinu břichu zády dolů tak, aby měla hlavu mezi Safiřinýma předníma nohama. Eragon kriticky zhodnotil jejich dílo. „Bojím se, aby tvé šupiny neprodřely lana.“

„Budeme muset občas zkontrolovat, jestli nejsou příliš roztřepená,“ poznamenal Murtagh.

Máme vyrazit? zeptala se Safira a Eragon zopakoval otázku nahlas.

Murtaghovi nebezpečně zajiskřily oči a rty se mu zdvihly ve strojeném úsměvu. Pohlédl směrem, odkud přijeli, kde byl zřetelně vidět kouř stoupající z táborů vojáků, a řekl: „Vždycky jsem miloval dostihy.“

„A teď v jednom bojujeme o život!“

Murtagh se vyhoupl do sedla a opustil tábořiště. Eragon vyrazil hned za ním na Sněžném bleskovi. Safira s elfkou vzlétla do vzduchu. Letěla nízko při zemi, aby ji vojáci neviděli. Tak začalo putování na jihovýchod k daleké poušti Hadarak.

Eragon za jízdy bedlivě sledoval, zda nespatří jejich pronásledovatele. V myšlenkách se stále znovu vracel k elfce. *Elf!* Skutečně jednoho viděl a dokonce je doprovází! Zajímalo by ho, co by tomu řekl Roran. Napadlo ho, že kdyby se někdy vrátil do Carvahallu, těžko by kohokoli přesvědčil, že svá dobrodružství skutečně prožil.

Po zbytek dne Eragon s Murtaghem uháněli krajinou a nedbali na nepohodlí a únavu. Pobízeli koně k co největšímu trysku, který mohli vydržet. Občas sesedli a běželi po svých, aby dopřáli Tornakovi a Sněžnému bleskovi trochu odpočinku. Zastavili pouze dvakrát - a v obou případech jen proto, aby se koně mohli napít a napást.

I když vojáci z Gil'eadu ještě byli daleko za nimi, Eragon s Murtaghem zjistili, že se musí vyhýbat dalším vojákům pokaždé, když projížděli kolem nějakého města či vesnice. Poplašná zpráva o jejich útěku je vždycky nějak předběhla. Dvakrát byli cestou skoro přepadeni a podařilo se jim utéct jen díky tomu, že Safira ozbrojence před nimi náhodou ucítila. Po druhém střetu se už cestám vyhýbali úplně.

Soumrak přetáhl černý plášť přes oblohu a krajina potemněla. Jeli vytrvale mnoho mil. V hloubi noci se půda kolem jejich cesty začala mírně zvedat a tvořila nízké pahorky poseté kaktusy.

Murtagh ukázal před sebe. „Támhle - několik mil před námi - je město Bullridge, kterému se musíme vyhnout. Určitě nás tam už vyhlížejí s oddíly vojáků. Měli bychom tamtudy zkusit proklouznout teď, dokud je tma.“

Po třech hodinách uviděli slámově žluté lucerny v Bullridgi. Mezi strážními ohni, rozmístěnými okolo města, hlídkovala hradba vojáků. Eragon s Murtaghem zabalili pochvy svých mečů, aby se neblýskaly, a opatrně sesedli. Vedli koně širokou oklikou kolem Bullridge a pozorně naslouchali, aby nenarazili na tábořiště vojáků.

S městem za zády se Eragonovi trochu ulevilo. Svítání nakonec potáhlo oblohu jemnou červení a rozehřálo mrazivý noční vzduch. Zastavili se na hřebeni kopce, aby se rozhlédli po okolí. Nalevo měli řeku Ramr a také ji viděli pět mil po své pravici. Řeka pokračovala dál na jih mnoho mil, pak se vracela v úzké smyčce, než se zase stočila na západ. Za jediný den ujeli víc než padesát mil.

Eragon se opřel Safiře o krk, unavený, ale spokojený, že urazili takovou vzdálenost. „Pojďme najít nějakou rokli nebo kotlinu, kde bychom mohli nerušeně přenocovat.“ Zastavili u malé skupiny jalovců a rozložili si přikrývky. Safira trpělivě počkala, dokud neodvázali elfku z jejího břicha.

„Budu držet hlídku jako první a vzbudím tě před polednem,“ řekl Murtagh a položil si obnažený meč přes kolena. Eragon souhlasně zamumlal a přetáhl si přikrývky přes ramena.

Za soumraku byli ještě utahaní a ospalí, ale byli odhodlaní pokračovat. Když se připravovali k odjezdu, Safira poznamenala: *Tohle je třetí noc od té doby, co jsme tě osvobodili z Gil’eadu, a elfka se stále ještě neprobrala. Dělá mi to starosti. A*, pokračovala, *celou tu dobu nepila ani nejedla. Vím toho sice o elfech jen málo, ale je hubená a pochybuji, že může přežít tak dlouho bez potravy.*

„Co se děje?“ zeptal se Murtagh přes rameno.

„Ta elfka,“ řekl Eragon a pohlédl na ni. „Safira si dělá starosti s tím, že se ještě neprobrala a nejedla; taky mě to zneklidňuje. Vyléčil jsem jí rány, aspoň ty povrchové, ale nezdá se, že by se něco zlepšilo.“

„Možná jí Stín něco provedl s myslí,“ napadlo Murtagha.

„Pak jí musíme pomoci.“

Murtagh si klekl vedle elfky. Chvíli ji upřeně pozoroval, pak zavrtěl hlavou a vstal. „Řekl bych, že jenom spí. Vypadá to, jako by se dala probudit slovem či pouhým dotekem, a přesto spí dál. Její bezvědomí by mohlo být něco, co si elfové dokáží sami navodit, aby necítili bolest nebo zranění, ale pokud je to tak, proč už to neskončí? Teď už jí přece nehrozí žádné nebezpečí.“

„Ale ví to?“ zeptal se potichu Eragon.

Murtagh mu položil ruku na rameno. „Tohle musí počkat. Teď musíme jet, nebo bychom mohli ztratit těžce získaný náskok. Můžeš se jí věnovat později, až zastavíme.“

„Nejdřív musím něco udělat,“ řekl Eragon. Namočil hadřík a pak ho vyždímal tak, že voda stékala po kapkách mezi elfčiny dokonale tvarované rty. Několikrát to zopakoval a pak se lehce dotkl jejího

souměrného, zešikmeného obočí. Měl při tom zvláštní ochranitelský pocit.

Projížděli mezi kopci a vyhýbali se jejich vrcholkům ze strachu, aby je nezahlédly hlídky. Ze stejného důvodu s nimi i Safira zůstávala při zemi. Navzdory své velikosti se pohybovala nesmírně tiše; bylo slyšet jen to, jak se její ocas otírá o zem jako veliký modrý had.

Nakonec se nebe na východě rozjasnilo. Když dorazili na okraj strmého břehu pokrytého trsy křovin, objevila se jitřenka Aiedail. Pod nimi hučela voda, která se řítila přes balvany a valila se mezi větvemi.

„Ramr!“ překřičel Eragon hluk proudících vod.

Murtagh přikývl. „Ano! Musíme najít bezpečný brod.“

To není nutné, řekla Safira. *Mohu vás přenést na druhou stranu, i když bude řeka jakkoli široká*.

Eragon vzhlédl k jejímu modrošedému tělu. *A co koně? Nemůžeme je tu nechat. Jsou příliš těžcí, než abys je uzvedla*.

Pokud na nich nebudete sedět a nebudou se moc vzpínat, určitě bych je přenesla. Když dokážu kličkovat mezi šípy se třemi lidmi na zádech, určitě můžu přeletět s koněm napříč přes řeku.

Věřím ti. Ale nezkoušel bych to, pokud opravdu nebudeme muset. Je to příliš nebezpečné.

Sešplhala ze břehu. *Teď si nemůžeme dovolit plýtvat časem*.

Eragon ji poslušně následoval a vedl s sebou Sněžného bleska. Břeh se najednou svažoval k řece, ve které se prudce valila tmavá voda. Stoupala z ní bílá mlha, jako když jde v zimě pára od úst. Nebylo vůbec možné dohlédnout na druhý břeh. Murtagh hodil do proudu jednu silnou větev a pozoroval, jak se rychle vzdaluje a pohupuje v divokých vlnách.

„Jak myslíš, že je hluboká?“ zeptal se Eragon.

„To nedokážu určit,“ řekl Murtagh a jeho hlas prozrazoval obavy. „Mohl bys pomocí kouzla poznat, jak daleko je to na druhou stranu?“

„Asi ne, leda bych osvítil celé tohle místo jako maják.“

Zvedl se vítr, jak se Safira vznesla a vydala se přes Ramr. Po chvíli řekla: *Jsem na druhém břehu. Řeka je přes půl míle široká. Nemoh-*

li jste si k překročení vybrat horší místo; Ramr tady zatáčí a je tu nejširší.

„Půl míle!“ zvolal Eragon. Řekl Murtaghovi, že Safira nabídla, že je přenese.

„Kvůli koním bych to raději nezkoušel. Tornak není na Safiru zvyklý tak jako Sněžný blesk. Mohl by zazmatkovat a ublížit jim oběma. Popros Safiru, aby se poohlédla po nějaké mělčině, kde bychom mohli bezpečně přeplavat. Pokud míli daleko na obě strany žádná nebude, pak by nás musela přenést.“

Safira s tímto nápadem souhlasila a vydala se hledat brod. Zatímco byla na průzkumu, usedli vedle koní a pojedli suchý chléb. Zanedlouho se Safira vrátila. Její hedvábná křídla šelestila ranním vzduchem. *Voda je hluboká a proud je silný; jak po proudu, tak proti němu.*

Jakmile to Murtagh uslyšel, řekl: „Raději tedy poletím první, abych mohl na druhé straně pohlídat koně.“ Pak se vyškrábal Safiře do sedla. „S Tornakem budeš muset opatrně. Mám ho mnoho let. Nechci, aby se mu něco stalo.“ Safira vzlétla.

Když se vrátila, Murtagh jí už odvázal bezvládnou elfku zpod břicha. Eragon přivedl Tornaka k Safiře a nevšímal si jeho vyplašeného řehtání. Safira si dřepla na zadní, aby mohla uchopit koně předníma nohama kolem těla. Eragon pohlédl na její hrozivé drápy a řekl: „Počkej!“ Posunul Tornakovi sedlovou přikrývku na břicho tak, aby měl chráněné slabiny, a pak pokynul Safiře, že může letět.

Tornak zděšeně řehtal a snažil se vyprostit, když ho Safira sevřela předníma nohama kolem boků, ale ta ho naštěstí držela pevně. Kůň divoce koulel očima, až mu chvílemi byla vidět jen bělma. Eragon se pokusil koně uklidnit, ale Tornakův strach mu nedovolil spojit se s jeho myslí. Než se mohl Tornak znovu pokusit utéct, Safira se odrazila zadníma nohama takovou silou, že se kameny pod jejími drápy rozpadaly. Divoce napínala křídla a usilovně se snažila zvednout svůj ohromný náklad. Na chvíli se zdálo, že spadne zpátky na zem. Pak ale prudkým pohybem vpřed vystřelila do vzduchu. Tornak vřeštěl hrůzou, kopal a házel sebou. Byl to příšerný zvuk, připomínající skřípot kovu.

Eragon zaklel a přemýšlel, zda může být někdo tak blízko, aby to slyšel. *Raději by sis měla pospíšit, Safiro*. Napínal uši, zda nezaslechne vojáky, a vyčkával s očima upřenýma do temné krajiny, kde se každou chvíli mohla objevit světla pochodní. Brzy zpozoroval řadu jezdců, kteří právě slézali ze srázu necelé tři míle od nich.

Když Safira přistála, Eragon k ní přitáhl Sněžného bleska. *To bláznivé zvíře má hysterický záchvat. Murtagh ho musel přivázat, aby mu neutekl*. Popadla Sněžného bleska a odnesla ho, aniž by si všímala jeho hlasitých protestů. Eragon sledoval, jak vyrazila, a najednou se cítil uprostřed noci strašně osamělý. Jezdci už byli jen míli od něj.

Konečně pro něj Safira přiletěla a brzy byli znovu na pevné zemi na druhé straně řeky. Jakmile utišili koně a upravili jim sedla, pokračovali v útěku do Beorských hor. Vzduch se naplnil křikem ptáků, kteří se probouzeli do nového dne.

Eragon podřimoval dokonce i za jízdy. Stěží si uvědomoval, že Murtagh je právě tak vyčerpaný. Chvílemi žádný z nich nevedl koně a ve správném směru je udržovala jen Safiřina bdělost.

Nakonec půda změkla, začala se jim drolit pod nohama a přinutila je zastavit. Slunce měli vysoko nad hlavou. Z Ramru už nezbylo víc než nejasná čára za jejich zády.

Dorazili k poušti Hadarak.

Poušť Hadarak

Až k obzoru se před nimi jako vlny na oceánu rozprostírala nekonečná plocha dun. Poryvy větru zvedaly červenozlatý písek do vzduchu. Na osamělých ostrůvcích půdy - půdy, kterou by každý farmář prohlásil za zcela neúrodnou - rostly divoké stromy V dálce se tyčila řada fialových skal. Tahle působivá pustina byla prosta jakýchkoli zvířat, až na osamělého ptáka, který se vznášel ve větru.

„Jsi si jistý, že tam najdeme nějakou potravu pro koně?“ zasípal Eragon. Horký, suchý vzduch ho štípal v krku.

„Vidíš je?“ zeptal se Murtagh a ukázal na skály. „Kolem nich roste tráva. Je krátká a tuhá, ale koním to bude stačit.“

„Doufám, že máš pravdu,“ řekl Eragon, který hleděl přimhouřenýma očima na slunce. „Než budeme pokračovat, pojďme si chvíli odpočinout. Myslí mi to pěkně pomalu a sotva pletu nohama.“

Odvázali elfku od Safiry, najedli se a pak ulehli do stínu duny, aby si zdřímli. Když se Eragon usadil do písku, Safira se stočila vedle něj a roztáhla přes ně křídla. *Tohle je báječné místo*, řekla. *Mohla bych tu strávit roky a ani bych nevnímala, jak čas letí*.

Eragon zavřel oči. *Bylo by to pěkné místo na létání*, souhlasil ospale.

Nejen to, cítím se, jako bych se pro tuhle poušť narodila. Je tu dost prostoru, který potřebuji, hory, kde bych mohla přespávat, a skrytá kořist, kterou bych mohla celé dny lovit. A to teplo! Zima mi nevadí, ale v tomhle horku se cítím živá a plná sil. Natáhla hlavu k nebi a spokojeně se protáhla.

Tolik se ti tu líbí? zamumlal Eragon.

Ano.

Tak až bude po všem, možná bychom se sem mohli vrátit... Než stihl domluvit, přemohla ho dřímota. Safiru to potěšilo a tlumeně vrněla, zatímco on s Murtaghem odpočívali.

Bylo to ráno čtvrtého dne poté, co opustili Gil’ead. Už za sebou měli přes sto mil.

Leželi jenom tak dlouho, aby si vyčistili hlavu a nechali odpočinout koně. I když za sebou neviděli žádné vojáky, nenechali se tím ukonejšit k pomalejšímu tempu. Věděli, že Království je bude hledat, dokud nebudou daleko z králova dosahu. Eragon řekl: „Museli ke Galbatorixovi poslat kurýry se zprávou, že jsem utekl z Gil'eadu. Ten určitě hned upozornil ra'zaky. Už jsou nám jistě na stopě. I kdyby letěli, bude jim chvíli trvat, než nás dostihnou, ale raději bychom na ně měli být stále připraveni."

A tentokrát zjistí, že se nedám tak snadno svázat řetězy, řekla Safira.

Murtagh se poškrábal na bradě. „Doufám, že se za Bullridgem dostatečně zdrželi. Ramr představuje velice účinný způsob, jak se zbavit pronásledovatelů; je velká naděje, že už naše stopy nenajdou."

„V to musíme doufat," řekl Eragon, když kontroloval elfku. Její stav se nezměnil, stále nereagovala na jeho péči. „Přesto bych teď nic neponechával náhodě. Ra'zakové nám už mohou být v patách."

Za soumraku přijeli ke skalám, které ráno pozorovali z dálky. Tyčily se nad nimi působivé kamenné srázy, které vrhaly ostré stíny. Okolní krajina na půl míle daleko byla bez dun. Když Eragon sesedl ze Sněžného bleska a vstoupil na vyprahlou popraskanou zemi, pocítil nesnesitelné horko. Zadní část krku a obličej měl spálené od slunce; kůži rozpálenou a vlhkou.

Když uvázali koně tak, aby mohli okusovat řídkou trávu, Murtagh rozdělal ohýnek. „Kolik myslíš, že jsme prozatím ujeli?" zeptal se Eragon, zatímco odvazoval elfku od Safiry.

„Nevím!" odsekl Murtagh. Kůži měl zarudlou a oči podlité krví. Zvedl kotlík a zaklel. „Nemáme dost vody. A koně musejí pít."

Eragon byl stejně jako on podrážděný z horka a sucha, ale dokázal svou špatnou náladu lépe ovládnout. „Přiveď koně." Safira mu drápy vyhloubila díru, pak zavřel oči a vyslovil zaklínadlo. Přestože byla země vyprahlá, bylo v ní dost vlhkosti, aby rostliny měly vláhu k životu a tedy i na to, aby prohlubeň několikrát naplnil vodou.

Murtagh nejprve doplnil vodou vaky, pak ustoupil stranou a nechal napojit koně. Žíznivá zvířata vypila celé galony vody. Eragon byl nucen vytáhnout tekutinu z ještě větší hloubky, aby všichni měli

dost. Vyčerpal tím své síly až na pokraj možností. Když koně konečně uhasili žízeň, řekl Safiře: *Jestli se potřebuješ napít, udělej to teď*. Protáhla hlavu kolem něj a dala si dva pořádné doušky, ale ne víc.

Než nechal Eragon vodu odtéci zpátky do země, napil se co nejvíc i on a pak pozoroval, jak se poslední kapky vsakují do hlíny. Udržet vodu na povrchu bylo těžší, než čekal. *Aspoň že to vůbec dokážu*, uvažoval a pobaveně si vzpomněl, jak kdysi horko těžko zvedal jeden malý kamínek.

Když druhý den ráno vstali, ovzduší bylo mrazivé. Písek měl v ranním světle růžový nádech a mlhavé nebe zakrývalo obzor. Ani spánek nespravil Murtaghovi náladu a také Eragonovo rozpoložení se rychle zhoršovalo. Při snídani se Eragon zeptal: „Myslíš, že to bude trvat dlouho, než se dostaneme z pouště?“

Murtagh se nasupeně zamračil. „Přejíždíme jen její menší část, takže mám za to, že to nemůže trvat déle než dva nebo tři dny.“

„Ale podívej, kolik už jsme toho ujeli.“

„Dobrá, možná se mýlím! Jediné, co mě teď zajímá, je dostat se co nejrychleji pryč z Hadaraku. Už tak je to dost těžké i bez toho, abychom si museli každých pár minut mnout písek z očí.“

Když dojedli, Eragon zašel za elfkou. Ležela, jako by ani nebyla živá - kromě nepatrných známek dýchání. „Kde najdu tvé zranění?“ zašeptal Eragon a odhrnul jí pramen vlasů z tváře. „Jak můžeš takhle spát, a přesto žít?“ V mysli měl stále živý obrázek, jak seděla v cele, připravená a na pozoru. Ustaraně ji začal připravovat na cestu, pak osedlal Sněžného bleska a nasedl na něj.

Když opustili tábořiště, spatřili na obzoru pás tmavých skvrn, dosti nejasných v zamlženém vzduchu. Murtagh myslel, že jsou to vzdálené kopce. Eragon však o tom nebyl úplně přesvědčený, nedokázal však rozpoznat žádné detaily.

V myšlenkách dál zůstával u elfky a přemýšlel o jejím neutěšeném stavu. Byl přesvědčen, že jí musí nějak pomoci, jinak zemře. Nevěděl ale jak. Safiru to také znepokojovalo. Mluvili o tom celé hodiny, ale žádný z nich nevěděl o léčení dost na to, aby tenhle problém dokázali vyřešit.

V poledne zastavili ke krátkému odpočinku. Když se znovu vydali na cestu, Eragon si všiml, že opar se od rána protrhal a že skvrny v dálce se zaostřily.

Už to nebyly nejasné nachově modré hroudy, ale dosti široké, lesy porostlé pahorky s ostrými obrysy. Nebe nad nimi bylo bílé a ztratilo své obvyklé odstíny - jako by se z pásu nebe nad vrcholky kopců vyplavila všechna barva a přesunula se na okraje horizontu.

Rozpačitě hleděl tím směrem, ale čím víc se to snažil pochopit, tím byl zmatenější. Zamžoural a zavrtěl hlavou v domnění, že to musí být fata morgána. Přesto však když otevřel oči, ten zvláštní nesoulad tam zůstával. Ta bělost opravdu zahalovala polovinu nebe před nimi. Byl si jistý, že je tady něco strašlivě v nepořádku, a tak na to upozornil Murtagha se Safirou. Vtom však najednou pochopil, nač se dívají.

To, co předtím považovali jen za kopce, byla ve skutečnosti úpatí obrovských hor desítky mil širokých. Až na hustý les v jejich nižších částech byly horské masívy celé pokryté sněhem a ledem. Právě to Eragona zmátlo, takže si původně myslel, že je nebe bílé. Zaklonil trochu hlavu a hledal vrcholky, ale ty nebyly vidět. Hory se zvedaly k nebi a mizely v nedohlednu. Úzká, rozeklaná údolí s hřebeny, které se ve výšce skoro dotýkaly, rozdělovala hory jako hluboké trhliny. Pohoří připomínalo členitou zubatou stěnu, spojující Alagaësii s nebem.

Nemají konce! pomyslel si ohromeně. Příběhy, které se zmiňovaly o Beorských horách, vždy poukazovaly na jejich velikost, ale on považoval taková tvrzení za přibarvená a poněkud přehnaná. Přesto byl teď nucen uznat jejich pravdivost.

Safira vycítila jeho úžas a překvapení a pohlédla tím směrem. Během pár vteřin poznala, na co se skutečně dívá. *Cítím se znovu jako čerstvě vylíhlé mládě. Ve srovnání s nimi si dokonce i já připadám malá!*

Musíme být blízko okraje pouště, řekl Eragon. *Trvalo nám to jen dva dny a už vidíme na vzdálenější konec i dál!*

Safira zakroužila nad dunami. *Ano, ale vzhledem k jejich výšce mohou být ještě sto mil daleko. Je těžké odhadnout vzdálenost ve*

vztahu k něčemu tak obrovskému. Nebyla by to dokonalá skrýš pro elfy nebo Vardeny?

Mohla bys tam skrýt nejen elfy nebo Vardeny, prohlásil Eragon. *Mohly by tam v tajnosti žít celé národy, skryté před Královstvím. Představ si žít s takovými velikány nad hlavou!* Zamířil se Sněžným bleskem k Murtaghovi a s úšklebkem ukázal rukou směrem k horám.

„Co?“ odsekl Murtagh a zkoumal krajinu.

„Podívej se pořádně,“ naléhal Eragon.

Murtagh pečlivě studoval horizont. Pokrčil rameny. „Co, já nic...“ Pak se mu ale slova zarazila v hrdle a nahradil je nečekaný úžas. Murtagh zavrtěl hlavou a vydechl: „To není možné!“ Mhouřil oči tak silně, až se mu v koutcích tvořily vrásky. Znovu zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že jsou Beorské hory vysoké, ale takhle?!“

„Doufejme, že zvířata, která tam žijí, nejsou podobně velká,“ pokoušel se to zlehčit Eragon.

Murtagh se usmál. „Bylo by dobré najít nějaký stín a pár týdnů si odpočinout. Už mám dost tohohle ostrého pochodu.“

„Taky jsem unavený,“ připustil Eragon. „Ale nechci zastavit, dokud se ta elfka neuzdraví... nebo dokud nezemře.“

„Nevím, čím by jí mělo pokračování v cestě pomoci,“ řekl Murtagh vážně. „Lůžko by jí prospělo mnohem víc, než když celý den visí Safiře na břiše.“

Eragon pokrčil rameny. „Možná... Až dorazíme k horám, mohl bych ji vzít do Surdy - není to tak daleko. Tam musí být nějaký léčitel, který jí dokáže pomoci; my to určitě nedokážeme.“

Murtagh hleděl k horám. „Můžeme si o tom promluvit později. Prozatím je naším cílem dostat se do Beorských hor. Tam nás aspoň budou ra’zakové hledat obtížněji a budeme v bezpečí před Královstvím.“

Den ubíhal, ale Beorské hory jako by se vůbec nepřibližovaly, přestože krajina se výrazně změnila. Písek pomalu přešel ze sypkých načervenalých zrnek v tvrdě udusanou, temně krémovou hlínu. Namísto dun se objevily křivolaké pásy rostlin a v zemi zely hluboké brázdy vymleté záplavami. Vzduchem vál studený vítr, který přinášel vítané osvěžení. Koně vycítili změnu podnebí a dychtivě pospíchali kupředu.

Když večer odsunul slunce z oblohy, už jim zbývaly k úpatí hor pouhé tři míle. Přes bujné louky vlnící se trávy běhala stáda gazel. Eragon přistihl Safiru, jak je hladově sleduje. Utábořili se u potoka s nesmírným pocitem úlevy, že jsou pryč z mučivé prázdnoty pouště Hadarak.

Odhalená cesta

Ztrhaní a vysílení, avšak s vítězoslavnými úsměvy na tváři se usadili kolem ohně a blahopřáli si. Safira jásavě zatrylkovala, až tím vyplašila koně. Eragon upřeně hleděl do plamenů. Byl pyšný, že ujeli zhruba sto osmdesát mil za pět dní. Byl by to obdivuhodný výkon dokonce i na jezdce, který by mohl pravidelně střídat zvířata.

Dostal jsem se pryč z Království. Bylo to zvláštní pomyšlení. Narodil se v Království, celý svůj život prožil v zemi, které vládl Galbatorix, vinou králových služebníků přišel o nejbližší přátele a rodinu a na jeho území několikrát málem zahynul. Ale teď je volný. Už nebudou muset se Safirou ustupovat vojákům, vyhýbat se městům nebo skrývat svou totožnost. Bylo to nostalgické zjištění, protože za to zaplatil ztrátou světa, na nějž byl zvyklý.

Pozoroval hvězdy na zešeřelém nebi. A ačkoli se mu zamlouvala myšlenka, že si může vybudovat nový domov někde v bezpečném závětří, byl svědkem tolika zločinů a křivd spáchaných ve jménu Galbatorixe - od vražd až po otroctví -, že se nemohl jen tak otočit ke Království zády. Už to nebyla pouze touha po pomstě - za Bromovu a Gerovu smrt -, co jej pohánělo dál. Jako Jezdec cítil povinnost pomáhat těm, kdo nemají sílu vzdorovat Galbatorixovu útlaku.

S povzdechem zanechal svých úvah a pohlédl na elfku ležící vedle Safiry. Oranžové světlo ohně dodávalo její tváři teplý nádech. Pod lícními kostmi jí tančily jemné stíny. Jak ji tak pozoroval, najednou ho něco napadlo.

Dokázal sledovat myšlenky lidí i zvířat - a touto cestou s nimi komunikovat, pokud si to přál -,-ale bylo to něco, co dělal jen zřídka, kromě rozhovorů se Safirou. Stále pamatoval na Bromovo varování, aby nevstupoval do něčí mysli, pokud to není naprosto nezbytné. Kromě jediného pokusu prozkoumat Murtaghovo vědomí to dosud nikdy neudělal.

Přesto teď přemýšlel, zda by nebylo možné spojit se s elfkou v jejím bezvědomí. *Možná bych mohl z jejích vzpomínek zjistit, proč zůstává v tomto stavu. Ale pokud se zotaví, odpustí mi takový zásah do soukromí...? Tak či onak, musím to zkusit. Už je v bezvědomí skoro*

týden. Klekl si k elfce, aniž by prozradil cokoli ze svých úmyslů Murtaghovi nebo Safiře, a položil jí dlaň na čelo.

Eragon zavřel oči a vyrazil myšlenkou jako pátravými prsty přímo k elfčině mysli. Našel ji bez obtíží. Nebyla zmatená a naplněná bolestí, jak očekával, ale jasná a čistá jako tón křišťálového zvonku. Najednou však do jeho mysli pronikla ledová dýka. V hlavě mu vytryskla nesnesitelná bolest a před očima uviděl barevné skvrny. Snažil se stáhnout zpátky, ale zjistil, že je uvězněný v železném sevření a nemůže ven.

Eragon bojoval ze všech sil a bránil se všemi možnými způsoby, na které si vzpomněl. Dýka však bodala dál do jeho mysli. Horečně před ni postavil veškeré své zábrany, aby zmírnil útok. Bolest teď nebyla tak mučivá, ale stále narušovala jeho soustředění. Elfka využila příležitosti a nemilosrdně roztříštila jeho obranu.

Na Eragona se začala ze všech stran tlačit tíživá clona, která rdousila všechny jeho myšlenky. Nezdolná síla se pomalu stahovala a vymačkávala z něj život kousek po kousku, ač odolával a odmítal se vzdát.

Elfka ještě zesílila svůj nápor, aby ho udusila jako plamínek svíčky. Zoufale vykřikl ve starověkém jazyce: *Eka aí fricai un Šrur'tugal!* Jsem Jezdec a přítel! Smrtící sevření nepovolilo, ale elfka zaváhala a cítil její překvapení.

I když ještě cítil podezíravost, věděl, že mu uvěří; ve starověkém jazyce nebylo možné lhát. I když tvrdil, že je přítel, nemuselo to pro ni znamenat, že jí nechce ublížit. Věděla jen, že Eragon považuje sám sebe za jejího přítele, a tudíž je to tvrzení pro něj pravdivé, třebaže ona by ho za přítele možná nepovažovala. *I starověký jazyk má svá omezení,* pomyslel si Eragon a doufal, že elfka bude natolik zvědavá, že se odváží ho pustit.

A byla. Tlak povolil a bariéra kolem její mysli se váhavě stáhla. Elfka se zdráháním dovolila, aby se dotkli myšlenkami jako dvě divoká zvířata, která se setkala poprvé v životě. Eragonovi přeběhlo po zádech slabé mrazení. Její mysl byla velmi zvláštní. Zdála se být nekonečná a mocná, zatížená vzpomínkami nesčetných let. Temné myšlenky odplývaly mimo jeho dosah a jeho vědomí se letmo dotý-

kalo dědictví její rasy, které ho děsilo. Přesto všemi těmi pocity prolínala melodie divoké nezkrotné krásy, ztělesňující její bytost.

Jak se jmenuješ? zeptala se v myšlenkách starověkým jazykem. Hlas měla unavený a naplněný tichým zoufalstvím.

Eragon. A ty? Její vědomí ho přilákalo blíž a vybídlo ho, aby se ponořil do lyrických tónů odkazu jejího rodu. S obtížemi odolal jejímu volání, i když celým srdcem toužil výzvu přijmout. Poprvé pochopil tajemnou přitažlivost elfů. Byly to kouzelné bytosti, nespoutané smrtelnými zákony země - lišili se od lidí stejně jako draci od zvířat.

...Arya. Proč jsi se se mnou spojil tímto způsobem? Stále jsem zajatcem Království?

Ne, jsi volná! řekl Eragon. Přestože znal jen pár slov ze starověkého jazyka, dokázal jí podstatu sdělit: *Byl jsem uvězněný v Gil'eadu, stejně jako ty, ale utekl jsem a zachránil tě. Za pět dní, které uplynuly od té doby, jsme překročili okraj pouště Hadarak a utábořili jsme se u Beorských hor. Za celou tu dobu ses nepohnula ani jsi nepromluvila.*

Ach tak... tak to byl Gil'ead. Odmlčela se. *Vím, že rány se mi zahojily. Tehdy jsem nechápala proč - byla jsem přesvědčená, že je to jen příprava na další mučení. Teď už chápu, žes to byl ty.* Pak tiše dodala: *Ani tak jsem se ale neprobrala a ty jsi z toho zmatený.*

Ano.

V zajetí mi dávali spolu s drogou vzácný jed, skilna bragh, aby potlačili mé síly. Každý den ráno mi podali protilátku jedu, který jsem dostala předchozího dne, a to i násilím, když jsem odmítla ji pozřít. Bez ní zemřu během pár hodin. Proto ležím v tomhle polospánku - zpomaluje to účinky skilna bragh, ale nezastaví ho to... Zvažovala jsem, že bych se probrala, abych skončila svůj život a tak definitivně odmítla Galbatorixe, ale nakonec jsem od toho upustila v naději, že bys mohl být spojenec... Její hlas se zvolna vytrácel.

Jak dlouho takhle můžeš zůstat? zeptal se Eragon.

Týdny, ale bojím se, že už nemám tolik času. Tenhle spánek nedokáže oddalovat smrt navěky... Cítím ji ve svých žilách už teď. Pokud nedostanu protilátku, podlehnu účinkům jedu do tří nebo čtyř dnů.

Kde mohu tu protilátku nalézt?

Je pouze na dvou místech mimo Království: u mých lidí a u Vardenů. Jenže můj domov je odtud příliš daleko, i kdybys letěl na drakovi.

A co Vardenové? Vzali bychom tě přímo za nimi, ale nevíme, kde jsou.

Řeknu ti to - pokud mi dáš slovo, že nikdy neprozradíš jejich úkryt Galbatorixovi nebo komukoli, kdo mu slouží. Navíc mi musíš přísahat, že jsi mě nijak neoklamal a že nehodláš nijak ublížit elfům, trpaslíkům, Vardenům ani drakům.

To, oč jej Arya žádala, by bylo dost snadné - kdyby nemluvili ve starověkém jazyce. Eragon pochopil, že vyžadovala slib závaznější než sám život. Jakmile ho jednou dáte, nikdy jej nelze porušit. Ztěžka na něj dolehl, když důstojnou přísahou potvrzoval jejich úmluvu.

Platí... Jeho myslí se najednou počaly míhat výjevy, z nichž dostával závrať. Jel podél pásu Beorských hor, cestoval mnoho mil na východ. Eragon se snažil pamatovat si cestu, zatímco se skalnaté hory a kopce míhaly kolem. Teď směřoval na jih, stále podél hor. Pak se náhle všechno otočilo a on vjel do úzkého klikatého údolí. Proplétalo se mezi horami až ke zpěněnému vodopádu, který prudce dopadal do hlubokého jezera.

Obrazy ustaly. *Je to daleko*, řekla Arya, *ale nenech se tou vzdáleností odradit. Až přijedeš k jezeru Kóstha-mérna na konci Medvědí řeky, vezmi kámen, zabouchej jím na skálu vedle vodopádu a zvolej*: Aí varden abr du Šrur'tugals gata vanta. *Přijmou tě. Zprvu ti nebudou důvěřovat, ale neztrácej odvahu, jakkoli nebezpečné ti to bude připadat.*

Jaký protijed potřebuješ? zeptal se.

Její hlas se zachvěl, ale pak znovu nabyla sílu. *Řekni jim - ať mi dají nektar túnivor. Teď musíš jít... Už jsem vydala příliš energie. Znovu už se mnou nemluv, ledažeby nebyla naděje dorazit včas k Vardenům. Pokud se tak stane, musím ti sdělit něco, co Vardenové potřebují vědět, aby přežili. Sbohem, Eragone, Dračí jezdče... můj život je v tvých rukou.*

Arya se vzdálila a přerušila jejich spojení. Tajemné tóny, které zněly během jejich rozhovoru, ustaly s ním. Eragon se rozechvěle nadechl a přinutil se otevřít oči. Vedle něj stáli Murtagh se Safirou -

každý z jedné strany - a se zájmem ho pozorovali. „Jsi v pořádku?“ zeptal se Murtagh. „Klečíš tady už skoro čtvrt hodiny.“

„Skutečně?“ zeptal se Eragon a zamžikal.

Ano - a tváříš se jako uzlíček neštěstí, poznamenala suše Safira.

Eragon se postavil a prudkým pohybem si protáhl ztuhlá kolena. „Mluvil jsem s Aryou!“ Murtagh se tázavě zamračil, jako by zkoumal, zda se Eragon nezbláznil. Eragon to honem vysvětlil: „Ta elfka - jmenuje se Arya.“

A co ji sužuje? zeptala se netrpělivě Safira.

Eragon jim rychle popsal celý jejich rozhovor. „Jak daleko je to k Vardenům?“ zeptal se Murtagh.

„Nejsem si úplně jistý,“ přiznal Eragon. „Z toho, co mi ukázala, se zdá, že je to ještě dál než odtud do Gil’eadu.“

„A to máme ujet za tři nebo čtyři dny?“ protestoval rozčileně Murtagh. „Trvalo nám to pět *dlouhých* dní, než jsme se dostali až sem! Co chceš dělat, utahat koně? Už teď jsou vyčerpaní.“

„Ale jestli nic neuděláme, zemře! Pokud je to pro koně příliš náročné, může Safira s Aryou a se mnou letět napřed; aspoň bychom se dostali k Vardenům včas. Mohl bys nás dohonit během několika dní.“

Murtagh zabručel a zkřížil paže. „Samozřejmě. Osel Murtagh. Murtagh - vodič koní. Mělo mi dojít, že to je vše, k čemu jsem teď dobrý. Ale neměli bychom zapomínat na to, že teď po mně pátrá každý voják v Království, protože ty se nedokážeš sám bránit a já musel jet s tebou a chránit tě. Ano, předpokládám, že teď už se jen budu řídit tvými rozkazy a budu se v pozadí starat o koně jako správný sluha.“

Eragona vyvedla z míry nečekaná jízlivost v Murtaghově hlase. „Co je to s tebou? Jsem ti vděčný za to, co jsi udělal. Nemáš důvod se na mě zlobit! Neprosil jsem tě, abys mě doprovázel nebo zachraňoval z Gil’eadu. Sám ses tak rozhodl. K ničemu jsem tě nenutil.“

„Ó, přímo ne. Ale co jsem mohl jiného dělat než ti pomoci s ra’zaky? A později v Gil’eadu, jak bych mohl odjet s čistým svědomím? Problém je,“ řekl Murtagh a zapíchl prst Eragonovi do prsou, „že ty svou naprostou bezmocí každého přinutíš, aby se o tebe staral!“

Ta slova zranila Eragonovu hrdost; cítil totiž, že je v nich zrnko pravdy. „Nedotýkej se mě,“ zavrčel.

Murtagh se drsně zasmál. „Nebo co, dáš mi ránu? Netrefil by ses ani do cihlové zdi.“ Znovu do Eragona strčil, ale ten ho popadl za paži a praštil ho do břicha.

„Říkal jsem, nesahej na mě!“

Murtagh se svíjel a klel. Pak se s výkřikem vrhl na Eragona. Spadli v propletenci nohou a rukou a tloukli jeden do druhého. Eragon chtěl kopnout Murtagha do pravé kyčle, ale minul a vrazil nohou do ohně. Vzduchem se rozletěly jiskry a žhavé uhlíky.

Bojovali na zemi dál a oba se pokoušeli získat převahu. Eragonovi se podařilo dostat nohy pod Murtaghovu hrud a silně ho kopnout. Murtagh přeletěl Eragonovi přes hlavu a dopadl s pořádným žuchnutím přímo na záda.

Vyrazilo mu to dech. Strnule se překulil na nohy, pak se otočil čelem k Eragonovi a ztěžka oddechoval. Znovu byli oba připraveni zaútočit. Vtom mezi ně Safira švihla ocasem a mocně při tom zařvala. Eragon si jí nevšímal a zkusil přeskočit její ocas, ale ve vzduchu ho zachytila pracka s drápy a srazila ho zpět na zem.

Tak dost!

Marně se snažil odtlačit Safiřinu svalnatou nohu ze svých prsou a viděl, že stejným způsobem přišpendlila k zemi i Murtagha. Safira znovu zařvala a zacvakala čelistmi. Sklonila hlavu nad Eragona a hleděla mu do očí. *Ty bys to měl vědět ze všech lidí nejlépe! Prát se jak hladoví psi nad kouskem masa. Co by tomu asi řekl Brom?*

Eragon cítil, jak mu rudnou tváře, a odvrátil pohled. Věděl, co by Brom řekl. Safira je dál držela u země a nechala je pěkně vykypět. Pak Eragonovi kousavě řekla: *Teď, pokud nechceš strávit noc pod mýma nohama, se zdvořile zeptáš Murtagha, co ho trápí*. Stočila hlavu nad Murtagha a hleděla na něj chladným modrým okem. *A řekni mu, že nestrpím urážky od žádného z vás*.

Nepustíš nás? zanaříkal Eragon.

Ne.

Eragon neochotně otočil hlavu k Murtaghovi a ucítil v koutku úst krev. Murtagh odvrátil pohled a vzhlédl k nebi. „Takže, pustí nás?“

„Ne, ne dokud si nepromluvíme... Chce, abych se tě zeptal, v čem je skutečně problém,“ řekl rozpačitě Eragon.

Safira souhlasně zavrčela a dál hleděla na Murtagha. Nedokázal uniknout jejímu pronikavému pohledu. Nakonec pokrčil rameny a něco si zamumlal pod vousy. Safira zatlačila na jeho prsa a její ocas prosvištěl vzduchem. Murtagh po ní vrhl vzteklý pohled a pak zdráhavě řekl o něco hlasitěji: „Už jsem vám to říkal. Nechci jít k Vardenům.“

Eragon se zamračil. Tohle je celý ten problém? „Nechceš... nebo nemůžeš?“

Murtagh se pokusil odstrčit ze sebe Safiřinu nohu, pak ale zaklel a vzdal to. „Nechci! Budou po mně chtít věci, které jim nemohu dát.“

„Ukradl jsi jim něco?“

„Kéž by to bylo tak prosté.“

Eragon podrážděně zakoulel očima. „Dobrá, tak oč tedy jde? Zabil jsi někoho významného nebo jsi lehával se špatnou ženou?“

„Ne, narodil jsem se,“ řekl Murtagh tajemně. Znovu zatlačil na Safiru. Tentokrát už je oba pustila. Pod jejím přísným pohledem se oba postavili a oprášili si špínu ze zad.

„Vyhýbáš se otázce,“ řekl Eragon a zlehka se dotkl roztrženého rtu.

„No a co?“ odplivl si Murtagh a kráčel k okraji tábořiště. Po chvíli si povzdechl. „Nezáleží na tom, proč jsem se ocitl v téhle nepříjemné situaci, ale mohu ti říct, že Vardenové by mě nepřivítali, i kdybych jim nesl královu hlavu. No,“ připustil, „možná by mě přece jen zdvořile uvítali a pustili mě mezi sebe, ale důvěřovat mi? To nikdy. A kdybych přišel za méně příznivých okolností, než jsou třeba ty současné, pravděpodobně by mě rovnou dali do želez.“

„Neřekneš mi, co za tím je?“ zeptal se Eragon. „Také jsem udělal věci, na které nejsem zrovna pyšný, takže soudit tě nebudu.“

Murtagh pomalu zavrtěl hlavou a oči se mu zaleskly. „Tohle je jiné. Já jsem *neudělal* nic, čím bych si zasloužil takové zacházení, i když by bylo snazší to odčinit, kdyby tomu tak bylo. Ne... mým jediným a nejhorším proviněním je jen to, že existuji.“ Odmlčel se a rozechvěle se nadechl. „Víš, můj otec...“

Najednou ho přerušila Safira, která prudce zasyčela. *Podívej!*

Pohlédli na západ do míst, kam hleděla ona. Murtagh zbledl. „Démoni přede mnou, démoni za mnou!“

Asi čtyři míle od nich viděli souběžně s pásem hor zástup postav pochodujících na východ. Řada oddílů o stovkách mužů byla skoro míli široká. Nad nimi se zvedal oblak prachu a zbraně se jim blýskaly v zapadajícím slunci. Před nimi jel v černém voze vlajkonoš s vysoko zdviženým rudým praporem.

„To je Království,“ řekl otráveně Eragon. „Našli nás... nějak se jim to podařilo.“ Safira mu vykoukla přes rameno a pozorovala oddíly.

„Ano... ale tohle jsou urgalové,“ řekl Murtagh.

„Jak to můžeš vědět?“

Murtagh ukázal na prapor. „Na té vlajce je osobní znak urgalského vůdce. Je to bezcitný surovec, který se proslavil záchvaty násilí a nepříčetnosti.“

„Už ses s ním setkal?“

Murtagh přimhouřil oči. „Jednou, krátce. Ještě mám z toho střetu jizvy. Možná sem tyhle urgaly neposlali pro nás, ale jsem si jistý, že už si nás všimli a budou nás pronásledovat. Jejich velitel by si nenechal utéct draka, zvláště pokud slyšel o Gil’eadu.“

Eragon přispěchal k ohni a zasypal ho hlínou. „Musíme uprchnout! Nechceš jít k Vardenům, ale já k nim musím dovézt Aryu dřív, než zemře. Nabízím kompromis: pojď se mnou až k jezeru Kósthamérna a pak si jdi svou cestou.“ Murtagh zaváhal. Eragon rychle dodal: „Pokud nás opustíš teď, když tě vidí tamhlety zástupy, urgalové tě budou pronásledovat. A co pak s tebou bude, když jim budeš muset čelit sám?“

„Dobrá,“ řekl Murtagh a přehodil své brašny Tornakovi přes bok. „Ale jakmile se přiblížíme k Vardenům, *odcházím*.“

Eragon by se rád Murtagha vyptával dál, ale ne s urgaly nablízku. Posbíral tedy své věci a osedlal Sněžného bleska. Safira roztáhla křídla, spěšně vzlétla a zakroužila nad nimi. Střežila Murtagha s Eragonem, když opouštěli tábořiště.

Kterým směrem mám letět? zeptala se.

Na východ, podél Beorských hor.

S utichajícím zvukem křídel Safira vyletěla až do stoupajících proudů a nesla se na vlnách teplého vzduchu nad koňmi. *Zajímalo by mě, proč tu ti urgalové jsou. Možná je sem poslali na Vardeny*.

Pak bychom se je měli pokusit varovat, řekl a snažil se vést Sněžného bleska přes sotva viditelné překážky. Jak se stmívalo, urgalové se ztratili v šeru za nimi.

Souboj vůlí

Když se rozbřesklo, Eragon měl sedřenou tvář, jak byl celou dobu opřený o Bleskův krk, a tělo ho ještě bolelo po souboji s Murtaghem. Celou noc střídavě spali v sedle. Díky tomu nechali oddíly urgalů daleko za sebou, ale nikdo z nich nevěděl, zda si náskok udrží. Koně byli na pokraji svých sil, přesto dál udržovali vytrvalé tempo. Ale zda to bude stačit k úniku, záleželo na tom, jak odpočatí byli jejich pronásledovatelé... a zda Eragonův a Murtaghův kůň přežijí.

Beorské hory vrhaly do krajiny ohromné stíny a ubíraly tak sluneční teplo. Na sever byla poušť Hadarak, tenký bílý pás světlý jako polední sníh.

Musím jíst, řekla Safira. *Od té doby, co jsem naposledy lovila, už uběhlo mnoho dní. Kručí mi v břiše. Když začnu hned, mohla bych nachytat dostatek těch skákavých zvířat, aby to stačilo na několik soust.*

Eragon se usmál jejímu přehánění. *Jdi, ale Aryu nech tady*.

Budu rychle hotová. Odvázal jí elfku zpod břicha a přemístil ji do sedla Sněžnému bleskovi. Safira odletěla a zmizela směrem k horám. Eragon utíkal vedle Sněžného bleska a hlídal, aby Arya nespadla. On ani Murtagh nepromluvili. Jejich včerejší rozepře se už ve srovnání s hrozbou urgalů nezdála tak významná, ale rány po ní zůstaly.

Safira si během hodiny nalovila dostatek potravy a ohlásila Eragonovi svůj úspěch. Eragona těšilo, že se brzy vrátí. Její nepřítomnost ho dost zneklidňovala.

Zastavili u jezírka, aby napojili koně. Eragon si líně utrhl stéblo trávy, kroutil si s ním kolem prstu a hleděl na elfku. Ze snění ho vyrušilo kovové zaskřípění meče vytahovaného z pochvy. Instinktivně sevřel Zar'roc, prudce se otočil a pátral po nepříteli. Byl tu ale jen Murtagh, který měl svůj dlouhý meč v pohotovosti. Ukázal na kopec před nimi, kde na světle hnědém koni seděl vysoký muž v hnědém plášti s holí v ruce. Za ním bylo vidět skupinu dvaceti jezdců. Nikdo z nich se ani nepohnul. „Mohli by to být Vardenové?" zeptal se Murtagh.

Eragon nenápadně natáhl tětivu luku. „Podle toho, co říkala Arya, by měli být ještě stovky mil daleko. Tohle by mohla být jedna z jejich hlídek nebo skupin nájezdníků.“

„Pokud to nejsou lupiči.“ Murtagh se vyhoupl na Tornaka a také si připravil luk.

„Pokusíme se jim ujet?“ zeptal se Eragon a přehodil přes Aryu přikrývku. Jezdci ji určitě viděli, ale doufal, že se mu podaří zatajit skutečnost, že je elf.

„To by nám nepomohlo,“ potřásl hlavou Murtagh. „Tornak a Sněžný blesk jsou dobří hřebci, ale jsou unavení a nejsou to dostihoví koně. Podívej na koně, které mají ti muži; ti jsou určení k rychlému běhu. Chytili by nás dřív, než bychom ujeli půl míle. Krom toho nám možná chtějí říct něco důležitého. Raději řekni Safiře, ať si pospíší s návratem.“

Eragon už to dělal. Vysvětlil situaci a pak ji upozornil: *Neukazuj se, dokud to nebude nezbytné. Nejsme sice už v Království, ale přesto nechci, aby o tobě někdo věděl.*

Dobře, odvětila. *Pamatuj, že kouzlo tě ochrání tam, kde nestačí rychlost ani štěstí*. Cítil, jak se vznesla a letěla k nim nízko při zemi.

Skupina mužů je z kopce pozorovala.

Eragon úzkostlivě sevřel Zar’roc. Drátem omotanou rukojeť meče držel pevně v ruce. Řekl potichu: „Pokud nám budou vyhrožovat, mohu je zastrašit kouzlem. Když to nepomůže, je tu Safira. Zajímalo by mě, jak by reagovali na Jezdce? Vypráví se tolik legend o jejich mimořádných schopnostech... Mohlo by to stačit k tomu, abychom se vyhnuli boji.“

„Na to nespoléhej,“ pravil rozhodně Murtagh. „Pokud dojde k boji, prostě jich musíme zabít tolik, abychom je přesvědčili, že jim nestojíme za takové krveprolití.“ Jeho tvář byla vyrovnaná a chladná.

Muž na světlém hnědákovi dal znamení holí a jezdci vyrazili cvalem směrem k nim. Muži nad hlavami mávali oštěpy, a jak se přibližovali, hlasitě výskali. Na bocích jim visely odřené pochvy mečů. Zbraně měli zrezivělé a špinavé. Čtyři z nich namířili šípy na Eragona s Murtaghem.

Vůdce rychle kroužil holí ve vzduchu a jeho muži mu odpovídali výkřiky. Pak divoce obklíčili Eragona s Murtaghem. Eragonovi za-

cukaly rty. Málem do jejich řad vypustil kouzlo, ale pak se ovládl. *Ještě nevíme, co chtějí*, připomněl sám sobě a snažil se ovládnout vzrůstající zlé tušení.

Ve chvíli, kdy byli Eragon s Murtaghem zcela obklíčeni, vůdce přitáhl uzdu svému koni, pak zkřížil paže na prsou a kriticky si je prohlížel. Povytáhl obočí. „Nu, tihle jsou lepší než ten odpad, co obvykle nacházíme! Přinejmenším jsme tentokrát narazili na zdravé jedince. A dokonce je ani nemusíme lovit. Greig bude mít radost." Muži se zachechtali.

Při jeho slovech se Eragonovi sevřely útroby. V jeho mysli se probouzelo podezření. *Safiro*...

„Teď, pokud jde o vás dva," promluvil velitel k Eragonovi s Murtaghem, „když budete tak hodní a odhodíte své zbraně, moji muži vás neprošpikují šípy zaživa." Lukostřelci se na ně významně zašklebili; muži se znovu zasmáli.

Murtagh zůstal nehybně stát, jen pohnul mečem. „Kdo jste a co chcete? Jsme svobodní lidé, kteří cestují po této zemi. Nemáte právo nás zastavovat."

„Ó, já mám všechna práva," řekl muž pohrdavě. „A co se týče mého jména, *otroci* neoslovují své pány takovým způsobem, pokud nechtějí být zbičováni."

Eragon zaklel sám pro sebe. *Otrokáři!* Živě si pamatoval lidi, které viděl na dražbě v Dras-Leoně. Začalo to v něm vřít hněvem. Pohlédl na muže kolem sebe s ještě větší nenávistí a odporem.

Vrásky ve tváři vůdce skupiny se prohloubily. „Odhoďte meče a vzdejte se!" Otrokáři strnuli a zírali na ně ledovýma očima, ale Eragon i Murtagh drželi své zbraně dál. Náhle Eragon ucítil povědomé mravenčení v dlani. Za sebou uslyšel šelest a pak hlasité nadávky. Polekaně se otočil.

Jeden z otrokářů stáhl z Aryi přikrývku a odhalil její tvář. Nejprve užasle zíral s otevřenými ústy a pak vykřikl: „Torkenbrande, tohle je elf!" Muži se překvapeně zavrtěli, zatímco jejich vůdce pobídl koně směrem ke Sněžnému bleskovi. Pohlédl na Aryu a hvízdl.

„Jakou má asi cenu?" zeptal se někdo.

Torkenbrand chvíli mlčel, pak roztáhl ruce a řekl: „Přinejmenším celé jmění. Království dá za ni horu zlata!"

Otrokáři vykřikli vzrušením a vzájemně se poplácali po zádech. V Eragonově mysli se rozezněl řev, když se Safira prudce stočila vysoko nad jejich hlavami. *Teď zaútoč!* vykřikl. *Ale když se dají na útěk, nech je utéct.* Okamžitě složila křídla a řítila se dolů. Eragon dal rychle Murtaghovi znamení. Murtagh signál pochopil. Udeřil loktem otrokáře do obličeje, srazil ho ze sedla a zabodl paty do Tornakových slabin.

Kůň pohodil hřívou, vyskočil kupředu, otočil se a postavil se na zadní. Murtagh mával mečem, zatímco Tornak klesl zpátky na zem a předními kopyty nakopl do zad otrokáře, který prve spadl z koně. Muž vykřikl.

Než se otrokáři stačili vzpamatovat, Eragon se vztyčil, zdvihl ruku a odříkával slova starověkého jazyka. Pak náhle zemi uprostřed rvoucích se těl zasáhla indigově modrá ohnivá koule a rozprskla se do gejzíru rozžhavených kapek, které se vypařily jako sluncem zahřátá rosa. Vzápětí se z nebe snesla Safira a přistála vedle Eragona. Rozevřela tlamu, odhalila mohutné tesáky a zařvala. „Vidíte?“ zvolal Eragon uprostřed vřavy. „Jsem Jezdec!“ Zdvihl Zar’roc nad hlavu, až rudá čepel zazářila ve slunečním světle, a pak jím namířil na otrokáře. „Prchejte, pokud je vám život milý!“

Muži zmateně vykřikovali a plazili se jeden přes druhého, aby co nejrychleji utekli. V tom zmatku dostal Torkenbrand oštěpem ránu do spánku. Svalil se bezvládně na zem. Muži si dál nevšímali svého padlého vůdce, hnali se pryč ve zmateném úprku a jen kradmo se přitom ohlíželi po Safiře.

Torkenbrand se vyškrábal na kolena. Ze spánku mu tekla krev, která stékala v temně rudých praméncích. Murtagh sesedl z koně a rázně k němu vykročil s mečem v ruce. Torkenbrand zvedl ruku v bezmocném gestu, jako by chtěl odvrátit úder. Murtagh však na něj chladně pohlédl a pak se ohnal ostřím po jeho krku. „Ne!“ vykřikl Eragon, ale bylo příliš pozdě.

Torkenbrandovo bezhlavé tělo se v oblaku prachu zhroutilo k zemi. Jeho hlava ztěžka dopadla opodál. Eragon se rozběhl k Murtaghovi a rozzuřeně ze sebe vychrlil: „Máš snad shnilý mozek?“ vykřikl zlostí celý bez sebe. „Proč jsi ho zabil?“

Murtagh si otřel meč o záda Torkenbrandovy vesty. Ocel na ní zanechala tmavou skvrnu. „Nevím, proč jsi tak rozčilený..."

„Rozčilený!" vybuchl Eragon. „Jsem mnohem víc než to! Napadlo tě vůbec, že bychom ho tu prostě mohli nechat a jet si dál svou cestou? Ne! Místo toho ze sebe uděláš kata a setneš mu hlavu. Byl úplně bezbranný!"

Murtagh se zdál být v rozpacích z Eragonova hněvu. „No, nemohli jsme ho tu jen tak nechat - on *byl* nebezpečný. Ostatní utekli... bez koně by se daleko nedostal. Nechtěl jsem, aby ho tu našli urgalové a dozvěděli se o Arye. Tak jsem myslel, že by..."

„Ale *zabít* ho?" přerušil ho Eragon. Safira zvědavě očichala Torkenbrandovu hlavu. Zlehka otevřela ústa, jako by ji chtěla chňapnout, pak se ale zdálo, že si to rozmyslela a připlížila se k Eragonovi.

„Jen se snažím zůstat naživu," prohlásil Murtagh. „Život žádného cizince není cennější než můj vlastní."

„Ale to ještě neznamená oddávat se bezohlednému násilí. Kde jsou tvé city." zavrčel Eragon a ukázal při tom na useknutou hlavu.

„City? City? Jak se mohu vciťovat do svých nepřátel? Mám pokaždé zvažovat, zda se budu bránit, protože by to mohlo někomu způsobit bolest? Kdyby to tak bylo, už bych byl celá léta mrtvý! Musíš být ochotný chránit sám sebe a to, co ctíš, za jakoukoli cenu."

Eragon zasunul Zar'roc zpátky do pochvy a prudce u toho zavrtěl hlavou. „Takhle bys mohl omlouvat jakoukoli ukrutnost."

„Myslíš, že se mi to líbí?" vykřikl Murtagh. „Byl jsem v ohrožení života od chvíle, kdy jsem se narodil! Pokaždé, když jsem se probudil, jsem musel unikat nejrůznějším nebezpečím. A dosud se mi těžko usíná, protože si nikdy nejsem jistý, zda se dožiji svítání. Pokud jsem někdy zažil dobu, kdy jsem byl v bezpečí, muselo to být v matčině těle, i když ani tím si nejsem jistý! Ty to nechápeš - kdybys žil s tímhle *strachem*, naučil by ses to, co já: *Nikdy neriskovat*." Mávl směrem k Torkenbrandovu tělu. „On představoval nebezpečí, které jsem odstranil. Vůbec toho nelituji a nebudu se trápit tím, co se stalo a co už je pryč."

Eragon pohlédl zblízka Murtaghovi do očí. „Přesto jsi to neměl dělat." Přivázal Aryu k Safiře, pak nasedl na Sněžného bleska. „Po-

jedeme.“ Murtagh projel s Tornakem kolem Torkenbrandova těla, ležícího na břiše v zakrváceném prachu.

Jeli tempem, které by Eragon ještě před týdnem považoval za nemožné; míle kolem nich ubíhaly, jako by jim narostla křídla. Stočili se na jih mezi dva rozeklané výběžky Beorských hor, které měly tvar téměř sevřených klepet. Jejich špičky byly den cesty od sebe, přesto se však tato vzdálenost zdála být menší díky kolosální velikosti hor. Jako by se ocitli v údolí stvořeném pro obry.

Když toho dne zastavili, Eragon s Murtaghem se mlčky navečeřeli a odmítali zvednout oči od jídla. Potom Eragon úsečně oznámil: „Budu držet první hlídku.“ Murtagh přikývl a ulehl do přikrývek zády k němu.

Chceš si o tom promluvit? zeptala se Safira.

Teď ne, zamumlal Eragon. *Dej mi nějaký čas na rozmyšlenou, jsem... zmatený.*

Stáhla se z jeho mysli s něžným dotekem a zašeptala: *Mám tě moc ráda, maličký.*

A já tebe, řekl. Schoulila se vedle něj do klubíčka a zahřívala ho. Seděl bez pohnutí ve tmě a snažil se přemoci svůj neklid.

Útěk údolím

Ráno Safira vzlétla s Eragonem i s Aryou. Eragon se chtěl na nějaký čas vzdálit od Murtagha. Zachvěl se a přitáhl si šaty těsněji k tělu. Zdálo se, že by mohlo sněžit. Safira líně vystoupala do vzestupného proudu a zeptala se: *Na co myslíš?*

Eragon si prohlížel Beorské hory, které se tyčily nad nimi, přestože Safira letěla vysoko nad zemí. *Včera to byla vražda. Nemám pro to jiné slovo.*

Safira se naklonila doleva. *Byl to ukvapený čin a špatně uvážený, ale Murtagh se snažil udělat to, co v tu chvíli považoval za správné. Ten, kdo kupuje a prodává jiné lidi, si zaslouží každé neštěstí, které ho postihne. Kdyby nás nevázalo to, že musíme pomoci Arye, všechny otrokáře bych pochytala a roztrhala je na kusy!*

Ano, řekl Eragon zkroušeně, *ale Torkenbrand byl bezmocný. Nemohl se bránit ani utéct. Ještě chvilku a pravděpodobně by se vzdal. Murtagh mu ale nedal tu šanci. Pokud by byl Torkenbrand aspoň schopen bojovat, nepřipadalo by mi to tak hrozné.*

Eragone, i kdyby Torkenbrand bojoval, výsledek by byl úplně stejný. Víš stejně dobře jako já, že jen málokdo se tobě nebo Murtaghovi s mečem vyrovná. Torkenbrand by stejně zemřel, i když ty se asi domníváš, že zabít jej v nerovném souboji by bylo čestnější nebo spravedlivější.

Nevím, co je správné! připustil nešťastně Eragon. *Žádná odpověď mi nedává smysl.*

Někdy, řekla něžně Safira, *žádné odpovědi neexistují. Vezmi si z toho o Murtaghovi ponaučení. A pak mu odpusť. A pokud mu nedokážeš odpustit, tak na to alespoň zapomeň, protože on to nemyslel zle, i když byl jeho skutek unáhlený. Máš z toho těžkou hlavu, viď?*

Eragon se zamračeně pohnul v sedle. Zavrtěl se jako kůň, který se snaží setřást mouchu, a podíval se Safiře přes rameno dolů, aby zjistil, kde je Murtagh. Jeho pozornost upoutala barevná skvrna na cestě kousek za nimi.

U koryta říčky, kterou překročili včera večer, byli utáboření urgalové. Eragonovi se zrychlil tep. Jak je možné, že urgalové cestují

pěšky, a přesto je stále pomalu, ale jistě dohánějí? Safira nestvůry také zahlédla a sklopila křídla, přitáhla je těsně k tělu a začala prudce klesat. *Myslím, že si nás nevšimli*, řekla.

Eragon doufal, že má pravdu. Mhouřil oči proti silnému náporu vzduchu, protože začali klesat ještě prudčeji. *Jejich vůdce je musí hnát ohromným tempem*, podotkl.

Ano - možná všichni zemřou vyčerpáním.

Když přistáli, Murtagh se stroze zeptal: „Co teď?"

„Urgalové nás dohánějí," řekl Eragon a ukázal za sebe směrem k tábořišti jejich pronásledovatelů.

„Jak daleko ještě musíme jet?" zeptal se Murtagh, zvedl ruku k nebi a odměřoval hodiny, které zbývají do západu slunce.

„Normálním tempem? Řekl bych tak dalších pět dní. Ale při naší rychlosti asi jen tři. Pokud tam však nedorazíme zítra, urgalové nás pravděpodobně chytí a Arya dozajista zemře."

„Možná vydrží ještě další den."

„Na to nemůžeme spoléhat," namítl Eragon. „K Vardenům se můžeme dostat včas jedině tehdy, když nebudeme nikde zastavovat a nebudeme už vůbec spát. To je naše jediná naděje."

Murtagh se hořce zasmál. „Jak to chceš udělat? Jedeme už celé dny bez dostatečného spánku. Pokud nejsou Jezdci vyrobeni z jiného materiálu než my smrtelníci, musíš být stejně unavený jako já. Ujeli jsme neskutečnou vzdálenost a koně - jestli sis náhodou nevšiml - jsou k smrti vyčerpaní. Další takový den by nás mohl všechny zabít."

Eragon pokrčil rameny. „Tak ať. Nemáme na výběr."

Murtagh se zahleděl do hor. „Mohl bych odejít a nechat vás se Safirou letět napřed... Urgalové by se zaručeně rozdělili a vy byste tak měli větší šanci dorazit k Vardenům."

„To by byla sebevražda," řekl Eragon a zkřížil paže na prsou. „Z nějakého důvodu tihle urgalové pochodují rychleji, než my jedeme na koních. Chytili by tě jako divokou zvěř. Jediný způsob, jak se jim vyhnout, je skrýt se u Vardenů." Třebaže to řekl, nebyl si jistý, zda chce, aby s nimi Murtagh zůstal. *Mám ho rád*, přiznal si Eragon, *ale už si nejsem jistý, zda je to správné.*

„Uteču později," řekl najednou Murtagh. „Jakmile se dostaneme k Vardenům, zmizím bočním údolím a půjdu do Surdy, kde se mohu skrýt a nevzbudit příliš pozornosti."

„Takže zůstáváš?"

„Spánek nespánek, doprovodím vás k Vardenům," přislíbil Murtagh.

S novým odhodláním se usilovně snažili získat větší náskok před urgaly, vzdálenost mezi nimi a jejich pronásledovateli se však neustále zkracovala. Za soumraku už byli o třetinu blíž než ráno. Protože jim vyčerpání oběma ubíralo spoustu sil, spali střídavě v sedle, a ten, kdo byl zrovna vzhůru, dával pozor, aby se koně ubírali správným směrem.

Eragon je vedl na základě Aryiných vzpomínek. Jelikož ale bylo její myšlení odlišné povahy, občas spletl cestu, což je stálo drahocenný čas. Postupně se blížili k podhůří východního výběžku hor a hledali údolí, které je zavede k Vardenům. Jenže ani po půlnoci po něm stále nebylo stopy.

Když znovu vyšlo slunce, potěšilo je, že urgalové jsou daleko za nimi. „Tohle je poslední den," prohlásil Eragon a dlouze zívl. „Pokud nebudeme kolem poledne dostatečně blízko Vardenů, poletím s Aryou napřed. Pak si smíš jet, kam se ti zachce, ale budeš muset s sebou vzít Sněžného bleska. Nebudu se moci pro něj vrátit."

„Možná to nebude nutné; ještě se tam stále můžeme dostat včas," řekl Murtagh a přejížděl rukou po jílci svého meče.

Eragon pokrčil rameny. „To můžeme." Šel k Arye a položil jí ruku na čelo. Bylo vlhké a nebezpečně horké. Oči jí pod víčky neklidně těkaly, jako by prožívala noční můru. Eragon jí přitiskl na skráně mokrý hadřík a přál si, aby pro ni mohl udělat víc.

Když pozdě ráno objeli zvláště širokou horu, uviděl Eragon v dálce údolí zasuté do její zadní části. Bylo tak úzké; že se dalo snadno přehlédnout. Vytékala z něj Medvědí řeka, o níž se zmínila Arya, a líně se vinula krajinou. S úlevou se usmál - právě tam se potřebovali dostat.

Eragon se ohlédl a vylekalo ho, že se vzdálenost mezi nimi a urgaly teď zkrátila přibližně na tři míle. Ukázal údolí Murtaghovi. „Pokud se nám tam podaří proklouznout tak, aby nás neviděli, mohli bychom je zmást."

Murtagh však nevypadal příliš optimisticky. „Za pokus to stojí. Ale dosud jim nedělalo potíže nás sledovat."

Jak se blížili k údolí, projeli pod spletitými větvemi do lesů Beorských hor. Stromy byly vysoké, měly popraskanou, skoro černou kůru, stejně zbarvené jehličí a hrbolaté kořeny, které vykukovaly z hlíny jako obnažená kolena. Po zemi ležely poházené šišky veliké jako koňské hlavy. Černohnědé veverky švitořily v korunách stromů a v dutinách kmenů se blýskaly oči skrývajících se zvířat. Ze sukovitých větví visely zelené šlahouny vlčího oměje.

Eragon měl z lesa znepokojivý pocit; chloupky vzadu na krku se mu zježily. Ve vzduchu bylo cosi nepřátelského, jako by jim stromy měly za zlé, že narušují jejich poklid. *Jsou velmi staré*, řekla Safira a čumákem se dotkla kmene.

Ano, řekl Eragon, *ale rozhodně ne přívětivé*. Jak postupovali, les stále houstl. Nedostatek místa přinutil Safiru, aby s Aryou vyletěla nad stromy. Bez zřetelné stezky, které by se mohli držet, Eragona s Murtaghem neprostupný podrost zpomaloval. Medvědí řeka se vinula vedle nich a naplňovala vzduch klokotavým bubláním. Sousední kopec zakrýval slunce a vrhal na zem temný stín.

Při vjezdu do údolí si Eragon uvědomil, že ačkoli vypadalo jako úzká strž mezi dvěma kopci, bylo ve skutečnosti stejně široké jako mnoho dolin v Dračích horách. Jenom díky mohutným hřebenům mlžných hor se zdálo být uzounké. Po jeho strmých stěnách se řítily dolů vodopády. Nad hlavou se jim klikatil jen tenký proužek nebe z valné části zakrytý šedými mraky. Z vlhké půdy pomalu stoupala mlha, která ochlazovala vzduch, až se jim kouřilo od úst. Z mechu a kapradí vykukovaly lesní jahody, bojující o těch pár slunečních paprsků, jež sem dopadaly. Na hromadách ztrouchnivělého dřeva pučely červené a žluté muchomůrky.

Vše kolem bylo klidné a tiché a těžký vzduch tlumil zvuky. Safira přistála nezvykle potichu na loučce nedaleko od nich. Obrátila hlavu, aby na ně viděla. *Právě jsem minula hejno černých a zelených ptáků*

s červenými skvrnami na křídlech. Ještě nikdy jsem takové ptáky neviděla.

Všechno v těchto horách působí neobvykle, odpověděl Eragon. *Vadilo by ti, kdybych se na tobě chvilku proletěl? Rád bych se podíval na urgaly.*

Samozřejmě že ne.

Obrátil se k Murtaghovi. „Vardenové se skrývají na konci tohoto údolí. Když si pospíšíme, mohli bychom tam dorazit před setměním.“

Murtagh si dal ruce v bok a zaprotestoval: „Jak se odtud dostanu? Zatím jsem neviděl žádné boční údolí a urgalové nám co nevidět zatarasí cestu zpět. Potřebuju nějakou únikovou stezku.“

„S tím si nedělej starosti,“ řekl nedočkavě Eragon. „Tohle je dlouhé údolí, dál určitě nějaký východ bude.“ Uvolnil Aryu ze Safiry a zvedl ji do sedla Sněžného bleska. „Dohlédni na Aryu - poletím se Safirou. Sejdeme se s tebou o kus dál.“ Vylezl Safiře na záda a utáhl si řemínky v sedle.

„Dávej pozor,“ varoval ho Murtagh se zamyšleně svraštělým čelem, pak zamlaskal na koně a spěchal zpátky do lesa.

Když Safira vyrazila k nebi, Eragon řekl: *Myslíš, že bys dokázala vyletět až k vrcholku některé z hor? Mohli bychom tak najít náš cíl a také odbočku pro Murtagha. Nechce se mi celou cestu údolím poslouchat jeho reptání.*

Můžeme to zkusit, souhlasila Safira, *ale tam nahoře se asi hodně ochladí.*

Mám teplé oblečení.

Tak se drž! Safira najednou zamířila přímo vzhůru, až ho to málem vyhodilo ze sedla. Mocně máchala křídly a stoupala výš a výš. Údolí pod nimi už vypadalo jen jako zelená linka. Medvědí řeka se v místech, kde na ni dopadalo světlo, blýskala jako stříbrná stuha.

Vystoupali až do mraků, kde byl vzduch prosycen ledovou vlhkostí. Pohltila je beztvará šedá přikrývka, v níž viděli sotva na délku paže. Eragon doufal, že se ve tmě s něčím nesrazí. Zkusil vystrčit ruku a mával s ní sem a tam. Srazila se však na ní jen voda, která po ní stékala a promočila mu rukáv.

Hustá šedá mlha se mu vznášela kolem hlavy, když tu zahlédl holubici zuřivě mávající křídly. Kolem nožky měla ovázaný bílý proužek. Safira na ni zaútočila s vyplazeným jazykem a čelistmi dokořán. Když scvakla ostré tesáky jen o chloupek za jejím ocasem, holubice vyděšeně zaskřehotala. Pak vystřelila jako šipka, zmizela v mlze a zvuk jejích mávajících křídel se postupně vytrácel.

Když se vynořili nad mraky, Safiřiny šupiny byly pokryté tisíci vodních kapiček, které vypadaly jako miniaturní duhy na modrém třpytivém podkladu. Eragon si z šatů setřásl vodu a zachvěl se. Už neviděl zemi, jenom kupy mraků, valící se mezi horami.

Stromy na horských úbočích nahradily široké ledovce, které se ve slunci modraly a bělaly. Ostré světlo, které se odráželo od sněhu, přinutilo Eragona, aby zavřel oči. Po chvíli se je pokusil otevřít, ale světlo ho dál oslňovalo. Podrážděně zabodl pohled do ohybu své paže. *Jak to můžeš vydržet?* zeptal se Safiry.

Mám odolnější oči než ty, odvětila.

Byl mráz. Eragonovi zmrzla voda ve vlasech a vytvořila mu tak na hlavě blýskavou přílbu. Košili i kalhoty měl ztvrdlé, jako by se mu kolem končetin vytvořily skořápky. Safiřiny šupiny klouzaly jako led; křídla se jí pokryla námrazou. Ještě nikdy neletěli tak vysoko, a vrcholky hor byly přesto stále míle nad nimi.

Safira mávala křídly pomaleji a pomaleji a obtížně se jí dýchalo. Eragon ztěžka popadal dech; zřejmě tu nebyl dostatek kyslíku. Potlačil paniku a sevřel ostny na Safiřině krku, aby se udržel.

Musíme... se odtud dostat, řekl. Před očima mu tancovaly červené tečky. *Nemohu... dýchat*. Safira jako by ho neslyšela, a tak zopakoval svoje sdělení, tentokrát hlasitěji. Znovu se však nedočkal odpovědi. *Ona mě neslyší*, uvědomil si. Zavrávoral, těžko se mu přemýšlelo a pak ji plácnul do boku a v křikl: „Poleť dolů!“

Z toho vypětí dostal závrať. Najednou se mu před očima vše rozmazalo a změnilo v temný vír .

Když znovu nabyl vědomí, právě se vynořovali pod mraky. Hlava mu třeštila. *Co se stalo?* zeptal se, narovnal si záda a zmateně se rozhlížel kolem.

Omdlel jsi, odpověděla Safira.

Pokusil se pročísnout si rukou vlasy, ale nechal toho, když ucítil rampouchy. *Ano, to vím, ale proč jsi mi neodpovídala?*

Měla jsem zmatený mozek. Tvoje slova mi nedávala žádný smysl. Když jsi ztratil vědomí, poznala jsem, že se něco děje, a sestoupila jsem níž. Zanedlouho jsem si uvědomila, co se přihodilo.

To je dobře, že jsi také neomdlela, řekl Eragon s nervózním smíchem. Safira jen zamrskala ocasem. Toužebně se zadíval do míst, kde mraky zakrývaly kopce. *Škoda, že jsme nemohli stanout na jednom z těch vrcholků... No, teď už to víme: můžeme vyletět z údolí jen cestou, kterou jsme sem přišli. Jak to, že nám došel kyslík? Čím to, že ho máme tady dole, ale ne tam ve výšce?*

Nevím, ale znovu se už neopovážím letět tak blízko ke slunci. Měli bychom si to dobře zapamatovat. Může se nám to hodit, kdybychom někdy bojovali s jiným Jezdcem.

Doufám, že to se nikdy nestane, řekl Eragon. *Teď už bychom měli zůstat tady dole. Pro dnešek jsem měl dobrodružství až až.*

Nesli se na pozvolných vzdušných proudech a mířili od jedné hory ke druhé, dokud Eragon neuviděl, že urgalové už dorazili ke vstupu do údolí. *Co je žene takovou rychlostí a jak ji mohou udržet?*

Když jsme tak blízko u nich, řekla Safira, *vidím, že tihle urgalové jsou větší než ti, na které jsme narazili předtím. Normální vysoký muž by jim sahal tak po prsa. Nevím, z jaké země sem pochodují, ale musí to být ohavné místo, když plodí takové bestie.*

Eragon shlédl na zem - neviděl detaily jako ona. *Pokud budou pokračovat tímhle tempem, chytí Murtagha dřív, než najdeme Vardeny.*

Možná. Ale les by mohl zbrzdit jejich postup... Dokázal bys je zastavit pomocí kouzla?

Eragon zavrtěl hlavou. *Zastavit je... to ne. Je jich příliš mnoho.* Pomyslel na tenkou vrstvu mlhy na dně údolí a zašklebil se. *Ale mohl bych je trochu pozdržet.* Zavřel oči, vybral potřebná slova, zahleděl se do mlhy a pak zavelel: „Gath un reisa du rakr!“

Pod nimi se začalo cosi dít. Z výšky to vypadalo, jako by se země slila do jedné obrovské nehybné řeky. Před urgaly se nakupil těžký pás mlhy a vytvořil hustou temnou hradbu. Urgalové před ní na chvíli znejistěli, pak ale pokračovali dál jako neústupné beranidlo. Hradba proudila kolem nich a skryla vedoucí oddíly z dohledu.

Kouzlo vysálo z Eragona nečekaně mnoho sil, až se mu srdce začalo třepotat jako umírající pták. Zalapal po dechu a zakoulel očima. Usilovně se snažil kouzlo ukončit - utěsnit trhlinu, kterou z něj odcházel život. S divokým zasténáním se od něj odtrhl a přerušil spojení. Nitky kouzla se v jeho mysli svíjely jako bezhlaví hádci, pak se neochotně stáhly pryč a odnesly s sebou poslední zbytky jeho sil. Stěna z mlhy se rozplynula a sesula se na zem jako blátěná věž, která se rozpadla na kousky. Urgalům nic nebránilo v dalším postupu.

Eragon bezvládně ležel na Safiře a vyčerpaně oddechoval. Teprve teď si vzpomněl, co mu říkal Brom: „Kouzlo je ovlivňováno vzdáleností, tak jako šíp nebo kopí. Pokud se pokusíš zvednout něco, co je míli daleko, vezme ti to víc energie, než kdyby to bylo blíž.“ *Příště už na to nezapomenu*, pomyslel si rozmrzele.

Na to bys měl myslet v první řadě, vložila se do toho jízlivě Safira. *Nejdřív ta hlína v Gil'eadu a teď tohle. Copak jsi nevěnoval pozornost ničemu z toho, co ti Brom říkal? Jestli to takhle půjde dál, zabiješ se*.

Dával jsem pozor, bránil se Eragon a poškrábal se na bradě. *Už je to však dlouhá doba a neměl jsem příležitost se k tomu vrátit. Nikdy jsem nekouzlil na dálku. Jak jsem mohl vědět, že to bude tak obtížné?*

Zavrčela. *Je mi jasné, že příště se budeš pokoušet oživit mrtvé. Nezapomeň, co ti o tom říkal Brom*.

Nezapomenu, řekl netrpělivě. Safira začala klesat a hledat Murtagha s koňmi. Eragon by jí rád pomohl, ale jeho síla stěží stačila na to, aby se udržel v sedle.

Safira přistála s trhnutím na malé planince a Eragon byl překvapený, když uviděl, že koně stojí a Murtagh klečí a prohlíží si zem. Když Eragon stále nesesedal, Murtagh k němu přispěchal a vyptával se: „Co se stalo?“ Z jeho hlasu byla cítit nejen zlost, ale zároveň i únava a obavy.

„...Udělal jsem chybu,“ řekl Eragon po pravdě. „Urgalové už vstoupili do údolí. Pokusil jsem se je zmást, ale zapomněl jsem na jedno z pravidel kouzlení a stálo mě to všechny síly.“

Murtagh zachmuřeně ukázal palcem přes rameno za svá záda. „Právě jsem našel nějaké vlčí stopy, ale ty otisky jsou palec hluboké a široké jako obě moje dlaně dohromady. Tady kolem se potulují zví-

řata, která mohou být nebezpečná dokonce i pro tebe, Safiro." Otočil se k ní. „Vím, že nemůžeš do lesa, ale mohla bys kroužit nade mnou a koňmi? To by ty divoké šelmy mělo udržet v dostatečné vzdálenosti. Jinak ze mě zůstane masa tak do náprstku."

„Humor, Murtaghu?" zeptal se Eragon, jemuž po tváři přeběhl rychlý úsměv. Svaly se mu chvěly, a tak se dokázal jen stěží soustředit.

„Jen ten šibeniční." Murtagh si promnul oči. „Nemohu uvěřit, že nás celou dobu pronásledují pořád ti samí urgalové. Museli by mít křídla, aby nás dostihli."

„Safira říkala, že jsou větší než ti, které jsme dosud viděli," poznamenal Eragon.

Murtagh zaklel a sevřel rukojeť svého meče. „Tím se to vysvětluje! Safiro, pokud máš pravdu, pak jsou to Kullové, urgalská elita. Mělo mi to dojít, že do jejich čela postaví toho vůdce. Přesouvají se pěšky, protože koně jejich váhu neunesou - žádný z nich není menší než osm stop - a dokážou běžet bez odpočinku celé dny, a přesto jsou stále připraveni k boji. Na zabití jednoho z nich je potřeba tak pěti mužů. Kullové nikdy neopouštějí své jeskyně, jedině když jdou do války. Takže určitě očekávají obrovský masakr, když vyšli ven v takovém množství."

„Dokážeme si udržet náskok?"

„Kdo ví?" řekl Murtagh. „Jsou silní, odhodlaní a je jich hodně. Možná se jim budeme muset postavit. Pokud se to stane, tak jen doufám, že Vardenové mají nedaleko rozmístěné hlídky, které nám pomohou. Ani s našimi dovednostmi a se Safirou se Kullům sami neubráníme."

Eragon zavrávoral. „Mohl bys mi dát kus chleba? Potřebuju se najíst." Murtagh mu rychle přinesl zbytek bochníku. Byl starý a tvrdý, ale Eragon se do něj vděčně zakousl. Murtagh přelétl očima stěny údolí s jistými obavami. Eragon věděl, že hledá cestu ven. „Nějaká určitě bude o kus dál."

„Samozřejmě," řekl Murtagh s předstíraným optimismem a plácl se do stehna. „Musíme jít."

„Jak je na tom Arya?" zeptal se Eragon.

Murtagh pokrčil rameny. „Horečka se zhoršila. Házela sebou a svíjela se. Co jsi čekal? Ubývá jí sil. Měl bys s ní letět k Vardenům dřív, než jed nadělá další škodu.“

„Neopustím tě,“ trval na svém Eragon, kterému se s každým kousnutím vracely síly. „Ne, když jsou urgalové tak blízko.“

Murtagh znovu pokrčil rameny. „Jak si přeješ. Ale varuji tě - pokud zůstaneš se mnou, ona to nepřežije.“

„Takhle nemluv,“ naléhal Eragon a narovnal se v sedle. „Pomoz mi ji zachránit. Ještě se to může podařit. Řekni si, že je to život za život - jako odčinění za Torkenbrandovu smrt.“

Murtaghovi okamžitě potemněla tvář. „Za to nejsem nikomu nic dlužen. Ty...“ V té chvíli ho přerušil roh, který se rozezněl temným lesem. „Později se k tomu ještě vrátíme,“ křikl úsečně, zatímco pádil ke koním. Popadl jejich uzdy, vztekle pohlédl na Eragona a vyrazil pryč.

Když Safira vzlétla, Eragon zavřel oči. Přál si ležet v měkké posteli a zapomenout na všechny potíže. *Safiro*, řekl nakonec a přitiskl si dlaně k uším, aby si je zahřál, *co kdybychom vzali Aryu k Vardenům? Jakmile bude v bezpečí, mohli bychom letět zpátky za Murtaghem a pomoci mu dostat se odtud pryč.*

Vardenové ti to nedovolí, řekla Safira. *Pravděpodobně by si mysleli, že se vracíš, abys urgalům prozradil jejich úkryt. Nepřicházíme zrovna za nejlepších okolností, takže bude těžké získat jejich důvěru. Budou chtít vědět, proč jsme přivedli celou armádu Kullů přímo před jejich brány.*

Prostě jim budeme muset říct pravdu a doufat, že nám uvěří, řekl Eragon.

A co budeme dělat, jestli Kullové napadnou Murtagha?

Samozřejmě s nimi budeme bojovat! Nedovolím, aby jeho a Aryu zajali nebo zabili, reagoval Eragon pobouřeně.

Když promluvila, byl z jejích slov cítit nádech jízlivosti. *Jak ušlechtilé. Och, porazíme spousty urgalů - ty pomocí kouzel a meče, zatímco mými zbraněmi budou zuby a drápy - ale nakonec to stejně bude marné. Je jich příliš mnoho... Nikdy je nepřemůžeme, oni přemohou nás.*

Tak co mám tedy dělat? dožadoval se rady. *Nevydám jim Aryu ani Murtagha na milost.*

Safira máchla ocasem, až hlasitě prosvištěl vzduchem. *To po tobě nikdo nechce. Ale - pokud zaútočíme jako první, mohli bychom být ve výhodě.*

Zbláznila ses? Oni... Eragon se zarazil a chvíli nad tím přemýšlel. *Nebudou moci nic dělat*, usoudil překvapeně.

Přesně tak, řekla Safira. *Můžeme jim způsobit řadu těžkostí z bezpečné výšky.*

Shodíme na ně balvany! navrhl Eragon. *To by je mohlo rozehnat.*

Pokud nemají dostatečně tvrdé lebky, které je ochrání. Safira se stočila doprava a rychle slétla k Medvědí řece. Sevřela silnými drápy středně veliký balvan a Eragon si nabral do náručí několik kamenů velikých jako pěst. S tímto nákladem Safira neslyšně plachtila, dokud nebyli nad jednotkami urgalů. *Teď!* zvolala a pustila balvan. Ozvalo se tlumené praskání, když se jejich střely řítily korunami stromů a probíjely si cestu větvemi. Bezprostředně poté se údolím rozeznělo skučení.

Eragon se zle zašklebil, když slyšel, jak urgalové prchají do úkrytů. *Pojďme si najít další střelivo*, navrhl a nahnul se přes Safiru. Souhlasně zabručela a vrátila se ke korytu řeky.

Byla to dřina, ale dokázali zbrzdit postup urgalů - přesto však nebylo možné zastavit je úplně. Zatímco letěli pro kameny, postupovali urgalové vpřed. Přesto však díky jejich úsilí si Murtagh udržoval před pochodujícím urgalským vojskem stále náskok.

Jak hodiny míjely, údolí potemnělo. Bez slunce, které až dosud aspoň trochu hřálo, začal vzduchem pronikat nepříjemný chlad a přízemní mlha obalila stromy námrazou doběla. Z doupat začala vylézat noční zvěř a vykukovat z temných úkrytů na cizince, kteří vnikli na jejich území.

Eragon dále zkoumal skalní stěny a hledal vodopád, který by ukázal cíl jejich cesty. Bolestně si uvědomoval, že každou další minutou se Arya přibližuje smrti. „Rychleji, rychleji," mumlal si sám pro sebe a shlédl dolů na Murtagha. Než Safira naložila další kameny, řekl: *Pojďme si udělat přestávku a zkontrolovat Aryu. Den je zase pryč a já se bojím, že jí zbývají už jen hodiny, ne-li minuty.*

Aryin život je teď v rukou osudu. Rozhodl ses zůstat s Murtaghem; teď už je pozdě na to, abys to změnil, tak si s tím přestaň lámat hlavu... Svrbí mě z tebe šupiny. To nejlepší, co teď můžeme udělat, je dál ostřelovat urgaly. Eragon věděl, že má pravdu, přesto se tím jeho úzkost nezmírnila. Znovu začal pátrat po vodopádu, ale všechno to, co před nimi leželo, zakrýval široký horský hřeben.

Údolí naplnila hustá tma, která se snesla na stromy a hory jako inkoustově černý mrak. Ani se svým ostrým sluchem a jemným čichem už Safira nedokázala v hustém porostu určit polohu urgalů. Nebylo vidět měsíc, který by jim pomohl, a nad hory vystoupá až za několik hodin.

Safira se dlouze, pozvolna stočila doleva a klouzala mezi horskými hřebeny. Eragon nejasně cítil, jak je míjejí, a pak přimhouřil oči, když před sebou uviděl nenápadný bílý pás. *Že by to byl konečně ten vodopád?* zauvažoval.

Pohlédl k nebi, na němž se po západu slunce ještě držely červánky. Obrysy temných hor se sbíhaly a tvořily členitou misku, která uzavírala údolí. *Konec údolí už nemůže být daleko!* zvolal a ukázal na hory. *Myslíš, že Vardenové o nás vědí? Možná nám pošlou nějaké muže na pomoc*.

Pochybuji, že nám pomohou dřív, než budou s jistotou vědět, zda jsme přátelé, nebo nepřátelé, mínila Safira a prudce klesala k zemi. *Vrátím se k Murtaghovi - teď bychom s ním měli zůstat v kontaktu. Vzhledem k tomu, že už nevím, kde přesně urgalové jsou, mohli by ho zaskočit nepřipraveného dřív, než bychom mu stačili pomoci*.

Eragon uvolnil Zar’roc z pouzdra a zauvažoval, zda bude mít k boji dost sil. Safira přistála nalevo do Medvědí řeky a pak se v očekávání přikrčila. V dálce hučel vodopád. *Přichází*, řekla. Eragon napínal uši a zachytil zvuk klapajících kopyt. Murtagh vyběhl z lesa a koně hnal před sebou. Přestože je spatřil, nezpomaloval.

Eragon seskočil ze Safiry a škobrtnul, než vyrovnal tempo s Murtaghem. Safira vyrazila za nimi podél řeky, kde jí nepřekážely stromy. Než mu Eragon stačil předat novinky, Murtagh řekl: „Viděl jsem, jak jste se Safirou pouštěli kameny na urgaly - pěkná dřina, co? Zastavili se Kullové, nebo se obrátili na útěk?“

„Stále jsou za námi, ale už jsme skoro u konce údolí. Jak je na tom Arya?“

„Ještě nezemřela,“ řekl stroze Murtagh. Sotva popadal dech. Z dalších jeho slov byla cítit předstíraná lhostejnost, jako by skrýval rozrušení. „Je před námi nějaké údolí nebo soutěska, kudy mohu utéct?“

Eragon se usilovně snažil vzpomenout, zda viděl nějaké trhliny v hřebenech kolem; na Murtaghovo dilema v tu chvíli ani nepomyslel. „Je tma,“ začal vyhýbavě a vyhnul se nízké větvi, „takže mi mohlo něco uniknout, ale... není.“

Murtagh hlasitě zaklel, prudce zastavil a přitáhl koním uzdy, dokud se také nezastavili. „Chceš říct, že nemůžu jít jinam než k Vardenům?“

„Ano, ale nezastavuj se. Urgalové nám jsou v patách!“

„To tedy ne!“ řekl vztekle Murtagh a prudce zabodl Eragonovi prst do prsou. „Říkal jsem ti, že k Vardenům nepůjdu, ale tys pokračoval dál a uvěznil mě mezi kladivem a kovadlinou! To ty jsi viděl elfčiny vzpomínky. Proč jsi mi neřekl, že je to slepá ulička?“

Eragon se při tom útoku dopálil a odsekl: „Věděl jsem jenom, kam máme jít, ne co leží po cestě. Neobviňuj mě za něco, co sis sám vybral.“

Murtagh zaklel a rozzuřeně se odvrátil. Eragon viděl jen nehybnou, sehnutou postavu. On sám měl ramena vypjatá a po straně mu na krku pulsovala žíla. Se vzrůstající netrpělivostí dal ruce v bok.

Proč jste zastavili? zeptala se znepokojeně Safira.

Neruš mě. „Co máš s Vardeny za spor? Nemůže to být tak hrozné, abys to skrýval dokonce i teď. Raději bys bojoval s Kully, než abys to prozradil? Kolikrát se ještě o tom budeme muset bavit, než mi začneš důvěřovat?“

Dlouho bylo ticho.

Urgalové! připomněla jim naléhavě Safira.

Já vím, řekl Eragon, který se snažil potlačit vztek. *Ale tohle musíme dořešit.*

Rychle, pospěšte si.

„Murtaghu," řekl Eragon naléhavě, „pokud nechceš zemřít, musíme jít k Vardenům. Než k nim přijdu, musím vědět, jak se k tobě postaví. Bude to dost nebezpečné i bez zbytečných překvapení."

Konečně se Murtagh obrátil k Eragonovi. Ztěžka a rychle dýchal, jako vlk zahnaný do kouta. Odmlčel se a pak řekl ztrápeně: „Máš právo to vědět. Jsem... jsem syn Morzana, prvního a posledního z Křivopřísežných."

Těžké rozhodování

Eragon oněměl úžasem. Ta slova mu duněla v hlavě a on se zdráhal uvěřit Murtaghovým slovům. *Křivopřísežníci nikdy neměli děti a Morzan teprve ne. Morzan! Muž, který zradil Jezdce Galbatorixovi a po zbytek života zůstal královým nejvěrnějším sluhou. Je to vůbec možné?*

O chvíli později ucítil Safiřino zděšení. Rozrazila stromy a křoví, když se přiřítila od řeky a stanula po jeho boku, s tesáky vyceněnými a ocasem výhružně vztyčeným. *Připrav se na cokoli*, varovala ho. *Možná umí kouzlit.*

„Jsi jeho dědic?“ zeptal se Eragon, který mezitím tajně sáhl po Zar’rocu. *Co by se mnou mohl zamýšlet? Skutečně pracuje pro krále?*

„Já jsem si to nevybral!“ vykřikl Murtagh se zmučeným výrazem ve tváři. Zoufale si strhl šaty, serval si tuniku a košili, aby obnažil svůj trup. „Podívej!“ vyzval ho a otočil se k Eragonovi zády.

Eragon se nejistě naklonil blíž a napínal zrak ve tmě. Murtagh měl na opálené, svalnaté kůži svraštělou bílou jizvu, která se mu táhla od pravého ramene k levému boku - pozůstatek nějakého hrozného utrpení.

„Vidíš to?“ naléhal Murtagh. Teď už mluvil rychle, jako by cítil úlevu, že konečně vyjevil své tajemství. „Byly mi teprve tři, když jsem k tomu přišel. Během jednoho z četných opileckých záchvatů vzteku po mně Morzan hodil meč, když jsem běžel kolem. Rozsekl mi záda právě tím mečem, který teď držíš v ruce - jedinou věcí, kterou jsem čekal, že mi odkáže, kdyby ho však Brom neukradl jeho mrtvole. Asi jsem měl štěstí - nablízku byl léčitel a zachránil mi život. Musíš pochopit že nemám v lásce Království ani krále. Vůbec jim nejsem oddaný a ani tobě nechci nijak ublížit!“ Jeho obhajoba byla zoufalá téměř zběsile.

Eragon stísněně pustil rukojeť Zar’rocu. „Pak tedy tvého otce,“ řekl váhavě, „zabil...“

„Ano, Brom,“ doplnil Murtagh. Lhostejně si znovu navlékl tuniku.

Za nimi se najednou rozezněl roh a Eragon vykřikl: „Rychle pryč!“ Murtagh s očima upřenýma přímo před sebe přitáhl koním uzdy a přiměl je ke znavenému cvalu; Arya bezvládně nadskakovala v sedle Sněžného bleska. Safira zůstala Eragonovi po boku a díky svým dlouhým nohám s nimi snadno držela tempo. *V korytě řeky by se ti lépe utíkalo,* řekl jí, když si prorážela cestu hustou sítí větví.

Nenechám tě s ním o samotě.

Eragon byl vděčný za její ochranu. Morzanův syn! Mezi skoky křikl: „Tvůj příběh zní neuvěřitelně. Jak mám vědět, že nelžeš?“

„Proč bych lhal?“

„Mohl bys být...“

Murtagh ho rychle přerušil. „Teď ti nemůžu nic dokázat. Zůstaň si na pochybách, když myslíš. Ale až dorazíme k Vardenům, ti mě jistě brzy poznají.“

„Musím to vědět,“ naléhal Eragon. „Sloužíš Království?“

„Ne. A i kdyby, čeho bych dosáhl tím, že s tebou cestuji? Kdybych tě chtěl zajmout nebo zabít, byl bych tě nechal ve vězení.“ Murtagh zakolísal, když přeskakoval spadlý kmen.

„Mohl bys dovést urgaly k Vardenům.“

„Ale,“ řekl Murtagh stručně, „proč jsem tedy stále s tebou? Teď už vím, kde jsou Vardenové. Jaký bych mohl mít důvod se jim vzdát? Kdybych je chtěl napadnout, otočil bych se a přidal se k urgalům.“

„Možná jsi vrah,“ prohlásil otevřeně Eragon.

„Možná. Teď opravdu nemáš jistotu, co?“

Safiro? zeptal se prostě Eragon.

Její ocas mu prosvištěl nad hlavou. *Pokud by ti chtěl ublížit, mohl to udělat už dávno.*

Eragona švihla do krku větev, až se mu na kůži objevil krvavý šrám. Zvuk vodopádu zesiloval. *Chci, abys Murtagha pečlivě hlídala, až se dostaneme k Vardenům. Možná udělá nějakou hloupost a já nechci, aby ho nešťastnou náhodou zabili.*

Udělám, co budu moci, slíbila, když si prorážela cestu mezi dvěma stromy, až z nich létala kůra. Za nimi se znovu rozezněl roh. Eragon se ohlédl přes rameno a čekal, kdy se urgalové vyřítí ze tmy. Vodopád před nimi tlumeně hučel a přehlušoval zvuky noci.

Les skončil a Murtagh přitáhl koně, aby zastavili. Stáli na oblázkové pláži přímo vlevo od ústí Medvědí řeky. Údolí zaplňovalo hluboké jezero Kóstha-mérna, které se rozprostíralo přímo před nimi. Voda se třpytila v mihotavém svitu hvězd. Vinou strmých stěn hor se dalo kolem jezera projít jen po úzkém pásu pobřeží; cestičky na obou březích nebyly širší než pár stop. Na druhém konci jezera se z černé skály do zpěněných vln valila široká vodní stěna.

„Jdeme k tomu vodopádu?“ zeptal se bezvýrazně Murtagh.

„Ano.“ Eragon se ujal vedení a opatrně postupoval po levém břehu. Kameny pod nohama byly vlhké a kluzké. Mezi strmou stěnou údolí a jezerem nebylo pro Safiru dost místa; musela jít částečně vodou.

Když byli v půli cesty k vodopádu, Murtagh vykřikl: „Urgalové!“

Eragon se rychle otočil, až za ním odlétly kameny. Na břehu Kóstha-mérny, kde stáli jen před pár okamžiky, se z lesa vyrojily mohutné postavy. Urgalové se shromáždili před jezerem. Jeden z nich ukázal na Safiru; přes jezero se nesly hrdelní hlasy. Houf se okamžitě rozdělil a vyrazil po obou březích, takže Eragonovi a Murtaghovi zatarasil únikovou cestu. Vzhledem k úzkému břehu museli obrovští Kullové postupovat v řadě za sebou.

„Utíkejte!“ zvolal Murtagh, vytasil meč a plácl koně do boku. Safira se bez varování vznesla a stočila se zpátky k urgalům.

Ne! vykřikl Eragon celou svojí myslí. *Vrať se!* Ale ona nedbala na jeho naléhavou výzvu a pokračovala dál. S mučivým úsilím od ní odtrhl pohled, vrhl se vpřed a vytrhl Zar'roc z pochvy.

Safira se se zuřivým řevem prudce snesla k urgalům. Pokusili se rozprchnout, ale byli uvězněni horským úbočím. Chytila do drápů ječícího Kulla, vynesla ho do vzduchu a trhala ho svými tesáky. Němé tělo se o chvíli později zřítilo do jezera bez ruky a bez nohy.

Ostatní Kullové však neohroženě pokračovali dál podél Kóstha-mérny. Safiře se z nozder divoce valil kouř a znovu se k nim snesla. Když směrem k ní vystřelilo mračno černých šípů, stočila se a převrátila. Většina z nich se odrazila od jejích šupinatých boků a nezanechala víc než škrábance, ale zařvala bolestí, když jí několik šípů propíchlo křídla.

Eragon s ní byl natolik propojený, že ucítil ostrou bodavou bolest v pažích a musel se ovládnout, aby jí neběžel na pomoc. Krev v žilách mu tuhla strachem, když viděl, jak se za nimi řady urgalů uzavírají. Rozběhl se ještě rychleji, ale jeho svaly byly příliš unavené a kameny pod jeho nohama byly příliš kluzké.

Safira se pak s hlasitým šplouchnutím vrhla do Kóstha-mérny. Celá se ponořila, až se na jezeře udělaly vlny. Urgalové neklidně pozorovali temnou vodu, která jim šplouchala u nohou. Jeden z nich zavrčel něco nesrozumitelného a strčil oštěp do jezera.

Voda se rozstříkla a z hlubin vystřelila Safiřina hlava. Pevně chytila oštěp do čelistí, divokým škubnutím ho vytrhla Kullovi z rukou a zlomila ho jako větvičku. Než se stačila zmocnit samotného urgala, jeho společníci do ní začali zabodávat oštěpy, až jí z čumáku tekla krev.

Safira ucukla zpátky, vztekle zasyčela a práskla ocasem do vody. S oštěpem stále namířeným proti Safiře se vůdce Kullů pokusil projít kolem ní, ale zarazil se, protože mu chňapla po nohou. Držela ho v zajetí a zástup urgalů musel zastavit. Mezitím se skupina Kullů na druhém břehu jezera kvapem blížila k vodopádu.

Mám je v pasti, řekla stručně Eragonovi, *ale pospěš si - neudržím je tu dlouho*. Lukostřelci na pobřeží už na ni skoro zamířili. Eragon se soustředil na to, aby utíkal rychleji, ale smekl se pod ním kámen a on škobrtl a málem upadl. Murtaghova silná paže ho zachytila a tak ruku v ruce pokračovali a výkřiky poháněli koně kupředu.

Už byli skoro u vodopádu. Voda s ohlušujícím rámusem dopadala do jezera jako lavina. Ze srázu se řítila bílá vodní stěna, jež bičovala skaliska pod sebou tak zběsile, že se rozstřikovala v mlžný opar, který jim rosil tváře. Čtyři metry od burácející clony se pláž stáčela a vytvářela prostor k pohybu.

Safira zařvala, když ji urgalský oštěp škrábl přes zadek, a musela se opět stáhnout pod vodu. Jakmile se jí urgalové zbavili, vyrazili dlouhými skoky kupředu. Byli už jen několik set stop od nich. „Co teď budeme dělat?“ zeptal se chladně Murtagh.

„Nevím. Nech mě přemýšlet!“ vykřikl Eragon. Snažil se upamatovat na Aryiny pokyny a pak přelétl pohledem okolí, dokud nenašel

kámen veliký jako jablko, popadl ho, zabouchal s ním na skálu vedle vodopádu a vykřikl: „Aí varden abr du Šrur'tugals gata vanta!“

Jenže se nic nestalo.

Zkusil to znovu a tentokrát křičel hlasitěji, ale jen si sedřel ruku. Zoufale se obrátil k Murtaghovi. „Jsme v pas...“ Jeho slova přerušila Safira, která vyskočila z jezera a postříkala je ledovou vodou. Dosedla na pláž a přikrčila se, připravená k boji.

Koně divoce couvli zpátky a snažili se někam utéct. Eragon se s nimi v duchu spojil, aby je zklidnil. *Za tebou!* křikla na něj Safira. Otočil se a zahlédl, jak se k nim s těžkým oštěpem, zdviženým vysoko nad hlavou, řítí vůdce urgalů. Takhle zblízka byl Kull vysoký jako menší obr a jeho končetiny byly silné jako kmeny stromů.

Murtagh se napřáhl a mrštil po něm neuvěřitelnou rychlostí meč. Dlouhá zbraň se jednou otočila ve vzduchu a s tlumeným křupnutím se zabodla Kullovi do prsou. Obrovský urgal se svalil na zem s přidušeným chroptěním. Než mohl zaútočit další Kull, Murtagh uháněl vpřed a vytrhl prvnímu meč z těla.

Eragon zdvihl dlaň a vykřikl: „Jierda theirra kalfis!“ Mezi skalami se rozezněl ostrý praskot. Dvacet běžících urgalů sletělo do Kósthamérny; naříkali a drželi si nohy v místech, kde jim vyčnívaly polámané kosti. Zbytek urgalů však tempo nijak nezpomalil a pospíchal přes zhroucená těla svých spolubojovníků. Eragon se snažil přemoci vyčerpání a opřel se o Safiru.

Těsně kolem nich proletěla sprška šípů, které ve tmě vůbec nebyly vidět, a zastavila se o skálu. Eragon s Murtaghem se skrčili a zakrývali si hlavy. Safira je s tichým zavrčením přeskočila, aby je i koně ochránila obrněnými boky. Ozvalo se sborové cinkání, když se od jejích šupin odrazila další řádka šípů.

„Co teď?“ vykřikl Murtagh. Skála se stále neotevírala. „Tady nemůžeme zůstat!“

Eragon uslyšel, jak Safira zavrčela, když ji šíp zasáhl okraj křídla a protrhl jeho tenkou blánu. Divoce se rozhlížel a snažil se pochopit, proč Aryiny pokyny nefungují. „Nevím! Měli bychom tu být správně!“

„Proč se nezeptáš elfky, abychom se ujistili?“ naléhal Murtagh. Upustil meč, vyndal z Tornakovy brašny svůj luk a hbitě vypustil šíp

mezerou mezi ostny na Safiřině hřbetě. V okamžení se jeden urgal skácel do vody.

„Teď? Sotva se drží při životě! Kde by vzala energii, aby vůbec něco řekla?“

„Já *nevím,*“ vykřikl Murtagh. „Ale raději bys měl *něco* vymyslet, protože celé armádě neodoláme!“

Eragone, zabručela naléhavě Safira.

Co je?!

Jsme na špatné straně jezera! Sledovala jsem tvým prostřednictvím Aryiny vzpomínky a právě jsem si uvědomila, že nejsme na správném místě. Přitiskla si hlavu k trupu, aby se skryla před další smrští šípů. Bolestí prudce švihla ocasem, když ji několik šípů zasáhlo. *Tohle nevydržím! Roztrhají mě na kousky!*

Eragon vrazil Zar’roc do pochvy a zvolal: „Vardenové jsou na druhé straně jezera. Musíme projít vodopádem!“ S hrůzou zjistil, že urgalové na druhé straně Kóstha-mérny k vodopádům už skoro doběhli.

Murtagh rychle pohlédl na prudký příval vody, který jim stál v cestě. „I kdybychom se sami udrželi na nohou, nikdy přes něj nedostaneme koně.“

„Přesvědčím je, aby šli za námi,“ křikl Eragon. „A Safira může nést Aryu.“ Výkřiky a řev urgalů znervóznily Sněžného bleska, takže vztekle odfrkoval. Elfka mu visela na zádech a neměla ani tušení o hrozícím nebezpečí.

Murtagh pokrčil rameny. „Je to lepší než se nechat rozsekat na kusy.“ Rychle odřízl Aryu ze sedla Sněžného bleska a Eragon ji jen taktak zachytil, aby nesklouzla na zem.

Jsem připravená, řekla Safira a trochu se nadzvedla. Blížící se urgalové zaváhali, protože si nebyli jistí, co chtějí udělat.

„Teď!“ vykřikl Eragon. Vyzdvihli s Murtaghem Aryu na Safiru a upevnili jí nohy do řemínků v sedle. Jakmile byli hotovi, Safira máchla křídly a vznesla se nad jezero. Když urgalové viděli, jak jim utíká, spustili řev. Od břicha se jí odrážely další šípy. Kullové na druhém břehu zdvojnásobili tempo, aby dorazili k vodopádu dřív, než přistane.

Eragon se dotkl svojí myslí vyplašených myšlenek koní. S pomocí starověkého jazyka jim řekl, že pokud neproplavou pod vodopádem, urgalové je zabijí a snědí. I když mu nerozuměli vše, základní smysl jeho slov byl zcela zřejmý.

Sněžný blesk s Tornakem pohodili hlavami a vrhli se do burácejícího přívalu vod. Když se jim voda začala valit na záda, řehtali, házeli sebou a snažili se udržet nad hladinou. Murtagh zasunul meč do pochvy a skočil za nimi; hlava mu zmizela pod zpěněnou hladinou, a když se po chvíli vynořil, plival vodu.

Urgalové už byli těsně za Eragonem; slyšel, jak jejich nohy těžce dopadají na štěrk. S divokým bojovým výkřikem skočil za Murtaghem a zavřel oči těsně předtím, než se ponořil do studené vody.

Nesmírná síla vodopádu ho bičovala do ramenou s neúnavnou intenzitou. Uši mu naplnilo tupé burácení vody. Strhlo ho to pod hladinu, kde se koleny otřel o kamenité dno jezera. Vší silou se odrazil a na chvíli se znovu vynořil z vody. Než se však stačil nadechnout vzduchu, mocný příval ho znovu stlačil pod hladinu.

Viděl jen bílé šmouhy, jak se kolem něj vzdouvala pěna. Zoufale se snažil dostat na hladinu a zbavit se palčivé bolesti v plicích, ale vystoupal jen pár stop a vodopád jej znovu srazil zpátky. Zmocnila se ho panika, házel nohama a rukama v neúnavném souboji s vodním živlem. Zar'roc a promáčené šaty ho táhly zpátky ke dnu; nedokázal ani vyslovit starověká slova, která by ho zachránila.

Najednou ho na zádech chytla za tuniku silná ruka a táhla ho vodou. Jeho zachránce se prodíral jezerem krátkými mocnými záběry; Eragon doufal, že je to Murtagh a ne nějaký urgal. Vynořili se nad hladinu a vyškrábali se na oblázkovou pláž. Eragon se silně třásl po celém těle.

Vpravo od něj propukla nějaká rvačka a on se prudce otočil, protože čekal útok urgalů. Netvoři na protějším břehu jen před pár okamžiky ještě stáli, ale teď se káceli pod přívalem šípů vylétajících z otvorů v okolních skalách. Desítky urgalů už plavaly ve vodě břichem vzhůru prošpikované šípy. Ti na Eragonově břehu na tom byli podobně. Ani jedna skupina se nedokázala dostat z nechráněné pozice, protože se najednou za nimi v místech, kde se jezero stýkalo s horskými svahy, objevily řady bojovníků. Jediné, co bránilo nejbliž-

ším Kullům zaútočit na Eragona, byl nepřetržitý proud šípů - neviditelní lukostřelci byli očividně odhodlaní držet urgaly pod kontrolou.

Vtom se vedle Eragona ozval chraplavý hlas: „Akh Guntéraz dorzâda! Co jste chtěli dělat? Byli byste se utopili!“ Eragon sebou překvapeně trhl. Vedle něj nestál Murtagh, ale maličký mužík, který mu sahal sotva po lokty.

Trpaslík si soustředěně ždímal vodu z dlouhého plnovousu. Měl silnou hruď a na sobě drátěnou košili ustřiženou u ramenou, kde odkrývala svalnaté paže. U širokého koženého opasku kolem beder mu visela válečná sekera. Na hlavě měl pevně posazenou pokovanou čapku z hovězí kůže, nesoucí symbol kladiva obklopeného dvanácti hvězdami. Dokonce i s čapkou měřil stěží čtyři stopy. S velkým zájmem sledoval boj a podotkl: „Barzul, ale stejně bych se k nim rád přidal!“

Trpaslík! Eragon vytasil Zar’roc a hledal Safiru s Murtaghem. Ve skále se otevřely dvoje dvanáct stop tlusté dveře a odkryly široký a skoro třicet stop vysoký tunel, který se zavrtával do tajemných hlubin hory. Řada lamp bez plamene naplňovala chodbu bledým safírově modrým světlem, které se teď rozlévalo po jezeře.

Safira s Murtaghem stáli před chodbou, obklopeni davem sveřepých mužů a trpaslíků. Murtaghovi po boku stál holohlavý bezvousý muž ve fialovozlatém hávu. Byl vyšší než ostatní lidé - a držel Murtaghovi pod krkem dýku.

Eragon už chtěl sáhnout po kouzle, ale ten muž zvolal ostrým, nebezpečným hlasem: „Stůj! Jestli použiješ kouzlo, zabiji tvého milého přítele, který byl tak laskavý a zmínil se, že jsi Jezdec. Nemysli si, že nepoznám, když se budeš chystat kouzlit. Přede mnou nic neutajíš.“ Eragon chtěl něco říci, ale muž zavrčel a přitiskl dýku pevněji k Murtaghovu hrdlu. „Nic takového! Pokud řekneš nebo uděláš cokoli, oč tě nepožádám, zemře. Teď všichni dovnitř!“ Zacouval do tunelu, Murtagha táhl s sebou a nespouštěl oči z Eragona.

Safiro, co mám dělat? zeptal se Eragon rychle, když muži a trpaslíci vyrazili za Murtaghovým únoscem a vedli s sebou i koně.

Jdi s nimi, poradila mu, *a doufej, že nás nechají naživu*. Také ona vstoupila do chodby a vyvolávala neklidné pohledy všech kolem. Eragon ji neochotně následoval a uvědomil se, že se na něj upírají

zraky válečníků. Jeho zachránce, trpaslík, šel vedle něj s rukou na topůrku válečné sekery.

Když se Eragon naprosto vyčerpaný vpotácel do nitra hory, kamenné dveře se za nimi téměř neslyšně zavřely. Ohlédl se. Tam, kde ještě před chvílí zel obrovský otvor, uviděl jednolitou stěnu. Byli uvnitř uvězněni. Ale snad zde budou ve větším bezpečí.

Hledání odpovědí

„Tudy," vyštěkl holohlavý muž. Ustoupil o krok, ale dýku dosud držel přitisknutou Murtaghovi pod bradou. Pak zabočil doprava a zmizel klenutými dveřmi. Válečníci ho opatrně následovali, ale nespouštěli z něj a Safiry oči. Koně odvedli vedlejší chodbou.

Eragon, omámený zvratem v běhu událostí, vyrazil za Murtaghem. Pohlédl na Safiru, aby se ujistil, že Arya je stále přivázaná k jejímu hřbetu. *Musí dostat protilátku!* pomyslel si zoufale, když si uvědomil, jak ji skilna bragh postupně usmrcuje.

Pospíchal obloukovým vchodem a dál úzkou chodbou za holohlavcem. Vojáci na něj stále mířili zbraněmi. Prohnali se kolem sochy podivného zvířete s tlustými ostny. Chodba se stočila prudce doleva a pak zas doprava. Otevřely se dveře a oni vstoupili do prázdné místnosti, která byla natolik velká, že se v ní Safira mohla pohodlně pohybovat. Dveře se s tlumeným zaduněním zavřely a ozvalo se skřípání, jak je někdo zvenčí zajistil zástrčkou.

Eragon pomalu zkoumal okolí se Zar'rocem pevně sevřeným v ruce. Stěny, podlaha i strop byly vyrobeny z bílého leštěného mramoru, který odrážel pokřivené obrazy všech přítomných jako zrcadlo z mléčného skla. V každém rohu visela ona nezvyklá lucerna. „Je tady zraněná..." začal Eragon, ale holohlavý muž ho posunkem zarazil.

„Mlč! Musí to počkat, dokud nebudete důkladně prověřeni." Odstrčil Murtagha k jednomu z válečníků, který Murtaghovi okamžitě přitiskl ke krku meč. Plešatý muž zlehka sepjal ruce. „Odložte zbraně a podejte mi je." Nějaký trpaslík odepnul Murtaghovi meč a hodil ho na zem, až to cinklo.

Eragonovi se nechtělo loučit se Zar'rocem, ale odepnul pochvu a položil ji i s mečem na zem. K němu přidal luk a toulec a přisunul hromádku k vojákům. „Teď ustup od svého draka a pojď pomalu ke mně," nařídil mu holohlavý muž.

Eragon zmateně vykročil vpřed. Když byli asi metr od sebe, muž řekl: „Zůstaň stát! Teď uvolni zábrany ve své mysli a připrav se na to že si prohlédnu tvé myšlenky a vzpomínky. Pokud se přede mnou

pokusíš cokoli skrýt, vezmu si to, co chci, násilím... a z toho se zblázníš. Pokud se nepodvolíš, tvůj společník zemře."

„Proč?" zeptal se Eragon užasle.

„Abychom se ujistili, že nesloužíš Galbatorixovi, a pochopili, proč nám na hlavní vchod buší stovky urgalů," zavrčel muž s holou hlavou. Jeho oči, umístěné blízko u sebe, se lstivým výrazem hbitě přejížděly z místa na místo. „Nikdo nemůže vstoupit do Farthen Dûru, aniž by byl prověřen."

„Teď není čas! Potřebujeme léčitele!" protestoval Eragon.

„Ticho!" zaburácel muž a uhladil si šat hubenými prsty. „Dokud tě neprověříme, tvá slova jsou bezvýznamná!"

„Ale ona umírá!" odsekl rozzlobeně Eragon a ukázal na Aryu. Byli sice ve velmi nejisté pozici, ale on byl přesto rozhodnutý docílit toho, aby se nejdříve postarali o Aryu.

„To bude muset počkat! Nikdo neopustí tuto místnost, dokud neodhalíme pravdu o téhle situaci. Leda by sis přál..."

Trpaslík, který zachránil Eragona z jezera, rázně vyskočil. „Jsi snad slepý, Egraz Karne? Copak nevidíš, že na tom drakovi sedí elfka? Nemůžeme ji tady držet, pokud je v nebezpečí. Ažihad a král budou žádat naši hlavu, pokud ji necháme zemřít!"

Muž vztekle přimhouřil oči. Po chvíli se uvolnil a s naprostým klidem řekl: „Samozřejmě, Oriku, to bychom nechtěli." Luskl prsty a ukázal na Aryu. „Sundejte ji z draka." Dva muži zarazili své meče do pochvy a váhavě vykročili k Safiře, která je bedlivě sledovala. „Rychle, pospěšte si!"

Vojáci uvolnili Aryu ze sedla a jeden z mužů si pozorně prohlédl její tvář. Pak rozrušeně řekl: „Je to posel dračího vejce, Arya!"

„Cože?" zvolal holohlavý muž. Orikovy oči se rozšířily údivem. Holohlavec upřel na Eragona tvrdý pohled a důrazně prohlásil: „Máš nám co vysvětlovat."

Eragon opětoval jeho pronikavý pohled se vším odhodláním, kterého byl schopen. „Otrávili ji jedem skilna bragh, když byla uvězněna. Teď ji může zachránit jen nektar túnivor."

Holohlavý muž stál bez hnutí a jen rty mu tu a tam cukaly. „Výborně. Vezměte ji k léčitelům a řekněte jim, co potřebuje. Hlídejte ji, dokud nebude léčba u konce. Pak pro vás budu mít další příkazy."

Vojáci krátce přikývli a vynesli Aryu z místnosti. Eragon se díval, jak odcházejí, a přál si, aby mohl jít s nimi. Jeho pozornost se však okamžitě vrátila k muži s holou hlavou, který prohlásil: „Tak dost, už jsme promarnili příliš času. Připrav se na zkoušku.“

Eragon si vůbec nepřál, aby tenhle hrozivý plešatý muž obnažil každou jeho myšlenku a pocit, ale věděl, že tady je každý odpor zbytečný. Ve vzduchu viselo napětí. Murtagh se mu zabodával pohledem do čela. Nakonec sklonil hlavu. „Jsem připraven.“

„Dobrá, takže...“

Přerušil ho Orik, který najednou řekl: „Raději bys mu neměl ubližovat, Egraz Karne, jinak se z toho budeš zodpovídat před králem.“

Holohlavec na něj podrážděně pohlédl a pak se s drobným úsměvem otočil k Eragonovi. „Hrozí mu nebezpečí, jen když bude klást odpor.“ Sklopil hlavu a neslyšně vyslovil několik slov.

Eragon zalapal po dechu bolestí a leknutím, když se mu do mysli začala prodírat cizí duševní síla. Obrátil oči v sloup a instinktivně začal budovat kolem svého vědomí zábrany. Útok byl neuvěřitelně silný.

Nedělej to! vykřikla Safira. V myšlenkách se s ním spojila a dodávala mu sílu. *Vystavuješ tím Murtagha nebezpečí!* Eragon znejistěl, zaťal zuby, ale pak povolil svou ochranu a vystavil se pronikavému vpádu. Z holohlavého muže vyzařovalo zklamání. Jeho týrání zesílilo. Síla přicházející z jeho mysli se zdála být prohnilá a nezdravá; něco s ní bylo hluboce v nepořádku.

Chce, abych se s ním utkal! vykřikl Eragon, když ho zasáhla nová vlna bolesti. Na chvíli se sice zmírnila, ale jenom proto, aby ji nahradila další. Safira dělala, co mohla, aby bolest potlačila, ale ani ona jí nedokázala zamezit úplně.

Dej mu, co chce, řekla rychle, *ale všechno ostatní zakryj. Pomohu ti. On se mi svou silou nevyrovná; dokážu před ním skrýt i náš rozhovor.*

Tak proč to pořád bolí?

Ta bolest vychází z tebe.

Eragon sebou trhl, když se vetřelec v jeho mysli zaryl ještě hloub a slídil po informacích, jako by mu do lebky zatloukal hřebík. Holo-

hlavec se drsně chopil vzpomínek z jeho dětství a začal se jimi probírat. *Tohle nepotřebuje - dostaň ho odtamtud!* zavrčel vztekle Eragon.

To nedokážu, aniž bych tě ohrozila, řekla Safira. *Mohu před ním skrýt některé věci, ale musím to udělat dřív, než se k nim dostane. Rychle přemýšlej a řekni, co mám schovat!*

Eragon se navzdory bolesti snažil soustředit. Proletěl svými vzpomínkami a začal od okamžiku, kdy našel Safiřino vejce. Skryl úseky o svých rozhovorech s Bromem, včetně všech starověkých slov, která ho naučil. Jejich cesty údolím Palancar přes Yazuak, Daret a Teirm ponechal nedotčené. Ale Safira skryla všechno, co si pamatoval z Angelina věštění budoucnosti a o Solembumovi. Přeskočil od loupeže v Teirmu k Bromově smrti, uvěznění v Gil'eadu a nakonec k tomu, kdy Murtagh odhalil svou pravou totožnost.

Eragon chtěl, aby ji také skryla, ale Safira se zarazila. *Vardenové mají právo vědět, koho schovávají pod svou střechou, zvláště když je to syn Křivopřísežníka!*

Prostě to udělej, trval na svém a snažil se potlačit další vlnu bolesti. *Nebudu ten, kdo ho odhalí, aspoň ne tomuhle muži.*

Jakmile budou prověřovat Murtagha, stejně to odhalí, upozornila ho ostře Safira.

Prostě to udělej.

Když byla tato nejdůležitější informace bezpečně skryta, nezbývalo Eragonovi než čekat, až holohlavý muž dokončí prohlídku. Bylo to jako potichu sedět, zatímco vám vytrhávají nehty zrezivělými kleštěmi. Celé tělo měl ztuhlé a čelisti pevně sevřené. Z kůže mu sálalo horko a po krku mu stékal pot. Ostře si uvědomoval každou vteřinu a minuty se mezitím dlouze vlekly.

Plešatý muž se pomalu proplétal mezi jeho zážitky jako trnitá popínavá rostlina, která si razí cestu ke slunečnímu světlu. Věnoval značnou pozornost mnoha věcem, které Eragon považoval za nepodstatné, například jeho matce Seleně. Jako by se záměrně loudal, aby tak prodlužoval Eragonovo utrpení. Dlouhý čas strávil zkoumáním Eragonových vzpomínek na ra'zaky a později také na Stína. Teprve když důkladně rozebral všechna prožitá dobrodružství, začal se z jeho mysli stahovat.

Mysl vetřelce se stáhla stejně rychle a nečekaně, jako když vytáhnete třísku. Eragon se zachvěl, zapotácel a pak se sesul k zemi. V poslední chvíli ho zachytily silné paže, které ho položily na chladivý mramor. Za sebou uslyšel, jak Orik vykřikl: „Zašel jsi příliš daleko! Na tohle nebyl dost silný."

„Bude žít. Víc není potřeba," odpověděl odměřeně holohlavý muž.

Ozvalo se vzteklé zabručení. „Co jsi zjistil?"

Ticho.

„Tak dá se mu věřit, nebo ne?"

Slova přicházela neochotně. „Není to:.. náš nepřítel." Celou místností se ozývaly úlevné povzdechy.

Eragon zamrkal a otevřel oči. Opatrně se posadil. „Teď se šetři," řekl Orik, který kolem něj ovinul svou silnou paži a pomohl mu na nohy. Eragon zavrávoral a pohlédl na holohlavého muže. Safira potichu zavrčela.

Holohlavec si jich nevšímal. Obrátil se k Murtaghovi, kterému stále drželi meč na krku. „Teď je řada na tobě."

Murtagh ztuhnul a zavrtěl hlavou. Meč ho zlehka řízl do krku. Z kůže mu ukápla krev. „Ne."

„Nebudeme tě tu ochraňovat, pokud odmítneš."

„Eragona už jste prohlásili za důvěryhodného, takže už mě nemůžete k ničemu nutit pod pohrůžkou jeho smrti. A proto mě nic, co řeknete nebo uděláte, nepřesvědčí, abych vám otevřel svou mysl."

Plešatý muž se ušklíbl a povytáhl to, co kdysi mohlo být obočím, pokud kdy nějaké měl. „A co tvůj vlastní život? Ten ještě ohrozit mohu."

„To by nebylo k ničemu," řekl Murtagh tak tvrdě a sebejistě, že se o jeho slovech nedalo pochybovat.

Holohlavý muž vztekle vybuchl: „Nemáš na výběr!" Vykročil vpřed, položil dlaň Murtaghovi na čelo a sevřel jeho ruku, aby ho udržel na místě. Murtagh ztuhl, tvář mu ztvrdla jako ze železa, pěsti měl zaťaté a svaly na krku vyboulené. Očividně se bránil proti útoku vší silou. Holohlavý muž odhalil zuby v zlosti a zoufalství nad tím, že cizinec klade odpor; prsty nelítostně zarýval do Murtaghovy paže.

Eragon sebou soucitně škubl, protože sám zakusil podobný zápas, který se teď mezi nimi rozpoutal. *Nemůžeš mu pomoci?* zeptal se Safiry.

Ne, řekla tiše. *Nepustí do své mysli nikoho.*

Orik se při pohledu na ten souboj zakabonil. „Ilf carnz orodüm," zamumlal, pak vyskočil a vykřikl: „To stačí!" Popadl holohlavého muže za paži a odtrhl ho od Murtagha silou, kterou by nikdo vzhledem k jeho velikosti nečekal.

Holohlavec škobrtl dozadu a pak se vztekle otočil k Orikovi. „Jak se opovažuješ?!" vykřikl. „Zpochybnil jsi mé velení, otevřel brány bez povolení a teď tohle! Ukázal jsi jen drzost a zrádcovství. Myslíš si, že i teď tě bude tvůj král ochraňovat?"

Orika to dopálilo. „Nechal bys je zemřít! Kdybych čekal o chvíli déle, urgalové by je zabili." Ukázal na Murtagha, který ztěžka oddechoval. „Nemáme žádné právo dostávat z něj informace mučením! Ažihad by s tím nesouhlasil. Ne po tom, když jsi prověřil Jezdce a nenašel žádný nedostatek. A přivezli nám Aryu."

„Ty bys mu dovolil vstoupit jen tak, aniž bys o něm zapochyboval? Jsi tak velký hlupák, že bys nás všechny vystavil takovému nebezpečí?" protestoval holohlavý muž. Oči mu divoce plály nespoutaným hněvem; zdálo se, že je připraven roztrhat trpaslíka na tisíc kousků.

„Umí kouzlit?"

„To je..."

„Umí kouzlit?" zaburácel Orik a jeho hluboký hlas se rozléhal místností. Tvář holohlavého muže najednou ztratila výraz. Sepjal ruce za zády.

„Ne."

„Tak čeho se bojíš? Nikdy se mu nepodaří utéct, a když je nás tu tolik, nezmůže nic, zvlášť jestli jsou tvé síly tak veliké, jak říkáš. Ale mě neposlouchej, zeptej se Ažihada, co se má udělat."

Holohlavec na Orika chvíli hleděl s nečitelným výrazem, pak pohlédl ke stropu a zavřel oči. Ramena mu podivně ztuhla a jeho rty se neslyšně pohybovaly. Zamračil se, až se mu udělaly vrásky na bledé kůži, a sevřel prsty, jako by v nich škrtil neviditelného nepřítele. Několik minut tak stál, nepřítomný v tichém spojení.

Když otevřel oči, na Orika ani nepohlédl a vyštěkl na vojáky: „Odejděte, hned!“ Jakmile vypochodovali dveřmi ven, chladně se obrátil k Eragonovi: „Protože jsem nemohl dokončit své zkoumání, ty a... tvůj přítel tu zůstanete přes noc. Pokud se pokusí utéct, zabijí ho.“ S těmito slovy se otočil a odkráčel z místnosti, až se mu světlo lucerny zalesklo na bledé pokožce hlavy.

„Děkuji,“ zašeptal Eragon Orikovi.

Trpaslík zabručel. „Dohlédnu na to, aby vám donesli nějaké jídlo.“ Zamumlal si něco pod vousy a pak odešel a vrtěl při tom hlavou. Znovu zvenčí zabezpečili dveře.

Eragon seděl a cítil se podivně otupělý z rozruchu celého dne a ostrého pochodu. Měl těžká víčka. Safira se usadila vedle něj. *Musíme být opatrní. Zdá se, že tu máme stejně tolik nepřátel, jako jsme měli v Království*. Jen přikývl. Byl příliš unavený, aby mohl mluvit.

Murtagh se se skelným, prázdným pohledem opřel o stěnu a sklouzl k nablýskané podlaze. Přidržoval si rukáv u rány na krku, aby zastavil krvácení. „Jsi v pořádku?“ zeptal se Eragon. Murtagh trhavě přikývl. „Dostal z tebe něco?“

„Ne.“

„Jak jsi dokázal, aby ti nepronikl do mysli? Je tak silný.“

„Jsem... jsem dobře vycvičený.“ Z Murtaghova hlasu byl cítit nádech trpkosti.

Mezi nimi se rozhostilo ticho. Eragon spočinul pohledem na jedné z luceren zavěšených v rohu místnosti. Toulal se v myšlenkách, až zničehonic řekl: „Nedopustil jsem, aby zjistil, kdo jsi.“

Murtagha to očividně uklidnilo. Sklonil hlavu. „Děkuji, žes mě nezradil.“

„Nepoznali tě?“

„Ne.“

„A přesto stále tvrdíš, že jsi Morzanův syn?“

„Ano,“ povzdechl si.

Eragon chtěl něco říci, ale zarazil se, protože ucítil, jak mu na ruku kápla horká tekutina. Pohlédl dolů a vylekal se, když spatřil kapku tmavé krve. Spadla ze Safiřina křídla. *Zapomněl jsem. Jsi zraněná!* zvolal a s námahou se zvedl. *Raději tě vyléčím*.

Dávej pozor. Snadno uděláš chybu, když jsi tak unavený.

Já vím. Safira roztáhla jedno křídlo a rozložila ho na podlahu. Murtagh pozoroval Eragona, jak přejíždí rukama přes horkou modrou membránu a říká: „Waíse heill," kdykoli najde otvor po šípu. Naštěstí se všechny rány podařilo poměrně snadno zahojit, dokonce i ty na jejím čumáku.

Když byl Eragon hotov, znaveně se svalil vedle dračice a ztěžka oddechoval. Cítil, jak jí pravidelně tluče její ohromné srdce. „Doufám, že přinesou to jídlo brzy," poznamenal Murtagh.

Eragon pokrčil rameny; postrádal tíhu Zar'rocu u svého boku, ale byl příliš vyčerpaný, aby myslel na hlad. „Proč jsi tady?" zeptal se najednou a zkřížil ruce na prsou.

„Cože?"

„Pokud jsi skutečně Morzanův syn, Galbatorix by tě nenechal jen tak se toulat po Alagaësii. Jak jsi dokázal úplně sám najít ra'zaky? Jak to, že jsem nikdy neslyšel, že by některý z Křivopřísežníků měl děti? A co děláš tady?" Na konci už skoro křičel.

Murtagh si přejel rukama po obličeji. „To je dlouhý příběh."

„Nikam nespěcháme," namítl Eragon.

„Je příliš pozdě na vyprávění."

„Zítra už na to možná nebude čas."

Murtagh si objal nohy rukama, položil si bradu na kolena a s pohledem upřeným do podlahy se pohupoval sem a tam. „Není to..." řekl a pak se zarazil. „Nechci se přerušovat... tak si udělejte pohodlí. Můj příběh je dlouhý." Eragon se opřel Safiře o bok a přikývl. Safira je oba pozorně sledovala.

Murtaghova první věta byla váhavá, jak však mluvil, jeho hlas postupně nabýval síly a jistoty. „Pokud vím... jsem jediné dítě Třinácti sluhů nebo Křivopřísežníků, jak se jim také říká. Možná jsou tu další, ale o tom pochybuji z důvodů, které vysvětlím později."

„Moji rodiče se potkali v malé vesnici - nikdy jsem nezjistil, ve které -, když byl můj otec na cestách v zájmu krále. Morzan projevil mojí matce trochu náklonnosti, nepochybně to byl jen trik, aby získal její důvěru, a když odjížděl, ona odjela s ním. Nějakou dobu spolu cestovali, a jak to v takových případech chodí, ona se do něj hluboce zamilovala. Morzan byl potěšen nejen proto, že mu to umožňovalo ji

týrat, ale také si uvědomil, jak je výhodné mít sluhu, který ho nikdy nezradí.“

„Když se Morzan vrátil na Galbatorixův dvůr, má matka se pro něj stala nástrojem, na který nejvíce spoléhal. Využíval ji jako posla tajných zpráv a naučil ji základní kouzla, což jí pomáhalo zůstat v utajení a příležitostně dostat z lidí i nějaké informace. Dělal, co mohl, aby ji ochránil před ostatními Křivopřísežníky - ne z lásky k ní, ale protože by ji při první příležitosti použili proti němu... Trvalo to takhle po tři roky, dokud matka neotěhotněla.“

Murtagh se na chvíli odmlčel a namotával si na prst pramen vlasů. Pak přerývaně pokračoval: „Můj otec byl, když nic jiného, prohnaný muž. Věděl, že těhotenství dostává jak jeho, tak mou matku do nebezpečí, nemluvě o dítěti - tedy o mně. Uprostřed noci ji tedy tajně odvedl z paláce a vzal ji na svůj hrad. Jakmile se tam dostali, vyslovil mocná zaklínadla, která bránila komukoli, až na pár vybraných služebných, vkročit na jeho pozemky. Tak dokázal utajit těhotenství před všemi, kromě Galbatorixe.

Galbatorix znal důvěrné detaily ze života Třinácti: jejich intriky, jejich boje a co bylo nejdůležitější - jejich myšlenky. Bavil se pozorováním jejich konfliktů a často pomáhal jednomu nebo druhému čistě pro vlastní zábavu. Ale z nějakého důvodu nikdy neprozradil mou existenci.

Narodil jsem se podle očekávání a dali mě kojné, aby se matka mohla vrátit k Morzanovi. Neměla v té věci na výběr. Morzan jí dovolil navštěvovat mě jednou za pár měsíců, ale jinak nás držel v odloučení. Takhle uběhly další tři roky, během kterých mi uštědřil tu... ránu na zádech.“ Murtagh se na chvíli odmlčel, než zase pokračoval.

„Vyrůstal bych tak až do dospělosti, kdyby Morzan nedostal za úkol pátrat po Safiřině vejci. Jakmile odjel, má matka, kterou s sebou nevzal, zmizela. Nikdo neví, kam šla nebo proč. Král se ji snažil dopadnout, ale jeho muži nedokázali najít její stopu - za to nepochybně vděčila Morzanovu výcviku.

V době mého narození jich bylo jen pět ze Třinácti ještě naživu. Když Morzan odjel, už zbývali pouze tři; když se nakonec utkal s Bromem v Gil’eadu, byl v té době jediný, kdo z nich ještě žil. Křivopřísežníci zemřeli nejrůznějšími způsoby: sebevraždou, přepadením,

nadměrným kouzlením... ale většinou to byla práce Vardenů. Král prý byl z těchto ztrát nesmírně rozzuřený.

Ale než se k nám dostaly zprávy o smrti Morzana a dalších, má matka se vrátila. Od té doby, co zmizela, uběhlo mnoho měsíců. Měla chatrné zdraví, jako by prodělala vážné onemocnění, a její stav se postupně zhoršoval. Během čtrnácti dnů zemřela."

„Co se stalo pak?" pobídl ho Eragon.

Murtagh pokrčil rameny. „Vyrostl jsem. Král mě vzal do paláce a postaral se o mou výchovu. Ale jinak si mě nevšímal."

„Tak proč jsi odešel?"

Murtagh se tvrdě zasmál. „Utekl je výstižnější. Při mých posledních narozeninách, kdy mi bylo osmnáct, mě král povolal do svého křídla paláce na soukromou večeři. Jeho vzkaz mě překvapil, protože jsem se vždycky vyhýbal dvoru a zřídkakdy jsem se s ním setkal. Už jsme spolu předtím mluvili, ale vždy v přítomnosti zvědavých dvořanů.

Samozřejmě jsem jeho pozvání přijal, vědom si toho, že by nebylo moudré odmítnout. Jídlo bylo skvělé, ale po celou dobu ze mě nespouštěl oči. Jeho upřený pohled mě vyváděl z míry; jako by v mé tváři hledal nějaké tajemství. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet, a snažil jsem se udržovat zdvořilou konverzaci, ale on mluvit odmítl a já to brzy vzdal."

„Když jsme dojedli, konečně promluvil. Nikdy jste neslyšeli jeho hlas, takže je pro mě těžké vám to přiblížit. Jeho slova byla podmanivá, úlisná jako had šeptající pozlacené lži. Nikdy jsem neslyšel mluvit přesvědčivějšího a děsivějšího muže. Načrtl mi obraz: vizi Království, jak si ho představoval. Po celé zemi budou vystavěna překrásná města, plná největších válečníků, umělců, hudebníků a filozofů. Urgalové budou nakonec vyhubeni. A Království se rozšíří do všech směrů, dokud nedosáhne všech čtyř stran Alagaësie. Bude tu panovat mír a blahobyt, ale co je ještě úžasnější, vrátí se Jezdci, aby s přirozenou autoritou spravovali Galbatorixovo panství.

Se zájmem jsem mu naslouchal celé hodiny. Když skončil, dychtivě jsem se ho vyptával, jak znovu získá Jezdce, protože každý věděl, že už nezbyla žádná dračí vejce. Vtom Galbatorix utichl a zamyšleně na mě hleděl. Dlouho mlčel, ale pak ke mně vztáhl ruku a

zeptal se: ‘Budeš mi ty, syn mého přítele, sloužit, když budu usilovat o to, abych vytvořil tento ráj?’

Přestože jsem znal pozadí událostí, za jakých se on a můj otec dostali k moci, ten sen, který mi vykreslil, byl příliš přesvědčivý, příliš lákavý, než abych mu dokázal odolat. Nadchl jsem se pro toto poslání a vroucně jsem se mu zavázal. Zjevně potěšený Galbatorix mi dal své požehnání a pak mě nechal odejít se slovy: ‘Povolám tě, až bude potřeba.’

Trvalo několik měsíců, než k tomu došlo. Když přišlo pozvání, cítil jsem, jak se mě znovu zmocňuje vzrušení. Setkali jsme se opět v soukromí, ale tentokrát už nebyl ani příjemný, ani okouzlující. Vardenové mu právě zničili tři mosty na jihu a on byl velmi rozhněvaný. Pověřil mě, abych převzal vojenskou jednotku a jel zničit Cantos, o kterém bylo známo, že se tam příležitostně skrývají vzbouřenci. Když jsem se zeptal, co máme udělat s tamním obyvatelstvem a jak poznáme, zda se provinilo, vykřikl: ‘Všichni jsou zrádci! Upalte je na hranici a jejich popel zasypte hnojem!’ Pak křičel dál, proklínal své nepřátele a popisoval, jak zničí každého, kdo se mu bude vzpěčovat.

Jeho chování bylo tak odlišné od toho minulého, že jsem si jasně uvědomil, že není laskavý ani prozíravý, a vůbec netouží po oddanosti svého lidu. Že usiluje o krutovládu k uspokojení vlastních mocenských choutek. V té chvíli jsem se rozhodl navždy utéct od něj i z Urû’baenu.“

„Jakmile jsem osaměl, připravil jsem se se svým věrným sluhou Tornakem k útěku. Odjeli jsme ještě tu noc, ale Galbatorix nějak vytušil mé plány, protože hned za branami už nás očekávali vojáci. Ach, můj meč, potřísněný krví, se blýskal v tlumeném světle luceren. Přemohli jsme všechny jeho muže... ale během boje Tornaka zabili.“

„Sám a plný zármutku jsem utekl ke starému příteli, který mě ukryl ve svém příbytku. Zatímco jsem se skrýval, pozorně jsem sledoval všechny zprávy a snažil se předvídat Galbatorixovy další kroky, abych si mohl naplánovat budoucnost. V té době se ke mně dostaly zvěsti, že ra’zakové byli vysláni, aby kohosi zajali nebo zabili. A protože jsem znal královy záměry s Jezdci, rozhodl jsem se najít a

pronásledovat ra'zaky pro případ, že by našli draka. A tak jsem vás objevil... Teď už před vámi nemám žádné tajemství."

Přesto nevíme, zda mluví pravdu, upozornila Safira.

Já vím, řekl Eragon, *ale proč by nám lhal?*

Možná je to šílenec.

O tom pochybuji. Eragon přejel prstem přes Safiřiny tvrdé šupiny a pozoroval, jak se od nich odráží světlo. „Tak proč se nepřidáš k Vardenům? Nějakou dobu ti sice nebudou důvěřovat, ale jakmile prokážeš svou oddanost, budou s tebou jednat s úctou. A nejsou svým způsobem tví přirození spojenci? Snaží se přece ukončit královu nadvládu. Není to právě to, co chceš i ty?"

„Cožpak ti musím všechno podrobně vysvětlovat?" durdil se Murtagh. „Nechci, aby se Galbatorix dozvěděl, kde jsem. A to se bezpochyby stane, pokud lidé začnou říkat, že podporuji jeho nepřátele, což jsem nikdy neudělal. Tihle," odmlčel se a pak s odporem řekl „*vzbouřenci* se pokoušejí nejen svrhnout krále, ale zničit Království jako takové... a to já nechci. Způsobilo by to chaos a bezvládí. Tento král je špatný, to ano, ale systém sám o sobě je rozumný. A co se týče toho, že bych mohl získat úctu Vardenů: Cha! Jakmile mě odhalí, budou se mnou zacházet jako se zločincem nebo ještě hůř. A nejen to, na tebe padne podezření, protože jsme spolu cestovali!"

V tom má pravdu, řekla Safira.

Eragon si jí nevšímal. „Není to tak zlé," řekl a snažil se, aby to vyznělo optimisticky. Murtagh si posměšně odfrkl a odvrátil pohled. „Jsem si jistý, že nebudou..." Jeho slova přerušil hluk, když se otevřely dveře na šířku ruky a někdo dovnitř strčil dvě misky. Pak následoval bochník chleba a špalek syrového masa. Dveře se znovu zavřely.

„Konečně!" zabručel Murtagh a šel si pro jídlo. Maso hodil Safiře, která ho chytila ve vzduchu a celé ho spolkla najednou. Pak rozlomil chléb na dvě půlky, jednu dal Eragonovi, zvedl svou misku a vrátil se do kouta.

Jedli mlčky. Murtagh se chvíli šťoural v jídle. „Půjdu spát," oznámil po chvíli a beze slova odložil misku.

„Dobrou noc," řekl Eragon. Lehl si vedle Safiry s rukama pod hlavou. Obtočila kolem něj svůj dlouhý krk, jako když si kočka ko-

lem sebe stočí ocas, a položila hlavu vedle té jeho. Roztáhla přes něj jedno křídlo jako modrý stan a zahalila ho tmou.

Dobrou noc, maličký.

Eragonovi se ještě pohnuly rty v náznaku úsměvu, ale už spal.

Velkolepý Tronjheim

Eragon se prudce posadil; v uších se mu ozvalo zavrčení. Safira sice ještě spala, ale oči se jí pohybovaly pod víčky a horní ret se jí chvěl, jako by se chystala znovu zavrčet. Usmál se a trhl sebou, když skutečně zabručela.

Musí se jí něco zdát, napadlo ho. Chvíli ji pozoroval a pak opatrně vyklouzl zpod jejího křídla. Postavil se a protáhl. Bylo chladno, ale ne nepříjemně. Murtagh ležel na zádech se zavřenýma očima v rohu místnosti.

Když Eragon vykročil kolem Safiry, Murtagh se pohnul. „Dobré ráno," řekl potichu a posadil se.

„Jak dlouho už jsi vzhůru?" zeptal se Eragon tlumeným hlasem.

„Chvilku. Divím se, že tě Safira neprobudila dřív."

„Byl jsem tak unavený, že by mě neprobudilo ani hromobití," řekl Eragon. Sedl si vedle Murtagha a opřel si hlavu o stěnu. „Víš, kolik je hodin?"

„Ne. Tady se to nedá poznat."

„Přišel se na nás někdo podívat?"

„Ještě ne."

Seděli mlčky bez hnutí vedle sebe. Eragon se cítil s Murtaghem podivně svázaný. *Nosím meč jeho otce, který by byl jeho... jeho dědictvím. Jsme si v mnoha věcech tak podobní, přesto jsou naše názory a vychování naprosto odlišné*. Pomyslel na Murtaghovu jizvu a zachvěl se. *Jaký člověk mohl tohle udělat dítěti?*

Safira zvedla hlavu a zamrkala, aby si pročistila oči. Zavětřila a pak zeširoka zívla, až se jí drsný jazyk na špičce stočil. *Stalo se něco?* Eragon zavrtěl hlavou. *Doufám, že mi dají víc jídla než tu svačinku včera v noci. Jsem tak hladová, že bych snědla stádo krav*.

Neboj, dají ti najíst, ujistil ji.

To bych jim taky radila. Usídlila se poblíž dveří, vsedě vyčkávala a švihala ocasem sem a tam. Eragon zavřel oči a ještě odpočíval. Chvíli podřimoval, potom vstal a začal se procházet. Z nudy si prohlížel jednu z luceren. Byla vyrobená z jediného kusu skla ve tvaru slzy, asi dvakrát tak velkého jako citron, a naplněná tlumeným mod-

rým světlem, které se netřepotalo ani neblikalo. Kolem skla byly obtočené čtyři tenké kovové dráty, které se sbíhaly na vršku, aby tam vytvořily malý háček, a na spodní části, kde se spojovaly do tří půvabných nožek. Celý předmět působil zajímavě a velmi atraktivně.

Eragonovo zkoumání přerušily hlasy venku na chodbě. Dveře se otevřely a dovnitř napochodoval tucet vojáků. První muž zalapal po dechu, když uviděl Safiru. Za nimi vešel Orik a holohlavý muž, který oznámil: „Byl jsi povolán k Ažihadovi, vůdci Vardenů. Pokud potřebuješ jíst, udělej to cestou." Eragon a Murtagh stáli vedle sebe a ostražitě ho pozorovali.

„Kde jsou naše koně? A mohu dostat zpátky svůj meč a luk?" zeptal se Eragon.

Holohlavý muž na něj pohrdavě pohlédl. „Zbraně ti vrátí, až to Ažihad uzná za vhodné, dřív ne. A co se týče koní, čekají vás v tunelu. Teď pojďte!"

Když se obrátil k odchodu, Eragon se rychle zeptal: „Jak je Arye?"

Holohlavý muž zaváhal. „Nevím. Stále jsou u ní léčitelé." Vyšel z místnosti spolu s Orikem.

Jeden z válečníků mu pokynul. „Ty první." Eragon prošel dveřmi za ním Safira a pak Murtagh. Vrátili se chodbou, kterou šli noc předtím, kolem sochy ostnatého zvířete. Když dorazili k ohromnému tunelu, kterým prve vstoupili do hory, holohlavý muž tam už čekal s Orikem, který držel za uzdy Tornaka i Sněžného bleska.

„Pojedete středem tunelu v řadě za sebou," poučil je holohlavý muž. „Pokud uhnete z cesty, zastaví vás." Když Eragon začal šplhat na Safiru, holohlavec vykřikl: „Ne! Dokud ti neřeknu, pojedeš na koni."

Eragon pokrčil rameny a převzal otěže Sněžného bleska. Vyhoupl se do sedla, přivedl koně před Safiru a řekl jí: *Zůstaň nablízku pro případ, že budu potřebovat tvou pomoc.*

Samozřejmě, odpověděla.

Murtagh nasedl na Tornaka a vyjel za Safirou. Holohlavý muž si je pečlivě prohlížel, pak mávl na vojáky, kteří se rozdělili na dvě části a obklopili je; Safiru zeširoka obestoupili, aby měla kolem sebe co nejvíc prostoru. Orik s holohlavcem přešli do čela procesí.

Holohlavý muž si je ještě jednou prohlédl, pak dvakrát tleskl a vyrazil kupředu. Eragon Sněžného bleska zlehka pobídl a celá skupina zamířila do nitra hory. Chodba duněla ozvěnou koňských kopyt dopadajících na tvrdou podlahu a zvuky se v prostoru ještě násobily. Hladké stěny byly občas přerušeny dveřmi či branou, které však byly vždy zavřené.

Eragon obdivoval velikost tunelu, který byl vyhlouben s neuvěřitelnou zručností - stěny, podlaha i strop byly opracovány s dokonalou přesností. Stěny svíraly s podlahou skutečně pravé úhly, a pokud dokázal říct, tunel vedl přímo a neměnil svůj směr ani o palec.

Jak postupovali, Eragon cítil stále větší napětí před setkáním s Ažihadem. Vůdce Vardenů byl pro obyvatele Království tajemnou postavou. Dostal se k moci skoro před dvaceti lety a od té doby vedl nelítostnou válku proti králi Galbatorixovi. Nikdo nevěděl, odkud pochází nebo dokonce ani jak vypadá. Šeptalo se, že je to zkušený stratég a ukrutný bojovník. Vzhledem k takové pověsti se Eragon trochu obával, jak je přijme. Přesto vědomí, že Brom Vardenům věřil a pomáhal jim, mírnilo jeho strach.

Když znovu uviděl Orika, v mysli mu vytanuly nové otázky. Tunel byl očividně dílem trpaslíků - nikdo jiný nedokáže kopat tak dokonalé chodby -, ale patří trpaslíci k Vardenům, nebo se u nich jenom skrývají? A kdo je ten král, o kterém se Orik zmiňoval? Je to Ažihad? Eragon už chápal, jak se Vardenové dokážou vyhnout odhalení, když se skrývají pod zemí, ale co elfové? Kde žijí elfové?

Skoro hodinu je holohlavý muž vedl tunelem, nikdy nezahnul ani se neotočil. *Už jsme museli ujít aspoň tři míle*, uvědomil si Eragon. *Možná nás provedou skrz celou horu!* Nakonec před nimi začala prosvítat slabá bílá záře. Napínal oči a snažil se rozeznat její zdroj, ale stále to bylo příliš daleko, než aby rozpoznal detaily. Jak se přibližovali, záře sílila.

Teď už viděl široké mramorové sloupy zdobené rubíny a ametysty, stojící v řadách podél zdí. Mezi sloupy visely desítky luceren a zaplavovaly prostor průzračným jasem. U paty každého sloupu se třpytily zlaté ornamenty jako rozžhavená nit. Nahoře u stropu se klenuly vyřezávané hlavy krákorajících havranů s pootevřenými zobáky. Na konci chodby stály obrovské dvoukřídlé černé dveře, zdobené

třpytivými stříbrnými linkami, které znázorňovaly korunu se sedmi špičkami, klenoucími se na obě strany.

Holohlavý muž zastavil a pozvedl ruku. Obrátil se k Eragonovi. „Teď pojedeš na svém drakovi. Nepokoušej se uletět. Budou se na tebe všichni dívat, tak nezapomeň, kdo a co jsi."

Eragon sesedl ze Sněžného bleska a vyšplhal Safiře na hřbet. *Myslím, že se s námi chtějí předvést*, řekla, když se jí usadil v sedle.

Uvidíme. Kéž bych měl u sebe Zar'roc, odpověděl a utáhl si řemínky kolem nohou.

Možná je lepší, že u sebe Morzanův meč mít nebudeš, když tě Vardenové poprvé spatří.

Pravda. „Jsem připraven," řekl Eragon a narovnal se v sedle.

„Dobrá," řekl holohlavý muž. On i Orik ustoupili na stranu a zůstávali o kousek pozadu, aby to byla Safira, kdo povede procesí. „Teď jděte ke dveřím, a jakmile se otevřou, vyjděte po chodníku ven. Kráčejte pomalu."

Připravena? zeptal se Eragon.

Samozřejmě. Safira rozvážně přistoupila ke dveřím. Šupiny se jí ve světle třpytily a odrážely záblesky barev, které dál tancovaly po sloupech. Eragon se zhluboka nadechl, aby se zklidnil.

Najednou se dveře na skrytých pantech počaly otvírat, a jak se mezera mezi nimi rozšiřovala, do tunelu začaly proudit paprsky slunečního světla. Eragon chvíli mrkal, oslepený prudkým sluncem, a mhouřil oči. Když světlu přivykl, vydechl úžasem.

Ocitli se uvnitř obrovského sopečného kráteru. Jeho stěny se zužovaly do malého zubatého otvoru, který byl tak vysoko nad nimi, že Eragon ani nedokázal odhadnout jeho vzdálenost - mohlo to být něco přes dvanáct mil. Otvorem sem dopadal kužel tlumeného světla, který osvětloval střed kráteru a zanechával zbytek rozlehlého prostoru v matném pološeru.

V dálce se nejasně modrala protější stěna kráteru, která se zdála být skoro deset mil daleko. Míle nad nimi visely obří rampouchy, jako zářivé dýky stovky stop tlusté a tisíce stop dlouhé. Z předchozí zkušenosti v údolí už Eragon věděl, že nikdo, dokonce ani Safira nedokáže vyletět do těchto majestátních výšin. Níže byly vnitřní stěny kráteru pokryté tmavými porosty mechů a lišejníků.

Sklopil zrak a uviděl, že se od dveřního prahu táhne široký dlážděný chodník. Vedl přímo do středu kráteru, kde končil u úpatí sněhobílé hory, která odrážela jako nebroušený drahokam tisíce barevných světélek. Byla asi desetkrát nižší než kráter, který se tyčil nad ní i nad okolím, ale její křehký vzhled klamal, protože byla jistě přes míli vysoká.

Dlouhý tunel je provedl jen jednou stěnou kráteru. Eragon se užasle rozhlížel a poslouchal, jak mu Orik říká hlubokým hlasem: „Podívej se dobře, člověče, protože oko Jezdce to tu nevidělo víc než sto let. Ten vzdušný kopec, pod kterým stojíme, je Farthen Dûr - objevil ho před tisíci lety praotec naší rasy, Korgan, když kopal zlato. A uprostřed stojí naše největší dílo: Tronjheim, město-hora postavené z nejčistšího mramoru.“ Dveře se se skřípotem zastavily.

Město!

Pak Eragon spatřil dav. Byl tak zaujatý překvapivým výhledem na kráter, že si nevšiml vlnícího se moře lidí seskupených u vchodu do tunelu. Stáli podél dlážděného chodníku - trpaslíci a lidé natěsnaní k sobě jako stromy v houští. Byly jich stovky... tisíce. Každé oko, každá tvář se upíraly na Eragona. A všichni byli úplně zticha.

Eragon sevřel kořen jednoho z ostnů na Safiřině krku. Viděl děti ve špinavých halenách, silné muže se zjizvenými klouby, ženy v prostých šatech a podsadité trpaslíky s drsnými rysy, kteří si hladili plnovousy. Na všech tvářích viděl stejný napjatý výraz - výraz raněného zvířete, když se poblíž pohybuje dravec a není úniku.

Eragonovi se po tváři skutálela kapka potu, ale neodvážil se ani pohnout, aby ji setřel. *Co mám dělat?* zeptal se zoufale.

Usměj se, zvedni ruku, cokoli! odpověděla zostra Safira.

Eragon se pokusil o úsměv, ale pouze při tom zkroutil rty. Posbíral tedy odvahu, zvedl ruku do vzduchu a trhavě s ní zamával. Když se nic nestalo, rozpačitě zrudl, spustil paži a sklonil hlavu.

Najednou ticho prolomilo zajásání. Někdo nahlas zatleskal. Dav na kratičkou vteřinu zaváhal, ale pak ho zachvátil divoký řev, až Eragona zaplavila vlna hluku.

„Velmi dobře,“ řekl za ním holohlavý muž. „Teď vyjdi.“

Eragon se s úlevou narovnal v sedle a laškovně se zeptal Safiry: *Půjdeme?* Povytáhla krk a vykročila kupředu. Když prošli kolem

první řady diváků, pohlédla na obě strany a vypustila obláček kouře. Dav ztichl a trochu ustoupil, pak znovu začal provolávat slávu a jeho nadšení ještě sílilo.

Vejtaho! dobíral si ji Eragon. Dračice švihla ocasem a nevšímala si ho. Zatímco Safira postupovala po chodníku dál, on zvědavě hleděl do strkajícího se zástupu. Trpaslíků tu bylo mnohem víc než lidí... a mnoho z nich na něj upíralo zlobné pohledy. Někteří se dokonce otočili a s kamennou tváří odcházeli pryč.

Lidé byli houževnatí a tvrdí. Všichni muži měli u pasu zavěšené dýky nebo nože; řada z nich byla vyzbrojena do války. Ženy se nesly hrdě, ale jako by tím spíš zakrývaly nekonečnou únavu. Těch pár dětí, co zde bylo, zíralo na Eragona s vykulenýma očima. Byl si jistý, že tito lidé už prožili spoustu utrpení a že by udělali cokoli, aby se dalšímu ubránili.

Vardenové tu našli dokonalý úkryt. Stěny Farthen Dûru byly příliš vysoké, aby přes ně mohl přeletět drak, a tunelem se sem nemohla dostat žádná armáda, i kdyby našla jeho dobře skryté brány.

Dav se za jejich průvodem spojoval, ale nechával kolem Safiry dostatek prostoru. Lidé postupně utichali, přestože se jejich pozornost stále soustředila na Eragona. Ohlédl se a viděl Murtagha, který jel strnule s bledou tváří.

Přiblížili se k městu-hoře a Eragon uviděl, že bílý mramor Tronjheimu je velice důkladně opracován a naleštěn do hladka, jako by ho na místo někdo nalil. Byl posetý množstvím kulatých oken zdobených propracovanými řezbami. V každém okně visela barevná lucerna a vrhala slabé světlo na okolní skálu. Nebyly vidět žádné věže ani komíny. Masivní dřevěnou bránu přímo před nimi střežili dva desetimetroví zlatí gryfové. Brána byla zapuštěná dvacet metrů do základů Tronjheimu a dopadaly na ni stíny silných sloupů, které podepíraly obloukovou klenbu vysoko nad nimi.

Když dorazili k úpatí Tronjheimu, Safira se zastavila a ohlédla se, zda vysloví holohlavý muž nějaké další pokyny. Když žádné nezazněly, pokračovala k bráně. Podél stěn stály vroubkované sloupy z krvavě rudého jaspisu a mezi nimi se tyčily sochy bizarních tvorů.

Těžká brána se náhle s rachotem otevřela a skryté řetězy pomalu zvedaly gigantické trámy. Přímo před nimi se do středu Tronjheimu

otevírala čtyřpatrová chodba. Horními třemi patry vedly řady klenutých chodeb, které odkrývaly další šedé tunely, vedoucí do dálky. Podloubí byla plná lidí, kteří dychtivě pozorovali Eragona se Safirou. V přízemí chodbu lemovaly těžké dveře. Mezi jednotlivými patry visely pestré gobelíny, na nichž byly vyšité postavy dávných hrdinů v bouřlivých bitevních scénách.

Když Safira vstoupila do haly a slavnostně kráčela vpřed, jásot jim znovu zvonil v uších. Eragon pozvedl ruku a vyvolal tak další burácení davu, přestože řada trpaslíků se k uvítacím výkřikům nepřidala.

Míli dlouhá chodba končila klenutým průchodem, po jehož stranách stály černé onyxové sloupy. Tyto pilíře zdobil žlutý zirkon, který vyzařoval jasně zlaté paprsky do celé haly. Safira vkročila průchodem dovnitř, pak se zastavila, natáhla krk dozadu a tlumeně zabručela.

Ocitli se v kruhovém prostoru, který měřil možná tisíc stop napříč a táhl se až k vrcholku Tronjheimu, kde se postupně zužoval. Stěny byly lemované oblouky - jedna řada v každém poschodí města - a podlaha byla vyrobena z leštěného karneolu který zdobil motiv kladiva obklopeného dvanácti stříbrnými pěticípými hvězdami, stejně jako na Orikově helmici.

Místnost byla spojnicí čtyř chodeb - včetně té, kterou právě vešli - a rozdělovala Tronjheim na čtvrti. Tři z nich byly stejné, ale ta naproti Eragonovi vypadala jinak. Po jejích stranách byly vysoké oblouky, odkrývající točitá schodiště, která vedla hluboko pod zem a podobala se jedno druhému jako vejce vejci.

U stropu byl upevněn obrovský oslnivý safír. Drahokam měl nejméně dvacet metrů v průměru a i jeho tloušťka byla skoro stejná. Povrch měl vybroušený do podoby rozkvetlé růže a práce byla tak mistrovská, že květina vypadala skoro jako skutečná. Kolem safíru vedl široký pás luceren a vrhal na všechno pod sebou načervenalé světlo. Zářivé hvězdicovité paprsky uvnitř drahokamu budily dojem, že na návštěvníky shlíží obří oko.

Eragon hleděl na tu nádheru užasle a s otevřenými ústy. Tohle by nikdy nečekal. Připadalo mu nemožné, aby byl Tronjheim dílem smrtelníků. Toto město překonalo vše, co kdy v Království viděl. Pochy-

boval, zda by se dokonce i Urû'baen mohl vyrovnat bohatstvím a vznešeností tomu, čím se mohli pochlubit zde. Tronjheim byl ohromujícím dokladem dovednosti, síly a houževnatosti trpaslíků.

Holohlavý muž předstoupil před Safiru a řekl Eragonovi: „Dál už musíš jít pěšky." Když mluvil, ozývalo se z davu osamocené pískání. Nějaký trpaslík odvedl Tornaka i Sněžného bleska. Eragon sesedl ze Safiry, ale šel dál vedle ní, zatímco je plešatý muž vedl po podlaze z karneolu do chodby napravo.

Šli tudy několik set stop a pak vstoupili do menší chodbičky. I když tu byl stísněný prostor, jejich stráže šly stále s nimi. Po čtyřech ostrých zatáčkách dorazili k těžkým cedrovým dveřím, stářím poznamenaným černými skvrnami. Holohlavý muž za ně zatáhl, dveře se otevřely a on uvedl všechny kromě stráží dovnitř.

Ažihad

Eragon vstoupil do vkusně zařízené dvoupatrové pracovny, obložené cedrovými knihovnami. K malému půvabnému balkónu se dvěma křesly a čtecím stolem se stáčelo tepané železné schodiště. Podél stěn a stropu visely bílé lucerny, aby se dalo dobře číst kdekoli v místnosti. Kamennou podlahu zakrýval oválný koberec se spletitými vzory. Za velikým ořechovým stolem na druhém konci pokoje stál muž.

Kůže se mu leskla jako naolejované ebenové dřevo. Temeno hlavy měl vyholené, bradu a horní ret mu zakrýval pečlivě zastřižený vous. Jeho tvář byla ostře řezaná a zpod obočí ostražitě hleděly vážné, inteligentní oči. Měl široká a mohutná ramena, zdůrazněná přiléhavou vestou vyšívanou zlatou nití, kterou měl oblečenou přes sytě fialovou košili. Vystupoval s důstojností a působil mocně, autoritativně.

Promluvil silným, sebejistým hlasem: „Vítejte v Tronjheimu, Eragone a Safiro. Jsem Ažihad. Prosím, posaďte se."

Eragon vklouzl do křesla vedle Murtagha, zatímco Safira se ochranitelsky usadila za nimi. Ažihad zvedl ruku a luskl prsty. Zpoza schodiště vystoupil holohlavý muž, který jako by z oka vypadl tomu, jenž stál vedle něj. Eragon na oba překvapeně hleděl a Murtagh ztuhl. „Chápu, že jste zmateni. Jsou dvojčata," řekl na vysvětlenou Ažihad a mírně se usmál. „Řekl bych vám jejich jména, ale žádná nemají."

Safira s odporem zasyčela. Ažihad ji chvíli pozoroval, pak se posadil do křesla s vysokým opěradlem. Dvojčata se vrátila pod schodiště a nezúčastněně stála vedle sebe. Ažihad sepjal dlaně a hleděl přes stůl na Eragona s Murtaghem. Dlouho si je prohlížel zkoumavým pohledem.

Eragon se zavrtěl; cítil se nesvůj. Po tom, co mu připadalo jako několik minut, Ažihad složil ruce a pokynul Dvojčatům. Jedno z nich k němu okamžitě přispěchalo. Ažihad mu něco zašeptal do ucha. Holohlavý muž najednou zbledl a rázně zavrtěl hlavou. Ažihad se zamračil a pak přikývl, jako by se mu něco potvrdilo.

Pohlédl na Murtagha. „Tím, že jsi odmítl nechat se prověřit, mě stavíš do obtížné pozice. Pustili tě do Farthen Dûru, protože mě Dvojčata ujistila, že tě mají pod kontrolou, a také kvůli tomu, co jsi udělal pro Eragona a Aryu. Chápu, že mohou být věci, které si chceš nechat pro sebe, ale pokud svou mysl neotevřeš, nemůžeme ti věřit."

„Stejně byste mi nedůvěřovali," řekl vzdorně Murtagh.

Když Murtagh promluvil, Ažihadova tvář potemněla a v očích se mu nebezpečně zajiskřilo. „Přestože je to dvacet tři let, co jsem ho naposled slyšel... ten hlas znám." Hrozivě se vztyčil a hruď se mu mocně zvedala. Dvojčata vypadala vyplašeně a horečně si cosi šeptala. „Patřil jednomu muži, který byl spíš netvor než člověk. Vstaň."

Murtagh mu neochotně vyhověl a pohledem těkal mezi ním a Dvojčaty. „Sundej si košili," nařídil Ažihad. Murtagh pokrčil rameny a stáhl si tuniku. „Teď se otoč." Jak se otočil bokem, světlo dopadlo na jizvu na jeho zádech.

„Murtagh," vydechl Ažihad. Orik překvapeně zabručel. Ažihad se bez varování otočil k Dvojčatům a zaburácel: „Věděli jste to?"

Dvojčata sklopila hlavy. „Objevili jsme jeho jméno v Eragonově mysli, ale netušili jsme, že tenhle *chlapec* je syn někoho tak mocného, jako byl Morzan. Nikdy nás nenapadlo..."

„A vy jste mi to neřekli?" pravil vyčítavě Ažihad. Zvedl ruku, aby tak předběhl jejich vysvětlování. „To probereme později." Znovu se obrátil k Murtaghovi. „Nejdřív musím vyřešit tenhle zmatek. Stále se odmítáš nechat prověřit?"

„Ano," řekl Murtagh, který vklouzl zpět do své tuniky. „Nepustím do své mysli nikoho."

Ažihad se opřel o stůl. „Když to neuděláš, bude to pro tebe mít nepříjemné následky. Pokud Dvojčata neověří, že neznamenáš hrozbu nemůžeme ti dát důvěru. A to přesto - a možná i proto -, že jsi pomáhal Eragonovi. Bez prověření tě zdejší lidé a trpaslíci roztrhají na kusy, pokud se dozví, že jsi tady. Budu nucen tě držet celou dobu zavřeného - jak pro tvou, tak pro naši vlastní bezpečnost. A ještě se to zhorší, jakmile o tvé věznění požádá král trpaslíku Hrothgar. Nežeň se do takové situace, když se tomu můžeš snadno vyhnout."

Murtagh tvrdošíjně zavrtěl hlavou. „Ne... i kdybych se podvolil, stále byste se mnou zacházeli jako s malomocným nebo vyvrhelem.

Přeji si jediné, a to odejít. Pokud mi to umožníte v míru, nikdy váš úkryt neprozradím Království."

„Co se stane, když tě zajmou a přivedou ke Galbatorixovi?" otázal se naléhavě Ažihad. „Vytáhne z tvojí mysli každé tajemství, i kdybys byl sebesilnější. I kdybys mu dokázal vzdorovat, jak můžeme vědět, že se k němu v budoucnu nevrátíš? To nemohu riskovat."

„Zůstanu uvězněný navždy?" zeptal se Murtagh a narovnal se.

„Ne," řekl Ažihad, „jen dokud se nenecháš prověřit. Pokud se ukáže že jsi důvěryhodný, Dvojčata odstraní z tvojí mysli všechny vzpomínky na Farthen Dûr a necháme tě odejít. Nebudeme riskovat, že se někdo s takovými vědomostmi dostane do rukou Galbatorixovi. Tak jak to bude, Murtaghu? Rozhodni se rychle, nebo to uděláme za tebe."

Prostě se podvol, prosil ho v duchu Eragon, jemuž šlo především o Murtaghovo bezpečí. *Nestojí to za boj.*

Nakonec Murtagh promluvil, pomalu a vyrovnaně. „Moje mysl je jediné útočiště, které mi ještě nevzali. Někteří se ji už pokoušeli prolomit, ale naučil jsem se ji tvrdě bránit, protože jsem v bezpečí jedině se svými nejniternějšími myšlenkami. Žádáte jedinou věc, kterou vám nemohu dát, a už vůbec ne těm dvěma." Ukázal na Dvojčata. „Dělejte si se mnou, co chcete, ale vězte, že raději zemřu, než bych jim otevřel svou mysl."

Ažihadovi zazářily oči obdivem. „Tvoje volba mě nepřekvapuje, i když jsem doufal, že to tak nedopadne... Stráže!" Cedrové dveře se rozlétly a dovnitř přispěchali vojáci se zbraněmi v pohotovosti. Ažihad ukázal na Murtagha a nařídil: „Odveďte ho do pokoje bez oken a pevně zajistěte dveře. Ke vchodu postavte šest mužů a nikoho k němu nepouštějte, dokud se na něj sám nepřijdu podívat. Nikdo s ním nemluvte."

Vojáci Murtagha obklíčili a podezíravě si ho prohlíželi. Když odcházeli z pracovny, Eragon se na Murtagha zadíval a neslyšně pohnul rty: „Je mi to líto." Murtagh pokrčil rameny, pak upřel rozhodný pohled přímo před sebe. Zmizel v chodbě spolu s vojáky.

Ažihad zničehonic poručil: „Všichni ven, kromě Eragona a Safiry. Hned!"

Dvojčata se s úklonou odporoučela, ale Orik řekl: „Pane, král bude chtít vědět o Murtaghovi. A ještě je tu ta věc s mou neposlušností..."

Ažihad se zamračil, pak mávl rukou. „Řeknu to Hrothgarovi sám. A co se týče tvých prohřešků... počkej venku, dokud tě nezavolám. A Dvojčata ať mi také neutečou. S nimi jsem také ještě neskončil."

„Dobře," řekl Orik se skloněnou hlavou. S rázným bouchnutím zavřel dveře.

Po dlouhé odmlce se Ažihad s unaveným povzdechem posadil. Přejel si rukou po obličeji a zahleděl se do stropu. Eragon netrpělivě čekal, až něco řekne. Když se nic nedělo, vyhrkl: „Je Arya v pořádku?"

Ažihad na něj pohlédl a řekl s vážnou tváří: „Ne... ale léčitelé mi řekli, že se uzdraví. Starali se o ni celou noc. Jed si na ní vybral strašnou daň. Nebýt tebe, nepřežila by. Za to ti náleží nejhlubší dík Vardenů."

Eragonovi poklesla ramena úlevou. Poprvé cítil, že jejich útěk z Gil'eadu stál za to nesmírné úsilí. „Takže, co teď?" zeptal se.

„Potřebuji, abys mi řekl, jak jsi našel Safiru a co všechno se od té doby přihodilo," řekl Ažihad a udělal si z prstů stříšku. „Něco vím ze zprávy, kterou nám poslal Brom, něco zas od Dvojčat. Ale chci to slyšet od tebe, zvláště podrobnosti o Bromově smrti."

Eragonovi se nechtělo dělit o své zážitky s cizím člověkem, ale Ažihad byl trpělivý. *Vyprávěj*, naléhala jemně Safira. Eragon se na židli uvelebil a dal se do vyprávění. Nejprve byl rozpačitý, ale jak pokračoval, šlo to čím dál snadněji. Safira mu pomáhala, aby si jasně vzpomněl na některé věci, a příležitostně něco dodala. Ažihad celý čas soustředěně naslouchal.

Eragon mluvil celé hodiny, často dělal mezi větami přestávky. Vyprávěl Ažihadovi o Teirmu, i když Angelino věštění si nechal pro sebe, a jak s Bromem našli ra'zaky. Dokonce vylíčil i svoje sny o Arye. Když došel ke Gil'eadu a zmínil se o Stínovi, Ažihadovi ztvrdla tvář, opřel se v křesle a zrak se mu zastřel.

Když Eragon dovyprávěl, zmlkl a přemítal nad vším, co se událo. Ažihad vstal, sepjal ruce za zády a zamyšleně si prohlížel polici s knihami. Po chvíli se vrátil ke stolu.

„Bromova smrt je pro nás hroznou ztrátou. Byl to můj blízký přítel a silný spojenec Vardenů. Mnohokrát nás svojí odvahou a důvtipem zachránil před zkázou. Dokonce i teď, když je pryč, nám poskytl to, co nám může zaručit úspěch - tebe.“

„Ale co čekáte, že udělám?“ zeptal se Eragon.

„Celé to vysvětlím,“ řekl Ažihad. „Ale jsou tu naléhavější věci, které musíme nejdřív vyřešit. Zprávy o spojenectví urgalů s Královstvím jsou nanejvýš závažné. Pokud proti nám Galbatorix shromažďuje urgalskou armádu, Vardenové budou mít velké potíže vůbec přežít, přestože mnozí z nás jsou chráněni zde ve Farthen Dûru. To, že Jezdec, byť někdo tak zlý jako Galbatorix, uvažuje o spojenectví s takovými bestiemi, je samo o sobě důkazem šílenství. Jímá mě hrůza při pomyšlení, co jim asi slíbil na oplátku za jejich vrtkavou oddanost. A pak je tu Stín. Mohl bys ho popsat?“

Eragon přikývl. „Byl vysoký, hubený a velmi bledý, měl červené oči i vlasy. Byl oblečený celý v černém.“

„Co jeho meč - viděl jsi ho?“ zeptal se Ažihad naléhavě. „Měl dlouhou rýhu na čepeli?“

„Ano,“ řekl překvapeně Eragon. „Jak to víš?“

„Protože jsem mu ji tam sám udělal, když jsem se mu snažil vyříznout srdce,“ řekl Ažihad s ponurým úsměvem. „Jmenuje se Durza - je to jeden z nejkrutějších a nejprohnanějších zloduchů, kteří kdy chodili po této zemi. Pro Galbatorixe je dokonalým služebníkem a pro nás nebezpečným nepřítelem. Říkáš, že jste ho zabili. Jak jste to udělali?“

Eragon to měl v živé paměti. „Murtagh ho dvakrát střelil. Poprvé ho šíp zasáhl do ramene, ten druhý dostal mezi oči.“

„Toho jsem se obával,“ řekl zamračeně Ažihad. „Nezabili jste ho. Stíny lze zničit jenom bodnutím do srdce. Když je zasáhneš jinak, rozplynou se a pak se znovu objeví někde jinde, jako přízrak. Je to pro Durzu nepříjemné, ale přežije a vrátí se silnější než dřív.“

Rozhostilo se mezi nimi stísněné ticho jako bouřkové mračno, které nevěstí nic dobrého. Pak Ažihad prohlásil: „Ty jsi tajemství, Eragone, hádanka, kterou nikdo neumí rozřešit. Všichni vědí, co chtějí Vardenové - nebo urgalové či dokonce Galbatorix -, ale nikdo

neví, co chceš ty. A tím jsi nebezpečný, zvláště pro Galbatorixe. Bojí se tě, protože neví, co v příští chvíli uděláš."

„Vardenové se mě také bojí?" zeptal se potichu Eragon.

„Ne," řekl opatrně Ažihad. „My doufáme. Ale pokud se naše naděje zklamou, pak ano, budeme se bát." Eragon sklopil zrak. „Musíš pochopit nezvyklou podstatu své pozice. Jsou tu seskupení, která chtějí, abys sloužil jejich zájmům a nikomu jinému. Ve chvíli, kdy jsi vstoupil do Farthen Dûru, se o tebe začaly přetahovat a dochází k jejich mocenským střetům."

„Včetně tebe?" zeptal se Eragon.

Ažihad se zasmál, přestože Eragona stále sledoval pronikavým pohledem. „Včetně mě. Jsou tu jisté věci, které bys měl vědět: první je, jak se Safiřino vejce objevilo v Dračích horách. Vyprávěl ti někdy Brom, co se dělo s jejím vejcem, když ho sem přivezl?"

„Ne," řekl Eragon a pohlédl na Safiru. Zamrkala a vyplázla na něj špičku jazyka.

Ažihad chvíli poklepával prsty na stůl a pak začal. „Když Brom poprvé přinesl vejce k Vardenům, každý se velice zajímal o jeho osud. Do té doby jsme si mysleli, že draci byli vyhubeni. Trpaslíci si dělali starosti výhradně s tím, aby se zajistilo, že budoucí Jezdec bude náš spojenec - ačkoli někteří z nich žádného dalšího Jezdce nechtěli. Elfové a Vardenové měli na celé věci mnohem osobnější zájem. Důvod byl prostý: během celé historie byli všichni Jezdci buď elfové, nebo lidé, přičemž převažovali elfové. Nikdy se neobjevil žádný Jezdec z řad trpaslíků.

Kvůli Galbatorixově zradě nechtěli elfové dovolit, aby o vejce pečoval někdo z Vardenů, neboť měli strach, že by se drak mohl vylíhnout pro podobně nestálého člověka, jakým je dnešní král. Byla to složitá situace, protože obě strany chtěly Jezdce pro sebe. Trpaslíci jen zhoršovali problém tím, že se při každé příležitosti tvrdohlavě dohadovali jak s elfy, tak s námi. Napětí sílilo, a proto Brom tehdy navrhl kompromis, který všem stranám umožnil, aby si zachovaly tvář.

Navrhl, aby se vejce každý rok převáželo mezi Vardeny a elfy. Na každém místě měly kolem vejce procházet děti a pak ochránci vejce čekali, zda se drak vylíhne. Pokud se tak nestalo, vrátili ho druhé

skupině. Ale kdyby se drak *vylíhl*, okamžitě by začal s výcvikem nového Jezdce. Nejprve měl Jezdce vyučovat Brom tady u nás a zhruba po roce měl výcvik pokračovat u elfů.

Elfové na tento plán nakonec přistoupili... s podmínkou, že pokud Brom zemře dřív, než se drak vylíhne, budou si moci vycvičit nového Jezdce sami. Úmluva jim byla velmi nakloněna - obě strany věděly, že drak si pravděpodobně vybere elfa -, ale takto byl zajištěn tolik potřebný pocit spravedlnosti."

Ažihad se odmlčel a zamyšleně se zahleděl do prázdna. Tvář se mu zachmuřila, až mu výrazně vystoupily lícní kosti. „Věřilo se, že tenhle nový Jezdec naše dvě rasy sblíží. Čekali jsme přes deset let, ale vejce se nevylíhlo. Pustili jsme tedy tu věc z hlavy a zřídka jsme si na ni vzpomněli vyjma okamžiků, kdy jsme bědovali nad nečinností vejce.

Vloni jsme utrpěli hroznou ztrátu. Arya se ztratila s vejcem cestou z Tronjheimu do elfského města Osilon. Elfové ji začali postrádat jako první. Našli jejího koně a strážce zabité v lesích Du Weldenvarden a poblíž skupinu povražděných urgalů. Jenomže Arya ani vejce tam nebyly. Když se ke mně donesly tyto zprávy, dostal jsem strach, že je urgalové mají oba a že brzy zjistí polohu Farthen Dûru a elfského hlavního města Ellesméra, kde žije královna Islanzadi. Teď už vím, že urgalové pracovali pro Království, což je ještě horší.

Dokud se Arya neprobere, nebudeme přesně vědět, co se během přepadení stalo, ale z toho, co jsi říkal, jsem vyvodil několik detailů." Ažihad se opřel lokty o stůl a vesta mu zašustila. „Útok musel být rychlý a nečekaný, jinak by Arya utekla. Bez varování a úkrytu mohla udělat jedinou věc - pomocí kouzla přemístit vejce někam jinam."

„Ona umí kouzlit?" zeptal se Eragon. Arya se zmínila, že jí dávali drogu, aby potlačili její síly; chtěl se ujistit, že měla na mysli kouzla. Zajímalo ho, zda by ho mohla naučit další slova ze starověkého jazyka.

„To byl jeden z důvodů, proč ji vybrali jako strážce vejce. Přesto ho nemohla vrátit k nám - byla odtud příliš daleko - ani do říše elfů. Ta je ohraničena tajemným opevněním, které brání, aby cokoli překročilo její hranice pomocí kouzel. Musela myslet na Broma a v zoufalství poslala vejce směrem ke Carvahallu. Neměla čas na přípravu,

a tak se nedivím, že se kousek odchýlila od zamýšleného cíle. Dvojčata tvrdí, že je to velice obtížné.“

„Proč byla blíž k údolí Palancar a ne k Vardenům?“ zeptal se Eragon. „Kde elfové skutečně žijí? Kde je ta... Ellesméra?“

Ažihadův pronikavý pohled se zavrtával do Eragona, zatímco zvažoval svou odpověď. „To ti přesně neřeknu, protože elfové tu skutečnost žárlivě střeží. Ale měl bys to vědět a ber to jako projev mé důvěry. Jejich města leží daleko na severu, v nejhlubších oblastech nekonečných lesů Du Weldenvarden. Od časů Jezdců nebylo trpaslíka ani člověka, který by se s elfy natolik spřátelil, aby mohl vkročit do jejich lesních sídel. Ani já sám tedy nevím, kde přesně hledat Ellesméru. Co se týče Osilonu... podle toho, kde Arya zmizela, soudím, že leží blízko západního okraje lesů Du Weldenvarden směrem ke Carvahallu. Určitě máš mnoho dalších otázek, ale měj strpení a vydrž s nimi, dokud neskončím.“

Zalovil ve vzpomínkách a pak promluvil, tentokrát rychlejším tempem. „Když Arya zmizela, elfové nás přestali podporovat. Královna Islanzadi byla velice rozlícená a přerušila s námi veškeré kontakty. Ačkoli jsem tedy dostal Bromovu zprávu, elfové stále ještě nevědí o tobě a o Safiře... Bez jejich zásobování se mým jednotkám v posledních měsících ve střetech s Královstvím vedlo dost špatně.“

„S Aryiným návratem a tvým příchodem předpokládám, že královnino nepřátelství opadne. Přesto tvůj výcvik bude představovat problém jak pro Vardeny, tak pro elfy. Brom očividně využil příležitosti tě učit, ale potřebujeme vědět, jak svědomitý při tom byl. Z toho důvodu tě budeme muset přezkoušet, abychom mohli přesně určit rozsah tvých schopností. Elfové také budou čekat, že se tvůj výcvik ukončí u nich, i když si nejsem jistý, zda je na to čas.“

„Proč ne?“ zeptal se Eragon.

„Z několika důvodů. Tím hlavním jsou zprávy o urgalech, které jsi přinesl,“ řekl Ažihad a pohlédl na Safiru. „Víš, Eragone, Vardenové jsou v nesmírně choulostivé situaci. Na jednu stranu musíme vyhovět přáním elfů, pokud chceme, aby zůstali našimi spojenci. Zároveň si ale nemůžeme rozzlobit trpaslíky, pokud chceme zůstat v Tronjheimu.“

„Trpaslíci nepatří mezi Vardeny?“ podivil se Eragon.

Ažihad zaváhal. „V jistém smyslu ano. Nechávají nás tu žít a pomáhají nám v boji proti Království, ale jsou oddaní jen svému králi. Nemám nad nimi žádnou moc kromě té, kterou mi propůjčí Hrothgar, a dokonce i on má často potíže s jednotlivými klany. Hrothgarovi je podřízeno třináct klanů, ale každý vůdce klanu má nesmírnou moc; a volí nového krále trpaslíků, když ten starý zemře. Hrothgar je naší věci nakloněn, ale mnoho vůdců není. Nemůže si dovolit zbytečně si je rozhněvat, jinak ztratí podporu svého lidu, takže jeho pomoc je přísně vymezená.“

„Tihle vůdci klanů,“ zajímal se Eragon, „jsou také proti mně?“

„Obávám se, že víc než to,“ řekl Ažihad unaveně. „Dlouho panovalo nepřátelství mezi trpaslíky a draky - než přišli elfové a nastolili mír, draci pravidelně požírali stáda trpaslíků a kradli jim zlato - a trpaslíci velmi pomalu zapomínají na utrpěná příkoří. Ve skutečnosti nikdy zcela nepřijali Jezdce a nedovolili jim dohlížet na své království. Když se Galbatorix dostal k moci, mnohé z nich to přesvědčilo, že by bylo lepší už nikdy nemít s Jezdci nebo draky nic společného.“ Při posledních slovech se obrátil k Safiře.

Eragon se zeptal: „Jak to, že Galbatorix neví, kde jsou Farthen Dûr a Ellesméra? Určitě mu o nich Jezdci během výcviku řekli.“

„Řekli mu o nich, to ano - ale neukázali mu, kde leží. Jedna věc je vědět, že Farthen Dûr leží v těchto horách, a něco jiného je ho najít. Galbatorix se ani na jedno z těch míst nedostal v době, kdy měl draka. Poté, co byl jeho drak zabit, už mu samozřejmě Jezdci nedůvěřovali. Pokusil se tu informaci násilím získat od několika Jezdců během své vzpoury, ale ti raději zemřeli, než aby mu to prozradili. Co se týče trpaslíků, dosud se mu nepodařilo žádného zajmout, i když to je jen otázka času.“

„Tak proč prostě nevezme armádu a nepropátrá křížem krážem lesy Du Weldenvarden, dokud nenajde Ellesméru?“

„Protože elfové stále mají dost sil, aby se mu ubránili,“ odpověděl Ažihad. „Neopováží se měřit své síly s jejich, aspoň prozatím ne. Ale jeho proklaté čáry jsou každým rokem silnější. S dalším Jezdcem po svém boku by byl k nezastavení. Stále se snaží, aby se jedno z jeho dvou vajec vylíhlo, ale zatím se mu to nepodařilo.“

Eragon byl zmatený. „Jak může jeho síla vzrůstat? Jeho tělesné síly přece musí omezovat jeho schopnosti - nemůže sílit donekonečna.“

„To nevíme,“ řekl Ažihad vážně a pokrčil širokými rameny. „A ani elfové to nevědí. Můžeme jen doufat, že se jednoho dne zničí sám jedním ze svých vlastních kouzel.“ Sáhl do vesty a zachmuřeně vytáhl ošoupaný kus hrubého pergamenu. „Víš, co je tohle?“ zeptal se a položil ho na stůl.

Eragon se naklonil a prohlížel si svitek. Byly na něm řádky černého písma psané neznámým jazykem. Rozsáhlé části textu byly zničené krvavými skvrnami. Jeden okraj pergamenu byl ohořelý. Zavrtěl hlavou. „Ne, to nevím.“

„Našli to u vůdce urgalského vojska, které jsme zničili minulou noc. Stálo nás to dvanáct mužů - obětovali se, abys mohl bezpečně uniknout. Tohle písmo je králův vynález: používá je ke komunikaci se svými přisluhovači. Chvíli mi to trvalo, ale nakonec jsem přece jen dokázal odhadnout jeho smysl, přinejmenším tam, kde je to čitelné. Stojí tam:

...strážný v Ithrö Zhâda nechá tohoto posla a jeho sluhy projít. Budou moci utéct spolu s dalšími jejich druhu a... ale pouze pokud se oba oddíly zdrží boje. Velet budou Tarok, Gašz, Durza, Mocný Ušnark.

Ušnark je Galbatorix. V urgalském jazyce to znamená ‘otec‘; přetvářka, která ho jistě těší.

Zjistěte, na co se hodí, a... Pěšáci a... budou drženi odděleně. Nebudou se rozdávat žádné zbraně, dokud... k pochodu.“

Nic dalšího se tu už nedá vyčíst, až na pár neurčitých slov,“ řekl Ažihad.

„Kde je Ithrö Zhâda? Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Ani já,“ potvrdil Ažihad, „proto mám silné podezření, že Galbatorix vymyslel krycí název pro nějaké existující místo. Když jsem to rozluštil, začal jsem se ptát sám sebe, co dělají stovky urgalů u Beor-

ských hor, kde jste je poprvé zahlédli, a kam mají namířeno. Pergamen zmiňuje ‘další jejich druhu‘, takže mám za to, že v tom místě se nachází ještě víc urgalů. Existuje jediný důvod, proč král sbírá takové vojsko - aby vybudoval zvrhlou armádu z lidí a netvorů, která by nás zničila.

Zatím můžeme jen čekat a pozorovat. Bez dalších informací Ithrö Zhâda nenajdeme. Přesto zatím neobjevili Farthen Dûr, takže ještě je naděje. Jediní urgalové, kteří ho viděli, zemřeli minulé noci.“

„Jak jste věděli, že přicházíme?“ zeptal se Eragon. „Jedno z Dvojčat na nás čekalo a vaši bojovníci přepadli Kully.“ Uvědomoval si, že Safira celý rozhovor pozorně sleduje. Přestože si teď nechávala své názory pro sebe - a Eragori tomu byl v této chvíli skutečně rád -, věděl, že mu později bude mít co říci.

„Máme hlídky u vstupu do údolí, kterým jste prošli - po obou stranách Medvědí řeky. Poslali holubici, aby nás varovali,“ vysvětlil Ažihad.

Eragon zauvažoval, zda to byl tentýž pták, kterého chtěla Safira sežrat. „Když vejce a Arya zmizely, řekli jste to Bromovi? Říkal, že nemá od Vardenů žádné zprávy.“

„Pokusili jsme se ho varovat,“ řekl Ažihad, „ale obávám se, že naši muži byli chyceni a zabiti Královstvím. Proč by jinak ra’zakové přišli do Carvahallu? Potom už Brom cestoval s tebou a nebylo možné se s ním spojit. Ulevilo se mi, když se jednoho dne objevil jeho posel z Teirmu. Nepřekvapilo mě, že šel za Jeodem; byli to staří přátelé. A Jeod nám mohl snadno poslat vzkaz, protože nám přes Surdu tajně dováží zásoby.

Tohle všechno vyvolalo závažné otázky. Jak Království vědělo, kde si počkat na Aryu a později na naše posly do Carvahallu? Jak Galbatorix zjistil, kteří obchodníci pomáhají Vardenům? Od té doby, co jste opustili Teirm, Jeodův obchod prakticky zkrachoval, stejně jako obchody dalších kupců, kteří nás podporovali. Pokaždé, když vypluje některá z jejich lodí, zmizí. Trpaslíci nám nemohou dávat všechno, co potřebujeme, takže Vardenové teď zoufale potřebují zásoby. Obávám se, že je mezi námi jeden nebo více zrádců, navzdory našemu úsilí prověřovat lidi, kteří sem vstoupí.“

Eragon se hluboce zadumal a přemýšlel nad tím, co se právě dozvěděl. Ažihad klidně čekal, až promluví, a nenechával se jeho mlčením vyvést z míry. Od chvíle, kdy našel Safiřino vejce, Eragon poprvé cítil, že rozumí tomu, co se kolem něj děje. Konečně se dozvěděl, odkud se Safira vzala a v čem by mohla spočívat jeho budoucnost. „Co chcete ode mě?“ zeptal se.

„Jak to myslíš?“

„Mám na mysli, co se ode mě čeká v Tronjheimu? Vy a elfové máte se mnou určité plány, ale co když se mi nebudou líbit?“ Hlas mu ztvrdl. „Budu bojovat, když bude třeba, veselit se, když nastanou oslavy, truchlit, když zavládne smutek, a zemřu, pokud přijde můj čas... ale nedovolím, aby mě kdokoli využíval proti mojí vůli.“ Odmlčel se, aby dodal svým slovům váhu. „Dávní Jezdci byli autoritou spravedlnosti a stáli nad vůdci tehdejší doby. Nečiním si nárok na takové významné postavení - pochybuji, že by lidé přijali podobný dohled, když bez něj mohli žít celý život, zvláště od někoho tak mladého, jako jsem já. Ale já *mám* moc a budu ji využívat podle svého uvážení. Chci vědět, jaké plány se mnou máte vy. Pak se rozhodnu, zda na ně přistoupím.“

Ažihad na něj s úšklebkem pohlédl. „Kdybys byl někdo jiný a stál před jiným vůdcem, pravděpodobně by tě za tvé drzé řeči nechal usmrtit. Proč čekáš, že ti odhalím své plány? Jen proto, že o to žádáš?“ Eragon zrudl, ale neodvrátil pohled. „Přesto - máš pravdu. Tvé postavení ti dává výsadu říkat takové věci. Ve své situaci neunikneš politice - *bude* tě ovlivňovat, ať tak či onak. Stejně jako ty ani já nechci vidět, jak se z tebe stane loutka ve službách nějaké skupiny nebo záměru. Musíš si zachovat svou svobodu, protože v ní leží tvá skutečná síla: schopnost volby nezávislé na vůdcích či králích. Má vlastní moc nad tebou bude omezená, ale věřím, že je to pro dobro věci. Potíž je v tom, že potřebuješ získat jistotu, že ti mocní s tebou při svých rozhodováních počítají.

Navíc, navzdory tvým námitkám, zdejší lidé vůči tobě mají jistá očekávání. Budou za tebou chodit se svými problémy, jakkoli malichernými, a žádat, abys je vyřešil.“ Ažihad se předklonil a jeho hlas zněl smrtelně vážně. „Nastanou případy, kdy něčí budoucnost bude skutečně ležet v tvých rukou... jediným slovem je budeš moci poslat

rovnýma nohama za štěstím, nebo utrpením. Mladé ženy budou chtít vědět, za koho by se podle tebe měly provdat - mnohé tě budou chtít za manžela -, a starci se tě budou ptát, kterému z dětí mají odkázat svůj majetek. Ke všem *musíš* být laskavý a moudrý, protože oni ti věří. Nemluv uštěpačně nebo bez rozmyslu, protože tvá slova budou mít daleko větší dosah, než si dokážeš představit.“

Ažihad se opřel v křesle a přivřel oči. „Břemeno vlády spočívá v tom, že jsi zodpovědný za blaho lidí, které máš na starosti. Potýkám se s tím od toho dne, kdy mě zvolili za vůdce Vardenů, a teď to čeká i tebe. Buď opatrný. Nestrpím pod svým velením bezpráví. A nedělej si starosti se svým mládím a nezkušeností - ty brzy pominou.“

Eragonovi bylo nepříjemné pomyšlení, že by za ním lidé měli chodit pro radu. „Ale stále jsi neřekl, co mám dělat tady v Tronjheimu.“

„Prozatím nic. Ujel jsi skoro čtyři sta mil během osmi dní, což je obdivuhodný výkon. Jsem si jistý, že uvítáš trochu odpočinku. Až znovu nabereš síly, vyzkoušíme tvé dovednosti v boji a kouzlení. Potom - potom ti vyjasním tvé možnosti a ty se budeš muset rozhodnout, jak budeš dál postupovat.“

„A co Murtagh?“ zeptal se Eragon ostře.

Ažihadovi přejel stín po tváři. Sáhl pod stůl a vytáhl Zar’roc. Naleštěná pochva meče se zablyštěla ve světle luceren. Ažihad po ní přejel rukou a zastavil se na rytém znaku. „Zůstane tady, dokud nepustí Dvojčata do své mysli.“

„Nemůžete ho věznit,“ namítl Eragon. „Nespáchal žádný zločin!“

„Nemůžeme mu dát svobodu, pokud si nebudeme jistí, že se neobrátí proti nám. Ať už je nevinný, nebo ne, může pro nás být stejně nebezpečný jako jeho otec,“ řekl Ažihad se známkou lítosti v hlase.

Eragon si uvědomil, že Ažihad nezmění názor a že jeho obavy jsou oprávněné. „Jak jsi dokázal rozpoznat jeho hlas?“

„Jednou jsem se setkal s jeho otcem,“ řekl stručně Ažihad. Poklepal na rukojeť Zar’rocu. „Kéž by mi Brom řekl, že vzal Morzanův meč. Doporučuji ti, abys ho ve Farthen Dûru nenosil. Mnozí tu vzpomínají na Morzanovy časy s nenávistí, zvláště trpaslíci.“

„Budu na to pamatovat,“ slíbil Eragon.

Ažihad mu podal Zar'roc. „To mi připomíná, mám prsten, který mi Brom poslal jako důkaz důvěryhodnosti kurýra z Teirmu. Měl jsem ho u sebe a chtěl jsem ho Bromovi předat, až se vrátí do Tronjheimu. Teď, když je mrtvý, mám za to, že patří tobě, a myslím, že by chtěl, abys ho dostal právě ty.“ Otevřel zásuvku ve stolu a vytáhl z ní prsten.

Eragon ho přijal s úctou. Symbol vyrytý na povrchu safíru byl stejný jako tetování na Aryině rameni. Nasadil si prsten na ukazováček a obdivoval, jak odráží světlo. „Já... jsem poctěn,“ řekl dojatě.

Ažihad slavnostně přikývl, pak odsunul židli a vstal. Obrátil se k Safiře a promluvil k ní pevným hlasem. „Nemysli, že na tebe jsem zapomněl, mocný draku. Vše, co jsem říkal, patřilo tobě tak jako Eragonovi. Je dokonce důležitější, že to víš právě ty, protože tobě připadl úkol hlídat ho v těchto nebezpečných dobách. Nepodceňuj svou moc ani vedle něj neztrácej odvahu, protože bez tebe by určitě neuspěl.“

Safira sklonila hlavu do výšky jeho očí a hleděla na něj úzkými černými zornicemi. Mlčky si prohlíželi jeden druhého a nikdo z nich ani nemrkl. Ažihad se pohnul jako první. Sklopil oči a potichu řekl: „Je to skutečná pocta osobně tě poznat.“

Půjde to s ním, řekla uctivě. Obrátila hlavu k Eragonovi. *Řekni mu, že Tronjheim i on sám na mě udělali dojem. Je dobře, že se ho Království bojí. Ale měl by vědět, že kdyby se tě včera rozhodl zabít, byla bych zničila celý Tronjheim a jeho bych roztrhala na kusy.*

Eragon zaváhal, protože ho zaskočil její jedovatý tón, ale pak předal vzkaz. Ažihad na ni zamyšleně hleděl. „Od někoho tak ušlechtilého bych ani nic jiného nečekal - ale pochybuji, že by sis dokázala poradit s Dvojčaty.“

Safira si posměšně odfrkla: *Pche!*

Eragon věděl, co měla na mysli, a řekl: „Pak musejí být mnohem silnější, než vypadají. Myslím, že by tvrdě narazili, kdyby se někdy museli postavit hněvu draka. Oni dva by mohli přemoci mě, ale nikdy ne Safiru. Měl bys vědět, že drak zvyšuje kouzelné schopnosti, takže Jezdec dokáže mnohem víc než normální kouzelník. Kvůli tomu byl Brom vždycky slabší než já. Myslím, že v nepřítomnosti Jezdců začala Dvojčata přeceňovat své síly.“

Ažihad vypadal ustaraně. „Brom byl považován za jednoho z nejmocnějších kouzelníků. Předčili ho jenom elfové. Pokud to, co říkáš, je pravda, budeme muset přehodnotit spoustu věcí.“ Uklonil se Safiře. „Rozhodně jsem rád, že nebylo nutné zranit tebe nebo Eragona.“ Safira v odpověď mírně uklonila hlavu.

Ažihad důstojně vypjal hruď a zvolal: „Oriku!“ Trpaslík přispěchal do pokoje a postavil se před stůl se zkříženými pažemi. Ažihad se na něj podrážděně zamračil. „Způsobil jsi mi spoustu potíží, Oriku. Musel jsem celé ráno poslouchat, jak si jedno z Dvojčat stěžuje na tvou neposlušnost. Nenechají to jen tak, dokud nebudeš potrestán. Bohužel mají pravdu. Je to vážná věc, kterou nelze opomenout. Žádám si vysvětlení.“

Orikovy oči přelétly na Eragona, ale jeho tvář neprozradila žádné rozrušení. Mluvil rychle s drsným přízvukem. „Kullové už skoro obešli Kóstha-mérnu. Stříleli šípy na draka, Eragona a Murtagha, ale Dvojčata neudělala nic, aby je zastavila. Jako... strašpytlové odmítli otevřít brány, i když jsme viděli, jak Eragon vykřikuje otevírací formuli na druhé straně vodopádu. A odmítli cokoli udělat, když se Eragon nevynořoval z vody. Možná jsem udělal chybu, ale nemohl jsem nechat zemřít Jezdce.“

„Neměl jsem dost sil, abych se z vody dostal sám,“ vložil se do toho Eragon. „Byl bych se utopil, kdyby mě nevytáhl.“

Ažihad na něj pohlédl a pak se vážně zeptal Orika: „A později, proč jsi jim odporoval?“

Orik vzdorovitě zdvihl bradu. „Nebylo od nich správné násilím vstoupit do Murtaghovy mysli. Ale nezastavil bych je, kdybych věděl, kdo to je.“

„Ne, udělals správnou věc, přestože by bylo snazší se do toho nemíchat. Nejsme tu proto, abychom se probourávali do mysli lidí bez ohledu na to, kdo jsou.“ Ažihad si namotával na prst hustý plnovous. „Tvé činy byly čestné, ale neuposlechl jsi přímý rozkaz svého velitele. Za to byla vždycky trestem smrt.“ Orik ztuhl.

„Nemůžete ho zabít! Jenom mi chtěl pomoci,“ zvolal Eragon.

„Ty do toho nemáš co zasahovat,“ řekl Ažihad tvrdě. „Orik porušil zákon a musí nést následky.“ Eragon se začal znovu dohadovat, ale Ažihad zvedl ruku, aby ho zastavil. „Ale máš pravdu. Vzhledem

k okolnostem bude rozsudek zmírněn. Od této chvíle, Oriku, tě odvolávám z aktivní vojenské služby a máš zákaz se zapojovat do jakýchkoli vojenských činností pod mým velením. Rozumíš?"

Orikovi potemněla tvář, ale pak vypadal spíš zmateně. Prudce přikývl. „Ano."

„Mimoto, když nebudeš zrovna plnit své obvyklé povinnosti, jmenuji tě průvodcem Eragona a Safiry během jejich pobytu. Zajistíš, aby se jim dostalo všeho pohodlí a vymožeností, které můžeme nabídnout. Safira bude bydlet nad Isidar Mithrim. Eragon se může ubytovat, kde bude chtít. Až se vzpamatuje po své cestě, vezmi ho na cvičiště. Čekají ho tam," řekl Ažihad s jiskřičkou pobavení v oku.

Orik se hluboce uklonil. „Rozumím."

„Výborně, můžete jít. Až budete odcházet, pošlete mi sem Dvojčata."

Eragon se uklonil a měl se k odchodu, ale pak se zeptal: „Kde bych našel Aryu? Chtěl bych ji vidět."

„Nikdo k ní nesmí. Budeš muset počkat, dokud nepřijde ona za tebou." Ažihad zabodl oči do stolu, čímž je jasně vybídl k odchodu.

Žehnej dítěti, Argetlame

Eragon se na chodbě protáhl; po dlouhém sezení byl celý ztuhlý. Po něm do Ažihadovy pracovny vstoupila Dvojčata a zavřela za sebou dveře. Eragon pohlédl na Orika. „Je mi líto, že ses kvůli mně dostal do problémů,“ omlouval se.

„Tím se netrap,“ zabručel Orik a zatahal se za vousy. „Ažihad mi dal, co jsem chtěl.“

Ten výrok zaskočil dokonce i Safiru. „Jak to myslíš?“ zeptal se Eragon udiveně. „Nemůžeš cvičit ani bojovat a musíš mi dělat strážce. Copak tohle jsi chtěl?“

Trpaslík ho klidně pozoroval. „Ažihad je dobrý vůdce. Umí dodržovat zákony, a přesto zůstává spravedlivý. On mě potrestal, ale jsem také jedním z Hrothgarových poddaných. Pod jeho velením si stále mohu dělat, co budu chtít.“

Eragon si uvědomil, že by bylo pošetilé zapomínat na Orikovu dvojí loajalitu a rozštěpenou moc v Tronjheimu. „Ažihad ti právě přidělil celkem významné postavení, že?“

Orik se zhluboka zasmál. „Přesně to udělal a navíc takovým způsobem, že Dvojčata nemohou nic namítnout. To je určitě rozčílí. Ažihad je pěkně mazaný, to tedy ano. Pojď, mladíku, jistě máš hlad. A musíme ubytovat tvého draka.“

Safira zasyčela. Eragon řekl: „Jmenuje se Safira.“

Orik se jí mírně uklonil. „Hluboce se omlouvám, příště na to budu pamatovat.“ Vzal ze stěny oranžovou lampu a vedl je chodbou.

„Umějí i ostatní ve Farthen Dûru kouzlit?“ zeptal se Eragon, zatímco se snažil držet tempo s Orikovým svižným krokem. Pečlivě držel Zar’roc tak, aby paží zakryl symbol na pochvě meče.

„Dost málo,“ řekl Orik a prudce při tom pokrčil rameny v drátěné košili. „A ti, kteří to umějí, nedokážou o moc víc než vyléčit pár škrábanců. Proto se museli věnovat Arye všichni - na její léčení bylo potřeba mnoho sil.“

„Až na Dvojčata.“

„Tss,“ zamručel pohrdavě Orik. „Stejně by o jejich pomoc nestála. Jejich um nespočívá v léčení. Jsou spíš mistři intrik a pletichaření a

snaží se získat co největší moc - na úkor všech ostatních. Deynor, Ažihadův předchůdce, jim dovolil, aby se přidali k Vardenům, protože potřeboval jejich podporu... nemůžeš čelit Království bez kouzelníků, kteří se neztratí na bojišti. Ti dva představují nepříjemný páreček, ale jistě jsou i k něčemu užiteční."

Vešli do jednoho ze čtyř hlavních tunelů, které rozdělovaly Tronjheim. Procházely tudy hloučky trpaslíků i lidí a jejich hlasy se mocně odrážely od naleštěné podlahy. Všichni okamžitě utichli, jakmile uviděli Safiru; upíraly se na ni desítky očí. Orik si ale diváků nevšímal a zabočil doleva směrem k jedné ze vzdálenějších bran Tronjheimu. „Kam jdeme?" zeptal se Eragon.

„Pryč z těchto chodeb, aby Safira mohla vyletět do dračí haly nad Isidar Mithrim, Hvězdnou růží. Není tam střecha - vrcholek Tronjheimu se dívá na otevřené nebe, stejně jako vršek Farthen Dûru - aby se mohla, tedy aby ses mohla, Safiro, snést přímo dolů do dračí haly. Právě tam pobývali Jezdci, když navštívili Tronjheim."

„Nebude tam bez střechy zima a vlhko?" zeptal se Eragon.

„Ale kdeže," zavrtěl hlavou Orik. „Před takovými živly nás chrání Farthen Dûr. Nepronikne sem déšť ani sníh. Kromě toho je hala lemovaná mramorovými jeskyněmi pro draky. Ty poskytují potřebnou ochranu. Jediné, na co byste si měli dávat pozor, jsou rampouchy; když se utrhnou, můžou rozseknout koně vejpůl."

Bude mi tam dobře, ujistila ho Safira. *Mramorová jeskyně je rozhodně bezpečnější než kterékoli místo, na kterém jsme společně přespávali.*

Snad... Myslíš, že Murtagh bude v pořádku?

Ažihad na mě dělá dojem čestného muže. Pokud se Murtagh nepokusí utéct, jsem přesvědčena, že se mu nic nestane.

Eragon zkřížil paže na prsou; už se mu nechtělo mluvit. Byl omámený zvratem událostí od včerejšího dne. Zběsilý útěk z Gil'eadu mají konečně za sebou, ale jeho tělo jako by chtělo utíkat a ujíždět dál. „Kde máme koně?"

„Ve stájích u brány. Můžeme se za nimi stavit, než odejdeme z Tronjheimu."

Vyšli z Tronjheimu stejnou branou, jakou předtím vcházeli. Zlatí gryfové zářili barevnými odlesky vrhanými z desítek luceren. Během Eragonova rozhovoru s Ažihadem se slunce přesunulo - otvorem kráteru už do Farthen Dûru nepronikalo žádné světlo. Bez těchto drobných paprsků byly vnitřní stěny duté hory sametově černé. Jediné osvětlení přicházelo z Tronjheimu, který se oslnivě třpytil v šeru. Třpyt města-hory byl dost silný, aby osvítil okolí stovky stop kolem.

Orik ukázal na bílý vrcholek Tronjheimu. „Tam nahoře na tebe čeká čerstvé maso a pramenitá horská voda," řekl Safiře. „Můžeš zůstat v některé z jeskyní. Jakmile si nějakou vybereš, ustelou ti tam a pak už tě nebude nikdo rušit."

„Myslím, že tam půjdeme oba. Nechci se odloučit," protestoval Eragon.

Orik se k němu obrátil. „Jezdče Eragone, udělám všechno, abych ti vyhověl. Ale bylo by nejlepší, kdyby Safira počkala v jeskyni pro draky, než se najíš. Chodby vedoucí do hodovních síní nejsou dost velké, aby mohla jít s námi."

„Tak proč mi prostě nedoneseš jídlo do jeskyně?"

„Protože," řekl Orik rezervovaným tónem, „jídlo se připravuje tady dole a nahoru je to pěkně daleko. Ovšem pokud si to přeješ, mohli bychom ti nahoru poslat sluhu s jídlem. Bude to chvíli trvat, ale mohl by ses tak najíst se Safirou."

On to myslí vážně, pomyslel si Eragon, udivený, že by pro něj udělali tolik. Ale díky způsobu, jakým to Orik řekl, zauvažoval, zda ho trpaslík nějak nezkouší.

Jsem unavená, řekla Safira. *A tahle dračí jeskyně se mi zamlouvá. Jdi, najez se a pak za mnou přijď. Bude to příjemné, společně si odpočinout bez obav z divokých zvířat nebo vojáků. Příliš dlouho jsme na cestách strádali.*

Eragon na ni zamyšleně pohlédl a pak řekl Orikovi: „Najím se tady dole." Trpaslík se usmál a vypadal spokojeně. Eragon sejmul Safiře sedlo, aby mohla pohodlně vlétnout do dračí haly. *Vezmeš mi s sebou Zar'roc?*

Ano, řekla a chytla meč a sedlo do drápů. *Ale luk si nech u sebe. Musíme těmto lidem důvěřovat, ale ne slepě.*

Já vím, řekl ustaraně.

Prudkým skokem se Safira vznesla ze země do vzduchu. Pravidelné mávání jejích křídel se neslo tmou. Když zmizela nad okrajem vrcholku Tronjheimu, Orik si dlouze oddechl. „Ach chlapče, měl jsi skutečné štěstí. Cítím najednou v srdci touhu po otevřeném nebi, touhu stoupat podél skal a lovit jako jestřáb. Přesto jsou moje nohy jistější na zemi - a ještě více pod ní."

Hlasitě spráskl ruce. „Ale zanedbávám své hostitelské povinnosti. Vím, že jsi nejedl od té mizerné večeře, kterou Dvojčata považovala za dostatečnou. Tak pojď, najdeme kuchaře a poprosíme je o maso a chléb!"

Eragon následoval trpaslíka zpět do Tronjheimu a dál bludištěm chodeb, dokud nedorazili do dlouhé místnosti s řadami kamenných stolů vysokých tak akorát pro trpaslíky. V mastkových kamnech za dlouhým pultem plápolal oheň.

Orik něco řekl neznámým jazykem podsaditému trpaslíkovi se zarudlou tváří, který mu okamžitě podal kamenné podnosy s dušenými houbami a rybami. Pak Orik vedl Eragona několik pater schodů nahoru do malého výklenku vyříznutého do vnější stěny Tronjheimu, kde se posadili se zkříženýma nohama. Eragon beze slova sáhl po jídle.

Když vyprázdnili své tácy, Orik si spokojeně povzdechl a vytáhl dlouhou dýmku. Zapálil ji a řekl: „Výtečné jídlo, i když by to chtělo ještě pořádný doušek medoviny, aby se řádně spláchlo."

Eragon si prohlížel zemi pod sebou. „Hospodaříte tady ve Farthen Dûru?"

„Ne, v tomhle slunečním světle vyroste jen mech, houby a plísně. Tronjheim by nepřežil bez zásob z okolních údolí, což je jeden z důvodů, proč se mnozí rozhodli žít na jiných místech v Beorských horách."

„Takže je tu víc trpasličích měst?"

„Ne tolik, kolik bychom chtěli. Tronjheim je největší z nich." Orik se opřel o loket a dlouze si potáhl z dýmky. „Viděl jsi jen nižší poschodí, takže to nebylo tak zřejmé, ale většina Tronjheimu je neobydlená. Čím výš stoupáš, tím je prázdnější. Některá patra zůstala po staletí nedotčená. Většina trpaslíků raději bydlí pod Tronjheimem a Farthen Dûrem v jeskyních a chodbách, které vedou skalami. Během

staletí jsme vykopali hodně chodeb a tunelů pod Beorskými horami. Dá se přejít z jednoho konce horského pásma na druhý, aniž bys musel vystoupit na povrch.“

„Připadá mi to jako plýtvání, mít všechen ten nevyužitý prostor v Tronjheimu,“ poznamenal Eragon.

Orik přikývl. „Někteří zastávali názor, že by se tohle místo mělo opustit kvůli nedostatku vlastních zdrojů, ale Tronjheim má jeden velmi cenný účel.“

„Jaký?“

„V dobách katastrof může poskytnout přístřeší celému našemu národu. V našich dějinách nastaly jen tři situace, kdy jsme byli donuceni tuto krajní možnost využít, ale pokaždé nás to zachránilo před jistou a naprostou zkázou. Proto ho stále udržujeme obydlený a připravený k použití.“

„Nikdy jsem neviděl něco tak velkolepého,“ připustil Eragon.

Orik se usmál s dýmkou mezi zuby. „Jsem rád, že to tak vnímáš. Postavit Tronjheim trvalo celé generace - a to jsou naše životy mnohem delší než lidské. Kvůli tomu prokletému Království bohužel jen málo cizinců může tuhle nádheru spatřit.“

„Kolik Vardenů tady žije?“

„Trpaslíků, nebo lidí?“

„Lidí - chtěl bych vědět, kolik jich uteklo z Království.“

Orik vydechl dlouhý oblak kouře, který se líně stočil kolem jeho hlavy. „Je tu kolem čtyř tisíc tvých soukmenovců. Ale to je špatný ukazatel toho, co chceš vědět. Sem přicházejí jen lidé, kteří chtějí bojovat. Zbytek je pod ochranou krále Orrina v Surdě.“

Tak málo? pomyslel si Eragon se skličujícím pocitem. Jenom královská armáda čítala skoro šestnáct tisíc vojáků, když byla v plné pohotovosti, a to nepočítám urgaly. „Proč Orrin sám nebojuje proti Království?“ zeptal se.

„Kdyby dal najevo otevřené nepřátelství,“ řekl Orik, „Galbatorix by ho rozdrtil. Takhle Galbatorix o jeho zničení neusiluje, protože nepovažuje Surdu za velké nebezpečí, což je chyba. Jenom díky Orrinově pomoci mají Vardenové většinu svých zbraní a zásob. Bez něj by se nemohli Království ubránit.

Nezoufej nad počtem lidí v Tronjheimu. Je tu mnoho trpaslíků - mnohem víc, než jsi viděl - a všichni budou bojovat, až přijde čas. Orrin nám také slíbil vojska pro případ, že bychom bojovali s Galbatorixem. I elfové přislíbili svou pomoc."

Eragon se zamyšleně dotkl Safiřiny mysli a přistihl ji, jak si soustředěně pochutnává na krvavé kýtě: Znovu si všiml kladiva a hvězd vyrytých do Orikovy helmy. „Co to znamená? Viděl jsem to také na podlaze v Tronjheimu."

Orik sundal kovanou čapku z hlavy a přejel drsnými prsty přes vyrytý znak. „To je symbol mého klanu. Jsme ingietum - kovodělníci a kováři. Kladivo a hvězdy jsou vykládané v tronjheimské podlaze proto, že to byl osobní znak Korgana, našeho zakladatele. Jeden klan vládne a dalších dvanáct ho obklopuje. Král Hrothgar je také Dûrgrimst ingietum a přinesl mému domu mnoho slávy a pocty."

Když vrátili tácy kuchaři, potkali v chodbě dalšího trpaslíka. Postavil se před Eragona, uklonil se a uctivě řekl: „Argetlam."

Trpaslík nechal Eragona v rozpacích, zardělého v nepříjemné stísněnosti, a přesto podivně potěšeného tím gestem. Ještě nikdy se mu nikdo neuklonil. „Co říkal?" zeptal se a naklonil se blíž k Orikovi.

Orik rozpačitě pokrčil rameny. „To je elfské slovo, které se užívalo ve spojení s Jezdci. Znamená to 'stříbrná ruka'." Eragon pohlédl na svou ruku v rukavici a pomyslel na gedwëy ignasia, kterou cítil na dlani. „Chceš se vrátit za Safirou?"

„Mohl bych se nejdřív někde vykoupat? Už dlouho jsem nemohl smýt špínu z cesty. Také moje košile je od krve, roztrhaná a zapáchá. Rád bych ji vyměnil, ale nemám peníze, abych si koupil novou. Mohl bych si ji nějak odpracovat?"

„Chceš snad urazit Hrothgarovu pohostinnost, Eragone?" zeptal se vážně Orik. „Pokud budeš v Tronjheimu, nebudeš si muset nic kupovat. Zaplatíš za věci jiným způsobem - Ažihad a Hrothgar na to dohlédnou. Pojď. Ukážu ti, kde se můžeš umýt, a pak ti přinesu košili."

Odvedl Eragona dolů dlouhým schodištěm, dokud se neocitli pod Tronjheimem. Chodby se změnily v tunely, v nichž se Eragon musel krčit, protože byly jen pět stop vysoké, a všechny lucerny tu byly červené. „Aby tě světlo neoslepovalo, když vejdeš do tmavé jeskyně nebo z ní vycházíš," vysvětlil Orik.

Vstoupili do prázdného pokoje s malými dvířky na konci. Orik ukázal rukou. „Koupel je tam a najdeš tam i kartáče a mýdlo. Oblečení si nech tady. Až se vrátíš, budeš tu mít nové.“

Eragon mu poděkoval a začal se svlékat. Cítil úzkost, že se ocitl takhle sám v podzemí, zvlášť s tak nízkým kamenným stropem. Rychle se svlékl a - rozechvělý zimou - pospíchal dveřmi do úplné tmy. Sunul se pomalu kupředu, dokud se nohama nedotkl horké vody. Pak do ní opatrně vstoupil.

Tůň byla mírně slaná, ale uklidňující a tichá. Chvíli se bál, že ho voda odnese od dveří na hlubinu, ale jak se brodil dál, zjistil, že všude je vody jen do pasu. Šmátral po kluzké stěně, dokud nenahmatal mýdlo a kartáče, a vydrhnul se. Potom ležel na hladině se zavřenýma očima a užíval si tepla.

Když se promáčený vrátil do osvětleného pokoje, našel tam ručník, pěknou lněnou košili a krátké kalhoty. Šaty mu celkem slušně padly. Spokojeně vyšel ven do tunelu.

Orik na něj čekal s dýmkou v ruce. Vystoupali po schodech zpátky do Tronjheimu a vyšli z města-hory. Eragon pohlédl k vrcholku Tronjheimu a v myšlenkách zavolal Safiru. Než sletěla dolů z dračí jeskyně, zeptal se: „Jak se dorozumíváte s lidmi na vršku Tronjheimu?“

Orich se zachechtal. „To je věc, kterou jsme vyřešili už dávno. Asi sis toho nevšiml, ale za otevřenými oblouky, které lemují každé poschodí, je jednoduché točité schodiště, které vede kolem stěny ústředního sálu Tronjheimu. Schody stoupají až k dračí hale na Isidar Mithrim. Říkáme mu Vol Turin, Nekonečné schodiště. Vyběhnout nahoru nebo dolů není v naléhavých situacích dost rychlé ani to není praktické v běžných případech. Předáváme si proto zprávy pomocí světelných signálů. Je tu ještě jeden způsob, ačkoli ten se užívá jen zřídka. Když stavěli Vol Turin, vysekali vedle něj leštěné koryto. Tenhle žlab funguje jako obří skluzavka vysoká jako sama hora.“

Eragonovi zacukaly koutky. „Je to nebezpečné?“

„Ať tě ani nenapadne to zkoušet. Skluzavka byla postavena pro trpaslíky a pro lidi je příliš úzká. Kdybys po ní jel, mohlo by tě to vyhodit na schody a rozplácl by ses o klenuté oblouky, možná bys dokonce vyletěl ven.“

Safira přistála opodál a šupiny jí zašustily. Když se vítala s Eragonem, lidé a trpaslíci se začali trousit z Tronjheimu a se zaujatým šepotem se shlukovali kolem ní. Eragon znepokojeně pohlédl na rostoucí dav. „Raději byste měli jít," řekl Orik a postrčil ho kupředu. „Sejdeme se u téhle brány zítra ráno. Budu čekat."

Eragon se pohnul. „Jak poznám, že už je ráno?"

„Nechám tě vzbudit. Teď jdi!" Bez dalších námitek Eragon proklouzl tlačenicí, která obklopovala Safiru, a vyskočil jí na záda.

Než se stačila vznést, vykročila k nim stará žena a pevně chytila Eragona za nohu. Pokusil se vymanit, ale její ruka se kolem jeho kotníku sevřela jako železný pařát - nedokázal se vyprostit. Planoucí šedé oči, které se na něj upíraly, byly obklopené nesčetnými vráskami dlouhého života - na vpadlých tvářích měla kůži zpřehýbanou v dlouhých záhybech. V ohbí levé paže jí ležel otrhaný raneček.

Eragon se vyděšeně zeptal: „Co chceš?"

Žena naklonila paži a z rance se sesunula látka, aby odkryla tvář nemluvněte. Chraplavým, zoufalým hlasem řekla: „To dítě nemá rodiče - kromě mě se o ni nemá kdo postarat a já jsem slabá. Požehnej jí svou silou, Argetlame. Žehnej jí štěstí!"

Eragon bezradně pohlédl na Orika, ale trpaslík se jen nezúčastněně díval. Hlouček lidí utichl a čekal na jeho reakci. Žena na něj stále upírala prosebný pohled. „Požehnej jí, Argetlame, požehnej jí," naléhala.

Eragon nikdy nikomu nedával požehnání. To nebylo něco, co by se v Alagaësii dělalo snadno, protože požehnání se mohlo snadno nezdařit a stát se spíše kletbou než dobrodiním - zvláště když se vyslovilo se zlým úmyslem nebo nedostatkem přesvědčení. *Mám si troufnout vzít na sebe takovou zodpovědnost?* zauvažoval.

„Požehnej jí, Argetlame, požehnej jí."

Najednou se rozhodl a zapátral po úsloví nebo výrazu, který by měl použít. Nic mu nepřicházelo na mysl, dokud si nevzpomněl na starověký jazyk. Tohle bude opravdové požehnání, vyslovené mocnými slovy tím, kdo je mocný.

Sehnul se a stáhl si rukavici z pravé ruky. Položil dítěti dlaň na čelo a pronesl: „Atra gülai un ilian tauthr ono un atra ono waíse skölir frá rauthr." Po těch slovech se cítil nečekaně zesláblý, jako by použil

kouzlo. Pomalu si natáhl rukavici zpět a řekl ženě: „To je vše, co pro ni mohu udělat. Pokud nějaká slova mají moc zabránit neštěstí, pak jsou to tato.

„Děkuji, Argetlame," zašeptala a mírně se poklonila. Znovu dítě zakryla, ale Safira zafrkala a naklonila se, takže přiblížila hlavu k dítěti. Žena ztuhla. Stála tam se zatajeným dechem. Safira sklonila čumák a otřela se špičkou čenichu holčičce mezi očima. Pak se pomalu zvedla.

Dav užasle zalapal po dechu, protože tam, kde se Safira dítěte dotkla, mu kůže zazářila ve tvaru hvězdy, bíle a stříbrně jako Eragonova gedwëy ignasia. Žena hleděla na Safiru vzrušeným pohledem s němým díkem v očích.

Safira okamžitě vzlétla, až se do užaslých diváků opřel vítr z jejích mocných křídel. Když se země pod nimi začala ztrácet, Eragon se zhluboka nadechl a pevně ji objal kolem krku. *Co jsi to udělala?* zeptal se něžně.

Dala jsem jí naději. A ty jsi jí dal budoucnost.

Eragona najednou navzdory Safiřině přítomnosti naplnil pocit osamění. Jejich okolí bylo tak cizí - poprvé na něj dolehlo, jak daleko je od domova. Zničeného domova, v němž však stále spočívalo jeho srdce. *Co se to ze mě stalo, Safiro?* zeptal se. *Mám za sebou teprve necelý rok dospělosti, a přesto jsem se radil s vůdcem Vardenů, pronásleduje mě Galbatorix a cestoval jsem s Morzanovým synem - a teď po mně chtějí i požehnání! Copak mohu lidem předat nějakou moudrost, kterou ještě neznají? Jaké skutky mohu vykonat, které by vojsko neprovedlo lépe? To je šílenství! Měl bych být s Roranem zpátky v Carvahallu.*

Safira si dala s odpovědí načas, ale její slova byla laskavá. *Právě vylíhnuté mládě, to jsi. Mládě, které se snaží dostat na svět. Možná jsem podle věku mladší než ty, ale svým myšlením jsem velmi stará. Nedělej si s tím starosti. Hledej pokoj v tom, kde jsi a kdo jsi. Lidé často vědí, co mají dělat. Ty jim jen musíš ukázat cestu - to je moudrost. A ohledně činů, žádná armáda by nedokázala dát požehnání, jaké jsi dal ty.*

Ale to nic nebylo, protestoval. *To byla maličkost.*

Kdeže, nebyla. To, co jsi právě viděl, byl začátek nového příběhu, další legendy. Myslíš, že se ta holčička někdy spokojí s tím, že se stane hospodskou nebo farmářkou, když má na čele dračí značku a visí nad ní tvá slova? Podceňuješ naši sílu a sílu osudu.

Eragon svěsil hlavu. *Je to tak silné. Cítím se, jako bych žil v klamu, ve snu, kde je všechno možné. Úžasné věci se stávají, to vím, ale vždycky někomu jinému, vždycky na vzdáleném místě a v dávném čase. Ale našel jsem tvé vejce, vyučoval mě Jezdec a zápasil jsem se Stínem - tohle nejsou činy farmářského chlapce, kterým jsem nebo kterým jsem byl. Měním se.*

Je to tvůj osud, co tě utváří, řekla Safira. *Každá doba potřebuje nějaký idol - možná to padlo právě na tebe. Farmářští chlapci nedostávají jména po prvním Jezdci jen tak. Tvůj jmenovec byl začátek a ty jsi teď jeho pokračováním. Nebo koncem.*

Ach jo, povzdechl si Eragon a zavrtěl hlavou. *Je to jako mluvit v hádankách... Ale pokud je všechno předurčené, znamenají naše volby něco? Nebo se jen musíme naučit přijímat osud?*

Safira neústupně řekla: *Eragone, vybrala jsem si tě, ještě když jsem byla ve vejci. Dostal jsi šanci, pro kterou by mnozí byli ochotni zemřít. Jsi kvůli tomu nešťastný? Vyžeň si z hlavy takové myšlenky. Není na ně odpověď, a i kdyby byla, neučiní tě šťastnějším.*

Pravda, řekl mrzutě. *Nicméně mi dál poletují hlavou.*

Všechno bylo... nejisté... od té doby, co zemřel Brom. Byla jsem z toho znepokojená, přiznala Safira, což ho překvapilo, protože ji jen zřídka něco vyvedlo z rovnováhy. Už byli nad Tronjheimem. Eragon pohlédl dolů otvorem v jeho vrcholku a uviděl podlahu dračí haly: Isidar Mithrim, obrovský hvězdicovitý safír. Věděl, že přesně pod ní je tronjheimský hlavní sál. Safira neslyšně klesala. Sklouzla přes okraj haly a pustila se k Isidar Mithrim, kde přistála s prudkým klapotem drápů.

Nepoškrábeš ho? zeptal se Eragon.

Myslím, že ne. Není to obyčejný drahokam. Eragon jí sklouzl ze zad, pomalu se otáčel dokola a užíval si nezvyklý pohled. Byli v kulaté místnosti bez střechy, šedesát stop vysoké a šedesát stop v průměru. Stěny byly lemované temnými otvory různě velkých jeskyní od jeskyněk ne větších než člověk až po otevřené sluje větší než

dům. Do mramoru byly zasazené třpytivé příčky, aby lidé mohli vylézt i do nejvyšších jeskyní. Z dračí haly vedla nesmírně vysoká klenutá chodba.

Eragon si prohlížel veliký drahokam pod svýma nohama a veden náhlým impulsem si na něj lehl. Přitiskl tvář k chladnému safíru a snažil se vidět skrz něj. Přes kámen se blýskaly křivolaké čáry a mihotavé barevné skvrny, ale vzhledem k jeho tloušťce bylo nemožné jasně rozeznat cokoli na podlaze sálu míli pod nimi.

Budu muset spát jinde než ty?

Safira zavrtěla velikou hlavou. *Ne, v mojí jeskyni je pro tebe připravené lůžko. Pojď se podívat*. Otočila se, a aniž by roztáhla křídla, vyskočila dvacet stop do vzduchu a přistála ve středně velké jeskyni. Vyšplhal se nahoru za ní.

Jeskyně byla uvnitř tmavě hnědá a hlubší, než by čekal. Nahrubo otesané stěny vyvolávaly dojem přírodního útvaru. Poblíž stěny ležela tlustá deka dost velká, aby se na ní mohla Safira stočit. Vedle ní byla do zdi vestavěná postel. Jeskyně byla osvětlená jedinou červenou lucernou s roletkou, aby se její záře dala zastínit.

Líbí se mi tu, řekl Eragon. *Zdá se být bezpečná*.

Ano. Safira se svinula do klubíčka na dece a dívala se na něj. S povzdechem klesl na slamník a dopadla na něj únava.

Safiro, co jsme tady, moc jsi toho nenamluvila. Co si myslíš o Tronjheimu a Ažihadovi?

Uvidíme... Zdá se, Eragone, že jsme se tu zapletli do nového druhu války. Meče a drápy tu nejsou k ničemu a místo nich tu hrají roli slova a spojenectví. Dvojčata nás nemají ráda - měli bychom se mít na pozoru před úskoky, o které se možná pokusí. Není tu ani mnoho trpaslíků, kteří nám důvěřují. Elfové nechtějí lidského Jezdce, takže i z jejich strany můžeme čekat nesouhlas. Nejlepší, co můžeme udělat, je najít ty, kdo mají moc, a spřátelit se s nimi. A to co nejrychleji.

Myslíš, že je možné zůstat nezávislý na jednotlivých vůdcích?

Srovnala si křídla do pohodlnější pozice. *Ažihad podporuje naši svobodu, ale možná nebudeme moci přežít, aniž bychom přísahali oddanost jedné nebo druhé skupině. Brzy poznáme, co nás čeká.*

Kořen mandragory a mločí jazyk

Když se Eragon probudil, měl pokrývky shrnuté pod sebou, ale přesto mu bylo teplo. Safira spala na své dece a pravidelně oddechovala.

Poprvé od té doby, co přišli do Farthen Dûru, se Eragon cítil v bezpečí a plný naděje. Byl v teple, najedený a mohl spát, jak dlouho se mu zachtělo. Jeho vnitřní napětí se uvolnilo - napětí, které se v něm hromadilo od Bromovy smrti a dokonce už od chvíle, kdy opouštěl údolí Palancar.

Už se nemusím bát. Ale co Murtagh? Bez ohledu na pohostinnost Vardenů se Eragon nemohl s čistým svědomím smířit s tím, že - ať už záměrně nebo ne - dovedl Murtagha do vězení. Tahle situace se musí nějak vyřešit.

Bloudil pohledem po drsném stropu a přemýšlel o Arye. Vyhuboval sám sobě za svoje denní snění a pak sklonil hlavu, aby pohlédl ven do dračí haly. Na okraji jeskyně seděla obrovská kočka a olizovala si packu. Podívala se na něj a on uviděl záblesk šikmých červených očí.

Solembume? zeptal se nevěřícně.

Jsem to já. Kočkodlak zatřásl střapatou hřívou a lenivě zívl, až odkryl dlouhé tesáky. Protáhl se, pak vyskočil z jeskyně a s mocným zaduněním přistál na Isidar Mithrim dvacet stop pod nimi. *Půjdeš?*

Eragon pohlédl na Safiru. Teď už byla vzhůru a bez pohnutí ho pozorovala. *Jdi. Bude to v pořádku,* zamumlala. Solembum na něj čekal pod obloukem, kudy vedla cesta do zbytku Tronjheimu.

Jakmile Eragon dopadl nohama na Isidar Mithrim, kočkodlak se otočil, švihl tlapami a zmizel skrze oblouk pryč. Eragon pospíchal za ním a protíral si oči, aby se probral. Vykročil klenutou chodbou a ocitl se na vrcholku Vol Turin, Nekonečného schodiště. Nebylo kam jinam jít, a tak sestoupal o patro níž.

Stál v otevřeném podloubí, které se mírně zahýbalo doleva a lemovalo kolem dokola hlavní sál Tronjheimu. Mezi štíhlými sloupy, které podpíraly oblouky, Eragon viděl, jak se nad ním oslnivě třpytí Isidar Mithrim stejně jako vzdálené základy města-hory. Obvod

hlavního sálu se zvětšoval s každým dalším podlažím. Podlahu podloubí protínalo schodiště ve stejném místě o úroveň níž a svažovalo se desítkami podloubí, dokud nezmizelo v dálce. Skluzavka vedla podél vnějšího obvodu schodu. Na vrcholku Vol Turin ležela hromádka kožených čtverců, na nichž se klouzalo dolů. Po Eragonově pravici byla zaprášená chodba, která vedla do pokojů a komnat tohoto poschodí. Solembum tudy uháněl a mrskal při tom ocasem.

Počkej, řekl Eragon.

Pokusil se Solembuma dostihnout, ale jen tu a tam ho letmo zahlédl v opuštěných chodbách. Když pak Eragon zaběhl za roh, uviděl, že kočkodlak zastavil u nějakých dveří a zamňoukal. Zdálo se, že se dveře samy od sebe pootevřely, takže Solembum proklouzl dovnitř a potom se zas zavřely. Eragon se před nimi zmateně zastavil. Zvedl ruku, aby zaklepal, ale než to stačil udělat, dveře se znovu otevřely a chodbu zalilo hřejivé světlo. Po chvilkovém zaváhání vstoupil dovnitř.

Ocitl se v dvoupokojovém apartmá, bohatě v zdobeném řezávaným dřevem a popínavými rostlinami. Vzduch byl teplý, svěží a vlhký. Na stěnách a z nízkého stropu visely zářivé lucerny. V koutech na podlaze se válely hromádky nezvyklých věcí. V zadním pokoji stála veliká postel s nebesy, ještě víc ověšená rostlinami.

Uprostřed hlavního pokoje seděla na přepychové kožené židli věštkyně a čarodějnice Angela. Zářivě se usmívala.

„Co tady děláte?“ vyhrkl Eragon.

Angela složila ruce do klína. „Nuže proč se neposadíš na zem, abych ti to mohla říct? Nabídla bych ti židli, ale na té jediné, co tu je, sedím já.“ Eragonovi se hlavou honily otázky, ale poslušně se usadil mezi dvěma lahvemi štiplavých bublajících zelených lektvarů.

„Takže!“ zvolala Angela a naklonila se dopředu. „Ty *jsi* Jezdec. Myslela jsem si to, ale až do včerejška jsem to nevěděla určitě. Jsem si jistá, že Solembum to věděl, ale nikdy mi to neřekl. Mělo mi to dojít, když jsi se zmínil o Bromovi. Safira... to jméno se mi líbí - a hodí se pro draka.“

„Brom zemřel,“ řekl stroze Eragon. „Zabili ho ra’zakové.“

Angelu to vyvedlo z míry. Obtáčela si kolem prstu pramen svých hustých kudrlin. „To je mi líto. Skutečně,“ řekla tiše.

Eragon se hořce usmál. „Ale nepřekvapilo vás to, viďte? Přece jste předpověděla jeho smrt."

„Nevěděla jsem, čí smrt to bude," řekla a zavrtěla hlavou. „Ale ne... nejsem překvapená. Setkala jsem se s Bromem jednou nebo dvakrát. Nelíbil se mu můj 'pošetilý' názor na kouzlení. Dráždilo ho to."

Eragon se zamračil. „V Teirmu jste se smála jeho osudu a řekla jste, že je legrační. Proč?"

Angelina tvář se na okamžik napjala. „Zpětně viděno to bylo poněkud nepatřičné, ale nevěděla jsem, co se mu přihodí. Jak to říct...? Brom byl svým způsobem prokletý. Byl to jeho osud, že nesplnil, i když ne vlastní vinou, žádný ze svých úkolů kromě jednoho jediného. Vybrali ho mezi Jezdce, ale jeho drak byl zabit. Miloval ženu, ale jeho náklonnost ji zahubila. A vybrali ho, aby tě střežil a cvičil, ale nakonec neuspěl ani v tom. Jediné, v čem uspěl, bylo to, že zabil Morzana, a nic lepšího nemohl udělat."

„Brom se mi nikdy o žádné ženě nezmiňoval," odsekl Eragon.

Angela lhostejně pokrčila rameny. „Slyšela jsem to od někoho, kdo určitě nelhal. Ale dost už! Život jde dál a my bychom neměli zatěžovat mrtvé našimi starostmi." Sebrala ze země hromádku rákosu a obratně ho začala splétat dohromady, čímž očividně uzavřela toto téma.

Eragon zaváhal, ale pak to vzdal. „Dobrá. Takže - proč jste v Tronjheimu místo v Teirmu?"

„Ach, konečně zajímavá otázka," řekla Angela. „Když jsem znovu během tvé návštěvy uslyšela Bromovo jméno, vycítila jsem, že se do Alagaësie vrací staré časy. Lidé si šeptali, že Království pronásleduje Jezdce. Věděla jsem, že vejce Vardenů se muselo vylíhnout, a tak jsem zavřela obchod a vyrazila na cestu, abych se dozvěděla víc."

„Vy jste věděla o tom vejci?"

„Samozřejmě že ano. Nejsem žádný hlupák. Jsem tady na světě už mnohem déle, než bys čekal. Děje se toho jen velmi málo, o čem nevím." Odmlčela se a zaměřila se na své tkaní. „Každopádně jsem věděla, že se musím dostat co nejrychleji k Vardenům. Teď už jsem tu skoro měsíc, ačkoli mě tohle místo ve skutečnosti nezajímá - na můj vkus je příliš zatuchlé. A každý ve Farthen Dûru je *tak* vážný a šle-

chetný. Stejně jsou všichni nejspíš odsouzeni k tragické smrti.“ Dlouze si povzdechla s posměšným výrazem ve tváři. „A trpaslíci jsou jen pověrčivá banda pitomců, kteří se spokojí s tím, že mohou celý život tlouci do skály. Jedinou světlou stránkou tohoto místa jsou všechny ty houby, které rostou ve Farthen Dûru.“

„Tak proč tu zůstáváte?“ zeptal se Eragon s úsměvem.

„Protože jsem ráda všude, kde se dějí zajímavé věci,“ řekla Angela a zvedla hlavu. „Krom toho, kdybych zůstala v Teirmu, Solembum by odešel beze mě a já mám ráda jeho společnost. Ale řekni mi, jaká dobrodružství tě potkala od té doby, co jsme spolu naposled mluvili?“

Další hodinu Eragon stručně shrnul své zážitky za poslední dva a půl měsíce. Angela potichu naslouchala, ale když zmínil Murtaghovo jméno, vyprskla: „Murtagh!“

Eragon přikývl. „Řekl mi, kdo je. Ale nech mě všechno vylíčit do konce, než začneš soudit.“ Pokračoval ve vyprávění. Když skončil, Angela se zamyšleně opřela v křesle a úplně zapomněla na svůj rákos. Solembum bez varování vyskočil z úkrytu a přistál jí na klíně. Stočil se do klubíčka a povýšeně sledoval Eragona.

Angela se mazlila s kočkodlakem. „Vzrušující. Galbatorix se spojil s urgaly a Murtagh se nakonec prozradil... Varovala bych tě, abys byl před Murtaghem opatrný, ale očividně si jsi vědom nebezpečí.“

„Murtagh mi byl vytrvalým přítelem a neochvějným spojencem,“ řekl pevně Eragon.

„Tak jako tak, dávej si pozor.“ Angela se odmlčela a pak znechuceně řekla: „A pak je tu ta věc se Stínem, Durzou. Myslím, že on teď znamená pro Vardeny největší hrozbu, kromě Galbatorixe. *Nenávidím* Stíny - provozují skoro tak odporná kouzla, jako je nekromancie. Nejraději bych mu vyřízla srdce tupou vlásenkou a hodila ho prasatům!“

Eragona vyděsila její náhlá prudkost. „Nerozumím. Brom mi řekl, že Stínové jsou černokněžníci, kteří používají duchy, aby uskutečňovali jejich vůli, ale proč jsou kvůli tomu tak zlí?“

Angela zavrtěla hlavou. „To ne kvůli těm duchům. Obyčejní černokněžníci jsou obyčejní, nic víc - ani lepší, ani horší než my ostatní. Užívají své kouzelné síly, aby ovládali duchy a jejich síly. Jenže Stí-

nové se této vlády vzdávají ve snaze získat větší moc a dovolují, aby jejich tělo ovládali duchové. Naneštěstí jen ti nejhorší duchové ovládají lidi, a jakmile se jednou usadí v těle, nikdy neodejdou. To se může přihodit náhodou, pokud černokněžník přivolá ducha silnějšího, než je sám. Problém je, že jakmile jednou Stín vznikne, je hrozně obtížné ho zabít. Jak určitě víš, pouze dva hrdinové, elf Laetri a Jezdec Irnstad, jej dokázali zabít."

„Slyšel jsem ty příběhy." Eragon ukázal kolem sebe. „Proč žiješ tak vysoko v Tronjheimu? Není to nepohodlné být takhle odříznutá? A jak jsi sem nahoru dostala všechny ty věci?"

Angela pohodila hlavou dozadu a jízlivě se zasmála. „Chceš znát pravdu? Skrývám se tu. Když jsem přijela do Tronjheimu, měla jsem několik dní klid - dokud jeden ze strážných, který mě pustil do Farthen Dûru, nevyžvanil, kdo jsem. Pak všichni zdejší kouzelníci, ačkoli si *stěží* zaslouží tenhle výraz, dotírali, abych se přidala k jejich tajné skupině. Zvláště ta drajl Dvojčata, která tomu velí. Nakonec jsem jim pohrozila, že je všechny proměním v ropuchy, promiň - žáby, ale když je neodstrašilo ani to, tajně jsem se uprostřed noci vyplížila sem nahoru. Nebylo to tak těžké, jak by sis představoval, zvláště pro někoho s mými schopnostmi."

„Musela jsi dovolit Dvojčatům, aby zkoumala tvou mysl, než tě pustili do Farthen Dûru?" zeptal se Eragon. „Mě přinutili, abych je nechal prozkoumat své vzpomínky."

V oku jí přeskočila chladná jiskra. „Dvojčata by se neopovážila mě prošetřovat ze strachu, co bych jim mohla udělat. Tedy, oni by velmi rádi, ale vědí, že by se z nich staly blekotající trosky. Přišla jsem sem dávno předtím, než Vardenové začali zkoumat mysl lidí... a teď s tím u mě nebudou začínat."

Nakoukla do druhého pokoje a řekla: „Nuže! Tohle bylo poučné povídání, ale obávám se, že teď už musíš jít. Můj nápoj z kořene mandragory a mločího jazyka se bude co nevidět vařit a potřebuji na něj dohlédnout. Přijď zase, až budeš mít čas. A prosím, neříkej nikomu, že jsem tady. Hrozně nerada bych se zase stěhovala. To by mě velmi... *podráždilo*. A ty mě nechceš vidět podrážděnou, že?!"

„Nevyzradím tvé tajemství," ujistil ji Eragon, když vstával.

Solembum seskočil Angele z klína, když se postavila. „Dobrá!“ zvolala.

Eragon se s ní rozloučil a vyšel z pokoje. Solembum ho dovedl zpět do dračí haly, pak ho propustil jediným trhnutím ocasu a líně odkráčel.

Síň krále hory

V dračí hale na Eragona čekal nějaký trpaslík. Nejdřív se uklonil a zamumlal: „Argetlam," a pak řekl se silným přízvukem: „Výborně. Už jsi vzhůru. Čeká na tebe knurla Orik." Znovu se uklonil a odcupital pryč. Safira vyskočila z jeskyně a přistála vedle Eragona. V drápech držela Zar'roc.

Co s ním? zeptal se zamračeně.

Nahnula k němu hlavu. *Nos ho. Jsi Jezdec a měl bys nosit meč Jezdce. Zar'roc má možná krvavou historii, ale to by nemělo mít vliv na tvé činy. Vytvoř mu novou historii a nos jej se ctí.*

Jsi si jistá? Pamatuj na Ažihadovu radu.

Safira si odfrkla a z nozder se jí vznesl oblak kouře. *Nos ho, Eragone. Pokud si chceš zachovat nadhled nad zdejšími silami, nedovol, aby číkoli nesouhlas ovlivňoval tvoje činy.*

Jak chceš, řekl neochotně a připnul si meč. Vyšplhal se jí na záda a Safira vyletěla z Tronjheimu. Teď bylo ve Farthen Dûru dost světla, takže byly vidět mlhavé stěny kráteru - pět mil na každou stranu. Když kroužili dolů k úpatí města-hory, Eragon vyprávěl Safiře o svém setkání s Angelou.

Jakmile přistáli u jedné z tronjheimských bran, Orik nedočkavě přiběhl k Safiře. „Můj král, Hrothgar, si vás oba přeje vidět. Rychle sesedni. Musíme si pospíšit."

Eragon utíkal za trpaslíkem do Tronjheimu. Safira s nimi hravě držela tempo. Eragon si nevšímal pohledů lidí uvnitř stoupající chodby a zeptal se: „Kde se setkáme s Hrothgarem?"

Orik v poklusu odpověděl: „V trůnním sále pod městem. Bude to soukromé slyšení na důkaz otho - 'důvěry'. Nemusíš ho oslovovat nějakým zvláštním způsobem, ale mluv k němu s úctou. Hrothgar se snadno rozzlobí, ale je moudrý a velmi dobře vidí do myslí lidí, tak si to dobře rozmysli, než promluvíš."

Když vešli do hlavního sálu Tronjheimu, Orik je zavedl k jednomu ze dvou schodišť lemujících protější stěnu. Vyrazili dolů tím, které měli po pravé ruce. Mírně se stáčelo, dokud nezamířilo stejným směrem, z jakého přišli. Další schodiště se spojovalo s jejich, aby

utvořilo širokou kaskádu tlumeně osvětlených schodů, které končily asi po stu stopách před dvojdílnými žulovými dveřmi. Přes obě křídla dveří byla vytesaná koruna se sedmi hroty.

Na každé straně vchodu stálo na stráži sedm trpaslíků. Drželi nablýskané krumpáče a kolem beder měli připevněné opasky posázené drahokamy. Jak se Eragon s Orikem a Safirou blížili, trpaslíci zabouchali o zem násadami krumpáčů. Po schodišti se rozeznělo těžké zadunění. Pak se dveře otevřely.

Před nimi se rozprostíral tmavý sál, dlouhý na dostřel dobrého luku. Trůnní komnata byla vlastně přírodní jeskyně; kolem stěn vyrůstaly stalagmity a stalaktity silnější než člověk. Tu a tam byly rozvěšené lucerny, které vrhaly do místnosti melancholické světlo. Hnědá podlaha byla hladká a naleštěná. Na konci haly stál černý trůn, na němž seděla nehybná postava.

Orik se uklonil. „Král tě očekává." Eragon položil ruku Safiře na bok a oba pokračovali dál do sálu. Dveře se za nimi zavřely a zanechaly je samotné s králem v temném trůnním sále.

Blížili se k trůnu a jejich kroky se rozléhaly po obrovské místnosti. V mezerách mezi stalagmity a stalaktity stály mohutné sochy. Každá z nich znázorňovala krále trpaslíků, který má na hlavě korunu a sedí na trůnu; jejich slepé oči hleděly přísně do dálky a vrásčité tváře nesly sveřepý výraz. Každý měl u nohou runami vytesané jméno.

Eragon se Safirou minuli víc než čtyřicet soch, za kterými už byly jen tmavé a prázdné výklenky, čekající na budoucí krále. Zastavili až před Hrothgarem na konci haly.

I král trpaslíků seděl na vyvýšeném trůnu vyrobeném z jediného kusu černého mramoru jako socha. Trůn byl hranatý, nijak zdobený a vytesaný s dokonalou přesností. Vyzařovala z něj síla, která vyvolávala atmosféru dávných dob, kdy trpaslíci vládli v Alagaësii bez odporu elfů nebo lidí. Hrothgar měl na hlavě místo koruny zlatou helmici, posázenou kolem dokola rubíny a diamanty. Obličej měl strnulý, ošlehaný větrem a poznamenaný zkušenostmi mnoha let. Pod drsným čelem se mu blýskaly hluboko zasazené oči, tvrdé a bystré. Přes statnou hruď se mu vlnila drátěná košile. Bílý plnovous měl zastrčený pod opasek a v klíně držel mohutné válečné kladivo, na jehož konci byl vyrytý symbol Orikova klanu.

Eragon se rozpačitě uklonil a poklekl. Safira zůstala vzpřímená. Král se pohnul, jako by se právě probral z dlouhého spánku, a zaburácel: „Povstaň, Jezdče, nemusíš mi vzdávat hold."

Eragon vstal a setkal se s Hrothgarovým pronikavým pohledem. Král si ho zkoumavě prohlédl a pak pronesl hrdelním hlasem: „Âz knurl deimi lanok. 'Dej si pozor, kámen se mění.' - naše staré rčení... A v dnešní době se kámen mění opravdu velmi rychle." Dotkl se kladiva. „Nemohl jsem se s tebou setkat dřív tak jako Ažihad, protože jsem se musel zabývat svými nepřáteli uvnitř klanů. Požadovali, abych ti odepřel útočiště a vyhostil tě z Farthen Dûru. Dalo mi to dost práce je přesvědčit."

„Děkuji," řekl Eragon. „Netušil jsem, kolik sporů můj příchod vyvolá."

Král přijal jeho díky, pak pozvedl vrásčitou ruku a ukázal. „Podívej se támhle, Jezdče Eragone. Tam na svých tesaných trůnech sedí moji předchůdci. Je jich čtyřicet jedna, se mnou čtyřicet dva. Až odejdu z tohoto světa do područí bohů, bude moje hírna připojena mezi ty jejich. První socha je podobizna mého předka Korgana, který ukoval toto žezlo, Volund. Po osm tisíciletí - od počátků naší rasy - trpaslíci vládli pod Farthen Dûrem. Jsme bytostmi země, starší než půvabní elfové a divocí draci." Safira se mírně pohnula.

Hrothgar se naklonil dopředu a řekl hlubokým chraplavým hlasem: „Jsem starý, člověče - dokonce i podle našich měřítek - tak starý, že jsem poznal Jezdce v celé jejich pomíjivé slávě, tak starý, že jsem mluvil s jejich vůdcem Vraelem, který mi složil poklonu na tomtéž místě. Mezi živými je jen málo takových, kteří mohou prohlásit to samé. Pamatuji Jezdce a to, jak se vměšovali do našich záležitostí. Také si pamatuji mír, který udržovali a který umožnil cestovat bezpečně z Tronjheimu do Nardy.

A teď přede mnou stojíš ty - ztracená tradice ožila. Řekni mi, a po pravdě, proč jsi přišel do Farthen Dûru? Znám události, kvůli nimž jsi musel uprchnout z Království, ale jaké jsou tvé další úmysly?"

„Prozatím chceme se Safirou v Tronjheimu jenom nabrat síly," odpověděl Eragon. „Nejsme tu proto, abychom působili potíže, jen tu hledáme útočiště před nebezpečími, kterým jsme museli čelit mnoho

měsíců. Ažihad nás možná pošle k elfům, ale než tak učiní, nechceme odejít.“

„Pak to byla jen touha po bezpečí, co tě sem hnalo?“ zeptal se Hrothgar. „Chceš tu prostě jenom žít a zapomenout na své problémy v Království?“

Eragon zavrtěl hlavou. Jeho hrdost odmítala takové tvrzení. „Pokud ti Ažihad řekl o mé minulosti, pak bys měl vědět, že mám dost pádných důvodů, abych bojoval proti Království, dokud z něj nezbude nic než hromádka popela. Přesto je v tom něco víc... Chci pomáhat těm, kdo nemohou utéci Galbatorixovi, včetně mého bratrance. Mám sílu pomoci, a proto musím.“

Zdálo se, že krále jeho odpověď uspokojila. Obrátil se k Safiře a zeptal se: „Draku, co si o tom myslíš? Z jakého důvodu jsi sem přišel ty?“

Safira odhrnula horní ret a zavrčela. *Řekni mu, že žízním po krvi našich nepřátel a nedočkavě očekávám den, kdy vyrazíme do bitvy proti Galbatorixovi. Nemám slitování se zrádci a zloději vajec, jako je tenhle falešný král. Držel mě víc než sto let a ještě teď má dva z mých bratrů, které osvobodím, bude-li to možné. A řekni Hrothgarovi, že si myslím, že ty jsi na tento úkol připravený.*

Eragon se jejím slovům ušklíbl, ale svědomitě je předal králi. Koutek Hrothgarových úst se zvedl s náznakem ponurého pobavení, až se mu prohloubily vrásky. „Vidím, že draci se za ta staletí nezměnili.“ Zaťukal na trůn. „Víš, proč bylo tohle křeslo vyrobeno tak ploché a hranaté? Aby se na něm nikomu nesedělo příliš pohodlně. Mně pohodlné nikdy nebylo a rád se ho vzdám, až přijde můj čas. Jak se zhostíš své odpovědnosti ty, Eragone? Pokud Království padne, nastoupíš na Galbatorixovo místo a prohlásíš se za krále?“

„Netoužím po tom, abych nosil korunu nebo vládl,“ řekl Eragon znepokojeně. „Být Jezdec znamená samo o sobě dostatečnou zodpovědnost. Ne, nepřevezmu trůn v Urû’baenu... ne, pokud nedojde k tomu, že se nenajde nikdo jiný ochotný nebo dost schopný na něj nastoupit.“

Hrothgar ho zasmušile varoval: „Jistě bys byl laskavější král než Galbatorix, ale žádná rasa nebude chtít vůdce, který nezestárne nebo neopustí trůn. Časy Jezdců jsou pryč, Eragone. Nikdy už znovu ne-

povstanou - ani kdyby se měla vylíhnout další dvě Galbatorixova vejce.“

Po tváři mu přeběhl stín, když pohlédl na Eragonův bok. „Vidím, že nosíš meč nepřítele; řekli mi to a také že jsi cestoval se synem Křivopřísežníka. Netěší mě, že vidím tu zbraň.“ Natáhl ruku. „Rád bych si ji prohlédl.“

Eragon vytasil Zar’roc a podal ho králi rukojetí napřed. Hrothgar sevřel meč a přelétl červenou čepel zkušeným okem. Do hrany se opřelo světlo lucerny a ostře se odrazilo. Král trpaslíků dlaní ozkoušel špičku a pak řekl: „Mistrovsky kovaná čepel. Elfové zřídka vyrábějí meče - raději mají luky a kopí -, ale když se do toho pustí, výsledky jsou nedostižné. Tohle je prokletý meč; nevidím ho rád ve svém království. Ale nos ho, jestli chceš, možná se jeho osud změnil.“ Vrátil mu Zar’roc a Eragon ho zasunul zpět do pochvy. „Byl ti za tu dobu, co jsi zde, můj synovec k užitku?“

„Kdo?“

Hrothgar povytáhl zacuchané obočí. „Orik, syn mojí nejmladší sestry. Sloužil pod Ažihadem, abych prokázal svou podporu Vardenům. Nicméně se zdá, že se vrátil pod mé velení. Potěšilo mě, když jsem slyšel, že jsi ho hájil.“

Eragon pochopil, že tohle je další známka otho, ‘důvěry‘ z Hrothgarovy strany. „Nemohl bych si přát lepšího průvodce.“

„To je dobře,“ řekl král, očividně potěšený. „Bohužel už s tebou nemohu dál mluvit. Čekají na mě mí rádci, protože jsou tu věci, které musím vyřídit. Řeknu jen toto: pokud si přeješ podporu trpaslíků v mém království, musíš se nejdřív osvědčit. Máme dlouhou paměť a neděláme ukvapená rozhodnutí. Slova nic nevyřeší, pouze skutky.“

„Budu na to pamatovat,“ řekl Eragon a znovu se poklonil.

Hrothgar královsky pokývl hlavou. „Teď můžete jít.“

Eragon se Safirou se otočili a vykročili ze síně krále hory. Orik na ně čekal před kamennými dveřmi s úzkostlivým výrazem ve tváři. Když stoupali zpět do hlavního sálu Tronjheimu, oslovil je: „Šlo všechno dobře? Přijal vás příznivě?“

„Myslím, že ano. Ale tvůj král je opatrný,“ řekl Eragon.

„Díky tomu přežil tak dlouho.“

Nechtěla bych, aby se na nás Hrothgar rozhněval, podotkla Safira.

Eragon na ni letmo pohlédl. *Ani já ne. Nejsem si jistý, co si myslí o tobě - zdá se, že draky nemá moc v lásce, i když to neřekl otevřeně.*

Safiru to patrně pobavilo. *V tom je moudrý, zvláště vzhledem k tomu, že mi sahá sotva po kolena.*

Pod třpytivým Isidar Mithrim uprostřed Tronjheimu Orik řekl: „Tvoje včerejší požehnání rozvířilo Vardeny jako splašený včelí roj. Tu holčičku, které se Safira dotkla, oslavují jako budoucí hrdinku. Ona a její ochránkyně dostaly ubytování v nejlepších pokojích. Každý mluví o vašem ‘zázraku‘. Všechny lidské matky tě teď zřejmě hodlají vyhledat a dostat totéž pro svoje děti."

Eragona to vyplašilo a nenápadně se rozhlédl kolem. „Co bychom měli dělat?"

„Kromě toho, že bys své skutky vzal zpět?" zeptal se Orik suše. „Zůstat z dohledu, jak jen to půjde. Nikdo nesmí do dračí haly, takže tam budete mít nerušený klid."

Eragon se ale ještě nechtěl vrátit na vrchol Tronjheimu. Bylo ještě brzy a on si chtěl se Safirou projít město-horu. Teď, když byli mimo Království, neměli důvod trávit čas odděleně. Ale chtěl se vyhnout nevítané pozornosti, což bylo se Safirou po boku nemožné. *Safiro, co chceš dělat?*

Přiblížila se k němu, až se mu šupinami otřela o paži. *Vrátím se do dračí jeskyně. Je tam někdo, s kým se chci sejít. Můžeš se procházet, jak dlouho budeš chtít.*

Dobře, řekl, *ale s kým se to chceš setkat?* Safira na něj jen mrkla obrovským okem a odpelášila jednou ze čtyř hlavních tronjheimských chodeb.

Eragon vysvětlil Orikovi, kam odešla, a pak řekl: „Dal bych si snídani. A pak bych rád viděl víc z Tronjheimu; je to tak úžasné místo. Dnes nechci jít na cvičiště, protože jsem se ještě úplně nezotavil."

Orik přikývl, až se mu plnovous pohupoval na prsou. „V tom případě - nechceš navštívit tronjheimskou knihovnu? Je dost stará a je v ní mnoho svitků nesmírné hodnoty. Čtení o dějinách Alagaësie, které není pošpiněné rukou Galbatorixe, by pro tebe mohlo být zajímavé."

S bodnutím u srdce si Eragon vzpomněl, jak ho Brom učil číst. Zajímalo by ho, jestli to ještě umí. Od doby, co naposled viděl psaná slova, uteklo mnoho času. „Ano, to by šlo."

„Výborně."

Když se najedli, Orik dovedl Eragona četnými chodbami k jejich cíli. Dorazili k vyřezávanému oblouku nad vstupem do knihovny a Eragon jím uctivě vešel dovnitř.

Místnost mu připomínala les. Řady vznešených sloupů se větvily do výšky k tmavému žebrovému stropu pět pater nad nimi. Mezi nimi stály zády k sobě knihovny z černého mramoru. Stěny zakrývaly přihrádky se svitky, přerušované úzkými uličkami, na které se dalo vystoupat po třech točitých schodištích. Podél stěn byly v pravidelných odstupech umístěné dvojice naproti sobě postavených lavic. Mezi nimi stály malé stolky, jejichž spodní část plynule přecházela v podlahu.

V knihovně byly uloženy nesčetné knihy a pergameny. „Tohle je opravdové dědictví naší rasy," řekl Orik. „Zde leží spisy našich největších králů a učenců, od dávnověku až do přítomnosti. Zaznamenané tu jsou také písně a příběhy složené našimi umělci. Tahle knihovna je možná naším největším bohatstvím. Přesto to není jenom naše práce - jsou tu i lidské výtvory. Tvoje rasa žije jen krátce, ale literárně je velmi plodná. Od elfů toho máme jen málo nebo skoro nic. Ti si totiž svá tajemství žárlivě střeží."

„Jak dlouho tu smím zůstat?" zeptal se Eragon a vykročil k regálům.

„Tak dlouho, jak budeš chtít. Pokud budeš mít nějaké dotazy, přijď za mnou."

Eragon s potěšením přejížděl očima svazky a dychtivě hledal ty se zajímavými názvy nebo obaly. Trpaslíci kupodivu používali ke psaní stejné písmo jako lidé. Byl trochu sklíčený tím, jak těžko se mu po několikaměsíční přestávce čte. Přebíhal od jedné knihy ke druhé a pomalu se propracovával hloub do rozsáhlé knihovny. Nakonec se zabral do překladu básní od Dóndara, desátého krále trpaslíků.

Jak přejížděl po úhledných řádcích, uslyšel, jak se zpoza police, před kterou stál, blíží neznámé kroky. Zvuk ho vyplašil, ale vyhuboval sám sobě, že je tak pošetilý - nemohl přece být v knihovně úplně

sám. Ale i tak potichu odložil knihu, vykradl se pryč a zůstával ve střehu před možným nebezpečím. Už byl tolikrát přepadený, že tyhle pocity nebral na lehkou váhu. Znovu zaslechl ty kroky, ale tentokrát byly dvoje. Znepokojeně pospíchal sálem a snažil se vzpomenout si, kde Orik sedí. Opatrně zabočil kolem jednoho regálu a trhnul sebou, když se ocitl tváří v tvář Dvojčatům.

Dvojčata stála vedle sebe tak blízko, až se dotýkala rameny, a v uhlazených tvářích měla prázdný výraz. Zabodávala do něj svoje černé hadí oči. Ruce, skryté v záhybech nachových šatů, jim lehce cukaly. Obě se uklonila, ale jejich gesto bylo spíš drzé a posměšné.

„Hledali jsme tě," řekl jeden z nich. Jeho hlas mu nepříjemně připomínal ra'zaky.

Eragon potlačil třes. „Proč?" V duchu se spojil se Safirou. Okamžitě se dotkla jeho mysli.

„Poté, co jsi se setkal s Ažihadem, jsme se chtěli... omluvit za naše jednání." Slova zněla výsměšně, ale ne tak zjevně, aby je Eragon mohl otevřeně zpochybnit. „Přišli jsme ti vzdát hold." Eragon zlostí zrudl, když se znovu uklonili.

Pozor na ně! varovala ho Safira.

Potlačil narůstající rozčilení. Nemohl si dovolit nechat se tím unést. Něco ho napadlo a s lehkým úsměvem řekl: „Ale kdeže, to já musím vzdát hold vám dvěma. Bez vašeho souhlasu by mě nikdy nevpustili do Farthen Dûru." Na oplátku se jim také poklonil a udělal to co nejurážlivěji.

Dvojčatům podrážděně zajiskřilo v očích, ale usmála se a řekla: „Jsme poctěni, že někdo tak... důležitý... jako ty má o nás tak vysoké mínění. Jsme tvými dlužníky za tvá laskavá slova."

Teď byla zas řada na Eragonovi, aby se rozzlobil. „Budu na to pamatovat, až budu v nouzi."

Safira prudce pronikla do jeho myšlenek. *Už to přeháníš. Neříkej nic, čeho bys mohl litovat. Budou si pamatovat každé slovo, které proti tobě budou moci použít.*

Už tak je to těžké i bez tvých poznámek! odsekl. S nazlobeným zabručením se utišila.

Dvojčata se přiblížila a obruby jejich šatů tiše zašustily po zemi. Jejich hlasy teď zněly mnohem přívětivěji. „Hledali jsme tě ještě z

jiného důvodu, Jezdče. Těch pár kouzelníků, kteří v Tronjheimu žijí, vytvořilo skupinu. Říkáme si Du Vrangr Gata, nebo také..."

„Klikatá cesta, já vím," přerušil ho Eragon a vzpomněl si, co mu o tom říkala Angela.

„Tvá znalost starověkého jazyka je působivá," řeklo klidně jedno z Dvojčat. „Jak už jsme řekli, Du Vrangr Gata slyšela o tvých statečných skutcích a my jsme ti přišli nabídnout členství. Byli bychom poctěni, kdybychom měli v našich řadách někoho tvého významu. A domnívám se, že my bychom ti také mohli pomoci."

„Jak?"

Tentokrát se ozvalo druhé Dvojče: „My dva jsme v kouzlení nasbírali řadu zkušeností. Mohli bychom tě vést... prozradit ti zaklínadla, která jsme objevili, a naučit tě mocná slova. Nic by nás nepotěšilo víc, než kdybychom ti mohli svou troškou pomoci na tvé cestě ke slávě. Na oplátku nežádáme nic, i když pokud bys považoval za vhodné podělit se o nějaké útržky svých znalostí, byli bychom spokojeni."

Eragonovi ztvrdla tvář, když si uvědomil, oč ho žádají. „Myslíte, že jsem hlupák?" zeptal se hrubě. „Nepůjdu k vám do učení jen proto, abyste mohli vyzvídat slova, která mě naučil Brom! Muselo vás rozzuřit, když jste je nemohli ukrást z mojí mysli."

Dvojčata najednou shodila své usměvavé masky. „S námi by sis neměl zahrávat, chlapečku! To my budeme prověřovat tvé schopnosti v kouzlení. A mohlo by to být *nanejvýš* nepříjemné. Pamatuj, stačí jediné špatně pochopené zaklínadlo, abys někoho zabil. Možná jsi Jezdec, ale my dva jsme pořád silnější než ty."

Eragon si zachovával bezvýraznou tvář, dokonce i když se mu bolestivě sevřel žaludek. „Zvážím vaši nabídku, ale asi..."

„Pak počkáme na tvou odpověď do zítřka. Dobře ji zvaž." Chladně se usmáli a odkráčeli dál do knihovny.

Eragon se zakabonil. *Nepřidám se k Du Vrangr Gata, ať dělají cokoli.*

Měl by sis promluvit s Angelou, řekla Safira. *Už dříve se s Dvojčaty potýkala. Možná by mohla být u toho, až tě budou testovat. Mohlo by tě to ochránit před jejich ubližováním.*

To je dobrý nápad. Eragon se motal mezi regály s knihami, dokud nenašel Orika, jak sedí na lavici a horlivě leští svou válečnou sekeru. „Rád bych se vrátil do dračí haly.“

Trpaslík prostrčil topůrko sekery koženou smyčkou za opasek a doprovodil Eragona k bráně, kde na něj čekala Safira. Lidé už se kolem ní seskupovali. Eragon si jich nevšímal, vyšplhal se Safiře na hřbet a uletěli vzhůru směrem k dračí hale.

Tenhle problém se musí rychle vyřešit. Nemůžeš dovolit Dvojčatům, aby tě zastrašovala, řekla Safira, když přistávali na Isidar Mithrim.

Já vím. Ale doufám, že se vyhneme tomu, abychom je rozzuřili. Mohli by to být nebezpeční nepřátelé. Rychle sesedl s rukou na Zar’rocu.

To ty také. Chceš je za spojence?

Zavrtěl hlavou. *Vůbec ne... Zítra jim řeknu, že se nepřidám k Du Vrangr Gata*.

Eragon nechal Safiru v její jeskyni a vyšel z dračí haly. Chtěl navštívit Angelu, ale nepamatoval si, kde přesně je její úkryt, a Solembum tu nebyl, aby mu ukázal cestu. Bloumal po opuštěných chodbách a doufal, že Angelu potká náhodou.

Když se unavil nahlížením do prázdných pokojů a nekonečných šedých zdí, začal se vracet k dračí hale. Jak se přibližoval, uslyšel, že v místnosti někdo mluví. Zastavil se a poslouchal, ale jasný hlas zrovna utichl. *Safiro? Kdo je to?*

Žena... Vypadá velmi rázně. Odlákám její pozornost, aby tě neviděla přicházet. Eragon uvolnil Zar‘roc z pochvy. Orik říkal, že do dračí haly nevpustí žádného nezvaného hosta, tak kdo by to mohl být? Zklidnil se a vkročil do haly s rukou na meči.

Uprostřed místnosti stála mladá žena a zvědavě si prohlížela Safiru, která vystrkovala hlavu z jeskyně. Vypadala tak na sedmnáct let. Hvězdný safír na ni vrhal růžové světlo, jež zvýrazňovalo její tmavě zabarvenou pleť, podobnou, jako měl Ažihad. Byla oblečena ve vínově červených, elegantně střižených sametových šatech. U pasu jí v kožené pochvě, ošoupané od nošení, visela vykládaná dýka.

Eragon zkřížil paže a vyčkával, až si ho žena všimne. Ta dál hleděla na Safiru, pak se uklonila a sladce se zeptala: „Prosím, mohla

bys mi říct, kde je Jezdec Eragon?“ Safiře se pobavením zablýsklo v očích.

„Tady jsem,“ ozval se s mírným úsměvem Eragon.

Žena se k němu prudce otočila a ruka jí hbitě vylétla k dýce. Měla půvabnou tvář s očima jako mandle, širokými rty a oblými lícními kostmi.

„Jsem Nasuada,“ řekla a znovu se uklonila.

Eragon sklonil hlavu. „Zřejmě víš, kdo jsem, ale co chceš?“

Nasuada se kouzelně usmála. „Můj otec, Ažihad, mě sem poslal se vzkazem. Přeješ si ho slyšet?“

Vůdce Vardenů nepřipadal Eragonovi jako někdo, kdo tíhne k manželství či otcovství. Zajímalo by ho, kdo je Nasuadina matka - musela to být neobyčejná žena, když přivábila Ažihadovo oko. „Ano, chci.“

Nasuada pohodila hlavou dozadu a začala odříkávat: „Těší ho, že se ti daří dobře, ale varuje tě před činy, jako bylo tvé včerejší požehnání. Způsobují víc problémů, než kolik jich řeší. Také tě naléhavě prosí, aby ses co nejdřív nechal přezkoušet - potřebuje vědět, jak jsi zdatný, než se spojí s elfy.“

„To jsi vystoupala celou tu cestu nahoru až sem, jen abys mi řekla tohle?“ zeptal se Eragon a vzpomněl na délku Vol Turin.

Nasuada zavrtěla hlavou. „Použila jsem kladkový systém, který slouží k dopravě zboží do vyšších pater. Mohli jsme poslat zprávu pomocí signálů, ale chtěla jsem se setkat s tebou osobně.“

„Neposadíš se?“ zeptal se Eragon a pokynul směrem k Safiřině jeskyni.

Nasuada se slabě zasmála. „Ne, čekají mě někde jinde. Také bys měl vědět, že můj otec dal svolení, že můžeš navštívit Murtagha, pokud chceš.“ Její dosud uhlazené rysy narušil pochmurný výraz. „Už jsem se s Murtaghem setkala... Hrozně rád by s tebou mluvil. Vypadal osaměle, měl bys za ním zajít.“ Pak Eragonovi vysvětlila, jak se dostane do Murtaghovy cely.

Eragon jí poděkoval za zprávy a pak vyhrkl: „Co Arya? Už je jí lépe? Mohu ji vidět? Orik mi toho moc neřekl.“

Uličnicky se usmála. „Arya se rychle uzdravuje, jako všichni elfové. Nikdo k ní nesmí, kromě mého otce, Hrothgara a léčitelů. Strá-

vili u ní spoustu času a zjišťovali, co se dělo během jejího uvěznění." Přelétla očima po Safiře. „Už musím jít. Mám něco Ažihadovi vyřídit?"

„Ne, kromě mého přání navštívit Aryu. A že mu děkuji za jeho pohostinnost."

„Osobně mu tvá slova předám. Sbohem, Jezdče Eragone. Doufám, že se zas brzy setkáme." Uklonila se a s hlavou vysoko zdviženou odkráčela z dračí haly.

Pokud skutečně šla celou tu cestu nahoru Tronjheimem, jen aby se se mnou seznámila - s kladkou nebo bez kladky -, šlo při tomhle setkání o víc než jen o plané klábosení, poznamenal Eragon.

Jo jo, řekla Safira a stáhla hlavu do jeskyně. Eragon vyšplhal za ní a překvapilo ho, když uviděl Solembuma, stočeného do klubíčka v prohlubni za jejím krkem. Kočkodlak hluboce předl a ocasem s černou špičkou pohazoval sem a tam. Oba dva drze pohlédli na Eragona, jako by se chtěli zeptat: „A co?"

Eragon zavrtěl hlavou a bezradně se zasmál. *Safiro, je Solembum ten, s kým ses chtěla sejít?*

Oba na něj zamrkali a odpověděli: *Ano*.

Jen se ptám, řekl a tak tak že nevyprskl smíchy. Dávalo to smysl, že se spolu přátelí - měli podobnou povahu a oba byli kouzelné bytosti. Povzdechl si, a zatímco si odepínal Zar'roc, spadla z něj většina starostí toho dne. *Solembume, nevíš, kde je Angela? Nemohl jsem ji najít a potřebuji její radu*.

Solembum si masíroval tlapky o Safiřina šupinatá záda. *Je někde v Tronjheimu*.

Kdy se vrátí?

Brzy.

Jak brzy? zeptal se netrpělivě. *Potřebuji s ní mluvit ještě dnes*.

Tak brzy zas ne.

Navzdory neodbytným dotazům mu kočkodlak odmítl říct víc. Eragon to vzdal a uvelebil se vedle Safiry. Nad sebou slyšel Solembumovo tlumené předení. *Zítra musím zajít za Murtaghem*, pomyslel si a dotkl se Bromova prstenu.

Aryina zkouška

Třetího dne ráno se Eragon vykulil z postele plný sil a energie. Připásal si Zar'roc a přes záda si pověsil luk a poloprázdný toulec. Po klidném letu Farthen Dûrem se spolu se Safirou setkali s Orikem u jedné ze čtyř hlavních tronjheimských bran. Eragon se ho zeptal na Nasuadu.

„Neobyčejná dívka," odpověděl Orik a pohlédl nesouhlasně na Zar'roc. „Je bezmezně oddaná svému otci a věnuje všechen čas tomu, aby mu pomáhala. Myslím, že pro Ažihada dělá víc, než on sám tuší - byly doby, kdy manévrovala s jeho nepřáteli, aniž by kdy prozradila svou roli v tom všem."

„Kdo je její matka?"

„To nevím. Ažihad byl sám, když do Farthen Dûru přinesl Nasuadu jako novorozence. Nikdy neprozradil, odkud on a Nasuada pocházejí."

Takže ona také vyrostla, aniž by poznala matku. Rychle tu myšlenku zapudil. „Nemám stání. Těším se, až si zas protáhnu svaly. Kam mám jít na to Ažihadovo přezkoušení?"

Orik ukázal na Farthen Dûr. „Cvičiště je půl míle od Tronjheimu, i když ho odsud není vidět, protože je schované za městem-horou. Je to obrovské prostranství, kde trénují trpaslíci i lidé."

Půjdu také, oznámila Safira.

Eragon to řekl Orikovi a trpaslík se zatahal za vousy. „To by asi nebyl nejlepší nápad. Na cvičišti je spousta lidí, nepochybně budeš přitahovat pozornost."

Safira hlasitě zavrčela. *Prostě půjdu!* A bylo rozhodnuto.

Ze cvičiště k nim doléhaly divoké zvuky boje: hlasitý řinkot oceli, tvrdé rány šípů střílených do vycpaných terčů, údery a praskání dřevěných holí a výkřiky mužů zabraných do cvičných soubojů. Zvuky se mísily, přičemž každá skupina měla svůj jedinečný rytmus.

Celou plochu cvičiště zabíral nesouměrný útvar pěšáků, kteří bojovali se štíty a válečnými sekyrami dlouhými skoro jako oni sami. Nacvičovali skupinový boj v útvaru. Vedle nich trénovaly stovky jednotlivých válečníků vyzbrojených meči, kyji, kopími, holemi, ce-

py, štíty všech tvarů a velikostí a Eragon dokonce zahlédl i někoho s vidlemi. Skoro všichni bojovníci měli brnění, obvykle drátěnou košili a přílbu; pancéřové brnění nebylo tak časté. Bylo tu stejně tolik trpaslíků jako lidí, i když se obě rasy držely více méně odděleně. V pozadí vytrvale střílela dlouhá řada lučištníků na šedé pytlové figuríny.

Než se Eragon stačil zamyslet, co se vlastně po něm bude chtít, došel k nim muž s plnovousem, který měl hlavu a hranatá ramena zakrytá drátěnou kapucí. Zbytek těla měl chráněný oblekem z drsné hovězí kůže, na níž ještě byly chlupy. Přes široká záda mu visel obrovský meč - skoro tak dlouhý jako Eragon. Rychle přelétl pohledem Safiru s Eragonem, jako by hodnotil, zda jsou nebezpeční, a pak řekl drsným hlasem: „Knurla Orik. Byl si tak dlouho pryč. Není tu nikdo s kým bych si mohl zabojovat."

Orik se usmál. „Jó, to je proto, že každého otlučeš od hlavy k patě tím svým obrovitým mečem."

„Každého kromě tebe," opravil ho.

„To proto, že jsem rychlejší než obr jako ty."

Muž znovu pohlédl na Eragona. „Jsem Fredrik. Řekli mi, že mám zjistit, co umíš. Jak jsi silný?"

„Dost," odpověděl Eragon. „Musím být, abych mohl v boji užívat kouzla."

Fredrik zavrtěl hlavou; kapuce zacinkala jako sáček mincí. „S tím, co děláme tady, nemá kouzlení co do činění. Pokud jsi nesloužil v armádě, pochybuji, že některý z tvých bojů trval déle než několik minut. Zajímá nás, zda budeš schopen obstát v bitvě, která se může táhnout hodiny nebo dokonce týdny, pokud bys byl v obležení. Umíš používat nějaké jiné zbraně kromě meče a luku?"

Eragon se nad tím zamyslel. „Pouze svoje pěsti."

„Správně!" zasmál se Fredrik. „Nuže, začneme s lukem a uvidíme, jak si povedeš. A pak, jakmile se na cvičišti uvolní nějaké místo, zkusíme..." Najednou se zarazil, zahleděl se za Eragona a nazlobeně se zamračil.

Kráčela k nim Dvojčata a holé hlavy jim zářily v kontrastu k fialovým šatům. Orik zamumlal něco ve svém jazyce a vytahoval svou válečnou sekeru zpoza opasku. „Říkal jsem vám dvěma, že se máte

držet stranou od cvičiště," řekl Fredrik a výhružně vykročil vpřed. Dvojčata vypadala drobně vedle jeho mohutného těla.

Přezíravě na něj hleděli. „Ažihad nám přikázal přezkoušet Eragonovu zdatnost v kouzlení - dřív, než ho unavíš bušením do železa."

Fredrik se nasupil. „Proč ho nemůže přezkoušet někdo jiný?"

„Nikdo jiný není dost silný," pronesla opovržlivě Dvojčata. Safira hluboce zavrčela a zabodla do nich nasupený pohled. Z nozder jí vycházel proud dýmu, ale oni si jí nevšímali. „Pojď s námi," nařídili a odkráčeli do prázdného kouta cvičiště.

Eragon pokrčil rameny a spolu se Safirou se vydal za nimi. Za sebou slyšel Fredrika, jak říká Orikovi: „Musíme dát pozor, aby nezašli příliš daleko."

„Já vím," odpověděl Orik tlumeným hlasem, „ale znovu už nemohu zasáhnout. Hrothgar mi dal jasně najevo, že příště už mě nebude moci ochránit."

Eragon se snažil potlačit narůstající obavy. Dvojčata by mohla znát víc postupů a slov... Přesto měl na paměti to, co mu řekl Brom: Jezdci byli v kouzlení silnější než obyčejní lidé. Ale bude to stačit na společné síly Dvojčat?

Moc se tím netrap, pomůžu ti, řekla Safira. *Taky jsme na ně dva.*

Lehce se dotkl její nohy; její slova ho uklidnila. Dvojčata pohlédla na Eragona a zeptala se: „A jak zní tvoje odpověď, Eragone?"

Eragon si nevšímal zmatených výrazů svých společníků a rozhodně řekl: „Ne."

Koutky úst se Dvojčatům zkroutily v ostrých vráskách. Natočila se bokem, aby mohla Eragona neustále sledovat, sehnula se a nakreslila na zem veliký pentagram. Postavila se doprostřed a pak ostře vyštěkla: „Začneme. Pokusíš se splnit úkoly, které ti uložíme... to je vše."

Jedno z Dvojčat sáhlo do šatů, vytáhlo leštěný kámen veliký jako Eragonova pěst a položilo ho na zem. „Zvedni ho do výšky očí."

To je dost snadné, poznamenal Eragon k Safiře. „Stenr reisa!" Kámen se zakymácel a pak se plynule vznesl ze země. Když ale vystoupal asi stopu, zastavil ho nečekaný odpor. Dvojčatům přes rty přelétl úsměv. Eragon na ně nasupeně zíral - pokoušela se zmařit je-

ho úsilí! Pokud se vyčerpá hned, nebude mít dost sil na těžší úkoly. Očividně si byla jistá, že ho společnými silami snadno udolají.

Ale já taky nejsem sám, zabručel si Eragon pro sebe. *Safiro, teď!* Jejich mysli se spojily a kámen se vymrštil do výšky a rozechvěle se zastavil ve výši očí. Dvojčata podezíravě přimhouřila oči.

„Velmi... dobře," zavrčela. Fredrik zkroušeně pozoroval přehlídku kouzel. „Teď pohybuj kamenem v kruhu." Eragon znovu bojoval proti jejich odporu a znovu - k jejich očividnému vzteku - je přemohl. Cvičení rychle nabývala na složitosti a obtížnosti, dokud Eragon nebyl donucen začít obezřetně přemýšlet, která slova použít. A pokaždé proti němu Dvojčata zatrpkle bojovala, i když své napětí na sobě nikdy nedala znát.

Jen díky Safiřině opoře dokázal Eragon vytrvat. V přestávce mezi dvěma úkoly se jí zeptal: *Proč mě ještě zkoušejí? Naše schopnosti musela jasně poznat z toho, co viděla v mojí mysli.* Safira zamyšleně zvedla hlavu. *Víš ty proč?* řekl po chvíli, když to konečně pochopil. *Chtějí se tak nenápadně dozvědět, která starověká slova znám, a možná se i nějaká nová chtějí ode mě naučit.*

Tak mluv potichu, aby tě neslyšeli, a používej ta nejjednodušší možná slova.

Od té chvíle Eragon používal ke splnění úkolů jen hrstku základních slov. Ale dosáhnout tímto způsobem stejného účinku, jaký měla dlouhá věta či slovní spojení, napínalo jeho důvtip na samou hranici možností. Odměnou mu však byla zuřivost, která zkřivila Dvojčatům tvář, když jim stále znovu kazil plány. Ať se snažila sebevíc, nedokázala ho přinutit, aby použil nějaká další neznámá slova starověkého jazyka.

Uběhla víc než hodina, ale Dvojčata nedávala nijak najevo, že by hodlala přestat. Eragonovi bylo horko a měl žízeň, ale nepožádal o oddech - musí vydržet, dokud budou oni chtít pokračovat. Měl za sebou mnoho úkolů: ovládání vody, vrhání ohněm, nazírání, žonglování s kameny, ztvrdnutí kůže, zmrazení věcí, ovládání letu šípu a léčení škrábanců. Zajímalo ho, jak dlouho Dvojčatům potrvá, než jim dojdou nápady.

Nakonec Dvojčata zvedla ruce a řekla: „Zbývá zkusit už jen jednu věc. Je dost snadná - kterýkoli *schopný* kouzelník by ji měl hravě

zvládnout.“ Jeden z nich si sundal z prstu stříbrný prsten a sebevědomě ho podal Eragonovi. „Vyvolej podstatu stříbra.“

Eragon zmateně hleděl na prsten. Co po něm chtějí? Podstata stříbra - co to je? A jak ji má najít? Safiru nic nenapadlo a Dvojčata nenapověděla. Nikdy se neučil jméno stříbra ve starověkém jazyce, i když věděl, že by to měla být část slova *Argetlam*. Zoufale zkusil spojit pár slov, která by mohla fungovat, jako *ethgrí*, tedy ‘vyvolat‘, s *arget*.

Narovnal se, posbíral všechnu sílu, která mu zbyla, a otevřel rty, aby pronesl svůj požadavek. Najednou se vzduchem rozezněl jasný, energický hlas.

„A dost!“

To slovo Eragona zasáhlo, jako by ho polili studenou vodou - ten hlas byl podivně známý, jako napůl zapomenutá melodie. V temeni ucítil brnění. Pomalu se otočil za jeho zdrojem.

Za nimi stála osamělá postava: Arya. Přes čelo měla ovázanou koženou čelenku, která jí držela husté vlasy splývající v lesklém vodopádu na ramena. U boku jí visel štíhlý meč, na zádech pak luk. Ladnou postavu zahaloval šat z hladké černé kůže, která působila příliš prostě na někom tak půvabném. Převyšovala většinu mužů a její postoj byl naprosto vyrovnaný a uvolněný. V dokonalé tváři nebyly patrné žádné pozůstatky hrozného týrání, které musela snášet.

Aryiny zářivé smaragdové oči se upíraly na Dvojčata, která leknutím zbledla. Přiblížila se neslyšnými kroky a řekla tichým, výhrůžným tónem: „Styďte se! Že vám není hanba žádat po něm něco, co dokáže jen opravdový mistr. Styďte se, že vůbec používáte takové metody. Styďte se, že jste řekli Ažihadovi, že neznáte Eragonovy schopnosti. Je schopný. Teď odejděte!“ Arya se nebezpečně zamračila, až se její zkosené obočí spojilo jako blesky do ostrého V, a ukázala na prsten v Eragonově ruce. „Arget!“ zahřímala.

Stříbro zablikalo a vedle něj se zhmotnila dokonalá podoba prstenu. Oba prsteny byly úplně stejné, ale ten přízračný vypadal ryzejší a bíle žhnul. Když to Dvojčata uviděla, otočila se na patě a utíkala, až za nimi pláště divoce vlály. Nehmotný prsten z Eragonovy dlaně zmizel a zanechal po sobě jen kroužek stříbra. Orik s Fredrikem stáli a opatrně sledovali Aryu. Safira se přikrčila, připravená zasáhnout.

Elfka si je všechny zkoumavě prohlížela. Její sešikmené oči se zastavily na Eragonovi. Pak se otočila a vykročila směrem ke středu cvičiště. Válečníci přestali bojovat a užasle na ni hleděli. Během pár okamžiků celé cvičiště zmlklo v posvátné bázni.

Eragon byl fascinován a neúprosně ho to táhlo dopředu. Safira promluvila, ale on její poznámky nevnímal. Kolem Aryi se utvořil veliký kruh. S pohledem zabodnutým do Eragona prohlásila: „Žádám zkoušku zbraněmi. Tas svůj meč."

Ona se mnou chce bojovat!

Ale myslím, že ti nechce ublížit, odpověděla Safira pomalu. Postrčila ho čumákem. *Jdi a ať se ti daří. Budu se dívat.*

Eragon neochotně vykročil vpřed. Byl vyčerpaný z kouzlení a Arya ještě nemohla mít dostatek sil na souboj. Byly to teprve dva dny, co dostala nektar túnivor. *Zmírním své údery, abych ji nezranil,* rozhodl se.

Stáli proti sobě, každý na jedné straně kruhu válečníků. Arya levou rukou vytasila meč. Zbraň byla tenčí než Zar'roc, ale právě tak dlouhá a ostrá. Eragon vytáhl meč z nablýskané pochvy a držel červené ostří u boku hrotem dolů. Dlouho nehybně stáli, elfka a člověk, a pozorovali jeden druhého. Eragonovi blesklo hlavou, že právě tak začínalo mnoho jeho soubojů s Bromem.

Opatrně se pohnul vpřed. Najednou k němu Arya přiskočila a zaútočila mu na žebra. Eragon reflexivně odrazil útok a jejich meče se střetly ve spršce jisker. Odpálila Zar'roc stranou, jako by nebyl víc než moucha. Přesto elfka své výhody nijak nevyužila; otočila se vpravo, až jí vlasy zavlály vzduchem, a napadla ho z druhé strany. Stěží zastavil úder a zoufale ustupoval, ohromený její dravostí a rychlostí.

Opožděně si Eragon vzpomněl na Bromovo varování, že dokonce i nejslabší elf dokáže snadno přemoci člověka. Měl přibližně stejnou naději zvítězit nad Aryou jako tehdy nad Durzou. Znovu zaútočila a tentokrát mířila na hlavu. Tak tak se sehnul pod čepelí ostrou jak břitva. Ale proč... si s ním tedy hraje? Několik vteřin se musel bránit ze všech sil a neměl čas o tom přemýšlet, pak si to však uvědomil: *Chce vědět, jak jsem zdatný.*

Jakmile mu to došlo, začal používat nejsložitější série úderů, které znal. Přecházel z jednoho postoje do druhého a volně je spojoval a pozměňoval, jak se to právě hodilo. Ale jakkoli byl vynalézavý, Aryin meč mu vždy stál v cestě. Vyrovnávala se s jeho údery s půvabnou lehkostí.

Byli zcela pohlcení nezkrotným tancem, jejich těla byla propletená a zároveň oddělená jiskřícími meči. Chvílemi se svou napjatou kůží skoro vzájemně dotýkali, ale pak je zas prudký pohyb odmrštil pryč a oni se na okamžik stáhli, aby se posléze znovu spojili. Jejich hbité postavy se společně vlnily jako pokroucené provazce větrem rozfoukaného kouře.

Eragon ani nevěděl, jak dlouho vlastně bojují. Bylo to nekonečné, plné akcí a reakcí. Zar'roc už mu těžkl v ruce; s každým úderem ho paže urputně pálila. Nakonec Arya udělala výpad vpřed, mrštně uskočila a nadpřirozenou rychlostí mu přitiskla hrot meče pod čelist.

Eragon ztuhl, když se ledový kov dotkl jeho kůže. Svaly se mu námahou chvěly. Nejasně slyšel Safiřino troubení a chraplavý jásot přihlížejících válečníků. Arya spustila meč a zasunula ho do pochvy. „Obstál jsi," řekla potichu uprostřed hluku.

Celý omráčený se pomalu narovnal. Fredrik už stál vedle něj a nadšeně ho plácal po zádech. „To byl úžasný šermířský zápas! Dokonce jsem se naučil nějaké nové postupy, když jsem vás dva pozoroval. A ta elfka - senzační!"

Ale prohrál jsem, namítl mlčky Orik ho širokým úsměvem pochválil za jeho výkon, ale Eragon v tu chvíli dokázal vnímat jen Aryu, která stála potichu opodál. Lehce pohnula prstem, byl to jen kratičký trhavý pohyb, směrem k pahorku asi míli od cvičiště, pak se otočila a odešla. Dav se před ní rozestoupil. Když procházela, muži i trpaslíci ztichli.

Eragon se obrátil k Orikovi. „Musím jít. Brzy se vrátím do dračí haly." Rychle zasunul Zar'roc do pochvy a vyhoupl se na Safiru. Vznesla se nad cvičiště, které se proměnilo v moře tváří, jak na ně všichni hleděli.

Když se nesli směrem k pahorku, Eragon viděl Aryu pod nimi, jak běží plavnými lehkými skoky. Safira poznamenala: *Její podoba se ti líbí, že?*

Ano, připustil a začervenal se.

Má ve tváři víc charakteru než většina lidí, odfrkla si. *Ale má ji dlouhou, trochu koňskou, a celkově je dost beztvará*.

Eragon užasle pohlédl na Safiru. *Ty žárlíš, viď?!*

Hloupost, nikdy nežárlím, řekla dotčeně.

Teď ano, přiznej to! smál se.

Hlasitě sklapla čelisti. *Ne!* Usmál se a zavrtěl hlavou, ale nechal ji při tom. Ztěžka dosedla na kopci, až to s ním drsně hodilo. Seskočil, aniž by se k tomu vyjadřoval.

Arya byla kousek za nimi. Se svými mrštnými skoky byla rychlejší než kterýkoli běžec, jakého kdy Eragon viděl. Když dorazila na vrchol pahorku, oddechovala klidně a pravidelně. Eragon byl najednou zaražený a sklopil pohled. Prošla kolem něj a řekla Safiře: „Skulblaka, eka celöbra ono un mulabra ono un onr Šrur'tugal né haina. Atra nosu waíse fricai."

Eragon většinu slov neznal, ale Safira očividně zprávu pochopila. Zavrtěla křídly a zvědavě Aryu pozorovala. Pak přikývla a hluboce zabroukala. Arya se usmála. „Jsem rád, že jsi se zotavila," řekl Eragon. „Nevěděli jsme, zda budeš žít, nebo ne."

„Proto jsem sem dnes přišla," řekla Arya, která se k němu otočila. Její sytý hlas měl zajímavý přízvuk a zněl exoticky. Mluvila zřetelně s náznakem trylkování, jako by měla začít zpívat. „Mám u tebe dluh, který musím splatit. Zachránil jsi mi život. Na to se nikdy nezapomíná."

„To - to nic nebylo," řekl Eragon, který neobratně hledal slova, a i když je už vyslovil, věděl, že nejsou pravdivá. Rozpačitě změnil téma. „Jak jsi se dostala do Gil'eadu?"

Aryina tvář potemněla bolestí. Zahleděla se do dálky. „Pojďme se projít." Sestupovali z kopce a stočili se k Farthen Dûru. Eragon nenarušil Aryino mlčení a šel tiše vedle ní. Safira v tichosti pochodovala vedle nich. Nakonec Arya zvedla hlavu a řekla s půvabem typickým pro její lid: „Ažihad mi řekl, že jsi byl u toho, když se objevilo Safiřino vejce."

„Ano." Poprvé Eragona napadlo, jak velká to musela být energie, aby přemístila vejce desítky mil, které dělily lesy Du Weldenvarden

od Dračích hor. Kdyby se o takový výkon jenom pokusil, koledoval by si o pěknou pohromu, ne-li o smrt.

Její slova zněla tvrdě. „Pak bys měl vědět tohle: v okamžiku, kdy jsi ho poprvé spatřil, mě zajal Durza.“ Hlas se jí naplnil trpkostí a zármutkem. „To on velel urgalům, kteří přepadli a zabili mé společníky, Faolina a Glenwinga. Nějak věděl, kde na nás čekat - nedostali jsme varování. Omámil mě drogou a odvezl do Gil’eadu. Tam Galbatorix Durzovi nařídil zjistit, kam jsem vejce poslala a co všechno vím o Ellesméře.“

Chladně hleděla před sebe a pevně semknula rty. „Snažil se bezúspěšně celé měsíce. Jeho metody byly... kruté. Když mučení nezabralo, nařídil vojákům, ať si se mnou dělají, co se jim zlíbí. Naštěstí jsem ještě měla sílu zasáhnout do jejich mysli a zneschopnit je. Nakonec Galbatorix nařídil, že mě mají odvézt do Urû’baenu. Když jsem se to dozvěděla, naplnila mě hrůza, protože jsem byla zesláblá na duchu i na těle a neměla jsem sílu mu vzdorovat. Nebýt tebe, během týdne bych se ocitla přímo před Galbatorixem.“

Eragon se uvnitř zachvěl. Bylo ohromující, co všechno vydržela. Jemně se zeptal: „Proč mi to všechno říkáš?“

„Abys věděl, před čím jsi mě zachránil. Nemysli si, že nedokážu ocenit tvůj skutek.“

Zahanbeně svěsil hlavu. „Co budeš dělat teď - vrátíš se do Ellesméry?“

„Ne, ještě ne. Je toho tady potřeba ještě hodně udělat. Nemohu opustit Vardeny - Ažihad potřebuje mou pomoc. Viděla jsem, jak jsi dnes prošel zkouškou boje i kouzlení. Brom tě toho dost naučil. Jsi připravený pokračovat ve svém výcviku.“

„Chceš říci, že bych měl odejít do Ellesméry?“

„Ano.“

Eragona to trochu podráždilo. Copak do toho oni se Safirou nemají co mluvit? „Kdy?“

„To se ještě musí rozhodnout, ale ne dříve než za pár týdnů.“

Tak nám dali aspoň trochu času, pomyslel si trpce Eragon. Safira také něco poznamenala a on se na oplátku zeptal Aryi: „Co to Dvojčata chtěla, abych udělal?“

Aryiny oblé rty se zkroutily odporem. „Něco, co ani oni sami nedokáží. Je možné vyslovit jméno nějaké věci ve starověkém jazyce a najít její skutečnou podstatu. Dá to roky práce a obrovské kázně, ale odměnou je naprostá vláda nad tím předmětem. Proto každý ukrývá své pravdivé jméno, protože kdyby ho znal někdo zlý, mohl by ho zcela ovládat."

„Je to divné," řekl Eragon po chvíli, „ale než mě zajali v Gil'eadu, viděl jsem tě ve snech. Bylo to jako nazírání - a byl jsem schopen tě nazírat i později -, ale většinou to bylo ve spánku."

Arya zadumaně sešpulila rty. „Byly chvíle, kdy jsem měla pocit, jako by mě někdo pozoroval, ale často jsem byla zmatená a měla jsem horečku. Nikdy jsem neslyšela o nikom, ať už z vyprávění nebo legend, kdo by dokázal dálkozřít ve spánku."

„Sám tomu nerozumím," řekl Eragon a pohlédl na své ruce. Otáčel Bromovým prstenem kolem prstu. „Co znamená to tetování na tvém rameni? Neměl jsem v úmyslu ho vidět, ale když jsem ti léčil rány... nedalo se tomu vyhnout. Je stejné jako symbol na tomhle prstenu."

„Ty máš prsten s yawë?" zeptala se zostra.

„Ano. Patřil Bromovi. Vidíš?"

Natáhl ruku, aby jí prsten ukázal. Arya zkoumala safír a pak řekla: „Tohle je dar, který se dává jen nejváženějším přátelům elfů - ve skutečnosti tak vzácným, že se po staletí nepoužil. Nebo jsem si to aspoň myslela. Nevěděla jsem, že královna Islanzadi měla o Bromovi tak vysoké mínění."

„Pak bych ho asi neměl nosit," řekl Eragon v obavách, že byl příliš troufalý.

„Ne, nech si ho. Dá ti ochranu, pokud se náhodou setkáš s mým lidem, a možná ti pomůže získat přízeň královny. Nikomu o mém tetování neříkej. Nebylo by dobré, aby se o něm vědělo."

„Spolehni se."

Hezky se mu s Aryou povídalo a přál si, aby jejich rozhovor mohl trvat déle. Když se rozloučili, toulal se Farthen Dûrem a hovořil se Safirou. Přes jeho naléhání mu odmítla prozradit, co jí Arya řekla. Nakonec si vzpomněl na Murtagha a Nasuadinu radu. *Něco snім a*

pak se na něj zajdu podívat, rozhodl. *Počkáš na mě, abych se do dračí haly mohl vrátit s tebou?*

Počkám - jdi, řekla Safira.

Eragon s vděčným úsměvem pádil do Tronjheimu, najedl se v odlehlém koutě kuchyně a pak podle Nasuadiných pokynů došel k malým šedým dveřím střeženým mužem a trpaslíkem. Když požádal o povolení vstoupit, trpaslík třikrát zabouchal na dveře a poté je otevřel. „Až budeš chtít odejít, prostě zakřič," řekl muž s přátelským úsměvem.

Cela byla vyhřátá a dobře osvícená, s umyvadlem v jednom koutě a psacím stolem - vybaveným brky a inkoustem - v druhém. Strop byl bohatě vyřezávaný lakovanými tvary; podlahu pokrýval tlustý koberec. Murtagh ležel na masivní posteli a četl si nějaký svitek. Překvapeně vzhlédl a radostně zvolal: „Eragone! Doufal jsem, že přijdeš!"

„Jak to... chci říct, že jsem myslel..."

„Myslel jsi, že jsem uvězněný v nějaké krysí díře a ukusuju tam tvrdý chléb," řekl Murtagh a s úšklebkem se posadil. „Vlastně jsem čekal to samé, ale Ažihad mi dopřeje všechno tohle pohodlí, pokud nebudu dělat problémy. A přinášejí mi obrovské porce jídla a stejně tak cokoli z knihovny. Pokud si nedám pozor, stane se ze mě obtloustlý učenec."

Eragon se zasmál a se zamyšleným úsměvem se posadil vedle Murtagha. „Ale ty se nezlobíš? Stále jsi vězeň."

„No, zpočátku jsem se zlobil," řekl Murtagh a pokrčil rameny. „Ale když jsem o tom přemýšlel, začal jsem si uvědomovat, že tohle je pro mě opravdu to nejlepší místo. I kdyby mi Ažihad dal svobodu, zůstával bych většinu času ve svém pokoji."

„Ale proč?"

„Víš to moc dobře. Nikdo by v mé blízkosti nebyl klidný, pokud by znal mou skutečnou totožnost, a vždycky by tu byli tací, kteří by nezůstali u nevlídných pohledů a slov. Ale dost o tom, nemůžu se dočkat, až mi řekneš, co je nového. Pojď, vyprávěj."

Eragon mu vylíčil události posledních dvou dnů, včetně svého setkání s Dvojčaty v knihovně. Když skončil, Murtagh se zahloubaně opřel. „Mám dojem," řekl, „že Arya je důležitější, než jsme si oba

mysleli. Uvaž, co jsi zjistil: je mistrem meče, mistrovsky ovládá kouzla a - což je nejvýznamnější - vybrali ji, aby střežila Safiřino vejce. Ona nemůže být jen tak někdo, dokonce ani mezi elfy ne."

Eragon měl stejný názor.

Murtagh se zahleděl do stropu. „Víš, tohle vězení je pro mě vlastně podivně konejšivé. Poprvé v životě nemusím mít strach. Vím, že bych měl... přesto mě něco na tomhle místě uklidňuje. A konečně mohu v noci dobře spát."

„Vím, co máš na mysli," řekl Eragon s úšklebkem. Přesunul se na měkčí část postele. „Nasuada říkala, že tě navštívila. Dozvěděl ses od ní něco zajímavého?"

Murtagh se zahleděl do dálky a zavrtěl hlavou. „Ne, ona se se mnou jen chtěla seznámit. Nevypadá jako princezna? A jak se nese! Když sem poprvé vstoupila, myslel jsem, že je to jedna z těch velkých dam z Galbatorixova dvora. Viděl jsem hrabata a knížata, jejichž manželky se ve srovnání s ní hodily více pro život mezi vepři než mezi šlechtou."

Eragon poslouchal jeho chválu s narůstající obavou. *Možná to nic neznamená*, připomněl sám sobě. *Děláš ukvapené závěry*. Přesto ho ta předtucha neopouštěla. Ve snaze setřást nepříjemný pocit se zeptal: „Jak dlouho zůstaneš uvězněný, Murtaghu? Nemůžeš se skrývat navěky."

Murtagh lhostejně pokrčil rameny, ale z jeho slov byla cítit vážnost. „Prozatím budu spokojený, když zůstanu tady a budu odpočívat. Nemám důvod hledat úkryt jinde, ani se podrobit zkoušce Dvojčat. Nakonec mě to nepochybně začne unavovat, ale zatím... jsem spokojený."

Stíny se prodlužují

Safira do Eragona silně šťouchla čumákem, aby ho vzbudila a poškrábala ho svou drsnou čelistí. „Au!“ vyjekl Eragon a prudce se posadil. Až na slabé světlo vycházející ze zastíněné lucerny byla v jeskyni tma. Venku v dračí hale se třpytil tisícem nejrůznějších barev Isidar Mithrim, osvětlený pásem luceren.

Ve vchodu do jeskyně stál trpaslík a celý rozrušený lomil rukama. „Musíš jít, Argetlame! Velké potíže - Ažihad tě volá. Není času nazbyt!“

„Co se děje?“ zeptal se Eragon.

Trpaslík jen zavrtěl hlavou, až se mu rozhoupal plnovous. „Pojď, musíš! Carkna bragha! Hned!“

Eragon si připásal Zar’roc, popadl luk a šípy a osedlal Safiru. *Konec klidného spaní*, reptala, když se přikrčila k zemi, aby se jí mohl vyšplhat na záda. Hlasitě si zívl a Safira vyrazila z jeskyně.

Když přistáli u bran Tronjheimu, Orik už tam stál se zachmuřeným výrazem. „Pojď, ostatní už čekají.“ Odvedl je Tronjheimem do Ažihadovy pracovny. Cestou ho Eragon zahrnoval otázkami, ale Orik jen řekl: „Sám toho moc nevím - počkej, co řekne Ažihad.“

Obrovské dveře do pracovny otevřel pár statných strážců. Ažihad seděl za svým stolem a sklíčeně studoval mapu. Byla tam také Arya a nějaký svalnatý muž. Ažihad k nim vzhlédl. „Dobře, že jsi tady, Eragone. Seznam se s Jörmundurem, mým zástupcem.“

Pokývli na sebe a pak obrátili svou pozornost zpět k Ažihadovi. „Vzbudil jsem vás pět, protože jsme ve vážném nebezpečí. Asi před hodinou a půl přiběhl z opuštěného tunelu pod Tronjheimem jeden trpaslík. Krvácel a byl skoro neschopný souvisle promluvit, ale měl dost rozumu, aby řekl trpaslíkům, co ho pronásleduje: vojsko urgalů, které je odtud asi den cesty.“

V pracovně zavládlo napjaté ticho. Pak Jörmundur hlasitě zaklel a začal se vyptávat ve stejnou chvíli jako Orik. Arya mlčela. Ažihad zvedl ruce. „Ticho! Je toho víc. Urgalové se neblíží po zemi, ale pod zemí. Jsou v tunelech... chtějí na nás zaútočit zespodu.“

Eragon pozvedl hlas, aby přehlušil vřavu, která následovala. „Jak to, že o tom trpaslíci nevěděli dřív? Jak urgalové mohli najít ty tunely?“

„Máme štěstí, že jsme se o tom dozvěděli tak brzy!“ vykřikl Orik. Všichni zmlkli, aby ho slyšeli. „Beorské hory jsou provrtány stovkami tunelů, v nichž nikdo nepřebývá od chvíle, kdy byly vyhloubeny. Jediní trpaslíci, kteří jimi chodí, jsou podivíni, kteří se straní všech ostatních. Taky jsme nemuseli dostat vůbec žádné varování.“

Ažihad ukázal na mapu a Eragon se přisunul blíž. Mapa znázorňovala jižní polovinu Alagaësie, ale na rozdíl od té Eragonovy detailně vykreslovala celý pás Beorských hor. Ažihad zabodl prst do místa, kde se Beorské hory stýkaly s hranicemi Surdy. „Tady,“ řekl, „je to místo, odkud ten trpaslík údajně přišel.“

„Orthíad!“ zvolal Orik. Jörmundur na něj zmateně pohlédl a on vysvětlil: „Je to naše starověké sídlo, které jsme opustili, když byl dokončen Tronjheim. Ve své době to bylo největší z našich měst. Ale po staletí tam nikdo nežije.“

„A je dost staré na to, aby se některé z tunelů zbortily,“ řekl Ažihad. „Domníváme se, že právě tak ho z povrchu objevili. Mám podezření, že Orthíad se teď jmenuje Ithrö Zhâda. Tam původně mířilo urgalské vojsko, které pronásledovalo Eragona a Safiru, a jsem si jistý, že právě tam urgalové putovali celý rok. Z Ithrö Zhâda mohou postupovat, kamkoli se jim v Beorských horách zamane. Mají sílu zničit jak Vardeny, tak trpaslíky.“

Jörmundur se sklonil nad mapou a pozorně si ji prohlížel. „Víme, kolik urgalů tam je? Jsou s nimi Galbatorixovy oddíly? Nemůžeme naplánovat obranu, pokud nevíme, jak početné je jejich vojsko.“

Ažihad neradostně odvětil: „Nemáme jistotu ani v jednom, přesto naše přežití na té poslední otázce závisí. Pokud Galbatorix rozšířil řady urgalů o své vlastní muže, nemáme šanci. Ale pokud tak neučinil - protože dosud nechce odhalit své spojenectví s urgaly nebo z nějakého jiného důvodu -, ještě můžeme vyhrát. Ani Orrin, ani elfové nám už nestihnou přijít na pomoc. I tak jsem k nim oběma ale poslal běžce se zprávou o naší kritické situaci. Přinejmenším je nikdo nezaskočí, pokud prohrajeme.“

Přejel si rukou přes černočerné obočí. „Už jsem mluvil s Hrothgarem a rozhodli jsme o dalším postupu. Naše jediná naděje je uzavřít urgaly ve třech největších tunelech a nasměrovat je do Farthen Dûru, aby se nevyrojili uprostřed Tronjheimu jako kobylky."

„Potřebuji, aby Eragon a Arya pomohli trpaslíkům zbořit vedlejší tunely. Je to příliš těžká práce, než aby se dala zvládnout běžnými prostředky. Dvě skupiny trpaslíků už na tom pracují: jedna za branami Tronjheimu a druhá pod ním. Eragone, ty budeš pracovat se skupinou venku. Aryo, ty budeš s tou pod zemí; Orik tě k nim zavede."

„Proč nezbortíme všechny tunely, místo toho, abychom nechali ty největší nedotčené?" zeptal se Eragon.

„Protože to by přinutilo urgaly odklízet sutiny a mohli by se tak rozhodnout jít jiným směrem, než chceme my," vysvětloval Orik. „Pokud se odřízneme, mohli by navíc zaútočit na další města trpaslíků - a my bychom jim nemohli včas přijít na pomoc."

„Je tu ještě jeden důvod," řekl Ažihad. „Hrothgar mě varoval, že Tronjheim je postavený na tak husté spleti chodeb, že kdyby se jich narušilo příliš mnoho, části města se propadnou do země pod svou vlastní vahou. To nemůžeme riskovat."

Jörmundur soustředěně poslouchal a pak se zeptal: „Takže uvnitř Tronjheimu se vůbec nebude bojovat? Říkal jsi, že urgalové budou, nasměrováni ven z města, do Farthen Dûru."

Ažihad pohotově odpověděl: „Přesně tak. Nemůžeme ubránit veškeré hranice Tronjheimu - je na naše vojsko příliš rozlehlý -, a tak uzavřeme všechny chodby a brány, které do něj vedou. To vytlačí urgaly ven na planiny kolem Tronjheimu, kde máme spoustu manévrovacího prostoru pro naše vojska. Protože urgalové budou celou dobu v tunelech pod městem, nemůžeme riskovat dlouhou bitvu. Pokud tam budou, budeme v neustálém nebezpečí, že se do Tronjheimu prokopou. Když k tomu dojde, budeme v pasti a napadnou nás zvenku i zevnitř. Musíme urgalům zabránit, aby dobyli Tronjheim. Jestli se dostanou do města, není jisté, zda budeme mít sílu je přemoci."

„A co naše rodiny?" zeptal se Jörmundur. „Nechci být svědkem toho, jak mi ženu a syna vraždí urgalové."

Vrásky na Ažihadově tváři se prohloubily. „Všechny ženy a děti se právě stěhují do okolních údolí. Pokud nás porazí, budou mít s sebou průvodce, kteří je zavedou do Surdy. To je vše, co mohu za těchto okolností udělat.“

Jörmundur se snažil nedat najevo, že mu spadl kámen ze srdce. „Pane, půjde s nimi Nasuada?“

„Netěší ji to, ale půjde.“ Všechny zraky se upíraly na Ažihada, který vypjal ramena a prohlásil: „Urgalové dorazí během několika hodin. Víme, že jich je mnoho, ale Farthen Dûr ubránit musíme. Prohra by znamenala zkázu trpaslíků, smrt Vardenů - a nakonec i porážku Surdy a elfů. Tohle je bitva, kterou nesmíme prohrát. Teď jděte a splňte své úkoly! Jörmundure, připrav muže k boji.“

Všichni pospíchali pryč z pracovny: Jörmundur do kasáren, Orik s Aryou ke schodům vedoucím do podzemí a Eragon se Safirou jednou ze čtyř hlavních tronjheimských chodeb ven. I když bylo velmi časně, v městě-hoře se to hemžilo jako v mraveništi. Lidé pobíhali, vykřikovali zprávy a nosili rance věcí.

Eragon bojoval a zabíjel už předtím, ale z bitvy, která je čekala, mu bylo úzko. Nikdy neměl příležitost se na boj připravit. A teď ho to naplňovalo hrůzou. Cítil se sebejistě, když čelil několika málo protivníkům - věděl, že s pomocí Zar’rocu a kouzel dokáže hravě přemoci tři nebo čtyři urgaly -, ale v tak rozsáhlém střetu se může stát cokoli.

Vyšli z Tronjheimu a hledali trpaslíky, jimž měli jít na pomoc. Bez záře slunce či měsíce byl Farthen Dûr uvnitř temný jako saze a tmou probleskovalo jen světlo planoucích luceren, které se trhavě pohupovaly v kráteru. *Možná jsou na opačné straně Tronjheimu,* napadlo Safiru. Eragon souhlasil a vyhoupl se jí na hřbet.

Plachtili kolem Tronjheimu, dokud nezahlédli hlouček luceren. Safira s tichým zašuměním přistála vedle skupiny vyplašených trpaslíků, kteří horečně kopali krumpáči. Eragon jim rychle vysvětlil, proč přiletěli. Trpaslík se špičatým nosem mu řekl: „Asi čtyři metry přímo pod námi je tunel. Každá pomoc nám přijde vhod.“

„Pokud uvolníte prostranství nad tunelem, uvidím, co se dá dělat.“ Trpaslík se špičatým nosem vypadal pochybovačně, ale nařídil kopáčům, aby poodstoupili.

Eragon se připravoval ke kouzlení a pomalu oddechoval. Možná by skutečně dokázal pohnout veškerou hlínou nad tunelem, ale potřeboval si šetřit síly na později. Místo toho se pokusí zbortit tunel tak, že vytvoří tlak na slabší části stropu.

„Thrysta deloi,“ zašeptal a nasměroval své síly do hlíny. Téměř okamžitě narazily na skálu. Nevšímal si toho a natáhl je hlouběji dolů, dokud neucítil dutou prázdnotu tunelu. Pak začal pátrat po trhlinách ve skále. Pokaždé, když nějakou našel, zatlačil na ni, aby ji prodloužil a rozšířil. Byla to namáhavá práce, ale ne větší, než kdyby musel rozštípnout kámen holýma rukama. Neudělal žádný viditelný pokrok, což pochopitelně neuniklo pozornosti netrpělivých trpaslíků.

Eragon však vytrval. Zanedlouho byl odměněn pronikavým praskotem, který byl jasně slyšet až na povrchu. Ozývalo se vytrvalé skřípění, pak země zvolna začala stékat dovnitř jako voda ve výlevce a nechala po sobě sedm metrů širokou díru.

Zatímco rozradostnělí trpaslíci zahrazovali tunel sutí, jejich nosatý vůdce odvedl Eragona k další chodbě. Zbortit tuhle bylo mnohem obtížnější, ale dokázal zopakovat předchozí výkon. Během několika dalších hodin se se Safiřinou pomocí probořil do víc než půl tuctu tunelů po celém Farthen Dûru.

Zatímco pracoval, do malého výřezu nebe nad nimi se vkradlo světlo. Nebylo sice ještě vidět, ale posílilo to Eragonovu jistotu. Odvrátil se od popraskaných trosek posledního tunelu a se zájmem pozoroval okolí.

Z Tronjheimu proudily zástupy žen a dětí spolu s vardenskými starci. Každý nesl hromady potravin, oblečení a osobních věcí. Doprovázela je malá skupina válečníků, převážně chlapců a starších mužů.

Většina činností se však soustředila k úpatí Tronjheimu, kde Vardenové a trpaslíci shromažďovali armádu, rozdělenou na tři prapory. Každý oddíl nesl vardenskou vlajku s bílým drakem držícím růži nad mečem namířeným špičkou dolů, to vše na nachovém pozadí.

Muži stáli se zaťatými pěstmi a mlčeli. Vlasy jim volně splývaly zpod helmic. Mnoho válečníků mělo jen meč a štít, ale bylo tu i několik oddílů kopiníků. V zadní části praporu si lukostřelci zkoušeli své tětivy.

Trpaslíci byli odění v těžké bitevní výzbroji. Nablýskané ocelové drátěné košile jim sahaly až ke kolenům a nohy měli zakryté prvotřídním kroužkovým brněním, které bylo zakončeno botami pobitými mosazí. U pasu jim visela pochva s krátkým mečem a jejich hlavy zdobily železné helmice. Na levé ruce měli nasazený silný kulatý štít se znakem jejich klanu, v pravé nesli motyku nebo válečnou sekeru. Od vzdálenějšího praporu se odpojila malá postava a pospíchala k Eragonovi a Safiře. Byl to Orik, oděný stejně jako ostatní trpaslíci. „Ažihad chce, aby ses přidal k vojsku," vyřizoval. „Už tu nejsou další tunely, do kterých je třeba se dostat. Oba máte nachystané jídlo."

Eragon se Safirou doprovodili Orika do stanu, kde našli chléb a vodu pro Eragona a hromadu sušeného masa pro Safiru. Bez námitek to snědli; bylo to lepší než mít hlad.

Po jídle jim Orik řekl, ať počkají, a ztratil se mezi vojáky. Když se vrátil, doprovázela ho řada trpaslíků obtěžkaných hromadou opancéřovaného brnění. Orik zvedl jednu z jeho částí a podal ji Eragonovi.

„Co je to?" zeptal se Eragon a dotkl se nablýskaného kovu. Brnění bylo složitě tepané s rytinami a zlatým zdobením. Místy bylo palec tlusté a velmi těžké. Žádný muž by nedokázal bojovat s takovým závažím. A pro jednoho člověka to bylo příliš mnoho součástí.

„Dar od Hrothgara," řekl Orik, očividně spokojený sám se sebou. „Leželo tak dlouho mezi našimi poklady, že jsme na něj skoro zapomněli. Bylo vyrobeno v jiné době, před pádem Jezdců."

„Ale *k čemu* to je?" zeptal se Eragon.

„No to je přece dračí brnění! Snad si nemyslíš, že draci létali do bitev nechránění? Kompletní soupravy jsou vzácné, protože trvalo dlouho takové brnění vyrobit a protože draci neustále rostli. Safira ale ještě není tak velká, takže tohle by jí mělo celkem dobře padnout.

Dračí brnění! Když Safira očichala jeden kus, Eragon se zeptal: *Co myslíš ?*

Pojďme ho vyzkoušet, řekla s divokou jiskrou v oku.

Po delším úsilí Eragon s Orikem o kus poodstoupili, aby se konečně mohli kochat výsledkem. Kromě ostnů měla Safira celý krk zakrytý trojúhelníkovými plátky, které se vzájemně překrývaly. Břicho a hrudník jí chránily nejtěžší plechy, ty nejlehčí měla na ocase. Zatímco křídla zůstala nechráněna, nohy a hřbet měla úplně opancéřované. Její hlavu pokrýval tvarovaný kus pancíře, který jí nechával dostatek prostoru, aby mohla pohybovat dolní čelistí a kousat.

Safira zkusmo prohnula krk a brnění se pružně natáhlo s ní. *Zpomalí mě to sice, ale pomůže to zastavit šípy. Jak vypadám?*

Dost hrozivě, odpověděl Eragon po pravdě. To ji potěšilo.

Orik sesbíral ze země zbývající věci. „Také jsem ti přinesl brnění, i když to dalo práci nalézt tvou velikost. Zřídka kováme brnění pro lidi nebo elfy. Nevím, pro koho bylo vyrobeno tohle, ale nikdy nebylo použito a mělo by ti dobře posloužit."

Eragon si přetáhl přes hlavu tuhou drátěnou košili s koženými zády, která mu splývala k zemi jako suknice. Těžce mu spočívala na ramenou a cinkala při každém pohybu. Když si přes ni přepásal Zar'roc, přestala se houpat. Na hlavu přišla kožená čapka, pak drátěná kapuce a nakonec stříbrozlatá helmice. K předloktím měl přivázané chrániče a od kolen dolů holenní brnění. Na ruce dostal rukavice s drátěným hřbetem. Nakonec mu Orik podal široký štít zdobený dubovým dřevem.

Eragonovi bylo jasné, že to, co se Safirou právě dostali, stojí celé jmění, a proto se uklonil a řekl: „Děkujeme ti za tyto dary. Jsme Hrothgarovi nesmírně vděčni."

„Teď neděkujte," řekl Orik a zachechtal se. „Počkejte, až vám brnění zachrání život."

Válečníci shromáždění opodál začali pochodovat pryč. Tři prapory se přesouvaly do různých částí Farthen Dûru. Eragon si nebyl jistý, co by měli udělat, a tak se podíval na Orika. Ten pokrčil rameny: „Předpokládám, že bychom je měli doprovodit." Vlekli se za praporem, který mířil ke stěně kráteru. Eragon se zeptal na urgaly, ale Orik věděl jen to, že do tunelů pod zem byli vysláni zvědi a ti zatím nikoho nezahlédli ani nezaslechli.

Prapor zastavil u jednoho ze zbořených tunelů. Trpaslíci navršili sutiny tak, aby se z tunelu dalo snadno vylézt ven. *Tohle musí být jedno z míst, kde chtějí vyvést urgaly na povrch*, poznamenala Safira.

Na stožárech zaražených do země byly zavěšené stovky luceren. Zalévaly prostor takovým množstvím světla, jako by zářilo večerní slunce. Kolem ústí tunelu plápolaly ohně, nad nimiž se ohřívaly obrovské kotle pryskyřice. Eragon pohlédl stranou a snažil se potlačit zhnusení. Byl to hrozný způsob, jak někoho usmrtit, byť to byl urgal.

Do země byly zatlučené řady zašpičatělých kůlů, aby vytvořily trnitý zátaras mezi vojskem a tunelem. Eragon viděl příležitost pomoci, a tak se přidal ke skupině mužů, kteří kopali příkop mezi kůly. Také Safira se dala do díla a vyhrabávala hlínu svými obrovskými drápy. Zatímco pracovali, Orik odešel dohlédnout na stavbu barikády, která měla chránit lukostřelce. Eragon se vděčně napil vína z měchu, kdykoli koloval. Když byly výkopy hotové a naplněné špičatými kolíky, Safira s Eragonem si odpočinuli.

Orik se vrátil a našel je sedět pospolu. Otřel si čelo. „Všichni muži a trpaslíci jsou na bojišti. Tronjheim byl uzavřen. Hrothgar převzal velení nad praporem, který máme po levici. Ažihad vede ten před námi."

„Kdo velí tomuhle?"

„Jörmundur." Orik se s bručením posadil a odložil svou válečnou sekeru na zem.

Safira šťouchla do Eragona. *Podívej.* Uviděl, jak na Tornakovi přijíždí Murtagh v helmici a v rukou drží štít trpaslíků a svůj jedenapůlruční meč, a pevně sevřel Zar'roc.

Orik zaklel a vyskočil, ale Murtagh ho rychle zarazil: „To je v pořádku; Ažihad mě pustil."

„Proč by to dělal?" obořil se na něj Orik.

Murtagh se jízlivě usmál. „Řekl, že tohle je pro mě příležitost, abych prokázal dobré úmysly. Pravděpodobně si myslí, že bych nenapáchal velké škody, ani kdybych se obrátil proti Vardenům."

Eragon kývl na uvítanou a sundal ruku z meče. Murtagh byl vynikající a nemilosrdný bojovník - přesně takového Eragon potřeboval mít po svém boku během bitvy.

„Jak poznáme, že nelžeš?" zeptal se Orik.

„Protože to říkám já," oznámil silný hlas. Přistoupil k nim Ažihad, vybavený do bitvy prsním krunýřem a mečem s rukojetí ze slonoviny. Položil Eragonovi na rameno mohutnou ruku a odvedl ho stranou, kde je ostatní nemohli slyšet. Přelétl pohledem jeho zbroj. „Výborně. Orik tě pěkně vybavil."

„Ano... už něco spatřili v tunelech?"

„Ne." Ažihad se opřel o svůj meč. „Jedno z Dvojčat zůstane v Tronjheimu. Bude pozorovat bitvu z dračí haly a prostřednictvím svého bratra mi bude posílat zprávy. Vím, že se umíš dorozumívat v myšlenkách. Potřebuji, abys říkal Dvojčatům *všechno,* cokoli neobvyklého, co uvidíš během boje. Také já ti přes ně budu posílat rozkazy. Rozumíš?"

Představa, že bude spojený s Dvojčaty, naplnila Eragona nechutí, ale věděl, že je to nezbytné. „Ano."

Ažihad se odmlčel. „Nejsi pěšák nebo jezdec na koni, ani jiný druh válečníka, kterým jsem zvyklý velet. V bitvě se možná ukáže, že je to jinak, ale myslím, že ty a Safira budete víc v bezpečí na zemi. Ve vzduchu byste byli dokonalý cíl pro urgalské lukostřelce. Budeš bojovat v jejím sedle?"

Eragon nikdy nebojoval na koni, tím méně na Safiře. „Nejsem si jistý, jak to uděláme. Když sedím na Safiře, jsem příliš vysoko, takže mohu bojovat jen s Kully."

„Obávám se, že Kullů tu bude spousta," řekl Ažihad. Narovnal se a sebral meč ze země. „Jediné, co ti mohu poradit, je, aby ses vyhýbal zbytečnému riziku. Vardenové si nemohou dovolit ztratit zrovna tebe." S tím se otočil a odešel.

Eragon se vrátil k Orikovi a Murtaghovi, dřepnul si vedle Safiry a opřel si štít o kolena. Všichni čtyři mlčky vyčkávali, stejně jako stovky vojáků opodál. Jak se slunce posouvalo za okraj kráteru, světlo z vrcholu Farthen Dûru sláblo.

Eragon se otočil, aby očima přelétl vojenské ležení, ale najednou ztuhl a srdce mu poskočilo. Asi deset metrů od něj seděla Arya s lukem položeným v klíně. I když věděl, že to je nesmysl, doufal, že odešla s ostatními ženami z Farthen Dûru. Znepokojeně k ní přispěchal. „Ty budeš bojovat?"

„Dělám, co musím," řekla klidně Arya.

„Ale je to příliš nebezpečné!“

Tvář jí potemněla. „Nerozmazluj mě, člověče. Elfové připravují k boji jak muže, tak ženy. Nejsem jedna z vašich bezmocných žen, abych utíkala, kdykoli se objeví nějaké nebezpečí. Dostala jsem za úkol chránit Safiřino vejce... a selhala jsem. Moje breoal byla zostuzena a zahanbila bych ji ještě víc, kdybych nestřežila tebe a Safiru na tomto bojišti. Zapomínáš, že jsem silnější v kouzlení než kdokoli tady - včetně tebe. Pokud sem přijde Stín, kdo jiný ho může porazit než já? A kdo jiný má to právo?“

Eragon na ni bezmocně hleděl a věděl, že má pravdu, radost však z toho neměl. „Tak se opatruj.“ Ze zoufalství dodal ve starověkém jazyce: „Wiol pömnuria ilian.“ Pro mé štěstí.

Arya rozpačitě odvrátila pohled, takže jí vlasy zakryly tvář. Přejela rukou po naleštěném luku a řekla polohlasně: „Je to můj wyrd, být tady. Musím splatit dluh.“

Spěšně se vrátil k Safiře. Murtagh na něj zvědavě pohlédl. „Co říkala?“

„Nic.“

Hodiny pomalu míjely. Obránci města byli ponořeni do vlastních myšlenek a v jejich řadách zavládlo tísnivé ticho. Kráter Farthen Dûru znovu potemněl, až na jasný svit luceren a ohňů ohřívajících pryskyřici. Eragon zblízka zkoumal spoje na svém brnění a přitom tajně sledoval Aryu. Orik opakovaně přejížděl brouskem po ostří svojí sekery a mezi jednotlivými tahy je pravidelně kontroloval; skřípání kamene o kov bylo otravné. Murtagh jen hleděl do dálky.

Tu a tam ležením proběhli poslové a vojáci vyplašeně vyskakovali na nohy. Ale vždycky se ukázalo, že jde o planý poplach. Muži i trpaslíci začínali být podráždění; často se ozývaly rozzlobené hlasy. Nejhorší na Farthen Dûru bylo, že tu nefoukal vítr - vzduch byl mrtvý, nehybný. A když se ohřál a začal být nedýchatelný a plný kouře, nebylo úlevy.

Jak noc postupovala, bojiště utichlo a zůstalo němé jako smrt. Bojovníkům z dlouhého čekání ztuhly svaly. Eragon zíral bezvýrazným pohledem do tmy a těžkla mu víčka. Nutil se k bdělosti a snažil se přemoci ztuhlost.

Nakonec Orik řekl: „Je pozdě. Měli bychom spát. Pokud se něco bude dít, ostatní nás vzbudí." Murtagh zabručel, ale Eragon byl příliš unavený, než aby něco namítal. Schoulil se k Safiře a místo polštáře si dal pod hlavu štít. Když se mu zavírala víčka, všiml si, že Arya je stále vzhůru a hlídá je.

Jeho sny byly zmatené a znepokojivé, plné rohatých bestií a skrytých hrozeb. Znovu a znovu slyšel hluboký hlas, který se ho ptal: „Jsi připraven?" Ale nikdy nedokázal odpovědět. Vinou takových vidin byl jeho spánek povrchní a neklidný, dokud se něco nedotklo jeho paže. Vylekaně se probudil.

Bitva pod Farthen Dûrem

„Už to začalo," řekla Arya se zarmouceným výrazem. Oddíly ostražitě stály v řadách s nachystanými zbraněmi. Orik se ohnal sekerou, aby se ujistil, že má kolem sebe dostatek místa. Arya zasadila šíp do zářezu a byla připravená vystřelit.

„Před pár minutami vyběhl z tunelu průzkumník," sdělil Eragonovi Murtagh. „Urgalové přicházejí."

Společně pozorovali temné ústí tunelu skrz řady mužů a špičatých kůlů. Uběhla minuta, pak další... a další. Eragon nespouštěl oči z tunelu a vytáhl se Safiře do sedla se Zar'rocem v ruce. Murtagh vedle něj nasedl na Tornaka. Pak nějaký muž vykřikl: „Slyším je!"

Vojáci ztuhli; ještě pevněji sevřeli své zbraně. Nikdo se ani nehnul... nikdo nedýchal. Někde zařehtal kůň.

Jakmile se vzduchem rozezněly drsné výkřiky urgalů a z ústí tunelu se začaly valit temné postavy, zazněl rozkaz, aby byly překlopeny kotle smůly, a do lačného hrdla tunelu se z nich vylévala vařící tekutina. Netvorové zavyli bolestí a mávali rukama ve vzduchu. Pak někdo hodil do bublající pryskyřice pochodeň, takže se v otvoru rozhučel oranžový sloup mastných plamenů a urgaly pohltil pekelný žár. Eragon znechuceně přelétl pohledem Farthen Dûr, aby se podíval na další dva prapory; u obou uviděl podobné ohně. Zastrčil Zar'roc do pochvy a napjal tětivu.

Další urgalové brzy pryskyřici udusali a šplhali ven z tunelů přes těla svých mrtvých spolubojovníků. Shlukli se a vytvořili tak před muži a trpaslíky neprostupnou stěnu. Za palisádou, kterou Orik pomáhal postavit, napjala své tětivy první řada lučištníků a vystřelila. Eragon s Aryou připojili k tomuto smrtícímu roji své šípy a pozorovali, jak dopadají na urgalské vojsko.

Zástup urgalů zakolísal a hrozilo, že se prolomí, ale zakryl se štíty a útok přečkal. Lučištníci znovu vystřelili, ale urgalové zběsilým tempem dál proudili na povrch.

Eragona děsilo jejich množství. To mají všechny do jednoho zabít? Takový úkol mu připadal šílený. Jediným povzbuzením mu bylo, že mezi urgaly neviděl žádné Galbatorixovy oddíly Alespoň prozatím ne.

Nepřátelská armáda vytvořila jednolitou masu těl a uprostřed davu nestvůr byly vztyčeny potrhané temné prapory. Farthen Dûrem se nesly zlověstné tóny, když zazněly válečné rohy. Celá skupina urgalů vyrazila s divokým válečným pokřikem.

Řítili se proti řadám kůlů a pokryli je mastnou krví a bezvládnými těly, když byli urgalové v první linii natlačeni zbytkem davu na ostré špice. Přes zátaras přeletělo směrem k přikrčeným obráncům mračno černých šípů. Eragon se sklonil za štít a Safira si zakryla hlavu. Šípy neškodně zarachotily o její brnění.

Urgalská horda, na chvilku zastavená kůly, zmateně pobíhala sem a tam. Vardenové se shlukli a čekali na další útok. Po chvíli se znovu ozval válečný pokřik, jak se urgalové vyhrnuli vpřed. Nápor byl silný. Jeho prudkost přenesla urgaly přes kůly, kde do jejich zástupů horečně bodala řada kopiníků, kteří se pokoušeli je zahnat. Kopiníci krátce odolávali, ale hrozivý příliv urgalů se nedal zastavit a byli přemoženi.

První linie obrany byly prolomeny a poprvé se střetly hlavní šiky obou vojsk. Muži a trpaslíci se vrhli do boje s ohlušujícím řevem. Safira zaburácela, skočila vpřed a střemhlav se řítila do víru hlučné a nepřehledné bitvy.

Čelistmi a drápy roztrhala jednoho urgala na kusy. Zuby měla stejně smrtonosné jako kterýkoli meč a ocas používala jako obří kyj. Eragon z jejího hřbetu odrazil úder kladivem od vůdce urgalů, aby ochránil její nekrytá křídla. Rudá čepel Zar'rocu jako by zářila radostí, když po ní stékala krev.

Koutkem oka Eragon zahlédl Orika, jak mocnými máchnutími sekery sráží hlavy urgalů. Vedle trpaslíka seděl Murtagh na Tornakovi a s tváří zkřivenou do zlověstného úšklebku vztekle máchal mečem a překonával jakýkoli útok. Pak se Safira prudce otočila a Eragon uviděl Aryu, přeskakující mrtvá těla nepřátel.

Nějaký urgal povalil raněného trpaslíka a ohnal se po Safiřině pravé noze. Jeho meč se odrazil od brnění ve spršce jisker. Eragon ho

sekl do hlavy, ale Zar'roc se zabodl do netvorových rohů a vypadl mu z ruky. Zaklel, seskočil ze Safiry a pustil se do urgala; prudce ho udeřil štítem do obličeje. Vyškubl Zar'roc z jeho rohů a pak uskočil, když se na něj vrhl další.

Safiro, potřebuji tě! zakřičel, ale proud bitvy je oddělil. Najednou na něj skočil Kull s napřaženým kyjem. Eragon nedokázal včas zvednout štít, a tak vykřikl: „Jierda!“ Kullova hlava sebou trhla dozadu, až to hlasitě křuplo, jak se mu zlomil vaz. Další čtyři urgalové podlehli Zar'rocovu žíznivému úderu, pak se vedle Eragona vynořil Murtagh a zahnal hrozící urgaly zpátky.

„Pojď!“ zakřičel, natáhl ruku z Tornaka a vytáhl Eragona na koně. Pospíchali k Safiře, která se ocitla v záplavě nepřátel. Dvanáct urgalů mávajících oštěpy ji obestoupilo v kruhu a bodalo ji svými kopími. Už se jim podařilo propíchnout jí obě křídla. Na zem jí odkapávala krev. Pokaždé, když se vrhla na nějakého urgala, seskupili se do hloučku a útočili jí na oči, takže se musela stáhnout. Pokoušela se jim kopí vytrhnout svými drápy, ale urgalové vždy uskočili a vyhnuli se jí.

Pohled na Safiřinu krev Eragona rozzuřil k nepříčetnosti. S divokým výkřikem seskočil z Tornaka, bodl nejbližšího urgala do srdce a vložil do toho veškeré své síly. Jeho útok na okamžik odvedl pozornost urgalů, což Safiře stačilo, aby se osvobodila. Jediným pohybem odhodila urgala a přihnala se k Eragonovi. Ten se chytil jednoho z jejích ostnů na krku a vyhoupl se zpátky do sedla. Murtagh zvedl ruku a vrhl se na další houf urgalů.

V nevyslovené shodě Safira vzlétla a vystoupala nad bojující vojska, kde hledala odpočinek od toho šílenství. Eragon přerušovaně oddechoval. Svaly měl napjaté, připravené zažehnat další útok. Každá žilka v jeho těle sršela energií a on si připadal živější než kdykoli předtím.

Safira kroužila tak dlouho, než znovu nabrali síly, pak se snesla směrem k urgalům a letěla těsně nad zemí, takže ji ani nezpozorovali. Přiblížila se k nim zezadu, kde byli shromážděni jejich lukostřelci.

Než si urgalové stačili uvědomit, co se děje, Eragon usekl hlavu dvěma lukostřelcům a Safira rozpárala tři další. Znovu se vznesla,

zatímco pod nimi se rozezněly poplašné výkřiky, a rychle vystoupala z dostřelu šípů.

Pak zopakovali tuhle taktiku na jiném křídle vojska. Díky Safiřině obratnosti a rychlosti spolu s chabým osvětlením urgalové téměř nemohli vytušit, odkud zaútočí příště. Eragon střílel lukem, kdykoli byla Safira ve vzduchu, ale zanedlouho mu došly šípy. Brzy mu v toulci zůstala jen jeho kouzla, která si chtěl ponechat v záloze, dokud je nebudou zoufale potřebovat.

Jelikož se Safirou létali nad bojovníky, Eragon získal mimořádně dobrou představu o tom, jak bitva pokračuje. Ve Farthen Dûru zuřily tři samostatné bitvy, každá u jednoho z otevřených tunelů. Urgalové byli v nevýhodě, neboť měli rozptýlená vojska a nemohli dostat celou svou armádu ven z tunelu najednou. I tak ale Vardenové a trpaslíci nedokázali zabránit urgalům v postupu a pomalu byli zatlačováni zpět k Tronjheimu. Množství obránců se zdálo být nepatrné ve srovnání se záplavou urgalů, jejichž počet stále narůstal, jak další a další proudili z tunelů.

Urgalové byli organizovaní kolem několika praporů, z nichž každý představoval jeden klan, ale nebylo zřejmé, kdo velí celé armádě. Klany se nezajímaly jeden o druhý, jako by dostávaly příkazy odněkud jinud. Eragon by rád věděl, kdo jim velí, aby ho spolu se Safirou mohli zabít.

Pamatoval na Ažihadovy příkazy, a tak začal předávat informace Dvojčatům. Zaujalo je, co jim řekl o očividné nepřítomnosti vůdce urgalů, a vyptávali se ho na to blíž. Výměna informací probíhala hladce a stručně. Dvojčata mu řekla: *Máš příkaz pomoci Hrothgarovi; je na tom špatně.*

Rozumím, odpověděl Eragon.

Safira rychle doletěla k obléhaným trpaslíkům a snesla se nízko nad Hrothgara. Oděný ve zlatém brnění stál král trpaslíků v přední části malého hloučku svého lidu a třímal Volund, kladivo svých předků. Jeho bílý plnovous odrážel světlo luceren, když vzhlédl k Safiře. V očích se mu zajiskřilo obdivem.

Safira přistála vedle trpaslíků a postavila se blížícím se urgalům. Dokonce i toho nejudatnějšího Kulla zastrašila její zuřivost a dovolila tak trpaslíkům prudce zaútočit. Eragon se snažil Safiru ochránit.

Její levý bok chránili trpaslíci, ale před ní a napravo zuřila bitevní vřava. Eragon neměl s nepřáteli slitování, využil každé příležitosti udeřit a používal kouzla, když mu Zar'roc neposloužil. Od jeho štítu se odrazil oštěp, který ho promáčkl a škrábl ho na rameni. Potlačil bolest, aby vzápětí rozštípl lebku urgala, až se jeho mozek smísil s kovem a kostmi.

V úžasu pozoroval Hrothgara - který, ač byl starý jak z pohledu lidí, tak trpaslíků, stále zůstával neochvějně na bojišti. Žádný urgal, ať už Kull nebo ne, se nemohl králi trpaslíků a jeho strážcům postavit a přitom zůstat naživu. Pokaždé, když Volund zasáhl svůj cíl, zazněl gong smrti pro dalšího nepřítele. Když oštěp sestřelil jednoho z jeho válečníků, Hrothgar sám popadl oštěp a neuvěřitelnou silou jím mrštil dvacet yardů, až kopí proklálo svého majitele. Takové hrdinství povzbudilo Eragona k ještě větší odvaze, protože se chtěl udatnému králi vyrovnat.

Eragon se vrhl na obřího Kulla, na kterého stěží dosáhl a sám téměř spadl ze sedla. Než se stačil vzpamatovat, Kull se vyhnul Safiřině obraně a ohnal se mečem. Úder zasáhl Eragona z boku do helmy a odhodil ho dozadu. Před očima mu zajiskřilo a v uších znělo ohlušující zvonění.

Omráčený se pokusil vyšvihnout zpátky, ale Kull už byl připravený k další ráně. Užuž se napřahoval, ale najednou mu hrudí projela tenká ocelová čepel. Obr zavyl a svalil se na stranu. Na jeho místě stála Angela.

Čarodějnice na sobě měla dlouhý červený plášť, oblečený přes výstřední brnění černě a zeleně smaltované. Držela podivnou obouruční zbraň - dlouhou dřevěnou násadu s čepelí meče připevněnou na každém konci. Angela na Eragona šibalsky zamrkala, pak uháněla pryč a zbraň se v jejích rukou roztančila jako derviš. Těsně za ní stál Solembum v podobě mladého chlapce se střapatými vlasy. Držel malou černou dýku, ostré zuby měl vyceněné a divoce vrčel.

Eragon byl ještě stále omámený z rány, kterou před chvílí dostal, ale podařilo se mu posadit do sedla. Safira vyskočila do vzduchu a kroužila vysoko, aby mohl znovu nabrat síly. Pozoroval farthendûrské planiny a ke své nelibosti viděl, že všechny tři bitvy se vyvíje-

jí špatně. Ažihad, Jörmundur ani Hrothgar nedokázali urgaly zastavit. Bylo jich prostě příliš mnoho.

Eragon zauvažoval, kolik urgalů najednou by dokázal zabít kouzlem. Znal své hranice příliš dobře. Pokud by jich měl zabít tolik, aby se situace zlepšila... pravděpodobně by to byla sebevražda. To ale mohla být cena za vítězství.

Boj se vlekl nekonečné hodiny. Vardenové a trpaslíci byli vyčerpaní, ale urgalům přicházely stále nové posily.

Pro Eragona to byla noční můra. I když se Safirou bojovali ze všech sil, vždy tu byl další urgal, který nastoupil na místo toho, kterého právě zabili. Celé tělo ho bolelo - hlavně hlava. A každým kouzlem ztrácel další energii. Safira byla v lepší formě, přestože na křídlech měla také lehčí zranění.

Když odrážel úder, naléhavě se s ním spojila Dvojčata. *Pod Tronjheimem se ozývá hlasité dunění. Zní to, jako by se urgalové pokoušeli prokopat do města! Potřebujeme, abyste s Aryou zbořili tunely, do kterých se prokopávají.*

Jediným bodnutím Eragon poslal svého protivníka na onen svět. *Budeme tam*. Hledal Aryu a uviděl ji zaneprázdněnou hloučkem bojujících urgalů. Safira si rychle prorazila cestu k elfce a za sebou zanechala hromadu pomačkaných těl. Eragon natáhl ruku a řekl: „Nasedni!“

Arya bez váhání vyskočila Safiře na záda. Obtočila pravou paži Eragonovi kolem pasu a v druhé ruce držela svůj zkrvavený meč. Když se Safira přikrčila, aby vzlétla, rozběhl se k ní řvoucí urgal, zvedl sekeru a zasáhl Safiru do hrudi.

Safira zařvala bolestí, klopýtla dopředu, ale ještě se stačila odrazit. Rychle rozevřela křídla a ze všech sil se snažila, aby se všichni nezhroutili k zemi; na chvíli se divoce stočila k jedné straně, až špičkou pravého křídla škrábala o zem. Urgal pod nimi znovu napřáhl paži, aby hodil sekeru. Ale Arya zvedla dlaň, něco vykřikla a smaragdová koule energie jí vystřelila z ruky a zabila ho. Safira se ztěžka narovnala a tak tak že se udržela nad hlavami válečníků. Zasípala a s mocným máváním křídel vyrazila z bojiště.

Jsi v pořádku? zeptal se znepokojeně Eragon. Neviděl, kam to dostala.

Budu žít, řekla pevně, *ale přední část mého brnění se srazila k sobě. Bolí mě to na hrudi a mám problém se pohybovat.*

Dostaneš nás do dračí haly?...

Uvidíme.

Eragon vyložil Safiřin stav Arye. „Až přistaneme, zůstanu a pomohu jí," nabídla se. „Jakmile dáme do pořádku to brnění, přijdu za tebou."

„Děkuji," řekl. Let byl pro Safiru namáhavý; kdykoli to šlo, tak jen plachtila. Když dorazili do dračí haly, těžce dosedla na Isidar Mithrim, odkud měla Dvojčata pozorovat bitvu. Ale nikdo tu nebyl. Eragon seskočil na podlahu a trhnul sebou, když spatřil, jak jí urgal ublížil. Čtyři z kovových plátů na Safiřině hrudi byly stlučené do sebe a bránily jí v nadechnutí i v pohybu. „Drž se," řekl a položil jí ruku na bok; pak vyběhl podloubím.

Zastavil a zaklel. Byl na vrcholku Vol Turin, Nekonečného schodiště. Kvůli svým obavám o Safiru vůbec nepomyslel na to, jak se dostane k úpatí Tronjheimu, kam se prokopávali urgalové. Nebyl čas slézat dolů. Pohlédl na úzké koryto napravo od schodů, pak popadl jednu z kožených podložek a skočil na ně.

Kamenná skluzavka byla hladká jako nalakované dřevo. S kůží pod zadkem nabral téměř okamžitě děsivou rychlost, všechno kolem se rozmazalo a mocná síla ho tiskla vysoko ke stěně. Eragon natáhl tělo co nejvíc, aby jel ještě rychleji. Vzduch mu proudil kolem helmy, takže se chvěla jako korouhev ve vichřici. Koryto bylo pro něj příliš těsné a hrozilo mu, že z něj vyletí. Dokud však nehýbal rukama ani nohama, zůstával v bezpečí.

Prudce klesal dolů, ale přesto mu trvalo deset minut, než dojel na konec. Skluzavka končila rovným úsekem a vyplivla ho přes půlku obrovské karneolové podlahy.

Když se konečně zastavil, příliš se mu motala hlava, než aby mohl chodit. Při prvním pokusu vstát se mu udělalo špatně, takže se schoulil do klubíčka a s hlavou v dlaních čekal, až se vše kolem přestane točit. Jakmile se cítil lépe, postavil se a ostražitě se rozhlédl.

Obrovská komnata byla úplně opuštěná a vládlo tu znepokojivé ticho. Skrz Isidar Mithrim sem pronikalo růžové světlo. Znejistěl -

Kam má teď jít? - a v myšlenkách se snažil spojit s Dvojčaty. Nic. Ztuhl, když se Tronjheimem začalo rozléhat hlasité klepání.

Ozval se výbuch. Dlouhá dlaždice v podlaze povolila a vyletěla třicet stop vysoko. Když dopadla zpátky na zem, po celé místnosti se rozletěly střípky kamene. Eragon sáhl po Zar'rocu a klopýtavě ustupoval. Z díry v podlaze začaly vylézat pokroucené postavy urgalů.

Eragon zaváhal. Měl by utéct? Nebo by měl zůstat a pokusit se uzavřít tunel? I kdyby ho dokázal ucpat dřív, než na něj urgalové zaútočí, co když se už probourali do Tronjheimu někde jinde? Nedokázal by najít všechna ta místa včas, aby zabránil obsazení města-hory. *Ale když poběžím k jedné z tronjheimských bran a otevřu ji, Vardenové by mohli město znovu dobýt, aniž by ho museli obléhat.* Než se stačil rozhodnout, z tunelu se vynořil vysoký muž celý oděný v černém brnění a pohlédl přímo na něj.

Byl to Durza.

Stín držel v ruce svůj bledý meč s rýhou od Ažihada. Na paži měl černý kulatý štít s rudým erbem. Jeho tmavá přilba byla bohatě zdobená jako generálská helmice a kolem něj se vlnil dlouhý plášť z hadí kůže. V kaštanových očích mu plálo šílenství, šílenství někoho, koho těší mít moc a kdo má právě možnost ji použít.

Eragon věděl, že není dost rychlý ani silný, aby dokázal uniknout zloduchovi, který stál před ním. Okamžitě varoval Safiru, ačkoli věděl, že ho nemůže zachránit. Přikrčil se a rychle si zopakoval, co mu Brom říkal o boji s protivníkem, který umí kouzlit. Nebylo to nijak povzbudivé. A Ažihad řekl, že Stína lze zabít jen bodnutím do srdce.

Durza na něj pohrdavě pohlédl a řekl: „Kaz jtierl trazhid! Otrag bagh." Urgalové si podezíravě prohlíželi Eragona a utvořili kruh po obvodu místnosti. Durza se s vítězoslavným výrazem v obličeji pomalu blížil k Eragonovi. „Tak, můj mladý Jezdče, zase se setkáváme. Byl jsi hlupák, že jsi utekl z Gil'eadu. Nakonec ti to jenom přihorší."

„Nikdy mě nedostaneš živého," zavrčel Eragon.

„Skutečně?" zeptal se Stín se zdviženým obočím. Světlo z hvězdného safíru dodávalo jeho kůži strašidelný odstín. „Nikde tu nevidím tvého ‘přítele‘ Murtagha, aby ti mohl pomoci. Teď už mě nemůžeš zastavit. Nikdo mě nezastaví!"

Eragon pocítil úzkost. *Jak to, že ví o Murtaghovi?* Dal do svého hlasu co nejvíc posměchu a pošklebоval se: „Jak se ti líbilo být zastřelený?“

Durzova tvář se na okamžik napjala. „Za to mi zaplatíš krví. Teď mi řekni, kde se skrývá tvůj drak.“

„Nikdy.“

Stínovi ztvrdly rysy. „Pak to z tebe dostanu násilím!“ Vzduchem zasvištěl jeho meč. Ve chvíli, kdy Eragon zachytil ránu štítem, se hluboko do jeho myšlenek zabodlo cizí vědomí. Ve snaze ubránit svou mysl Durzu odstrčil a zaútočil vlastním vědomím.

Eragon tloukl vší silou o železné zábrany, které obklopovaly Durzovu mysl, ale všecko bylo marné. Ohnal se Zar’rocem a pokusil se tak zastihnout Durzu v nestřežené chvíli. Stín ránu snadno odrazil a s bleskovou rychlostí mu ji oplatil.

Hrot meče zasáhl Eragona do žeber, prorazil drátěnou košili a vyrazil mu dech. Brnění se ale svezlo a čepel minula o vlásek jeho bok. Jakmile Durza takto na okamžik rozptýlil Eragonovu pozornost, prolomil se do jeho mysli a začal ji ovládat.

„Ne!“ vykřikl Eragon a se zkřivenou tváří se vrhl na Stína. Zápolil s ním a chytil ho za ruku, ve které držel meč. Durza se pokusil seknout Eragona do ruky, ale ta byla chráněná rukavicí s drátěným hřbetem, takže ostří po ní sjelo dolů. Eragon ho nakopl do nohy, Durza zavrčel, ohnal se svým štítem a srazil ho na zem. Eragon ucítil v ústech krev; brněl ho krk. Nevšímal si zranění, překulil se a mrštil po Durzovi svůj štít. Přestože byl Stín úžasně rychlý, těžký štít ho zasáhl do boku. Když zavrávoral, Eragon ho udeřil Zar’rocem do paže. Durzovi stékal po ruce pramínek krve.

Eragon se myslí zabodl do Stína a projel jeho oslabenou ochranou. Najednou ho zaplavila řada obrazů, které se míhaly jeho vědomím...

Chlapec Durza, žijící jako kočovník se svými rodiči v pustých pláních. Jejich kmen se jich zřekl a prohlásil jeho otce za „podvodníka“. Tehdy to nebyl Durza, ale Carsaib - jeho matka to jméno broukala, když mu česala vlasy...

Stín se divoce zakymácel a tvář se mu zkroutila bolestí. Eragon se snažil usměrnit proud vzpomínek, ale jejich síle se nedalo vzdorovat.

Stojí na kopci nad hroby svých rodičů a pláče, nešťastný, že ti muži nezabili také jeho. Pak se otáčí a slepě se potácí pryč, do pouště...

Durza hleděl Eragonovi přímo do tváře. Z jeho kaštanových očí sršela děsivá nenávist. Eragon se zvedal z pokleku a usilovně se snažil uzavřít svou mysl.

Obraz starce, který uviděl polomrtvého Carsaiba ležet v písečné duně: Dlouhé dny uzdravování a strach, který Carsaib cítil, když zjistil, že jeho zachránce je černokněžník. Jak prosil, aby ho naučil ovládat duchy. A jak Haeg nakonec souhlasil. Říkal mu „Pouštní krysa"...

Eragon už byl na nohou. Durza vyrazil... s mečem zdviženým... na štít ve svém vzteku zapomněl...

Dny strávené výcvikem pod spalujícím sluncem, stále s očima na stopkách, pátrajícíma po ještěrkách, jimiž se živili. Jeho síla pomalu narůstala a dodávala mu hrdost a sebedůvěru. Týdny, které strávil léčením nemocného mistra po neúspěšné kletbě. A radost, když se Haeg uzdravil...

Nebylo dost času zareagovat... ne dost...

Lupiči, kteří zaútočili během noci a zabili Haega. Vztek, který Carsaib cítil, a duchové, které povolal k pomstě. Ale duchové byli silnější, než čekal. Obrátili se proti němu, zmocnili se jeho duše i těla. Vykřikl. Byl - JÁ JSEM DURZA!

Meč těžce zasáhl Eragona do zad a prořízl mu drátěnou košili i kůži. Zaplavila ho bolest, přinutila ho vykřiknout a srazila ho na kolena. V agónii se zlomil v pase a myšlenky se mu rozmlžily. Zavrá-

voral a stěží se držel při vědomí. Z rány v kříži se mu řinula horká krev. Durza řekl něco, co neslyšel.

Eragon v zoufalství zvedl oči k nebesům a po tvářích mu stékaly slzy. Všechno se zhroutilo. Vardenové a trpaslíci byli zničeni. On byl poražen. Safira se v jeho zájmu obětuje - už to jednou udělala - a Arya bude znovu zajata nebo zabita. Proč to muselo skončit takhle? Jaká je tohle spravedlnost? Všechno to bylo marné.

Jak hleděl na Isidar Mithrim zavěšený vysoko nad jeho zmučeným tělem, do očí ho zasáhl záblesk světla, který ho na chvíli oslepil. O vteřinu později se sálem rozezněl ohlušující třesk.

Hvězdný safír se rozlétl na kousky. Uvolněná sprška střepin vystřelila jako roj obrovských nožů dolů ke vzdálené zemi. Prostředkem sálu se střemhlav řítila Safira. Z čelistí rozevřených dokořán jí šlehal obrovský světle žlutý plamen s modravým nádechem. Na zádech jí seděla Arya: vlasy jí divoce vlály, paži měla zdviženou a dlaň jí zářila paprsky zeleného kouzla.

Když Eragon spatřil, jak Durza naklonil hlavu ke stropu, čas jako by se zpomalil. Stínova tvář se zkroutila nejprve úlekem, pak vztekem. Vzdorně se ušklíbl, zvedl ruku, ukázal na Safiru a chystal se cosi vyslovit.

Eragon v sobě náhle ucítil skrytou rezervu sil, přicházející z nejhlubší části jeho bytosti. Obtočil prsty jílec meče. Proskočil zábranou ve své mysli a zmocnil se kouzla. Všechna jeho bolest a hněv se zaměřily na jediné slovo:

„Brisingr!“

Zar'roc zazářil krvavým světlem a kolem něj vyšlehly studené plameny...

Vrhl se vpřed...

A bodl Durzu přímo do srdce.

Durza zděšeně pohlédl dolů na čepel, která vyčnívala z jeho hrudi. Ústa měl otevřená a místo slov se mu z nich vydralo nelidské zavytí. Z bezvládných prstů mu vypadl meč. Sevřel Zar'roc, jako by ho chtěl vytáhnout, ale byl v něm pevně zapíchnutý.

Pak Durzova kůže zprůhledněla. Pod ní nebylo maso ani kosti, ale jen mřivé temné obrazy. Když temnota uvnitř něj začala pulsovat a roztrhla mu pokožku, rozječel se ještě hlasitěji. S posledním výkři-

kem se Durza roztrhl od hlavy k patě a vypustil temné síly, které se rozdělily na tři části a propluly tronjheimskými zdmi a ven z Farthen Dûru. Stín byl pryč.

Eragon rozpřáhl paže a padl zcela vyčerpaný k zemi. Safira s Aryou se už skoro dotkly podlahy - zdálo se, že se o ni rozdrtí spolu se smrtícími zbytky Isidar Mithrim. Jak se mu vytrácel zrak, Safira, Arya, nesčetné úlomky - všechno jako by se najednou zastavilo a zůstalo nehybně viset ve vzduchu.

Truchlící mudrc

Útržky Stínových vzpomínek se dál míhaly Eragonovou myslí. Zaplavil ho vír temných událostí a citů, takže nedokázal uvažovat. Byl do něj ponořen a nevěděl, kdo je ani kde se nachází. Byl příliš zesláblý, aby se očistil od cizí bytosti, která zastřela jeho mysl. Násilné, kruté výjevy ze Stínovy minulosti se mu vynořovaly před očima a jeho duše zmučeně křičela při pohledu na krvavé scény.

Vyrostla před ním hromada mrtvol... nevinní lidé, povraždění na Stínův rozkaz. Viděl další a další mrtvá těla - celé vesnice -, jimž černokněžníkova ruka nebo slovo vzaly život. Z krveprolití, které ho obklopovalo, nebylo úniku. Třepotal se jako plamen svíčky a nebyl s to odolávat záplavě zla. Modlil se, aby ho z té noční můry někdo vytáhl, ale nenašel žádného ochránce. Kéž by si tak vzpomněl, kdo on sám vlastně je: chlapec, či muž; zloduch, nebo hrdina; Stín, nebo Jezdec - všechno bylo smíchané dohromady v nesmyslném šílenství. Byl naprosto ztracený v rozvířené hmotě.

Najednou skrz ponuré mračno, které zanechala Stínova nenávistná mysl, vytryskl shluk jeho vlastních vzpomínek. Postupně k němu přicházely všechny události následující po nalezení Safiřina vejce. Zobrazily se jeho úspěchy i nezdary. Ztratil mnohé, co mu bylo drahé, a přesto mu osud poskytl vzácné a obrovské dary; poprvé byl hrdý prostě na to, kým je. Jakoby v odpověď na jeho krátkou sebejistotu na něj znovu zaútočily Stínovy uhasínající temné síly. Jeho bytost tápala prázdnotou a jeho smysly pohltila nejistota a strach. Jak si může myslet, že se smí postavit mocnostem Alagaësie a přežít?

Bojoval proti Stínovým hrozivým myšlenkám, zprvu chabě, pak silněji. Zašeptal slova ve starověkém jazyce a zjistil, že mu dodávají dostatek síly, aby odolával tmě, která mu zastřela mysl. Ačkoli se jeho obrany nebezpečně otřásaly, pomalu začínal své otřesené vědomí stahovat do malé světlé ulity kolem svého středu. Mimo svou mysl si uvědomoval bolest tak velikou, že hrozilo, že z něj vysaje život, ale něco - nebo někdo - jako by ji drželo v patřičných mezích.

Stále byl příliš slabý, aby si mysl úplně pročistil, ale byl natolik při smyslech, aby zvažoval zkušenosti, které získal odchodem z

Carvahallu. Kam teď půjde... a kdo mu ukáže cestu? Bez Broma tu nebyl nikdo, kdo by ho vedl nebo učil.

Pojď ke mně.

Cuknul sebou, když se ho dotklo jiné vědomí - tak rozsáhlé a silné, jako by se nad ním tyčila hora. To ono utlumilo bolest, uvědomil si. Touto myslí se stejně jako Aryinou nesla hudba: jantarově zlaté akordy, které se chvěly majestátní melancholií.

Nakonec se odvážil zeptat: Kdo... kdo jsi?

Ten, kdo ti pomůže. *Záblesk nevyslovené myšlenky smetl Stínův vliv jako překážející pavučinu. Jakmile byl Eragon osvobozen od tísnivé zátěže, uvolnil svou mysl, dokud se nedotkl zábrany, za kterou nemohl*. Chránil jsem tě, co nejlépe umím, ale jsi tak daleko, že mohu jen ochraňovat tvůj rozum před bolestí.

Znovu: Kdo jsi, že to děláš?

Ozvalo se tlumené dunění. Jsem Osthato Chetowä, Truchlící mudrc. A Togira Ikonoka, Zdravý mrzák. Pojď ke mně, Eragone, protože já mám odpovědi na všechny tvé otázky. Nebudeš v bezpečí, dokud mě nenajdeš.

Ale jak tě mohu najít, když nevím, kde jsi? *zeptal se zoufale*.

Důvěřuj Arye a jdi s ní do Ellesméry - budu tam. Čekal jsem mnoho let, tak se neopozdi, nebo už bude příliš pozdě... Jsi významnější, než tušíš, Eragone. Pomysli, co jsi učinil, a raduj se, protože jsi zbavil zemi velkého zla. Vykonal jsi skutek, který by nikdo jiný nedokázal. Mnozí jsou tvými dlužníky.

Ten cizinec měl pravdu; to, co dokázal, stálo za poctu, za uznání. Bez ohledu na to, jaké mohou být jeho budoucí strasti, už není pouhou figurkou v mocenské hře. Přesáhl to a byl něčím jiným, něčím víc. Stal se tím, co si Ažihad přál: autoritou nezávislou na žádném králi nebo vůdci.

Cítil souhlas, když došel k tomuhle závěru. Učíš se, *řekl Truchlící mudrc a přiblížil se k němu. Poslal Eragonovi v myšlenkách obraz: v jeho mysli vybuchl příval barev a zrodila se z něj shrbená postava oblečená v bílém, která stála na sluncem zalitém kamenném útesu s tváří zakrytou stříbrnou svatozáří*. Je čas na odpočinek, Eragone. Až se probudíš, nikomu o mně neříkej, *řekla laskavě*. Pamatuj, musíš jít

k elfům. Teď spi... *Zvedla ruku jako k požehnání a Eragona naplnil klid.*

Jeho poslední myšlenka byla, že Brom by na něj byl pyšný.

„Probuď se," nařídil mu nějaký hlas. „Vzbuď se, Eragone, spal jsi už příliš dlouho." Neochotně se pohnul, nechtělo se mu poslechnout. Teplo, které ho obklopovalo, bylo příliš příjemné, než aby se ho vzdával. Hlas se ozval znovu. „Vstávej, Argetlame! Potřebují tě!"

Nerad se přinutil otevřít oči a zjistil, že leží na dlouhé posteli, ovinutý měkkými přikrývkami. Na židli vedle něj seděla Angela a upřeně sledovala jeho tvář. „Jak se cítíš?" zeptala se.

Popletený a zmatený nechal své oči bloumat po malém pokoji. „Já... já nevím," řekl. V ústech měl sucho a bolelo ho v krku.

„Tak se nehýbej. Měl by sis šetřit síly," řekla Angela a pročísla si rukou kudrnaté vlasy. Eragon viděl, že má stále na sobě své starodávné brnění. Proč? Dostal záchvat kašle, až se mu zatočila hlava, šly na něj mdloby a všude cítil bolest. Končetiny měl ztěžklé. Angela zvedla z podlahy pozlacený roh a přiložila mu ho ke rtům. „Tumáš, napij se."

Chladná medovina mu stekla hrdlem a osvěžila ho. V žaludku ho to zahřálo a teplo mu stouplo i do tváří. Znovu zakašlal, což ještě zhoršilo bolesti hlavy *Jak jsem se sem dostal? Byla tam bitva... prohrávali jsme... pak Durza a...* „Safiro!" vykřikl a prudce se posadil. Spadl zpátky, protože se mu zatočila hlava. Pevně stiskl víčka, bylo mu nevolno. „Co Safira? Je v pořádku? Urgalové vyhrávali... ona padala. A Arya!"

„Jsou naživu," ujistila ho Angela, „a čekají, až se probereš. Chceš je vidět?" Slabě přikývl. Angela vstala a rozrazila dveře. Arya s Murtaghem napochodovali dovnitř. Safira za nimi vstrčila do pokoje jen hlavu, neboť celá by dveřmi neprošla. Hruď se jí chvěla, jak hluboce předla, a v očích se jí zajiskřilo.

Eragon se usmál a s úlevou a vděčností se dotkl jejích myšlenek. *Ráda vidím, že už ti je líp, maličký*, řekla něžně.

Já tebe také, ale jak...?

Ostatní ti to chtějí vysvětlit, tak je nechám.

Chrlila jsi oheň! Viděl jsem tě!

Ano, řekla pyšně.

Slabě se usmál a stále ještě zmatený pohlédl na Aryu a Murtagha. Oba dva byli ranění: Arya měla ovázanou paži, Murtagh hlavu. Murtagh se široce zazubil. „Už bylo na čase, aby ses probral. Sedíme na chodbě už celé hodiny."

„Co... co se stalo?" zeptal se Eragon.

Arya vypadala smutně. Ale Murtagh jásal: „Vyhráli jsme! Bylo to neuvěřitelné! Když Stínovi duchové - pokud to byli oni - proletěli Farthen Dûrem, urgalové přestali bojovat a dívali se, jak odcházejí. Bylo to, jako by se probrali z kletby, protože jejich klany se najednou otočily a zaútočily jeden na druhý. Celá jejich armáda se rozpadla během pár minut. Pak jsme je rozprášili!"

„Všichni jsou mrtví?" zeptal se Eragon.

Murtagh zavrtěl hlavou. „Ne, mnozí z nich utekli do tunelů. Vardenové a trpaslíci jsou v jednom kole; slídí po nich a ještě to bude nějakou chvíli trvat. Pomáhal jsem, dokud mě nějaký urgal neudeřil do hlavy a neposlali mě sem."

„Už tě nedají pod zámek?"

Murtagh zvážněl. „Nikdo se o to teď příliš nezajímá. Mnoho Vardenů a trpaslíků zemřelo a ti, co zůstali naživu, se snaží zotavit z bitvy. Ale přinejmenším ty máš důvod být šťastný. Jsi hrdina! Každý mluví jen o tom, jak jsi zabil Durzu. Nebýt tebe, prohráli bychom."

Eragona jeho slova znepokojila, ale nechtěl se tím teď zabývat. „Kde byla Dvojčata? Nebyla tam, kde měla být - nemohl jsem se s nimi spojit. Potřeboval jsem jejich pomoc."

Murtagh pokrčil rameny. „Prý statečně zahnali skupinu urgalů, která se prolomila do Tronjheimu někde jinde. Pravděpodobně byli příliš zaneprázdnění, než aby se s tebou mohli dorozumívat."

Eragon tomu z nějakého důvodu nevěřil, ale nedokázal říci proč. Obrátil se k Arye. Její obrovské jasné oči se na něj celý čas upíraly. „Jak to, že jste nenarazily? Letěla jsi se Safirou..." Nechal větu nedokončenou.

Pomalu řekla: „Když jsi varoval Safiru před Durzou, stále ještě jsem se pokoušela sundat jí to poškozené brnění. Když se to podařilo, bylo příliš pozdě sjet po skluzavce - zajali by tě dřív, než bych se do-

stala dolů. Krom toho by tě Durza zabil, kdybych tě chtěla zachránit.“ Do hlasu se jí vloudil zármutek: „Tak jsem udělala jedinou věc, kterou jsem mohla odpoutat jeho pozornost: rozbila jsem hvězdný safír.“

A já ji snesla dolů, dodala Safira.

Eragon se snažil porozumět, zachvátila ho však další vlna závratí a přinutila ho zavřít oči. „Ale jak to, že žádný úlomek nezasáhl mě nebo tebe?“

„Nedovolila jsem jim to. Když jsme byly téměř u podlahy, zastavila jsem je ve vzduchu a pak je pomalu spustila na zem - jinak by se roztříštily na tisíc kousků a zabily tě,“ pravila Arya jakoby nic. Její slova prozrazovala, jaká síla se v ní skrývá.

Angela nevrle dodala: „Ano, jenže tě to beztak skoro zabilo. Stálo mě to všechny síly udržet vás dva při životě.“

Eragonem projela bodavá bolest, která se vyrovnala třeštící hlavě. *Moje záda...* Necítil na nich však žádné obvazy. „Jak dlouho už jsem tady?“ zeptal se rozechvěle.

„Jenom den a půl,“ odpověděla Angela. „Měl jsi štěstí, že jsem byla poblíž, jinak by ses léčil celé týdny - pokud bys to vůbec přežil.“ Eragon si vylekaně stáhl přikrývky a otočil se na bok, aby si mohl sáhnout na záda. Angela ho svou drobnou rukou chytila za zápěstí a v očích se jí zračily obavy. „Eragone... musíš pochopit, že moje síly nejsou jako tvoje nebo Aryiny. Závisí na použití bylin a lektvarů. Mám jen omezené možnosti, zvláště s tak velikou...“

Vyškubl ruku z jejího sevření, sáhl dozadu a zašmátral prsty. Kůže na zádech byla hladká a teplá, neporušená. Pod konečky prstů se mu napínaly tvrdé svaly, jak se na lůžku převaloval. Sklouzl rukou směrem k ramenům a nečekaně ucítil tvrdou bouli asi půl palce širokou. S narůstajícím zděšením prstem sledoval, kudy vede. Durzova rána mu zanechala obrovskou provazovitou jizvu, která se mu táhla od pravého ramene k protějšímu boku.

Na Aryině tváři se zračil soucit, když prohlásila: „Za svůj čin jsi zaplatil hroznou cenu, Eragone Stínovrahu.“

Murtagh se drsně zasmál. „Ano. Teď jsi na tom přesně jako já.“

Eragona naplnila hrůza a zavřel oči. Byl znetvořený. Pak si vzpomněl na něco z doby, kdy byl v bezvědomí... na postavu v bílém, kte-

rá mu pomohla. Mrzák, který byl zdravý - Togira Ikonoka. Řekl mu: *Pomysli, co jsi učinil, a raduj se, protože jsi zbavil zemi velkého zla. Vykonal jsi skutek, který by nikdo jiný nedokázal. Mnozí jsou tvými dlužníky...*

Přijď ke mně, Eragone, protože já mám odpovědi na vše, na co se ptáš.

Eragona utěšila melodie míru a spokojenosti.

Přijdu.

KONEC PRVNÍHO DÍLU

O autorovi

Christopher Paolini se narodil 17. listopadu 1983. V patnácti letech, po ukončení školy, se nechal inspirovat svou silnou náklonností k fikci a vědeckofantastické literatuře a začal psát první verzi románu Eragon. V únoru 2002 kniha vyšla v rodinném nakladatelství Paolini International, LLC. Zanedlouho knihu objevil novinář a spisovatel Carl Hiaasen a doporučil ji svému vydavateli. Nakladatelství Alfred A. Knopf - Random House knihu vydalo v srpnu r 2003 v podobě, kterou předkládáme v české verzi. V současné době píše Christopher druhý díl trilogie Odkaz Dračích jezdců, který by měl vyjít pod názvem *Nejstarší* na podzim r. 2005.

Více se o Christopherovi, Eragonovi a Odkazu můžete dozvědět na www.alagaesia.com

Starověký jazyk

Poznámka: Jelikož Eragon ještě neovládá starověký jazyk dokonale, jeho slova a poznámky nebyly přeloženy doslova, aby byli čtenáři ušetřeni jeho příšerné gramatiky. Citace dalších postav byly ovšem ponechány beze změny.

Aí varden abr du Šrur'tugals gata vanta. - Strážce Jezdců žádá vstup.
Aiedail - jitřenka
arget - stříbro
Argetlam - Stříbrná ruka
Atra gülai un ilian tauthr ono un atra ono waíse skölir frá rauthr. - Nechť tě provází štěstí a spokojenost a jsi chráněn před nepřízní.
Böetq istalri! - Širý oheň!
breoal - rodina; dům
brisingr - oheň
Deloi moi! - Půdo, proměň se!
delois - rostlina se zelenými listy a nachovými květy
Domia abr Wyrda - Nadvláda osudu (kniha)
dras - město
draumr kópa - snový pohled
Du grind huildr! - Podrž bránu!
Du Silbena Datia - Vzdychající mlhy (píseň)
Du Súndavar Freohr - Smrt stínů
Du Vrangr Gata - Klikatá cesta
Du Weldenvarden - Strážný les
Edoc'sil - Nedobytná
eitha - jít; odejít
Eka aí fricai un Šrur'tugal! - Jsem Jezdec a přítel!
ethgrí - vyvolávat
Fethrblaka, eka weohnata néiat haina ono. Blaka eom iet lam. - Ptáčku, neublížím ti. Sedni mi na ruku.
garjzla - světlo
Gath un reisa du rakr! - Spoj a zvedni mlhu!
gedwëy ignasia - zářivá dlaň

Gëuloth du knífr! - Otup meč!
Helgrind - Brány smrti
iet - můj (hovorově)
jierda - zlomit; uhodit
Jierda theirra kalfis! - Zlom jim lýtka!
Manin! Wyrda! Hugin! - Paměť! Osud! Myšlenka!
Moi stenr! - Kameni, proměň se!
Nagz reisa! - Přikrývko, zvedni se!
Osthato Chetowä - Truchlící mudrc
pömnuria - můj (spisovně)
Ristvak'baen - Místo velkého zármutku
seithr - čarodějnice
Šrur'tugal - Dračí jezdec
Skulblaka, eka celöbra ono un mulabra ono un onr Šrur'tugal né haina. Atra nosu waíse fricai. - Draku, vzdávám ti úctu a nechci tobě ani tvému Jezdci ublížit. Buďme přáteli.
slytha - spánek
Stenr reisa! - Zvedni kámen!
thrysta - tlačit; stlačit
Thrysta deloi. - Stlačit zemi.
Thverr stenr un atra eka hórna! - Překroč kámen, ať slyším!
Togira Ikonoka - Zdravý mrzák
tuatha du orothrim - zmírnit hlupákovu moudrost (úroveň ve výcviku Jezdců)
Varden - Strážní
vöndr - tenký rovný klacek
Waíse heill! - Uzdrav se!
Wiol pömnuria ilian. - Pro mé štěstí.
wyrda - osud
yawë - pouto důvěry

Jazyk trpaslíků

Akh Guntéraz dorzâda! - Pro Guntérovo uctívání!
Âz knurl deimi lanok. - Dej si pozor, kámen se mění.
barzul - nadávka; smůla
Carkna bragha! - Velké nebezpečí!
dûrgrimst - klan (doslova „naše síň/domov“)
Egraz Karn - Holohlavý
Farthen Dûr - Náš otec
hírna - podobizna; socha
Ilf carnz orodüm. - je to (moje) povinnost/osud.
ingietum - kovodělníci; kováři
Isidar Mithrim - Hvězdný safír
knurl - kámen; skála
knurla - trpaslík (doslova „ten z kamene“)
Kóstha-mérna - Spodní jezero
oeí - ano; souhlas
otho - důvěra
šeilven - zbabělci
Tronjheim - Obří helmice
Vol Turin - Nekonečné schodiště

Urgalský jazyk

drajl - červi
Ithrö Zhâda - Zkáza rebelům
Kaz jtierl trazhid! Otrag bagh. - Neútočte! Obkličte ho!
ušnark - otec

Stručný přehled postav, míst a některých zvláštností

Acallamh	hrdina elfské epické písně
Alagaësie	jméno země, dějiště příběhu
Alalea	místo, odkud pocházejí elfové
Albriech	Horstův syn
Angela	bylinkářka v Teirmu
Anora	řeka protékající Dračími horami a údolím Palancar
Aroughs	město na jihu
Arya	elfka
Ažihad	vůdce Vardenů
Baldor	Horstův syn
Beirland	ostrov u Surdy
Belatona	město na jihu
Beorské hory	hory na východním pobřeží Surdy
Beroan	drak
Bid'Darm	jméno draka prvního Jezdce, Eragona
Birka	Gerův kůň
Blesk	viz Sněžný blesk
Brand	Risthartův obchodní správce
Brány temnot	viz Helgrind
Briam	drak
Brom	vypravěč z Carvahallu, Eragonův společník
Brugh	Gerův kůň
Bullridge	město
Cantos	město, příležitostný úkryt vzbouřenců
Carsaib	původní Durzovo jméno
Carvahall	rodná vesnice Eragona
Ceranthor	dávný elfský král
Ceunon	město na severu
čaroděj, čarodějnice	užívá zaklínadla a lektvary

černokněžník	používá duchy a temná kouzla
Daret	vesnice u řeky Ninor
Dempton	mlynář z Therinsfordu
Deynor	vůdce Vardenů, Ažihadův předchůdce
Dóndar	desátý král trpaslíků
Dormnad	spojka Vardenů v Gil'eadu
Dorú Areaba	město Jezdců na ostrově Vroengard
Dračí hory	pohoří na západě Alagaësie
Dračí jezdci	ochránci země
Dras-Leona	město na jihu
Du Silbena Datia	název písně
Du Vrangr Gata	Klikatá cesta; skupina kouzelníků z Tronj-heimu
Du Weldenvarden	lesy na severu Alagaësie
Dürgrimst Ingietum	označení krále Hrothgara
Durza	Stín; černokněžník
Dvojčata	Ažihadovi strážci
Edok'sil	strážní věž Jezdců na Utgardu
Egraz Karn	Holohlavý; označení Dvojčete
Elain	Horstova žena
elfové	jedna z ras obývající Alagaësii
Ellesméra	elfské hlavní město
Eragon	1. hlavní postava příběhu; 2. první jezdec téhož jména
Eridor	drak
Evan	falešné jméno Eragona v Teirmu
Faolin	Aryin společník
Farthen Dûr	kopec, sídlo Vardenů a trpaslíků
Fasaloft	vesnice
Feinster	vesnice
flamberg	zbraň
Fredrik	vardenský bojovník
Frundor	drak
Galbatorix	král Alagaësie
Galzra	drak
Gareth	hostinský u Zeleného kaštanu

Gašz	Galbatorixův velitel
Gedrik	koželuh z Carvahallu
Gero	Eragonův strýc
Gertruda	bylinkářka z Carvahallu
Gil'ead	město na severu
Gildintor	bájný hřebec
Glenwing	Aryin společník
Greig	otrokář
Gretiem	drak
Haberth	koníř z Therinsfordu
Hadarak	poušť
Haeg	černokněžník, Durzův učitel
Helena	Jeodova žena
Helgrind	Brány temnot; místo u Dras-Leony
Heslant	mnich, autor knihy o dějinách Alagaësie
Hírador	drak
Horst	kovář z Carvahallu
Hrothgar	král trpaslíků
Igualda	vodopády v Dračích horách
Ilirea	pevnost Jezdců, později nazývaná Urû'baen
Illium	ostrov u Surdy
ingietum	trpaslíci, kovodělníci a kováři
Ingothold	drak
Inzilbêth	provincie, kde se narodil Galbatorix
Irnstad	Jezdec, který přežil souboj se Stínem
Isenstar	jezero
Isidar Mithrim	Hvězdná růže; safír tvořící podlahu v Tronjheimu
Islanzadi	elfská královna
Ismira	Slounova žena
Ithrö Zhâda	starověké sídlo trpaslíků, původně Orthíad
Jeod	Bromův přítel a spojenec Vardenů
Jezdci	viz Dračí jezdci
Jörmundur	Ažihadův zástupce
Juga	drak

Jura	drak
Kadok	1. Eragonův děd; 2. kůň
Katrina	řezníkova dcera, přítelkyně Rorana
kočkodlak	zvíře, má určité čarodějné schopnosti
Korgan	praotec trpaslíků
Kóstha-mérna	jezero v Beorských horách
kouzelník	ke kouzlení užívá starověká slova
Království	území ovládané Galbatorixem
Křivopřísežník	Jezdec, který se připojil ke Galbatorixovi
Kuasta	pobřežní město na jihu
Kull	elita mezi urgaly
Kuthian	skála
Laetri	elf, který přežil souboj se Stínem
Lenora	dračice
Leona	jezero
Marcus Tábor	vládce Dras-Leony
Mariana	Gerova žena
Manin	strážce lodí z Teirmu
Menoa	strom
Merlock	klenotník
Miremel	dračice
Modravé jezero	jezero v Dračích horách
Morn	hostinský v Carvahallu
Morzan	Křivopřísežník, otec Murtagha
Murtagh	Eragonův společník
Narda	město na severu
Nasuada	Ažihadova dcera
Neal	falešné jméno Broma v Teirmu
Nía	ostrov u Surdy
Ninor	řeka
Nuada	hrdinka elfské epické písně
Ofeila	dračice
Orik	trpaslík, Hrothgarův synovec
Orrin	král v Surdě
Orthíad	viz Ithrö Zhâda
Osilon	elfské město

Palancar	údolí, ve kterém leží Carvahall
Parlim	ostrov u Surdy
půvabný lid	označení elfů
ra'zakové	Galbatorixovi přisluhovači, hledači draků
Ramr	řeka
Risthart	vladař Teirmu
Ristvak'baen	jiný název Utgardu
Roran	Gerův syn, Eragonův bratranec
Roslarb	drak
Safira	dračice
seitrovník	rostlina
seitrový olej	olej vyráběný z lístků seitrovníku
Selena	Eragonova matka
Silák Ohen	drak
skilna bragh	smrtící jed
Sloun	řezník
Sněžný blesk	Bromův, později Eragonův kůň
Solembum	Angelin kočkodlak
starověký jazyk	jazyk, kterým kdysi mluvili elfové a všechny původní bytosti Alagaësie; užívá se při kouzlení
Stín	viz Durza
Surda	země na jihu, která se po pádu Jezdců od-trhla od Království
Šruikan	drak
Šrur'tugal	elfský název pro Jezdce
Tarok	Galbatorixův velitel
Teirm	město na pobřeží, středisko obchodu
Therinsford	vesnice
Toark	dvě řeky téhož jména
Torkenbrand	otrokář
Tornak	1. Murtaghův sluha a učitel bojového umění; 2. kůň
Trevor	starosta Daretu
Tronjheim	město-hora
Třináct Křivopřísežných	Jezdci, kteří zradili viz Křivopřísežník

túnivor	nektar protijed
U Morna	hospoda v Carvahallu
U Zeleného kaštanu	hospoda v Teirmu
U Zlaté koule	hostinec v Dras-Leoně
Uden	ostrov u Surdy
urgalové	monstra
Urû'baen	hlavní město Alagaësie
Ušnark	označení Galbatorixe
Utgard	hora u řeky Anory poblíž Therinsfordu
Vanilor	drak
Vardenové	odbojová skupina proti králi
Vol Turin	Nekonečné schodiště; točité schodiště v Tronjheimu
Volund	bojové kladivo krále trpaslíků, sloužící zároveň jako žezlo
Vrael	vůdce Jezdců, který se postavil Galbatorixovi
Vroengard	ostrov, odvěký domov Jezdců ležící na severu
Yazuak	vesnice ležící na řece Ninor
Zar'roc	Eragonův meč, původně Morzanův
zářivá dlaň	značka na dlani po doteku dračího mláděte
Žraločí zub	ostrov u Teirmu

Poděkování

Stvořil jsem *Eragona*, ale jeho úspěch je výsledkem nadšeného úsilí mých přátel, rodiny, fanoušků, knihovníků, učitelů, studentů, správců škol, distributorů, knihkupců a mnohých dalších. Rád bych uvedl jména všech lidí, kteří mi pomohli, ale jejich seznam je velmi, velmi dlouhý. Vy, kteří jste se na práci podíleli, o tom jistě víte a já vám všem děkuji!

Eragon poprvé vyšel počátkem roku 2002 v nakladatelství mých rodičů, Paolini International LLC. Předtím již vydali tři knihy, a tak bylo zcela přirozené, aby totéž udělali s *Eragonem*. Věděli jsme, že *Eragon* osloví široký okruh čtenářů; naším úkolem bylo se k nim dostat.

Během roku 2002 a začátkem roku 2003 jsem cestoval po Spojených státech a uskutečnil jsem víc než 130 autogramiád a čtení ve školách, knihkupectvích a knihovnách. Všechny tyto akce jsem zařizoval společně se svou matkou. Zpočátku jsem měl jen jedno nebo dvě vystoupení měsíčně, ale když jsme začali lépe plánovat, turné s naší podomácku vyrobenou knihou se rozrostlo do té míry, že jsem byl prakticky neustále na cestách.

Potkal jsem tisíce úžasných lidí, z nichž mnozí se stali mými oddanými fanoušky a přáteli. Jedním z nich je Michelle Freyová, nyní má redaktorka v Knopf Books for Young Readers, která mě kontaktovala s nabídkou vydat *Eragona*. Není třeba zdůrazňovat, že mě zájem nakladatelství Knopf potěšil.

Jsou tu tedy dvě skupiny lidí, kteří si zaslouží moje díky. Ta první mi pomáhala s přípravou *Eragona* při vydání v Paolini International LLC, zatímco ta druhá je odpovědná za vydání v Knopfu.

Mé poděkování tedy patří těmto statečným duším, které pomáhaly *Eragonovi* na svět:

Původní partě: mé matce, za její rozvážné červené pero a báječnou pomoc s čárkami, dvojtečkami, středníky a dalšími rozmanitými zvířátky; mému otci, za bezvadnou editační práci a všechen čas, který strávil zpracováním mých nejasných, neuspořádaných myšlenek do řádků, za úpravu knihy, návrh obálky a vyslechnutí tolika prezentací;

babičce Shirley za pomoc s vytvořením uspokojivého úvodu a závěru; mé sestře za připomínky k ději, ochotu nechat se ztvárnit v *Eragonovi* jako bylinkářka a dlouhé hodiny práce s Photoshopem při upravování Safiřina oka pro přebal; Kathy Tyersové za to, že mi ukázala, jak udělat nelítostný - a velmi potřebný - přepis prvních tří kapitol; Johnu Taliafertovi za jeho rady a báječnou recenzi; fanouškovi jménem Tornádo - Eugenovi Walkerovi -, který objevil mnoho překlepů; a Donně Overallové za její lásku k příběhu, redaktorské a technické rady a bystrý dohled na všechny věci týkající se výpustek, pomlček, dělení a dalších grafických jevů. Pokud existuje skutečný Dračí jezdec, pak je to ona - obětavě přicházející na pomoc spisovatelům ztraceným v močálu čárek. Děkuji své rodině, která mě upřímně podporovala... a přečetla tuhle ságu mnohem víckrát, než je zdrávo.

Nové partě: Michelle Freyové, která si nejen oblíbila příběh natolik, že se pustila do vydání epické fikce napsané puberťákem, ale také dokázala zvýšit *Eragonův* spád pomocí svých pohotových úprav; mému agentovi Simonu Lipskarovi, který pomohl najít *Eragonovi* nejlepší domov; Chipu Gibsonovi a Beverly Horowitzové za jejich úžasnou nabídku; Lawrenci Levymu za jeho smysl pro humor a právní rady; Judith Hautové, prvotřídní odbornici na propagaci; Daisy Klineové za její obdivuhodnou marketingovou kampaň; Isabel Warren-Lynchové, která navrhla nádhernou obálku knihy, vnitřek a mapu; Johnu Judeovi Palencarovi, který namaloval obálku (údolí Palancar jsem po něm pojmenoval dávno předtím, než začal na *Eragonovi* pracovat); Artie Bennettovi, šéfredaktorovi, který pochopil jemné odstíny nazírání; a celému kolektivu v nakladatelství Knopf, díky němuž se tohle dobrodružství mohlo uskutečnit.

Nakonec ještě připojuji zvláštní poděkování svým postavám, které statečně čelí nebezpečím, do nichž je stavím a bez nichž bych nikdy žádný příběh nenapsal.

Nechť vaše meče zůstanou ostré!

Christopher Paolini